

Giới thiệu Thủ Độ Thiên Sứ

Truyện Thủ Độ Thiên Sứ, tình trạng hôn nhân của cô không được hạnh phúc như bao người chỉ toàn là đau khổ và nước mắt, số phận cô đã định rằng cuộc này cô sẽ phải gánh chịu những đau thương phải trải qua những thăng trầm của cuộc sống đầy bi thương này.

Anh là một anh chàng hào hoa nhưng không thích bị nữ nhân trói buộc và không chịu chấp nhận tình cảm của ai. Cho tới khi gặp cô anh hoàn toàn thay đổi chủ ý, quyết tâm yêu nàng và muốn được quan tâm lo lắng nhưng cô đã từng bị tổn thương một lần không muốn đau thêm một lần nữa trong khi cô đang chuẩn bị li dị và cũng có một đứa con.

Cô chỉ cần ký vào tờ giấy li dị thì sẽ có được tự do và ra đi cùng với đứa con. Liệu sau khi anh biết được điều này thì có còn chấp nhận yêu cô nữa không hay cũng chỉ như bao người khác không muốn làm kẻ thay thế.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tiếng chuông tan học vang lên, Nghê Luyến Luyến nhanh tay thu dọn sách vở, buổi chiều ba giờ cô có việc làm thêm ở cửa hàng tiện lợi, đến muộn ông chủ nhất định sẽ trừ lương a, nàng chưa bao giờ gặp nam nhân nào nhỏ mọn như vậy. Lần trước chẳng qua tới trễ hai phút lại trừ mất của nàng nửa tháng tiền thưởng, lần này lại muộn chắc tiền thưởng tháng này sẽ tiêu luôn.

Nghê Luyến Luyến chạy đến trạm xe buýt bằng tốc độ nhanh nhất có thể, xe vừa đến, thật là may a. Nàng cùng một đám người dón lên xe, rất nhanh đã tới nơi, Luyến luyến dùng tốc độ của một vận động viên điền kinh thứ thiệt để chạy vào cửa hàng.

"A, Luyến luyến người rốt cục cũng đến". Một nhân viên khác của cửa hàng hỏi thúc nàng nhanh chạy vào phòng thay quần áo, "mau mau, ông chủ sắp đến rồi, người chỉ còn lại năm phút thôi đó".

"Cảm ơn nhiều!" Luyến luyến chỉ cần một phút để thay xong quần áo, đứng trên quầy nàng thở ra một hơi trấn định lại tinh thần, nàng ngẩn mặt mỉm cười chào khách hàng, ngày ngày đều như khuôn mẫu bắt đầu là "xin chào", "cửa quý khách đây ạ", "cảm ơn đã đến", "hoan nghênh lần sau lại đến"...aiz

Phía trước có một đám người vây lại xem giống như là đang xảy ra việc gì đó, nàng chau mày haiz sẽ ảnh hưởng đến khách hàng khác a.

"Luyến Luyến, người qua đó xem đi", mà cái gọi là "nhìn xem" của ông chủ chính là bảo nàng xử lý việc này, Luyến luyến bắt đầu đi lắc đầu, nàng đâu muốn làm phần việc này đâu a.

Luyến Luyến đi đến chỗ phát sinh sự việc, đẩy đám người hóng chuyện kia ra hỏi, "Xin hỏi trong này đã xảy ra việc gì?"

"Không liên quan đến người, tránh ra." Một cô gái xinh đẹp giận dữ quát rồi lại lập tức chuyển hướng sang nam nhân dị thường tuấn mỹ kia, vẻ mặt lầy lòng. "Hạo, đừng như vậy mà, em biết em sai rồi, anh đừng nóng giận như vậy được không? Em đảm bảo tuyệt không tái phạm."

"Buông ra", Long Thiệu Hạo lạnh lùng nhìn cánh tay đang dây dưa trên tay mình. Phương Nhục Thủy liền nhanh rút tay về, sợ hãi cùng uỷ khuất khẽ gọi "Hạo".

Vừa mới sơ tán mọi người xong, Luyến Luyến xoay người lại nhìn thấy đôi tình nhân đang cãi nhau khách khí hỏi: "Xin hỏi các vị nói chuyện xong rồi chứ?"

Phương Nhục Thủy giờ mới chú ý tới nàng: "Người là ai? Dựa vào cái gì quản chuyện của chúng ta?" Không phải là người ái mộ Hạo chứ, Phương Nhục Thủy ánh mắt tràn đầy địch ý trừng trừng nhìn nàng.

Long Thiệu Hạo cũng chú ý tới nàng, hảo, một cô gái xinh đẹp, nhìn quần áo trên người nàng chắc là nhân viên của cửa hàng tiện lợi. Luyến Luyến vẫn khách khí nói: "Ta là nhân viên cửa hàng tiện lợi, tiểu thư hành vi của tiểu thư ảnh hưởng đến việc buôn bán của chúng tôi, phiền tiểu thư có thể nói nhỏ thôi được không?"

"Người dám đuổi ta đi? Người thật to gan, không biết ta là ai sao? Cha ta là tổng tài của tập đoàn Bắc Thái, muốn ta gọi người đem cái chỗ này huỷ đi." Phương Nhục Thủy vẻ mặt tức giận nhìn nàng.

"Xin cứ tự nhiên" Luyến Luyến vẻ mặt vô sự thản nhiên, "nhưng hiện tại tiểu thư có thể ra ngoài, chúng tôi cần buôn bán".

"Người..." Phương Nhục Thủy thẹn quá hoá giận, lại không biết nên nói gì. Đột nhiên Luyến Luyến quay sang nói, "Người thấy như vậy tốt lắm sao?" đang hứng thú nhìn, Long Thiệu Hạo lại bị điểm danh, chỉ chỉ mình hỏi: "Người đang nói ta sao?"

Luyến Luyến vẻ mặt khinh thường nhìn hắn một cái, lại chuyển hướng Phương Nhục Thủy, "Vị tiểu thư này, người cùng tên này thật sự là uỷ khuất, lấy

tướng mạo cùng gia thế của người còn sợ không tìm thấy người yêu người thật tình sao chứ? Làm gì chỉ biết đau khổ mà giữ lấy người không yêu mình, hần chỉ có được một bộ dạng tốt một chút, sinh ra trong gia đình có tiền một chút, trừ những thứ đó ra hần còn có gì để cho người quý trọng. Hần vừa không hiểu lại vừa không tôn trọng nữ nhân, lại không biết cái gì là yêu chỉ mang đến tổn thương cho người khác, người càng đau khổ đuổi theo hần hần càng xem nhẹ người khinh thường người mà thôi, ta khuyên người sớm buông tha cho hần đi, nếu không kết quả người bị tổn thương vẫn chính là người."

Phương Nhược Thủy nghe xong rất sùng sốt, lời của nàng rất có đạo lý a.

Long Thiều Hạo chưa bao giờ gặp qua nữ nhân thú vị như vậy, hần hưng trí nghe nàng phát biểu ngôn luận, một chút ngại cũng không có, mặc dù người nàng mắng là hần. Nhìn thấy nàng lời lẽ cùng biểu tình nghiêm khắc hần thấy cực kỳ thú vị.

"Người bao nhiêu?" Hần cười hỏi nàng.

Tuy rằng nghi hoặc nhưng Luyến Luyến vẫn thành thật trả lời, "Mười chín"

"Người còn đi học?"

Nàng gật gật đầu.

"Học trường nào?"

"Nam đại"

"Có người yêu chưa?"

"Người hỏi cái này làm gì?" Luyến Luyến cảnh giác, mắt trừng lớn nhìn hần "Việc này thì liên quan gì đến người?"

"Có hay chưa?" Hần nhìn nàng, trong giọng nói có một loại uy nghiêm khiến người khác không thể kháng cự "Không được nói dối".

Luyến Luyến sùng sờ, trả lời theo bản năng: "Không có"

Long Thiều Hạo nở nụ cười vừa lòng.

Phương Nhược Thủy cùng Luyến Luyến trong đầu vang lên tiếng chuông cảnh báo "Thực xin lỗi ta còn có việc, mời các vị tự rời đi", nàng cơ hồ chạy trốn.

Long Thiều Hạo ánh mắt gắt gao cùng nóng bỏng đuổi theo bóng dáng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Hôm nay tan tầm trễ hơn mọi ngày một chút vì phải làm thêm giờ cho một người đồng sự, tới khi ra khỏi cửa hàng mới phát hiện trên đường một bóng người cũng không có, ngay cả xe buýt cũng không còn, trời thì tối đen cảm giác âm u thật là khủng khiếp a. Đến một ngõ tắt hơi u ám nhưng gần đường về nhà hơn, Luyến Luyến suy nghĩ một chút liền đi vào ngõ tắt. Trong này so với ngày xưa thì âm u hơn, bên cạnh đồng rác lại thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu của chuột, nơi này tối như vậy vạn nhất xảy ra chuyện gì nhất định không ai biết, giờ nàng lại tự doạ mình với những hình ảnh khủng khiếp do chính mình nghĩ ra, aizz.

"Đứng lại." phía trước đột nhiên nhảy ra hai cái bóng đen làm Luyến Luyến sợ đến mức liên tục lùi về sau.

"Các người muốn gì?" nàng sợ hãi hỏi.

"Luyến Luyến, người không nhận ra ta sao? Sao người lại không nhận ra ta?" hai bóng người chậm rãi tiến lại sát nàng.

"Các người là...?" giọng nói này, thân hình này rất quen thuộc "Phó Thiệu Thiên, Minh Quân". Luyến Luyến đột nhiên bừng tỉnh kêu to.

"Không tệ, vẫn còn nhớ rõ chúng ta a". Phó Thiệu Thiên đưa tay xoa mặt của nàng, vẻ mặt hiện lên nụ cười thâm trầm. "Không uống công ta đối với người ngày đêm tưởng nhớ".

"Bỏ bàn tay bẩn thỉu của người ra", Luyến Luyến chán ghét nhìn hần, "Phó Thiệu Thiên, tên hỗn đản này, tránh ra cho ta, nếu không người sống không yên đâu".

"Tốt lắm, ta còn chưa hưởng qua tư vị sống không yên này, ném thử một chút cũng tốt, bắt quá người trước tiên cho ta ném thử một chút vị của người

đi." Phó Thiệu Thiên, Minh Quân cùng cười lên, giống như mèo vờn chuột từng bước từng bước tiến lại gần nàng, hưởng thụ sợ hãi cùng bất lực của nàng.

"Các người dám?" Luyến Luyến hoảng hốt liên tiếp lùi về sau, tâm trí nàng giờ chỉ có một chữ "chạy" nàng lập tức xoay người nhưng ý định chưa thành đã bị Minh Quân kéo tóc nàng giật lại.

"Tiện nhân." Hắn đem nàng đè lại trên mặt đất, "Người rượu kính không muốn uống lại muốn uống rượu phạt, Minh quân ta muốn nữ nhân nào đều dễ như trở bàn tay, ta xem người kiếp trước tu luyện phúc khí nên mới lọt vào mắt ta, người còn dám giả bộ thanh cao thánh khiết đem nhiệt tình của ta dẫm nát, ta hôm nay sẽ cho người cả đời cũng không quên được ta."

Một âm thanh loạt soạt như tiếng vải rách vang lên trong bầu trời đêm yên tĩnh.

"Không được..." Luyến Luyến dùng sức thét lên, tay chân không ngừng đập đá. Phó Thiệu Thiên cầm lấy hai tay nàng gắt gao đè lại, Minh Quân chế trụ hai chân nàng. Nàng liều mạng giãy dụa nhưng vô ích, thân không thể động dậy nữa rồi.

"Ta cho người thanh cao, cho người khinh thường ta —— giờ người bị người khác chơi đùa thì sau này còn thanh cao được nữa không" Minh quân một bên hung tợn nói một bên cỡi quần áo nàng.

Luyến Luyến giờ đã không còn sức phản kháng, lệ, không ngừng rơi.

Quần áo từng mảnh bị xé rách vút lên không trung lại rơi xuống trên mặt đất lạnh như băng.

"Mẹ, cứu ta, cha, cứu ta, cha, cha—, Chấn ca ca—" Luyến Luyến thanh âm tràn ngập bi thương kêu to, nhưng rất nhanh đã bị chặn lại, chỉ có thể phát ra âm thanh yếu ớt cùng tiếng nước nở mòng manh. Nàng trong lòng điên cuồng gào thét, cha—, mẹ— cứu ta, cứu ta.

"Chúng ta ai trước?" Phó Thiệu Thiên cùng Minh Quân thương lượng, "Cơ thể nàng thật đẹp, để ta trước".

"Không được, đề nghị này là của ta, ta trước". (Cào: trời ơi, ta chém chém chém hai tên này, ừ. Yu: dao nè, mỗi đứa 1 con, nhào zô Cào)

"Không được, nàng là người ta thích, lần đầu tiên phải là của ta."

"Ta cũng thích nàng a."

"Thôi, không tranh nữa, chúng ta chơi đoán số."

"Được, rất công bằng." (Cào: ta gậm gậm gậm, ừ. Yu: Cào, bình tĩnh, chỗ đó là mông nó mà. Cào: ặc ặc)

Luyến Luyến trong lúc đó bất giác muốn cười, muốn điên cuồng cười to. Vì cái gì lại bị người ta lăng nhục? Vì cái gì nàng lại gặp chuyện như vậy? Nàng có gia đình hạnh phúc, có gia gia, cha mẹ, com áo cùng sinh hoạt không cần lo, vui vẻ sống. Chính là hắn, là hắn hủy đi hạnh phúc của nàng. Hôm nay, cuộc sống của nàng hạnh phúc của nàng một lần nữa bị hủy bởi hai tên này, nàng hận, hận. Hận hắn, hận hai tên cầm thú này, là ba người này đã hủy đi cuộc sống của nàng. Nàng muốn trả thù, phải cho bọn họ nếm chút bi thương cùng thống khổ của nàng, nàng nhất định sẽ trả thù.

Rốt cục trò chơi của Phó Thiệu Thiên và Minh Quân cũng xong, kết quả Phó Thiệu Thiên thắng, hắn nhanh cỡi quần áo trên người, đặt thân trên người nàng, một cái động thân, đau đớn đến tê tâm liệt phế phủ lên toàn thân nàng, lệ rơi đầy mặt cùng tiếng kêu thê lương phát ra quanh quần trong bầu trời đêm đen u tối. Nàng thật muốn tại thời khắc này chết đi, nhưng là, còn mẹ nàng, mẹ nàng thì sao, nàng không thể để mẹ lại một mình.

Lệ khô, tâm nàng cũng chết theo, trong nàng giờ chỉ còn lại hai chữ "trả thù".

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Hạ Hàn Tương ngồi cả đêm đợi con nhưng lại không thấy, lòng nóng như lửa đốt. Lúc này, đột nhiên chuông điện thoại vang lên:

"Luyến Luyến là con sao?" Hạ Hàn Tương vội hỏi.

"Thực xin lỗi, bà là Hạ Hàn Tương, mẹ của Nghê Luyến Luyến?" Giọng trả lời lại là giọng đàn ông, điều này càng làm cho Hạ Hàn Tương sốt ruột.

"Đúng vậy, ông là ai? Luyến Luyến có phải đã xảy ra chuyện gì?" Hạ Hàn Tương gấp gáp như muốn điên lên khi biết được tin tức của con mình.

"Đây là đồn cảnh sát, thật đáng tiếc, con gái của bà tối hôm qua trên đường về nhà đã bị hai kẻ cường bạo, hiện tại đang ở bệnh viện ——"

Phanh— điện thoại rơi trên mặt đất, "Không thể nào, không thể nào, tuyệt đối không thể", Hạ Hàn Tương không tin, như thế nào cũng không tin, con gái của ta, Luyến Luyến của ta —

"Aiz, bà Hạ, bà không sao chứ, bà Hạ—?" Điện thoại bên kia không ngừng kêu to, bên này chỉ còn lại một mảnh trống vắng im lặng.

Bệnh viện.

Hạ Hàn Tương nghiêng ngả lão đảo đi qua hành lang dài, đẩy cửa phòng bệnh 304.

"Xin hỏi bà là...?"

"Luyến Luyến, Luyến Luyến của ta đâu?" Hạ Hàn Tương rống to, lệ tràn đầy mặt.

Những người phía trước nhanh chóng tránh ra, lúc này Hạ Hàn Tương mới có thể nhìn thấy người nằm trên giường, chậm rãi bước đến, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt ngơ ngẩn, hồn như lìa khỏi xác của con bà chỉ biết kêu trời. Cơ hồ che miệng lại không cho mình khóc thành tiếng, ôm lấy con gái mà nước mắt cứ thế trút xuống, đau tận tâm can.

"Luyến Luyến, là mẹ đây, con nhìn xem là mẹ đây mà, con đừng như vậy, mẹ rất đau, bảo bối". Hạ Hàn Tương khóc không thành tiếng chỉ biết ôm nữ nhi mà nước mắt đổ như thác, những người trong phòng ai nấy khoé mắt đều rung rung.

"Bà Hạ, lệnh ái từ khi được phát hiện đến giờ thủy chung không nói một lời, bác sĩ dùng mọi cách cũng không được, bà đừng quá lo lắng, chúng tôi cần sự hợp tác của bà để sớm bắt được thủ phạm."

"Là ai?" Hạ Hàn Tương trong cuộc đời chưa bao giờ hận quá một người. Lão thiên tại sao lại đối xử bất công với con gái của ta như vậy. Từ nhỏ đã không cha, bảy tuổi đã theo người mẹ không tiền không nhà của này, lại phải chịu nhiều đau khổ. Ta thân là mẹ chẳng những chăm lo cho con gái không tốt lại còn liên lụy nàng. Thân thể không khoẻ thường xuyên phải ra vào bệnh viện, không có cách nào làm việc nuôi con, lại hại con gái từ nhỏ đã phải đi kiếm tiền. Hằng ngày học xong lại chạy từ nơi này sang nơi khác làm công, bản thân lại chưa từng mua được một bộ quần áo tốt, nếm qua một bữa ăn ngon, thức ăn ngon đồ dùng tốt đều cho người mẹ vô dụng này. Vất vả như vậy nhưng mỗi học kì học đều lãnh được học bổng, lại chưa từng oán giận một câu. Đứa con gái hiếu thuận như vậy, lão thiên người thật tàn nhẫn, rất tàn nhẫn, con gái ta mới mười tám tuổi vì cái gì lại làm cho nó cực khổ như vậy? Nội tâm bà gào thét, rõ ràng kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe mà.

"Bước đầu điều tra có hơi khó khăn nhưng chúng tôi sẽ cố gắng, nếu có tin tức gì nhất định sẽ báo cho bà biết."

Hạ Hàn Tương im lặng không nói.

"Bà Hạ, có chuyện này tôi nghĩ nên nhắc bà một chút, vụ án này đã kinh động đến phóng viên. Bà tốt nhất nên nhanh chóng đem việc này áp chế lại, nếu không sẽ bị đưa lên báo, việc này đối với cô ấy sẽ là một sự tổn thương rất lớn." Vị cảnh sát hảo tâm nhắc nhở nhưng lại bắt gác mà thờ dài. Nhìn quần áo mẹ con hai người này, chắc cuộc sống nhất định rất cực khổ. Ông thực không dám nghĩ đến mẹ con nàng nếu bị lời đồn bức đến đường cùng sẽ như thế nào. Do đó cũng có chút đồng tình nhưng lại vẫn là lực bất tòng tâm a.

Hạ Hàn Tương nghe xong cũng giật mình sợ hãi, nàng đương nhiên biết danh dự đối với người con gái là quan trọng thế nào, càng biết lời đồn đãi trên báo chí có lực sát thương bao nhiêu. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nên làm thế nào để bảo hộ con gái của mình đây?

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Hạ Hàn Tương ngồi cả đêm đợi con nhưng lại không thấy, lòng nóng như lửa đốt. Lúc này, đột nhiên chuông điện thoại vang lên:

"Luyến Luyến là con sao?" Hạ Hàn Tương vội hỏi.

"Thực xin lỗi, bà là Hạ Hàn Tương, mẹ của Nghệ Luyến Luyến?" Giọng trả lời lại là giọng đàn ông, điều này càng làm cho Hạ Hàn Tương sốt ruột.

"Đúng vậy, ông là ai? Luyến Luyến có phải đã xảy ra chuyện gì?" Hạ Hàn Tương gấp gáp như muốn điên lên khi biết được tin tức của con mình.

"Đây là đồn cảnh sát, thật đáng tiếc, con gái của bà tối hôm qua trên đường về nhà đã bị hai kẻ cường bạo, hiện tại đang ở bệnh viện —"

Phanh— điện thoại rơi trên mặt đất, "Không thể nào, không thể nào, tuyệt đối không thể", Hạ Hàn Tương không tin, như thế nào cũng không tin, con gái của ta, Luyến Luyến của ta —

"Aiz, bà Hạ, bà không sao chứ, bà Hạ—?" Điện thoại bên kia không ngừng kêu to, bên này chỉ còn lại một mảnh trống vắng im lặng.

Bệnh viện.

Hạ Hàn Tương nghiêng ngả lão đảo đi qua hành lang dài, đẩy cửa phòng bệnh 304.

"Xin hỏi bà là...?"

"Luyến Luyến, Luyến Luyến của ta đâu?" Hạ Hàn Tương rống to, lệ tràn đầy mắt.

Những người phía trước nhanh chóng tránh ra, lúc này Hạ Hàn Tương mới có thể nhìn thấy người nằm trên giường, chậm rãi bước đến, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt ngơ ngẩn, hồn như lìa khỏi xác của con bà chỉ biết kêu trời. Cơ hồ che miệng lại không cho mình khóc thành tiếng, ôm lấy con gái mà nước mắt cứ thế trút xuống, đau tận tâm can.

"Luyến Luyến, là mẹ đây, con nhìn xem là mẹ đây mà, con đừng như vậy, mẹ rất đau, bảo bối". Hạ Hàn Tương khóc không thành tiếng chỉ biết ôm nữ nhi mà nước mắt đổ như thác, những người trong phòng ai nấy khoé mắt đều rung rung.

"Bà Hạ, lệnh ái từ khi được phát hiện đến giờ thủy chung không nói một lời, bác sĩ dùng mọi cách cũng không được, bà đừng quá lo lắng, chúng tôi cần sự hợp tác của bà để sớm bắt được thủ phạm."

"Là ai?" Hạ Hàn Tương trong cuộc đời chưa bao giờ hận quá một người. Lão thiên tại sao lại đối xử bất công với con gái của ta như vậy. Từ nhỏ đã không cha, bảy tuổi đã theo người mẹ không tiền không nhà cửa này, lại phải chịu nhiều đau khổ. Ta thân là mẹ chẳng những chăm lo cho con gái không tốt lại còn liên lụy nặng. Thân thể không khoẻ thường xuyên phải ra vào bệnh viện, không có cách nào làm việc nuôi con, lại hại con gái từ nhỏ đã phải đi kiếm tiền. Hằng ngày học xong lại chạy từ nơi này sang nơi khác làm công, bản thân lại chưa từng mua được một bộ quần áo tốt, nếm qua một bữa ăn ngon, thức ăn ngon đồ dùng tốt đều cho người mẹ vô dụng này. Vất vả như vậy nhưng mỗi học kì học đều lãnh được học bổng, lại chưa từng oán giận một câu. Đứa con gái hiếu thuận như vậy, lão thiên người thật tàn nhẫn, rất tàn nhẫn, con gái ta mới mười tám tuổi vì cái gì lại làm cho nó cực khổ như vậy? Nội tâm bà gào thét, rõ ràng kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe mà.

"Bước đầu điều tra có hơi khó khăn nhưng chúng tôi sẽ cố gắng, nếu có tin tức gì nhất định sẽ báo cho bà biết."

Hạ Hàn Tương im lặng không nói.

"Bà Hạ, có chuyện này tôi nghĩ nên nhắc bà một chút, vụ án này đã kinh động đến phóng viên. Bà tốt nhất nên nhanh chóng đem việc này áp chế lại, nếu không sẽ bị đưa lên báo, việc này đối với cô ấy sẽ là một sự tổn thương rất lớn." Vị cảnh sát hảo tâm nhắc nhở nhưng lại bắt gác mà thờ dài. Nhìn quần áo mẹ con hai người này, chắc cuộc sống nhất định rất cực khổ. Ông thực không dám nghĩ đến mẹ con nàng nếu bị lời đồn bực đến đường cùng sẽ như thế nào. Do đó cũng có chút đồng tình nhưng lại vẫn là lực bất tòng tâm a.

Hạ Hàn Tương nghe xong cũng giật mình sợ hãi, nàng đương nhiên biết danh dự đối với người con gái là quan trọng thế nào, càng biết lời đồn đãi trên báo chí có lực sát thương bao nhiêu. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nên làm thế nào để bảo hộ con gái của mình đây?

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Phương Quân Nghiễn cơ hồ dành hết thời gian chăm sóc hai mẹ con Hạ Hàn Tương, hẳn đối với họ thật tốt không lời nào sánh được. Hẳn vì Luyến Luyến bốn ba tìm bác sĩ tốt nhất, hỗ trợ cảnh sát trừ nã tội phạm. Một ngày ba bữa cùng nàng ăn cơm, kể chuyện xưa cho nàng nghe, cho nàng nghe nhạc, cùng nàng nói chuyện ...

Hạ Hàn Tương nhìn thấy vậy cảm động tận đáy lòng. Cả đời ngoại trừ cha nàng chưa từng có người nào đối với mẹ con nàng như thế. Phương Quân Nghiễn săn sóc, ôn nhu cùng sùng nịch làm Hạ Hàn Tương phản phát nhớ lại thời thiếu nữ. Nàng rất vui vẻ, hai mươi năm qua chưa bao giờ vui vẻ như vậy. Cùng Quân Nghiễn ca, cuộc sống của nàng đã có chút ánh sáng trở lại.

Hôm nay, như thường lệ Phương Quân Nghiễn lại mang theo thức ăn tới bệnh viện.

Đường Khải cùng Phương Nhượng Thủy lén lút đi theo phía sau. Hai người trong lòng thập phần nghi hoặc, ba làm gì lại chạy tới bệnh viện a? Thấy Phương Quân Nghiễn vào phòng 304 bọn họ nấp ở cửa sổ nhìn vào.

"Quân Nghiễn ca, anh đến rồi." Hạ Hàn Tương thấy hẳn liền nở một nụ cười kiêu diễm.

Phương Quân Nghiễn ngơ ngác, đã bao lâu không thấy nụ cười này, giờ lại được nhìn thấy lòng hẳn không kìm được khẽ run.

"Quân Nghiễn ca?" Hạ Hàn Tương nghi hoặc nhìn hẳn.

Phương Quân Nghiễn phục hồi lại tinh thần, mặt có chút ửng đỏ, "Em có mệt không, anh kêu vú Vương hầm canh gà, em cùng Luyến Luyến phải tắm bồn

thật tốt. Tương nhi, mắt em lại thâm quầng rồi, tối hôm qua lại thức đêm phải không?" Phương Quân Nghiễn trên giường mắt tuấn tú tràn đầy yêu thương nói. Ngoài cửa sổ hai người kia nhìn thấy cảm thiếu chút nữa trật khớp, hai người hai mặt nhìn nhau, đều là vẻ mặt không dám tin.

Phương Quân Nghiễn lấy cho Hạ Hàn Tương một chén, sau đó lại bồi Luyến Luyến ăn cơm.

"Đó là ai?" Đường Khải lúc này mới phát hiện trên giường bệnh có một người con gái.

Phương Nhược Thủy cũng thấy, nàng chấn động. "A, là nàng." Nàng kinh hô, vì ngày đó vừa vặn là ngày chia tay với Hạo nên nàng nhớ rất rõ.

"Ai ở bên ngoài?" Phương Quân Nghiễn nhìn thấy ngoài cửa có hai bóng người lấp ló.

Bị phát hiện, Phương Nhược Thủy le lưỡi, Đường Khải trừng mắt nhìn nàng, hai người cùng nhau tiến vào.

"Nhược Thủy? Khải?" Phương Quân Nghiễn kinh ngạc nhìn bọn họ, "Các con sao lại tới nơi này?"

"Ba" Phương Nhược Thủy giang hai tay ôm hân làm nũng, "Ai kêu ba mỗi ngày đều thần thần bí bí lại đi sớm về khuya không cho chúng ta biết, con rất lo lắng."

"Nha đầu quý!" Phương Quân Nghiễn nở nụ cười đầy yêu thương mắng nàng.

"Đúng rồi, ba, sao người không giới thiệu vị xinh đẹp này?"

"Quân Nghiễn ca, nữ nhi của anh chẳng những xinh đẹp miệng lưỡi còn rất ngọt." Hạ Hàn Tương từ khi thấy họ vừa vào cửa là biết thân phận bọn họ rồi.

"Cám ơn đi." Phương Nhược Thủy mắt nhìn đã thấy thích nữ nhân vừa xinh đẹp lại ôn nhu này.

"Người là Đường Khải?" Hạ Hàn Tương mỉm cười nhìn hân, "Ba người ở trước mặt ta thường nhắc tới người."

Đường Khải hướng nàng gật gật đầu: "Dì Hạ"

"Người biết ta?" Hạ Hàn Tương có chút kinh ngạc.

Đường Khải chỉ cười mà không nói.

"Dì Hạ à, cô ấy làm sao vậy?" Nhược Thủy chỉ vào Luyến Luyến trên giường hỏi: "Cô ấy bệnh sao? Sao lại không nói lời nào, lần trước cháu nhìn thấy cô ấy còn rất tốt mà, rốt cuộc cô ấy bệnh gì?"

"Con gặp qua nàng? Khi nào?" Phương Quân Nghiễn cùng Hạ Hàn Tương cùng kinh ngạc.

"Là tháng trước con cùng Hạo chia tay." Phương Nhược Thủy đối với việc kia đặc biệt nhớ rõ, nàng nói chính xác là ngày nào.

Hạ Hàn Tương nghe xong hốc mắt phấp phồng, ngày đó cũng là ngày Luyến Luyến gặp chuyện không may, nàng vĩnh viễn cũng không thể quên được, nữ nhi đáng thương a.

"Đừng buồn nữa việc cũng đã qua rồi." Phương Quân Nghiễn yêu thương ôm lấy nàng an ủi.

"Em nói sai cái gì rồi sao?" Phương Nhược Thủy nghi hoặc chỉ vào mình hỏi Đường Khải.

Đường Khải lắc đầu, "Không phải tại em, dĩ đau lòng là vì nhớ tới chuyện thương tâm, em đừng lẩm miệng." Ánh mắt hân dừng trên người cô gái đang nằm trên giường bệnh.

Phương Nhược Thủy tức giận trừng mắt liếc anh trai, lại nhìn theo ánh mắt hân nghi hoặc, "Nàng?"

Phòng bệnh một mảnh yên tĩnh, chỉ có Hạ Hàn Tương cúi đầu nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nghê Luyến Luyến giống như vừa tỉnh ngủ, con người chớp chớp tròn mắt nhìn.

"Nàng cử động, nàng cử động". Sau vài giờ, lần đầu tiên thấy nàng có phản ứng nên Phương Nhược Thủy sợ hãi kêu lên không thôi.

Hạ Hàn Tương chạy tới bên giường, trong lòng kinh hoàng: "Luyến Luyến?" Nàng cẩn thận hỏi.

Luyến Luyến ngón tay giật giật, mắt chớp chớp "Mẹ?" Thanh âm có chút khàn khàn.

"Luyến Luyến con gái bảo bối của mẹ." Hạ Hàn Tương mừng rỡ ôm nữ nhi, lệ nóng lưng tràn, "Con đã tỉnh, cuối cùng con cũng đã tỉnh, con hù chết mẹ có biết không".

"Mẹ" Luyến luyến lộ ra nụ cười suy yếu, "Luyến Luyến không tốt, làm cho mẹ lo lắng."

"Không, không, là mẹ không tốt, mẹ vô dụng, mẹ không có năng lực bảo hộ con, thực xin lỗi..." Hạ Hàn Tương đau lòng kêu lên.

"Mẹ, đừng như vậy." Luyến Luyến vỗ về khuôn mặt gầy gò của mẫu thân, yêu thương không thôi, "Sao mới vài ngày mà người mẹ lại gầy như vậy, chờ thêm vài hôm nữa con lại đi tìm nhiều công việc hơn, kiếm tiền mua đồ ăn ngon cho mẹ bồi bổ thân thể, nhất định phải bồi bổ cho mẹ trở lại mập mạp như xưa, sắc mặt hồng hào xinh đẹp."

"Ân, hảo." Hạ Hàn Tương rọi lệ đầy mặt, gật đầu thật mạnh. Lão thiên, ông thật sự rất tàn nhẫn.

Luyến Luyến nở nụ cười hít lấy mùi hương quen thuộc trên người Hạ Hàn Tương. "Mẹ, con yêu mẹ, thật sự rất yêu mẹ, nếu không có mẹ con thật sự không biết mình nên sống như thế nào, mẹ là người thân duy nhất trên đời này, vì mẹ con nhất định phải kiên cường sống." Một hàng thanh lệ rơi xuống hai má, nụ cười trên mặt chứa đầy ôn nhu.

Loại cảm tình này Phương Nhược Thủy chưa bao giờ thể nghiệm qua, trên mặt cũng hồng lên, không nghĩ mình lại khóc. Khóc vì cái gì? Chính cô cũng không biết, cảm giác trong lòng có cái gì nở to ra, nước mắt bất tri bất giác chảy xuống.

Phương Quân Nghiễn cùng Đường Khải hốc mắt cũng phấp phấp lệ quang.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Cửa phòng bệnh mở ra, ba người cảnh sát áp giải hai nam nhân đi vào, đi đầu là viên cảnh sát ngày đó đã báo tin cho Hạ Hàn Tương. "Bà Hạ, xin chào, chúng tôi đã bắt được tội phạm, người cường bạo nữ nhi của bà."

Phương Nhược Thủy cùng Đường Khải bị lời nói của cảnh sát làm kinh hãi mà trợn mắt há mồm, quay qua nhìn Luyến Luyến.

Luyến Luyến từ lúc Phó Thiệu Thiên cùng Minh Quân vào thì sắc mặt đã trắng bệch, cả người run rẩy, mồ hôi lạnh tuông ra, nàng khó khăn thở.

"Luyến Luyến, đã lâu không gặp, có nhớ ta không, ta thì nhớ ngươi muốn chết. Không nghĩ tới ngươi lạnh như băng nhưng thân thể lại nhiệt tình như vậy, hại ta cứ quyền luyến không quên", Minh quân thân nhiên nói, một chút tự giác của phạm nhân cũng không có, "ngươi nói đúng không, Phó Thiệu Thiên?"

"Đúng vậy, đúng vậy, nếu Luyến Luyến ngươi là bạn gái của ta, ta nhất định hảo hảo đối với ngươi." Phó Thiệu Thiên vẻ mặt bỉ dạng*.

Vô sỉ, thật là vô sỉ. Mọi người đều dùng ánh mắt tức giận cùng căm ghét quét về phía hai tên đó. Và chỉ có thể dùng hai từ này để diễn tả tâm trạng của mọi người.

"Câm miệng, ngươi an phận cho ta." Viên cảnh sát quay đầu trừng hắn.

"Vì cái gì? Vì cái gì đối với ta như vậy?" Luyến Luyến đi lên phía trước chất vấn Phó Thiệu Thiên. Nếu lúc này trong tay có dao, nàng nhất định không chút do dự giết chết bọn họ.

"Vì cái gì?" Phó Thiệu Thiên cười cười nhìn nàng, "ngươi hỏi chúng ta vì cái gì cường bạo ngươi? Nghe Luyến Luyến, sao ngươi còn hỏi vấn đề ngớ ngẩn này, đương nhiên là vì ngươi đáng yêu, rất xinh đẹp, rất hấp dẫn làm chúng ta không nhịn được muốn thân cận ngươi." Phó Thiệu Thiên vẻ mặt vẫn như cũ, "trên thực tế ta đoán không hề sai, thân thể ngươi thật sự xinh đẹp hấp dẫn cực kỳ, làm ta rất muốn trở lại buổi tối kia, tái..."

Ba—

Hạ Hàn Tương xông lên cho hắn một cái tát, "vô sỉ, đề tiện, hạ lưu", mặt đầy oán hận không thôi, "thế giới này tại sao lại sinh ra loại người như ngươi chứ".

"Xú nữ nhân, ngươi dám đánh ta?" gương mặt Phó Thiệu Thiên vặn vẹo, méo mó hận không thể xông lên phía trước để đánh nàng, "ngươi cho ngươi là

ai? Một người mẹ mà nữ nhi của mình còn không chăm sóc tốt còn dám tới giáo huấn ta, tin hay không ta làm lại ngay trước mặt ngươi, xem ngươi làm gì được ta, ai bảo ngươi nghèo, một người ngay cả nữ nhi của mình cũng không bảo hộ được thì làm được gì." (cáo: grừ, ta bầm bầm bầm hấn)

Viên cảnh sát chạy lại bịt miệng Phó Thiệu Thiên.

Câu cuối cùng của Phó Thiệu Thiên ‘ngay cả nữ nhi của mình cũng không bảo hộ được thì làm được gì’, làm chấn động Hạ Hàn Tương khiến bà liên tục lùi về phía sau.

"Mẹ" Luyến Luyến gắt gao ôm nằng, "không liên quan đến ngươi, không cần tự trách mình, con không sao, thật sự không có việc gì."

"Không không không, là ta sai, là ta sai, ta vô dụng, ta không tốt, ta không nên yêu hấn, ta đáng chết, Luyến Luyến thực sự xin lỗi, thực xin lỗi, mẹ thật sự xin lỗi con." Hạ Hàn Tương vừa nói nước mắt đã rơi không kiềm lại được.

Luyến Luyến lắc đầu thật mạnh, hai mẹ con ôm nhau khóc to.

"Luyến Luyến, không nghĩ tới ngươi khóc cũng đẹp như vậy, càng làm ta luyến tiếc ngươi, chờ thêm hai ngày nữa ta sẽ lập tức đi tìm ngươi, ngươi phải chờ ta a." Minh Quân cười hì hì nhìn nằng.

Phương Nhược Thủy thật không nhịn được nữa, xông lên ‘ba- ba’ cho hấn hai cái tát.

"Ngươi là ai?" Minh Quân không giận mà cười, mắt thấy nằng xinh đẹp, "tuy rằng còn kém Luyến Luyến một chút nhưng cũng là một tiểu mỹ nhân a."

"Nhắm mắt cầu của ngươi lại." Phương Nhược Thủy thấy ghê tởm cực kỳ. "Ta là ai ngươi không cần biết, đáng lẽ ngươi phải bị thiên đao vạn quả mới đúng, mà ngươi không thể chết dễ vậy được, ngươi hãy chờ mà ngồi trong tù cả đời đi."

"Phải không?" Phó Thiệu Thiên cùng Minh Quân giống như nghe được cái gì buồn cười, đứng cười ha ha không nghĩ tới kết cục bọn hấn phải nhận.

"Luyến Luyến, đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta." Phó Thiệu Thiên nhìn nằng, trong mắt nằng tràn ngập lửa hận. "Rất nhanh sẽ lại thấy ta thôi, ta đảm bảo với ngươi, không lâu đâu, nhiều lắm ba ngày là ta có thể ra, ngươi tin không?"

"Ta không tin", người trả lời lại là Phương Nhược Thủy.

Phó Thiệu Thiên vẫn nhìn Luyến Luyến, trên mặt lộ vẻ đắc ý.

"Hừ", Minh Quân nở nụ cười đắc ý cùng cuồng vọng, "Luyến Luyến, chúng ta và ngươi là hai thế giới khác nhau, ta cùng Thiệu Thiên cái gì mà không có, chỉ có tiền nhiều hơn một chút, ngươi nên tự oán ngươi đi, ai bảo ngươi nghèo. Xem ngươi có thể giam ta được mấy ngày, nhiều lắm là ba ngày, ba ta chỉ cần bỏ ra một ít tiền là ta lập tức được thả ra, còn ngươi, ngươi nghèo rách, không phải muốn thế nào được thế đó đâu, cả đời ngươi cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ta".

"Biến..." Luyến Luyến con ngươi nheo lại trầm giọng hét.

"Ta còn chưa nói hết đâu".

"Biến". nằng quát to, nước mắt tràn mi.

Mọi người hoảng sợ, cảnh sát chạy nhanh lại lôi kéo phạm nhân đi ra ngoài.

"Chờ một chút", Luyến Luyến đột nhiên lên tiếng, nằng lau nước mắt đi đến trước mặt Phó Thiệu Thiên và Minh Quân, trên mặt tràn ngập hận ý.

"Biết ta hiện tại muốn làm cái gì chứ?"

Nằng tự hỏi tự đáp: "Ta muốn cho mỗi người các ngươi mười đao, trăm đao, ngàn đao, bầm da, xẻo thịt, lóc xương các ngươi, uống máu các ngươi."

"Luyến Luyến"

Mọi người đều bị nằng dọa đến ngây người.

Nằng lắc đầu, "chẳng qua các ngươi không xứng, giết các ngươi sẽ ô uế tay của ta, nếu không phải vì mẹ, ta nhất định sẽ lôi các ngươi cùng xuống địa ngục."

Phó Thiệu Thiên cùng Minh Quân ngây ngẩn cả người. Về mặt của nằng rất nghiêm túc, lời nằng nói là thật, nằng điên rồi.

Cảnh sát lôi kéo bọn họ rời đi.

"Chờ một chút".

"Chờ một chút".

Phương Quân Nghiễn cùng Đường Khải đồng thanh hô.

"Còn chuyện gì sao Phương tiên sinh?". Viên cảnh sát khách khí hỏi. Nếu không phải Phương tiên sinh hỗ trợ, hắc nhĩ án này cũng không nhanh chóng dứt như vậy, mấy ngày nay hắc cang hiểu được không thể xem thường nam nhân nhĩ nhận này.

"Thật có lỗi, có thể chậm một chút hay không?"

Cảnh sát gật đầu.

"Ba, để con trước." hai cha con trao đổi ý qua ánh mắt.

Đường Khải đi đến trước mặt hai người, "ngươi biết ta muốn làm gì rồi chứ?" hắc lộ ra nụ cười của ác ma, "đánh cho ngươi răng rơi đầy đất". dứt lời, Đường Khải lưu loát tung ra hai quyền, đem hai người văng xa vài bước.

Minh Quân chật vật đứng lên, miệng đầy máu, trên mặt đất có vài cái răng không biết là của hắc nhĩ hay Phó Thiệu Thiên, hắc nhĩ nộ quát to: "cảnh sát, bọn họ đánh người, ta muốn kiện bọn họ." (cáo: ta cũng muốn đánh người)

Mấy viên cảnh sát đều quay đầu về phía khác coi như không nhìn thấy.

Minh Quân phần nộ muốn phát điên: "ta muốn gọi cho cha ta, ta sẽ làm cho ngươi không ngóc đầu lên được".

"Phải không?" Phương Quân Nghiễn lạnh lùng nhìn hắc nhĩ, "ta sẽ không cho ngươi cơ hội đó đâu, vài tháng sau toàn bộ công ty Vĩnh Tiệp sẽ vào tay tập đoàn Bắc Thái ta thôi, mà các ngươi sẽ cùng quan toà hảo hảo thương lượng nên xử trí tội của các ngươi như thế nào."

"Ngươi dựa vào cái gì?" Minh Quân vẫn kêu gào.

Phương Quân Nghiễn lộ ra một nụ cười có chút tàn nhẫn: "Bằng ta là chủ tịch tập đoàn Bắc Thái".

Minh Quân cùng Phó Thiệu Thiên rốt cuộc cười không nổi nữa, lần đầu cảm thấy thật sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Cảnh sát vừa mới ra khỏi phòng bệnh, Luyến Luyến rút cuộc chống đỡ không nổi, ngã xuống.

"Luyến Luyến" Hạ Hàn Tương liền chạy tới ôm lấy nàng, "Con đừng dọa mẹ."

"Đỡ nàng lên giường đi đã", Phương Quân Nghiễn bình tĩnh nói, Đường Khải giúp ôm nàng lên giường, Phương Nhượng Thủy đỡ Hạ Hàn Tương.

Luyến Luyến toàn thân phát run, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nàng thống khổ ôm ngực, "Đau, đau quá."

Mọi người tay chân luống cuống, không ai biết làm gì.

"Luyến Luyến kêu đau, nó rất đau, nhanh chạy đi gọi bác sĩ." Hạ Hàn Tương điên cuồng hét to.

Chỉ chốc lát sau bác sĩ vội vàng chạy đến, kiểm tra nhịp tim, mạch đập,..., thật lâu sau, bác sĩ đứng lên nhìn mọi người chung quanh, "Thân thể bệnh nhân không lo ngại, xem ra là tâm bệnh, tâm bệnh phải trị bằng tâm dược, mọi người nhanh chóng tìm cách đi." Bác sĩ lắc đầu ra khỏi phòng bệnh.

"Mẹ, mẹ, người ở đâu?" Luyến Luyến giống tiểu hài tử lạc đường, khóc tìm kiếm mẹ.

Mọi người nhìn thấy mà chua xót, Phương Nhượng Thủy quay lưng lau trộm nước mắt.

Hạ Hàn Tương giữ chặt tay con gái, khóc không thành tiếng, mấy ngày qua nàng giống như khóc hết nước mắt của cả đời mình, giờ này đã cạn hết rồi.

"Đau, đau, mẹ ta đau quá." Luyến Luyến lệ rơi đầy mặt, hai tay múa may lung tung vào khoảng không. "Cha đâu, ta muốn cha, cha đâu, Luyến Luyến sợ, cha cứu ta, Chấn ca ca cứu ta..."

Trời ơi, nhìn thấy con gái yêu quý đau đến mức lăn lộn trên giường mà mình lại bất lực. Hạ Hàn Tương như muốn sụp đổ. Phương Quân Nghiễn hiểu được lòng nàng thống khổ, chỉ có thể gắt gao ôm nàng trong lòng ngực.

Phương Nhược Thủy dựa trên vai Đường Khải khóc, Đường Khải cũng không chịu nổi, không đành lòng nhìn cảnh tượng này nên quay đi.

"Mẹ, ta đau quá."

"Mẹ, cứu, cứu ta"

"Mẹ, mẹ..."

Luyến Luyến đau đến lăn qua lộn lại, trên trán, trên người tất cả đều là mồ hôi, Hạ Hàn Tương rút cuộc nhìn không được nhào lên ôm lấy con, nước mắt không ngừng tuôn, "Ông trời ơi, đừng tra tấn con gái của ta nữa."

Lát sau, "Mẹ." Luyến Luyến tựa hồ như cũng dịu đi chút ít đau đớn, nàng mở to đôi mắt giờ đã chặn chặt tơ máu, trong mắt tràn ngập hận ý giờ đã có chút thanh tỉnh, "Con cho tới bây giờ chỉ hận một người, con hận, rất hận".

"Luyến Luyến" Hạ Hàn Tương tâm can tan nát.

"Mẹ, con hận, rất hận, con chưa từng hận hấn như vậy, hấn từ bỏ chúng ta, hại chúng ta lưu lạc tha hương, nhận hết đau khổ, khinh khi cùng nhục nhã của mọi người, bởi vì con không có cha, bởi vì chúng ta không có tiền, vì vậy Phó Thiệu Thiên hai người chúng nó mới dám lăng nhục con như vậy. Mẹ, con thật đau lòng, ngày đó con khẩn cầu cha có thể chạy tới cứu con, nếu hấn có thể đến con liền tha thứ cho hấn nhưng mà..." Luyến Luyến cơ hồ đau đến thắt tim thắt ruột, nàng nghiêng răng nghiêng lợi, "Con hận hấn, cả đời này con vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho hấn".

Trong phòng, mọi người đều đắm chìm trong không khí bi thống này, họ đều cảm nhận được sự tuyệt vọng của Luyến Luyến.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Bên ngoài ồn ào nhưng trong một góc bí mật lại có ba chàng trai tuấn mỹ phi phàm, thần thái khác nhau đang ngồi tán gẫu trong không khí yên tĩnh.

Đường Khải, 21 tuổi, sinh viên năm thứ tư của trường đại học quý tộc Bắc Hoàng, người thừa kế duy nhất của tập đoàn Will. Hào hoa phong nhã, phong độ, là đệ nhất bạch mã hoàng tử trong lòng các nữ sinh.

Nghe Ngao, 21 tuổi, sinh viên năm thứ tư của Bắc Hoàng, là nhị công tử, trầm mặc ít lời, lạnh lùng.

Long Thiệu Hạo, 21 tuổi, hấn là người thần bí khó lường nhất trong ba người, hành tung cùng gia thế là một bí mật. Ngoại trừ danh tính, tuổi, tất cả mọi thứ khác đều không biết. Ngay cả hai người bạn tốt của hấn cũng chỉ biết hấn là con trai độc nhất trong gia đình, sinh ra tại Mĩ, là một đại thế gia, chính là bất phân làm người ta đoán không ra. Cả người hấn là một bí mật.

"Khải, thực xin lỗi, mấy ngày trước tớ vừa trở về nên không dự hôn lễ của bá phụ". Nghe Ngao chỉ có khi đối mặt với hai người bạn tốt mới có thể gỡ bỏ vẻ lạnh lùng.

Đường Khải nhún nhún vai, "Không sao, dù sao về sau cũng có nhiều cơ hội để gặp kẻ mẫu và em gái tớ được mà."

"Nga, còn dẫn theo con của chồng trước a". Long Thiệu Hạo khêu khêu mi nói, "Bộ dạng thế nào? Có tư cách làm bạn gái của tớ ko?" Hấn chính là một công tử đào hoa mà.

Đường Khải trừng mắt liếc nhìn hấn, nghiêm khắc nói, "Hạo, tớ cảnh cáo cậu, ai nguoi đều có thể động nhưng không được phép động vào em gái tớ, nếu không chúng ta bằng hữu cũng không thể làm." Nhớ tới Luyến Luyến hấn vô cùng đau xót, Đường Khải đối với đứa em này vô cùng thương tiếc cùng yêu thương, hấn tuyệt không cho phép bất cứ kẻ nào tổn thương nàng.

"Bảo bối sao?" Long Thiệu Hạo cực kỳ tò mò, "Đúng rồi, cậu không phải từng nói ba cậu vì một người phụ nữ mà cả đời không lấy vợ sao? Như thế nào? Chẳng lẽ người phụ nữ này chính là người ông ấy chờ đến giờ sao?"

"Đoán đúng rồi" Đường Khải gật gật đầu, "Di Hạ cùng ba tớ là thanh mai trúc mã, di ấy thật là một phụ nữ tốt, trách không được ba tớ si ngốc đợi hơn hai mươi năm."

"Nguyên lai là thanh mai trúc mã nên tình cảm lưu luyến a". Long Thiệu Hạo vừa nói vừa cầm ly rượu lên thưởng thức, "Nhìn cậu có vẻ là cả nhà sống rất vui vẻ".

Đường Khải mặt mày hớn hờ, "Đương nhiên". Hiện tại không khí ở nhà tốt vô cùng. Ba rốt cục cũng được như nguyện lấy người mình yêu, suốt ngày ngọt ngào ngào ngào, tâm trạng rất vui. Mà hấn cùng Nhược Thủy đối với vị kẻ mẫu này cũng rất vừa lòng. Tóm lại, giờ bọn họ một nhà đều phi thường vui vẻ.

"Đúng rồi, cậu cùng Tử Uyên đã xảy ra chuyện gì? Cậu không phải mới cùng Nhược Thủy tay trong tay sao chứ? Sao lại chuyển sang Tử Uyên rồi?" Đường Khải không hề giận nhìn hắn, "Tuy rằng cậu cũng vì nể mặt tớ mà kết giao với Nhược Thủy, nhưng cậu ít nhất cũng cho nàng chút thể diện chứ, nhanh như vậy đã đổi bạn gái mới rồi, cậu có biết Nhược Thủy rất buồn không."

Nghê Ngạo cũng nhìn về phía hắn, hắn cũng muốn biết chuyện gì xảy ra, Long Thiếu Hạo là tên phong lưu, mọi người từ lớn tới nhỏ ở đây ai cũng biết, cũng biết rõ hắn không thật tình nhưng nữ nhân lại như thiêu thân lao vào hắn, cam tâm tình nguyện chịu tổn thương, haiz. Tử Uyên cũng là một trong số đó, luôn không nghe lời khuyên bảo của hắn.

Long Thiếu Hạo gật gật đầu, thừa nhận hắn cùng Nghê Tử Uyên kết giao là có thật, hắn nhún nhún vai, "Cũng giống như với Nhược Thủy, tớ đáp ứng nàng ba tháng, rất công bằng".

Nghê Ngạo chân mày cau lại, nhưng Tử Uyên là bảo bối của Nghê gia.

"Hết ba tháng nếu tớ không có cách nào yêu nàng, như vậy, thật xin lỗi, cũng như với Nhược Thủy, bèo hợp lại tan". Long Thiếu Hạo thoải mái nói, nhưng Nghê Ngạo và Đường Khải thì lửa giận bùng bùng. Ly rượu trong tay hai người đồng thời bay về hướng hắn.

Long Thiếu Hạo thoải mái tiếp được, sau đó vật về nguyên chủ, "Na, trả lại cho hai người, rượu là dùng để uống, không phải để đánh người".

"Không được đùa bỡn Tử Uyên, cậu nên biết tớ và cả nhà đều rất yêu thương nàng, nếu cậu làm Tử Uyên thương tâm tớ cùng đại ca và Liệt sẽ không tha thứ cho cậu." Nghê Ngạo nghiêm giọng.

"Cứ tự nhiên". Long Thiếu Hạo nhún nhún vai, tiếp tục uống rượu.

Nghê Ngạo cùng Đường Khải tức giận đến nghiến răng, hận không thể đánh vào khuôn mặt đang tươi cười của hắn. Nhưng bọn hắn biết rõ mình không đủ thực lực, cho dù hai người cùng hợp lại cũng không phải là đối thủ của Hạo. Tên gia hỏa này thật sự làm người ta vừa yêu vừa hận, trách không được nhiều nữ nhân mê hắn như vậy.

Long Thiếu Hạo như nhìn thấy bảo bối đột nhiên xông lên phía trước giữ chặt tay một cô gái tóc dài, nhưng không đến một phút sau thì lại thấy hắn thất vọng trở về, cầm lấy ly rượu uống một ngụm.

Nghê Ngạo cùng Đường Khải kinh ngạc nhìn hắn.

Lại nhìn lầm rồi, không phải nàng. Long Thiếu Hạo uể oải, từ lần gặp đó tới giờ hắn không ngờ mình lại không thể quên nàng, hắn cứ nghĩ trong một lúc nhất thời có ấn tượng với nàng nhưng hắn đã sai, bóng dáng nàng đã in sâu vào đầu hắn, không ngày nào hắn không nhớ đến nàng, hắn như bóng ma cứ theo đuổi nàng, tìm kiếm nàng. Long Thiếu Hạo không thể lý giải được hành động cùng suy nghĩ của mình. Hắn phần nộ, hắn bài xích, ý đồ lấy nữ nhân khác để quên nàng nhưng đều thất bại. Cuối cùng hắn không thể không thừa nhận, tuy rằng rất nhanh nhưng hắn quả thật thích nàng, hơn nữa lại nhất kiến chung tình. Nhưng mà từ ngày đó trở đi nàng đột nhiên biến mất, nàng tạm ngừng học, chuyển nhà, không ai biết nàng đi đâu, hắn tìm như thế nào cũng không tìm thấy nàng. Duy nhất chỉ biết nàng tên là Nghê Luyến Luyến.

Mà ba tháng nay nhớ nhung nàng đến mức cơ hồ muốn bức hắn điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Xe của Đường Khải dừng lại trước cổng trường, hắn cùng Phương Nhược Thủy là anh em nhưng khác họ, mọi người trong trường đã sớm biết việc này nhưng giờ trong xe lại bước ra thêm một người thứ ba lập tức khiến cho mọi người chú ý. Chỉ cần là học viên của Bắc Hoàng thì mọi người đều biết xe của Đường Khải ngoại trừ Phương Nhược Thủy sẽ không chở nữ nhân nào khác.

"Luyến Luyến sau này chúng ta sẽ cùng học một trường, nếu có khó khăn gì hay có ai khi dễ cậu, cậu nhất định phải tới tìm tớ cùng Khải đó, bọn tớ sẽ giúp cậu". Phương Nhược Thủy thân thiết kéo tay nàng.

Luyến Luyến không cự tuyệt cũng không thân thiện, cứ nhàn nhạt mà gật đầu, "Tạm biệt". Nàng bỏ lại một câu rồi đi thẳng vào vườn trường.

"Tan học chờ chúng tớ nhé". Phương Nhược Thủy ở phía sau nàng nói to, tuy thấy Luyến Luyến lãnh đạm nhưng nàng vẫn không ngại, vì giờ Luyến Luyến hiện giờ so với lúc trước khi vào nhà bọn họ đã tốt hơn nhiều lắm rồi. Nghe di nói Luyến Luyến trước kia là một cô gái đáng yêu lương thiện lại hiếu thuận, hơn nữa còn có tinh thần trọng nghĩa, điểm này lần đầu tiên gặp nàng thì Nhược Thủy đã biết. Trước kia Luyến Luyến tuy không phải là người nhiều lời nhưng hiện tại nàng như thu mình vào vỏ ốc do chính mình tạo ra không muốn tiếp nhận ai, ngoại trừ dì, nàng đối với ai cũng đều lãnh đạm, đặc biệt là đối với nam nhân nàng chỉ có chán ghét cùng khinh bỉ. Bây giờ thì tốt rồi, trải qua mấy tháng ở chung có nàng cùng Khải xúm xít xung quanh, dần dần Luyến Luyến đã không bài xích bọn họ nữa, đây cũng là một hiện tượng tốt. Nàng tin, chỉ cần nàng kiên trì đối xử tốt với Luyến Luyến thì một ngày nào đó họ sẽ trở thành chị em tốt của nhau.

"Khải, anh thấy Luyến Luyến sẽ tốt chứ?" Nhìn bóng dáng nàng đi xa Phương Nhục Thủy xoay người hỏi hần.

"Tốt, nhất định sẽ tốt". Đường Khải rất vững tin

Hôm nay là ngày đầu tiên chuyển trường, Luyến Luyến phải đến văn phòng báo danh.

Knock knock knock

"Mời vào"

"Xin chào, tôi là Nghê Luyến Luyến"

"Em chính là Nghê Luyến Luyến à, đến đây, mời ngồi". Một nam nhân tuổi khoảng chừng ba mươi tuổi chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh, "Tôi là Trầm Tâm Viễn, là chủ nhiệm của em"

"Chào thầy", Luyến Luyến gật đầu.

Trầm Tâm Viễn nhìn đồng hồ, "Vào học rồi, cũng vừa lúc, em theo tôi vào lớp học nhân thể tôi sẽ giới thiệu em với mọi người".

Luyến Luyến không phản ứng, đi theo phía sau hần ra khỏi văn phòng. Dọc theo đường đi Trầm Tâm Viễn hỏi nàng một câu nàng trả lời một câu, hần không nói nàng cũng không hề rằng, thần thái trong trẻo nhưng lạnh lùng, lãnh đạm dị thường. Trầm Tâm Viễn thấy nàng kỳ lạ thì rất tò mò.

"Nghe nói em từ Nam Đại chuyển tới?" hần hỏi.

"Nghe nói thành tích của ngươì rất tốt, năm nào cũng lấy được học bổng?"

"Phải".

Trầm Tâm Viễn có chút buồn cười nhìn nàng, người bình thường nghe hỏi vấn đề này ít nhiều đều khiêm tốn vài câu nhưng nàng đáp lại như đó là đương nhiên, thật đúng là cô gái hiếm thấy.

"Ngươi cùng Đường Khải có quan hệ gì?"

"Anh em".

"A? Cậu ta không phải chỉ có một người em gái là Phương Nhục Thủy sao chứ?" Thật sự Đường Khải rất nổi danh nên ít nhiều gì cũng biết chút thông tin về hần.

"Em kè."

"Cái gì?"

"Em kè.", Luyến Luyến vẽ mặt bình tĩnh lặp lại một lần nữa.

Thì ra là vậy, về chuyện này hần cũng có nghe qua, "Đến rồi." Hần chỉ vào một phòng học.

Luyến Luyến theo Trầm Tâm Viễn vào phòng học. Trong phòng nhất thời im lặng, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn lên trên, Luyến Luyến vẫn lạnh lùng đứng đó, tựa như không nhìn thấy ai, không ai tồn tại trong mắt nàng.

"Các em, vị này là Nghê Luyến Luyến mới chuyển từ Nam Đại đến, hy vọng mọi người quan tâm đến cô ấy".

Có người nhận ra nàng chính là người ngồi chung xe với Đường Khải đến trường, nhất thời phòng học như bị nổ tung, không khí sôi trào. Mọi người chụm đầu ghé tai nghị luận, ai nấy đều dùng ánh mắt quái dị nhìn nàng.

Luyến Luyến xem như không thấy, tự bước đến tìm một chỗ không người ngồi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Đến giờ nghỉ trưa, Luyến Luyến một mình đi ra rừng cây phía sau trường học, tìm được chỗ đất trống nằm xuống định chọn một chỗ.

Long Thiều Hạo bước nhẹ nhàng đi đến khu vực hắc thường đến nghỉ ngơi, từ khi hắc thường đến khu vực này trong Bắc Hoàng, nơi đây đã thành cấm địa, trừ phi là người hắc cho phép, người bình thường không thể bước vào khu rừng nhỏ này. Cho nên khi hắc từ xa thấy có người ở trong này, hắc còn tưởng hai mắt của mình nhìn lầm rồi.

Nhìn thấy mái tóc đen dài hắc biết đó là một nữ sinh, Long Thiều Hạo nhất thời hưng trí, hắc không ngờ có người dám vi phạm mệnh lệnh của hắc, dám đi vào lãnh địa của hắc là gan của nàng không nhỏ, nếu nàng là vì khiến cho hắc chú ý mới làm như vậy, vậy thì hắc sẽ rất nhanh làm cho nàng biết vi phạm mệnh lệnh của hắc sẽ có kết cục gì. Tuyệt đối làm nàng cả đời khó quên.

Long Thiều Hạo chân bước nhẹ nhàng để không làm nàng tỉnh dậy.

Có cái gì liếm trên mặt nàng, Luyến Luyến mơ mơ màng màng cảm giác ẩm ướt trên mặt, nàng hươ tay lung tung, "Tránh ra".

Còn chưa tỉnh? Long Thiều Hạo tiếp tục liếm mặt nàng.

Được rồi, Luyến Luyến tức giận mở to mắt, tìm xem cái gì quấy rầy giấc ngủ của nàng— vừa mở mắt ra là khuôn mặt tuần tú phong đại sát gần mặt nàng, đầu lưỡi hắc không kịp thu hồi, bốn mắt nhìn nhau—

"A!—" Luyến Luyến thét lên, đẩy hắc ra, nàng liên tục lùi về sau. Cả người run rẩy, vừa sợ vừa trừng mắt nhìn nam nhân lạ lẫm trước mắt.

"Là cô!" Long Thiều Hạo mừng như điên khi nhìn thấy nàng. Hắc xông lên phía trước cầm lấy tay nàng, "Thật là cô?"

"Tránh ra" Sự đụng chạm của hắc làm Luyến Luyến sợ hãi cực độ. Đột nhiên toàn thân đau đớn, nàng thống khổ vỗ vỗ ngực, tay kia liều mạng ngăn cản không để hắc lại gần, "Cút ngay, không được đến gần ta".

"Được được, anh không đến gần em, anh không đến gần em, em đừng lo, trông em rất khó chịu, anh đưa em đi bệnh viện được không?" Long Thiều Hạo thấy nàng bộ dạng thống khổ lòng nóng như lửa đốt.

"Không cần – ngại- quan tâm, đàn ông – không – không có – người nào tốt cả". Nàng thở dồn dập, ánh mắt trừng trừng nhìn hắc, sợ hắc thừa dịp nàng không chú ý lại tới gần.

"Hiện tại không phải lúc thảo luận xem đàn ông có tốt hay không, em nếu không đi bệnh viện sẽ không chịu được nữa đâu." Nhìn nàng khổ sở Long Thiều Hạo hận không thể đem nàng đi bệnh viện ngay được.

"Không – không cần ngại lo." Luyến Luyến hô hấp càng ngày càng dồn dập.

"Em, nữ nhân chết tiết này." Long Thiều Hạo không nhịn được mắng nàng. Thấy nàng như muốn xỉu, hắc đột nhiên xông lên trong phút chốc áp môi lên môi nàng độ khí.

Luyến Luyến tức giận trừng mắt nhìn hắc, hận không thể băm vằm hắc ra ngàn mảnh.

"A—" một tiếng thét phá tan bầu trời.

Có người tới.

Long Thiều Hạo lưu luyến không muốn rời Luyến Luyến ra, thân thể nàng thật mềm mại, làn da như bạch ngọc, môi nàng thật thơm, hắc thật chỉ muốn cột chặt nàng vào với hắc thôi. Ngược lại, phản ứng đầu tiên của Luyến Luyến chính là tàn nhẫn đưa tay tát cho hắc một cái.

Tiếng vang thanh thúy làm mọi người nhất thời sợ đến ngất người, Luyến Luyến thừa dịp hắc đang ngăn người lấy hết sức đẩy hắc ra, xoay người chạy ra khỏi rừng cây.

Nghê Tử Uyên cùng Nghê Ngạo đứng xem đến choáng váng.

"A!" lại là tiếng thét của Nghê Tử Uyên, "Long Thiều Hạo, anh thật quá đáng, em mới là bạn gái của anh, sao anh có thể làm như vậy? Con hồ ly tinh kia là ai? Ta muốn giết ả."

Long Thiều Hạo thu hồi ánh mắt si mê lưu luyến, bất đắc dĩ xoay mình tròn mắt nhìn Nghê Ngạo, "Sao các người lại đến đây?"

Nghê Ngạo nhìn về phía em gái bảo bối, thở dài. Hắc cũng là bị Tử Uyên quán lấy không chịu nổi mới vi phạm lệnh cấm của Hạo mang nàng vào rừng cây này.

Long Thiều Hạo hiểu được Nghê Ngạo đang khó xử, nên cũng không trách cứ gì hắc. "Đi thôi, chúng ta ra ngoài, kêu Khải đến". Hắc kéo tay Nghê Ngạo đi qua trước mặt Nghê Tử Uyên.

"Tử Uyên..."

"Mặc kệ nàng." Long Thiều Hạo không thèm nhìn đến nàng sắc mặt đang cực kì khó coi.

"Hạo, đừng đối xử với Từ Uyển như vậy", Nghe Ngao không đành lòng nhìn đứa em bảo bối này thương tâm. "Tuy chuyện cậu cùng Từ Uyển tớ không nên nhúng tay vào, nhưng Từ Uyển dù sao cũng là em gái của tớ, tớ không thể nhìn cậu tổn thương nó, cậu có thể nể mặt tớ mà đối xử tốt với nó một chút không, tôi thiếu thì trong ba tháng ước định này cậu đừng làm chuyện gì có lỗi với Từ Uyển. Nếu không tớ tuyệt không tha cho cậu cùng cô gái kia."

"Cậu uy hiếp tớ?" Long Thiếu Hạo tức giận.

"Phải". Nghe Ngao kiên định nhìn hấn, "Tớ chỉ hy vọng cậu đối tốt với Từ Uyển, không tổn thương tình cảm của nó".

"Vậy sao?" Long Thiếu Hạo mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nhìn thoáng qua Nghe Ngao, sau đó chuyển hướng sang Nghe Từ Uyển, "Ước định ba tháng hủy bỏ".

"Không, em không đồng ý." Nghe Từ Uyển thất thanh hét lên, "Em tuyệt không đồng ý."

"Hạo, là em không đúng, em không nên bắt anh hai quản chuyện chúng ta, em lập tức kêu anh hai không được xen vào chuyện chúng ta nữa được không. Anh đừng nói chia tay, em không thể không có anh, anh có biết em thích anh bao lâu rồi không, em thật sự thật sự không thể không có anh..." Nghe Từ Uyển đau khổ cầu xin hấn, nước mắt cuộn cuộn rơi.

Long Thiếu Hạo thờ ơ, lạnh lùng gạt tay nàng ra, "Tôi vì em là em của Nghe Ngao nên mới đồng ý làm ước định nhưng cho đến bây giờ tôi vẫn không thích em, tôi đáp ứng em cũng là nể mặt Ngao. Một khi tôi đã mất hứng mà dù sao chúng ta vẫn chưa bắt đầu, tốt nhất là không có bất cứ quan hệ gì đi."

"Anh hai!" Nghe Từ Uyển thương tâm nhìn Nghe Ngao, đôi mắt đẹp trong suốt mang theo vẻ cầu xin.

Nghe Ngao vừa tức giận vừa yêu thương, hấn cắn răng, "Được, được, anh không lo chuyện của em nữa". Hấn giận, giận Từ Uyển yêu đến đánh mất tự tôn, không còn là chính mình, nhưng nàng đã yêu lắm người, như vậy sẽ rất đau khổ.

Nghe được lời nói của anh hai, Nghe Từ Uyển nín khóc liền nở nụ cười, chuyển hướng sang người trong lòng, "Hạo..."

"Không cần." Long Thiếu Hạo gương mặt tuấn mỹ nhưng chỉ có vẻ lạnh lùng, "Lời ta nói ra sẽ không thu hồi lại".

Nụ cười cứng lại trên mặt Nghe Từ Uyển.

Nghe Ngao tức giận trừng mắt nhìn hấn, "Hạo, cậu..."

Long Thiếu Hạo mặt không chút thay đổi nhìn hấn, khẩu khí tràn ngập trào phúng, "Chuyện này không phải như mong muốn của cậu sao chứ? Tớ theo mong muốn của cậu không trêu chọc bảo bối của cậu, như thế nào, cậu có ý kiến?"

Nghe Ngao không nói được lời nào, cả người run rẩy, nắm tay vừa nãy còn nắm chặt giờ đã buông ra. Hấn nhìn người bạn tốt tràn ngập cảm giác vô lực, đúng vậy hấn có quyền gì chỉ trích Hạo, chính xác là lúc đầu hấn không đồng ý cho Hạo cùng Từ Uyển kết giao nhưng vì thành toàn cho đứa em si luyến này mà mất nhắm mắt mờ. Vì hấn lo lắng Hạo làm tổn thương Từ Uyển, nên gây áp lực cho Hạo. Hấn đối với Từ Uyển như vậy đã tốt lắm rồi.

Đúng vậy, là hấn càng quấy đi xen vào việc này.

"Vì cái gì?" Nghe Từ Uyển vừa thống khổ vừa khó hiểu nhìn hấn, "Anh hai đã đáp ứng không quản chuyện chúng ta, vì sao anh vẫn muốn chia tay?"

"Bởi vì tôi không định lãng phí thời gian để cùng em chơi loại trò chơi tình yêu ngu ngốc này". Long Thiếu Hạo nói ra lời nói tàn nhẫn mà quyết liệt.

Nghe Từ Uyển toàn tâm đều tan nát.

"Có phải vì cô gái vừa rời khỏi đây?" Nàng đoán.

Biểu tình của Long Thiếu Hạo chứng tỏ lời của nàng là đúng, từ trong mắt hấn thấy được một chút nhu tình chợt loé lên rồi biến mất, nhất thời cảm thấy đau lòng, nàng điên cuồng, "Vì sao? Vì cái gì lại là cô ta? Cô ta có cái gì tốt? Tiện nhân, vô sỉ, không biết xấu hổ, hồ ly tinh..."

"Không được mắng nàng" Long Thiếu Hạo rống giận.

Nghe Từ Uyển bị dọa đến choáng váng.

Nghe Ngao cũng khiếp sợ không thôi, Hạo trước giờ đều rất bình tĩnh, không bao giờ thể hiện sự tức giận ra ngoài, bất luận có tức giận đến đâu hấn cũng nhiều lắm là xử sự lạnh như băng, ánh mắt lạnh lùng nhìn người khác. Nghe ngao chưa bao giờ thấy hấn tức giận đến như vậy. Hấn có một dự cảm không ổn, Nghe Ngao nhìn về phía em mình, nhất thời cảm thấy lo lắng.

Nghe Từ Uyển còn chưa hồi phục lại tinh thần, đến khi bóng dáng Long Thiếu Hạo biến mất nàng mới tỉnh lại, nước mắt trên mặt còn chưa khô nhưng lại có một vẻ mặt kiên định trước nay chưa từng thấy ở nàng, nàng hướng Long Thiếu Hạo hô to: "Em sẽ không từ bỏ, em vĩnh viễn cũng không buông tha cho anh, Hạo, em thích người, em thật sự rất thích anh."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

"Nghê Luyến Luyến, bên ngoài có người tìm." Một cô gái truyền lời nhân tiện dò xét nhìn nàng.

Luyến Luyến ra khỏi phòng học, vừa nhìn thấy tên sắc lang khinh bạc nàng trong rừng cây sau trường, nàng không nói gì lập tức xoay người bước đi.

Long Thiếu Hạo chạy nhanh lại giữ chặt tay nàng, "Đừng đi, học muội, em vừa mới tới trường chúng ta học, tốt xấu gì anh cũng là học trưởng của em, nể mặt một chút đi. Về sau nếu có gì khó khăn cứ đến tìm anh, học trưởng nhất định vượt lửa qua sông, quyết không chối từ."

"Không cần." Nàng lạnh lùng bỏ tay hắn ra bước đi.

Long Thiếu Hạo lại vọt đến trước mặt nàng ngăn hướng đi của nàng, "Học muội, đừng như vậy, anh không có ác ý, anh chỉ muốn cùng em nói chuyện một chút thôi mà, em không cần xa lạ như vậy."

"Cút ngay".

"Không, trừ phi em gọi anh một tiếng học trưởng." Long Thiếu Hạo giống như trẻ con không được kẹo thì ăn vạ vậy. (Cáo: =, =, pó tay)

Trời ạ! Chuyện này nếu như để một đám thuộc hạ của hắn thấy, một đời anh minh tiêu sái chẳng phải bị huỷ rồi sao.

Luyến Luyến giương mắt nhìn hắn. Long Thiếu Hạo cũng nhìn lại nàng, hai người ánh mắt giao nhau. Thật lâu sau cũng không ai mở miệng nói chuyện.

Reng, tiếng chuông báo vào học vang lên.

"Tạm biệt", Luyến Luyến lướt qua hắn trở lại phòng học.

Lần này Long Thiếu Hạo cũng không ngăn cản nàng.

Nàng nhanh chân hơn nhưng phía sau vẫn truyền đến tiếng la to, "Nhớ kỹ tên của anh là Long Thiếu Hạo, em trốn không thoát đâu."

Luyến Luyến cau mày, nhưng vẫn không quay đầu lại.

Luyến Luyến, Đường Khải cùng Nhượng Thủy, xe vừa mới dừng lại đã thấy Hạ Hàn Tương đang đứng chờ ở cổng.

"Về rồi à, cơm chiều đã chuẩn bị rồi, các con đi tắm trước đi đã rồi xuống ăn cơm."

"Cám ơn dì"

"Cám ơn dì"

Đường Khải cùng Nhượng Thủy trong lòng cảm thấy thật ấm áp, từ nhỏ đến lớn chưa từng có người nào vì bọn họ mà đứng chờ ở cửa cả, nụ cười của dì rất ấm áp lại hiền lành, đây chính là hương vị của người mẹ a.

"Luyến Luyến, ngày đầu đến trường thế nào, quen chưa con?" Hạ Hàn Tương kéo tay nàng.

"Mẹ, con tốt lắm, mẹ đừng lo lắng." Từ sau sự việc đó mẹ đối với chuyện của nàng rất miễn cưỡng. "Có Khải cùng Nhượng Thủy chiều cổ, mẹ cứ yên tâm đi."

"Không có việc gì là tốt rồi", Hạ Hàn Tương tâm tình cũng nhẹ bớt, "Được rồi chúng ta ăn cơm thôi."

Hạ Hàn Tương vui vẻ cùng ba người đi đến đại sảnh vừa cười vừa nói, từ trên lầu đi xuống Phương Quân Nghiễn thấy cảnh tượng này thì vô cùng hạnh phúc, nhìn vợ âu yếm, con gái đáng yêu, cuộc đời hắn đã đủ hạnh phúc rồi.

"Tương nhi" Phương Quân Nghiễn nhìn nàng.

"Quân Nghiễn" Hạ Hàn Tương từ sau khi kết hôn đã đổi lại cách xưng hô.

Hai người ngọt ngào ngào ngào quả thực muốn làm người ta tức chết mà.

Đường Khải cùng Nhượng Thủy đứng bên oán giận, đã sắp chịu hết nổi rồi mà.

Luyến Luyến mỉm cười khi thấy mẹ cùng chú Phương hạnh phúc. Nàng biết chú Phương là thật tâm yêu thương mẹ con nàng, mẹ có thể tìm được hạnh phúc nàng thực sự rất vui.

Trên bàn ăn—

"Ăn đi ăn đi, sao mọi người lại ngơ ngác vậy chứ? Nhanh ăn nhiều đồ ăn một chút."

Phương Quân Nghiễn nhắc nhở mọi người, Hạ Hàn Tương không ngừng gấp thức ăn cho mọi người, Phương Quân Nghiễn lại không ngừng gấp cho nàng, ba đứa nhỏ cũng không ngừng gấp thức ăn ngon nhất vào bát nàng, đến khi cái bát giống như một ngọn núi thu nhỏ thì mọi người quay sang nhìn nhau cười. Tiếng cười vui vẻ hạnh phúc tràn ngập quanh quẩn mãi trong Phương gia.

Cả một đêm trên mặt Luyến Luyến cũng tràn ngập nụ cười nhàn nhạt, tuy nhiên cũng rất là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Luyến Luyến kiên trì yêu cầu nên cuối cùng cũng được Phương Quân Nghiễn, Đường Khải và Nhược Thủy đồng ý để nàng được đi bằng xe buýt đến trường. Lý do nàng đã quên đi xe buýt rồi cũng không thích bị người khác chú ý.

Sáng hôm sau, nàng liền bắt đầu đón xe buýt đi học. Xe đến trạm cách trường còn một khoảng khá xa, Luyến Luyến phải đi bộ, trường Bắc Hoàng nằm ở giữa sườn núi, hẻm núi thật là hẹp.

Một mình yên lặng đi trên đường nhìn các loại xe thể thao mới cấu chạy qua, thật không hổ là một trường học dành cho giới quý tộc thượng lưu, từng loại xe đều là được nhập khẩu Mercedes, Audi, Porsche, Ferrari, Ronroye, ... nàng là người duy nhất đi xe buýt đến trường.

Lại một chiếc xe thể thao đi qua, Luyến Luyến lơ đãng, tiếp tục đi lên phía trước không nhìn qua, nhưng chiếc xe đó lại đột nhiên lùi lại trước mặt nàng.

Long Thiếu Hạo quay kính cửa xe xuống, kinh hi khi nhìn thấy nàng, "Thật là em? Anh còn tưởng là mình hoa mắt, đến trường sao? Anh đưa người một đoạn."

Luyến Luyến không để ý đến hắn, vẫn tiếp tục đi.

Long Thiếu Hạo đành chạy chậm lại đi song song với nàng, một bên lái xe một bên nhô đầu ra nói chuyện cùng nàng. "Học muội, chào em, đừng không để ý đến anh chứ, anh chỉ thành tâm thành ý muốn làm bạn với em thôi mà. Lần đầu tiên chúng ta gặp, em không phải như vậy, khi đó thoát nhìn cũng không phải là em nói nhiều nhưng không đến mức giống như hiện tại một câu cũng không nói a, lần đó anh biết em là một cô gái trọng nghĩa, sao giờ lại biến thành như vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì? Đúng rồi, em vì sao đột nhiên lại chuyển trường?"

Luyến Luyến vẫn lạnh lùng, không nói chuyện cũng không nhìn hắn, căn bản là hắn không tồn tại trong mắt nàng. Long Thiếu Hạo không nổi giận, tiếp tục lăm bằm lăm bằm bên tai nàng, tự hỏi tự đáp.

"Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Anh chưa bao giờ gặp qua cô gái nào đặc biệt như vậy, anh cùng Nhược Thủy ở cửa hàng tiện lợi cãi nhau, em nói chúng ta trở ngại việc buôn bán của quán, chạy tới bảo bọn anh rời đi, ..." Long Thiếu Hạo đắm chìm trong ký ức của mình, "Em châm chọc còn khiêu khích anh lại mắng cho anh một trận, còn khuyên Nhược Thủy bỏ anh, lúc ấy anh nghĩ cô gái này thật thú vị. ..." Long Thiếu Hạo kìm không được cười khẽ, "Anh thật sự chưa bao giờ xem trọng phụ nữ, nhưng đây là lần đầu, anh là lần đầu vì một nữ nhân mà chạy đi tìm khắp nơi, nhưng không ngờ em lại chuyển trường, lại chuyển nhà, hại anh thật sự mệt mỏi. Nhưng không nghĩ tới thế giới này thật là nhỏ, quay một vòng em lại đứng trước mặt anh, em không biết khi gặp em mừng bao nhiêu đâu, nhất định là ông trời không bạc đãi người mà..."

Là hắn, ra là người Nhược Thủy nhớ mãi không quên, bạn trai cũ à. Ngày đó, là hắn. ...

Luyến Luyến dừng bước, chiếc xe đi theo cũng dừng lại. Lần đầu tiên nàng đưa mắt nhìn hắn.

Hình dáng hắn rất đẹp, tựa như điêu khắc, mày rậm mũi cao, diện mạo không giống người Trung Quốc, hắn là con lai, càng tuấn mỹ phi phạm hắn càng tỏa phát một loại khí chất tôn quý, trên khuôn mặt mang theo một nụ cười bất cần đời, làm cho người ta cảm thấy không lạnh mà là cảm giác áp bách.

Hắn không phải là người bình thường, Luyến Luyến cơ hồ có thể khẳng định điều này.

"Người cùng Nhược Thủy có quan hệ gì?" Nàng lần đầu tiên mở miệng hỏi hắn.

"Em quen Nhược Thủy sao? Vậy em trước kia có biết anh không? Sao anh chưa từng thấy em?" Long Thiếu Hạo vội hỏi, nhưng ánh mắt nàng càng ngày càng lạnh như băng, thanh âm lạnh cũng càng lúc càng nhỏ: "Quen nhau ba tháng, qua ba tháng liền chia tay, đúng rồi, chúng ta lần đầu tiên gặp là ngày ta chia tay với Nhược Thủy đó."

"Vì sao lại chia tay?" Nàng hỏi.

"Đương nhiên vì không yêu nàng." Long Thiếu Hạo trả lời như đó là đương nhiên.

Luyến Luyến giận tái mặt, "Một khi đã không thương yêu nàng thì sao lại đồng ý quen? Người lừa gạt tình cảm của nàng sao?" Nàng nghĩ như vậy lập tức sắc mặt rất khó coi.

"Cái gì mà lừa gạt tình cảm, em đừng nói nghiêm trọng như vậy. Nhược Thủy không nói cho em nghe sao? Anh với nàng kết giao là do ước định của nàng, nếu nàng không có cách nào trong ba tháng làm anh yêu nàng thì cả hai chia tay. Anh nể mặt Khải nên mới đáp ứng yêu cầu của nàng. Em đừng hiểu lầm, anh cũng không phải loại công tử đào hoa, anh chỉ là..."

"Người không cần giải thích." Luyến luyến ngắt ngang lời nói của hắn, xoay người bước đi.

Long Thiếu Hạo lái xe theo phía sau, miệng vẫn nói thầm: Không giải thích không được a, nếu không, còn chưa bắt đầu em đã cho anh knockout, anh không phải là người mới gặp trở ngại đã quay đầu.

"Học muội, em từ từ, từ từ a." Long Thiếu Hạo lái xe đuổi theo.

Một tổ hợp kì quái, một người đi bộ còn người kia lái xe đuổi theo, khiến cho những chiếc xe đi ngang phải chú ý.

"Ca, anh mau nhìn, là xe Hạo." Nghê Từ Uyển chỉ vào xe hô to.

"Phải không? Ở đâu? Cho anh xem". Nghê Liệt vội vàng nhìn, "Thật là xe Hạo a, xe hắn bị sao vậy, hỏng rồi à? A, cô gái bên cạnh kia là ai, nhìn rất đẹp đó."

Bên trong xe Nghê Ngạo đang chớp mắt đột nhiên mở to nhìn ra cửa sổ xe, cau mày.

"Xuống xe, em muốn xuống xe." Nghê Từ Uyển hô to, không đợi xe dừng lại đã vội vàng nhảy xuống xe.

"Từ Uyển". Nghê Liệt tức giận rống to. Hắn cũng nhảy xuống xe theo sau.

"Nhị thiếu gia..." Tài xế nhìn Nghê Ngạo.

"Chú Vương, cứ lái xe theo sau." Nghê Ngạo thờ dãi, bất đắc dĩ mở cửa xe đi nhanh ra phía trước đầu xe.

"Hạo, anh sao lại đi cùng với con hồ ly tinh này?" Nghê Từ Uyển xông lên trước chất vấn hắn.

"Đúng vậy cậu là bạn trai Từ Uyển, sao lại cùng với người khác đây đưa không rõ?" Nghê Liệt rất khó chịu. Tuy rằng nữ nhân này so với Từ Uyển xinh đẹp hơn nhưng hắn tuyệt không cho phép Long Thiếu Hạo có lỗi với em gái hắn.

"Liệt người đừng quản." Long Thiếu Hạo không kiên nhẫn cùng huynh muội này dây dưa, nhìn thấy Luyến Luyến càng lúc càng xa, hắn bỏ xe lại nhanh đuổi theo nàng, hoàn toàn không nhìn thấy sự tồn tại của anh em họ Nghê.

Nghê Từ Uyển tức giận, lập tức chạy theo hắn, "Hạo, anh từ từ a."

"Từ Uyển, em chạy chậm một chút, cẩn thận." Nghê Liệt ở sau hô to.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Luyến Luyến vừa bước vào phòng học, tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn nàng.

Nàng trở lại chỗ ngồi, Thôi Thôi, cô bạn học ngồi cùng bàn với nàng thần bí hỏi: "Nghê Luyến Luyến, cậu thật sự cùng Long học trưởng kết giao à? Có nhiều người nhìn thấy cậu và Long học trưởng cùng nhau đến trường, cậu thật sự tuyệt vời nha! Vừa mới chuyển đến hai ngày, Long học trưởng đã chú ý tới cậu, không giống tớ, nam sinh xuất sắc giống như Long học trưởng, cả đời cũng không để tớ lọt vào mắt, tớ thật sự hâm mộ cậu nha, nếu tớ có bộ dạng xinh đẹp giống như cậu thì tốt rồi, chỉ cần có thể gần gũi liếc mắt nhìn anh ấy, tớ nằm mơ cũng mỉm cười nha..."

Luyến Luyến nhìn cô một cách xa lạ, thần nhiên mở sách vở ra, xem như cô không tồn tại.

Vào giờ nghỉ trưa, vì tránh đám đông ồn ào, Luyến Luyến bất giác đi tới khu rừng nhỏ lần trước nàng phát hiện, chỉ có ở đây nàng mới có thể tìm được sự yên tĩnh. Đến nơi, nàng tìm một khoảng đất trống, nằm xuống...

Mở to mắt nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm. Trên kia, bầu trời trong xanh, một màu xanh thăm thẳm, mà sao nơi đây, trong lòng nàng chỉ một màu u tối, đã sớm trở thành một đầm lầy không dậy nổi một tia gọn sáng. Trên đời này đã không còn thứ gì có thể khiến nàng nhớ nhung vương bận, người duy nhất làm nàng yên lòng là mẹ. Bây giờ mẹ đã có chú Phurong, nàng tin tưởng rằng chú Phurong có đủ khả năng bảo hộ cho mẹ, cho nên nàng không hề lo lắng. Mẹ, đã không cần đến sự bảo hộ của nàng nữa. Thế gian này thật sự rất u ám, thật quá mệt mỏi để sống, nàng thật chán ghét...

Long Thiều Hạo mới vừa bước tới khu rừng nhỏ đã phát hiện ra nàng. Nàng tĩnh lặng nằm ở trên cỏ, khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi cùng tang thương, thật không hợp với tuổi của nàng. Nhất thời, tim hắn chợt nhói đau, một đợt sóng đau đớn không thôi. Đây là cảm giác đau lòng sao! Hắn lặng lẽ nằm xuống cạnh nàng, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về trên khuôn mặt trắng nõn, hắn nhìn thật sâu vào mắt nàng.

Nàng thật sự là cô gái như thế nào?

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, khi đó, nàng thật xinh đẹp, sôi nổi rạng ngời trong mắt hắn, ngữ khí giáo huấn của nàng thật sự làm cho hắn cảm thấy thật thú vị, bởi trước nay, từ nhỏ đến lớn không người nào dám giáo huấn hắn như vậy, làm cho hắn đối với nàng có ấn tượng rất sâu sắc, thậm chí nhớ mãi không quên.

Lần thứ hai lúc nhìn thấy nàng, nàng lại trở nên cực đoan, lạnh lùng, tràn ngập địch ý, cảnh giác với tất cả mọi người, như tự co người nhốt mình trong thế giới nội tâm, đối với mọi sự bên ngoài hết thấy chẳng quan tâm.

Lần thứ ba, ở trên đường, bóng dáng nàng thật cô độc, tựa như cả thế giới chỉ tồn tại mỗi nàng.

Hiện tại, nàng gây cho hắn rung động càng thêm mãnh liệt, sự cô độc của nàng, sự yếu ớt của nàng, còn có dáng vẻ mệt mỏi của nàng, làm hắn cảm thấy trước nay chưa từng có cảm giác yêu thương cùng đau lòng đến vậy. Hắn muốn bảo hộ nàng, muốn làm cho nàng vui vẻ trở lại, làm cho nàng thật hạnh phúc. Ý niệm này nảy sinh trong đầu hắn càng lúc càng mãnh liệt hơn vạn phần. Là nàng, chính là nàng, làm hắn cảm nhận được tim đập nhanh, trống ngực đập liên hồi, điên cuồng mơ tưởng đến tư vị luyện ái. Tuy rằng hắn chưa từng yêu qua bất kỳ người con gái nào, nhưng hắn biết rõ, hắn đã thật sự yêu nàng.

Tại sao lại là nàng? Nàng có ma lực gì? Không cần tốn chút công sức đã nắm bắt được trái tim hắn, một trái tim phóng đảng gần hai mươi năm. Làm cho hắn bất giác yêu nàng một cách say đắm, càng lúc càng mạnh mẽ hơn, tất cả những điều này ngay cả chính hắn cũng không giải thích nổi, nhưng hắn chắc chắn một điều là chính hắn cam tâm tình nguyện, sẵn sàng vì nàng mà chấp nhận mọi thứ.

Long Thiều Hạo hai tay vòng qua vòng eo nàng ôm nàng vào trong lòng, như ôm trong lòng một vật vô cùng trân quý. Động tác cẩn thận, nhẹ nhàng, như ôm bảo bối quý giá nhất trên đời.

Xa xa, một đôi mắt ghen tị ánh lên tia phản hận trừng trừng nhìn bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Cửa phòng Hội học sinh bị đá mạnh mở tung ra, Nghe Từ Uyên giống một trận gió lốc chạy ào vào, vọt đến nhào vào lòng Nghe Ngạo khóc lớn tiếng, "Anh hai, thật quá đáng, hắn thật là quá đáng..."

Trong phòng Hội học sinh cũng còn một số thành viên, nhìn thấy Từ Uyên thương tâm khóc lớn như thế, nhất thời mỗi người trong lòng cũng cảm thấy cảm phần. "Từ Uyên, là ai chọc giận em, làm em thương tâm? Nói cho anh biết, anh lập tức thay em dạy hắn một bài học." Những người này tất cả đều là những sinh viên tinh anh của Hội học sinh, cũng là băng hữu tốt của Nghe Ngạo, Nghe Ngạo là Hội trưởng của Hội học sinh, cũng bởi vì vậy, Từ Uyên cùng những người này đều rất quen thuộc với nhau, bọn họ đều không muốn nhìn thấy Từ Uyên thương tâm.

"Nói cho anh hai nghe, có phải là vì Hạo?" Nghe Ngạo rất hiểu nàng, chỉ có Long Thiều Hạo mới có thể làm cho nàng thương tâm khổ sở như thế, đại khái lại là tại cái tên Thiều Hạo kia mà bị tức giận.

Một câu đã đánh trúng! "Oa..." Nghe Từ Uyên càng thương tâm khóc lớn.

Vừa nghe đến tên Long Thiều Hạo, lời thề vì Từ Uyên trút giận mới rồi của vài vị nam sinh nhất thời như quả bóng cao su xì hơi, lặng im không nói. Bởi vì người tên Long Thiều Hạo kia không phải là người mà bọn họ có thể hạ được.

"Hạo, hắn đã làm gì?" Nghe Ngạo bắt đầu đi hỏi. Đâu có thể lúc nào cũng can thiệp vào chuyện riêng tư tình cảm giữa Hạo và cô em gái, chỉ là khi chứng kiến khuôn mặt đầy thương tâm của Từ Uyên, lòng hắn lại mềm đi. Chung quy từ nhỏ đến lớn hắn đều xem cô em gái này như bảo bối, hắn không có cách nào không để ý đến tình cảm của em gái mình.

Nghe được anh Hai nguyện ý giúp nàng, Nghe Từ Uyên nhất thời nín khóc mà cười, nói đến chuyện này, trên mặt nàng lại tràn ngập oán hận cùng vẻ không cam lòng. "Chuyện lần này không liên quan đến Hạo, đều là do cái cô ả kia. Anh hai, hôm nay em lại chính mắt nhìn thấy nhỏ đó dây dưa với Hạo. Từ sau khi ả xuất hiện, Hạo đối xử lạnh nhạt hờ hững với em, còn muốn chia tay em, em hận chết ả. Anh hai phải làm mọi cách đuổi cô ả đi? Chỉ cần

Hạo không nhìn thấy ả nữa, ả cũng không có cách nào mê hoặc Hạo nữa".

"Chuyện này...?" Nghê Ngao có điểm khó xử.

"Anh hai, anh giúp em đi." Nghê Từ Uyển lên tiếng cầu xin, "Chẳng lẽ anh muốn cho em gái anh cả đời thương tâm khổ sở sao chứ?"

Nghê Ngao biết bản thân sẽ không cự tuyệt nàng, miễn cưỡng gật đầu đồng ý, "Anh sẽ cố gắng nghĩ biện pháp."

Lần này, phải dùng mọi thủ đoạn với cô gái đó. Nghĩ đến lúc phải cùng Hạo trở thành kẻ địch, Nghê Ngao thật có chút cảm khái. Thật lòng mà nói, cùng Hạo trở thành địch nhân, là chuyện mà suốt đời này hẳn thật sự không muốn làm.

Bởi vì, hẳn biết hẳn không hề có phần thắng.

Luyến Luyến ngồi một mình lặng lẽ ăn cơm trưa, đột nhiên một bóng người xuất hiện ở trước mặt. "Anh có thể ngồi đây không?" Long Thiếu Hạo không cho nàng có cơ hội cự tuyệt, đặt mông ngồi xuống phía đối diện.

"Ai da, sao em ăn ít như vậy? Hèn chi không trách được em luôn có một bộ dáng mảnh mai như vậy, này, ăn cái này đi, ăn nhiều một chút, như vậy mới có thể có dáng người đầy đặn, bọn con trai chỉ thích những người con gái như vậy thôi!" Long Thiếu Hạo một bên lải nhải, thân nhiên gấp thịt bò trong phần ăn đầy ắp của mình sang phần ăn của nàng.

Luyến Luyến rút cục ngẩng đầu nhìn hắn.

Long Thiếu Hạo trên mặt có ý cười, chỉ vào phần ăn của nàng. "Mau ăn đi, đừng lãng phí tâm ý của anh, đây chính là anh cố ý cho em đó, em không ăn, anh sẽ rất đau lòng a." Để phối hợp với lời nói, hắn làm ra vẻ mặt tan nát cõi lòng.

Mặt Luyến Luyến vẫn không chút cảm xúc nhìn hắn đầy thờ ơ.

"Làm ơn đi, tiểu Luyến Luyến, em làm ơn ăn nhiều một chút đi, gì chứ như vậy không phải là quật cường đâu, em không phải là muốn anh dứt cho em ăn chứ, nếu em không phản đối, anh sẽ dùng hết sức mà phục vụ cho em, này, ngoan, mở miệng." Long Thiếu Hạo gấp thức ăn đưa đến trước miệng nàng, "Aaa...?" Miệng hắn há thật to thành hình chữ O, vẻ mặt mong chờ nhìn nàng. Thế nhưng giai nhân không chút nào cảm kích, lạnh lùng, không thèm đoái hoài, quay đầu đi.

"Đừng như vậy, ngoan nha!" Long Thiếu Hạo ngồi vào bên cạnh nàng, "Này, nghe lời đi."

Cảm nhận được những ánh mắt từ bốn phương tám hướng ngó tới, Luyến Luyến thật sự không thể bỏ qua, nàng rút cục không mở miệng không được, "Người rút cuộc muốn làm gì?"

"Theo đuổi em!" Long Thiếu Hạo thân nhiên trả lời. Đột nhiên, hắn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng, "Anh đã biểu hiện thật sự rõ ràng với em, em không biết sao? Chết tiệt, không ngờ em thật sự không biết, vậy thật ra là do anh biểu hiện quá kém hay do em quá ngây ngốc?"

Luyến Luyến ngẩng đầu nhìn hắn tức giận.

Ai da..., không xong, nhất thời lạnh mồm lạnh miệng nói sai lời, Long Thiếu Hạo thông minh vội giả là cười làm lành: "Em đừng nóng giận, đừng để ý a, anh không phải nói là em ngu ngốc, anh là nói anh. Em nói xem, trên đời này như thế nào lại có người xinh đẹp như vậy lại ngu ngốc bao giờ chứ, em nói có đúng hay không?"

"Thật sự cảm ơn lời khen của người." Nàng lạnh lùng nói xong xoay người bước đi.

"Không cần khách khí, không cần khách khí." Long Thiếu Hạo cười đến thập phần vui vẻ, "Tiểu Luyến Luyến, em đi thông thả nha, sau giờ tan học anh lại đến đón em."

Luyến Luyến mới vừa đi đến nhà ăn của sinh viên, đã bị một người cao lớn chặn lại

"Cô nương, ta là Nghê Ngao, ta có việc muốn cùng cô nói chuyện."

"Không rảnh." Luyến Luyến lướt qua hắn.

Nghê Ngao lại rất nhanh chắn ở trước mặt nàng, sắc mặt không chút thay đổi nói: "Cô không thể cự tuyệt."

"Thật vậy sao? Ta không quen biết người, sao lại nhất định muốn nói chuyện với ta?" Luyến Luyến trào phúng nhìn hắn.

Nghê Ngao sắc mặt nhất thời trầm xuống, không muốn lãng phí thời giờ, hắn không nói không rằng kéo cô nhắm thẳng hướng núi phía sau trường học chạy đi. Trên đường đi vô số người chú ý, dù sao cũng muốn xem một hội trường hội học sinh bình thường trầm mặc ít lời, luôn giữ mình trong sạch, giờ không để ý đến hình tượng lôi kéo một cô gái trong vườn trường chạy như điên, đây chính là chuyện lạ ngàn năm khó gặp.

"Ta muốn cô rời khỏi Long Thiếu Hạo." Nghê Ngao mở miệng nói thẳng ra mục đích của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

"Vi sao?"

"Vi em gái của ta," Nghe Ngạo cũng không gạt nài, "Em gái ta rất thương hân, ta không muốn nhìn thấy em gái mình thương tâm khổ sở."

Thì ra là thế, dù sao chuyện này cũng không liên quan chuyện của nàng, Luyến Luyến không có dị nghị gì gật gật đầu.

"Cô đồng ý?" Nghe Ngạo thật không ngờ sự tình lại có thể giải quyết đơn giản như thế, hại hân có chút không thể tin được.

"Tôi với hân căn bản không có quan hệ gì, nếu anh có thể bảo hân đừng dây dưa tới tôi, tôi thật sự sẽ rất cảm kích người."

Nghe Ngạo nghĩ mình nghe lầm, ý tứ của nàng là ..., điều này sao có thể?

"Tạm biệt" Nàng lễ phép cúi nhẹ đầu, xoay người rời đi.

Nghe Ngạo vẫn đứng yên như cũ gắng phục hồi lại tinh thần, cố gắng hiểu những gì Luyến Luyến nói, nếu những gì mà cô ấy nói là sự thật, như vậy quả lớn chuyện. Càng suy nghĩ, vẻ mặt hân càng không khỏi lộ vẻ lo âu.

Luyến Luyến vừa đi ra khỏi cánh cửa trường học đã nhìn thấy Long Thiếu Hạo sắc mặt âm trầm đang đứng dựa vào cửa xe hơi.

"Theo ta mau." Hân lôi kéo, đem nàng nhét vào bên trong xe, nghênh ngang lái xe đi.

"Người muốn làm gì?" Luyến Luyến vô cùng tức giận, "Tại sao lại bắt cóc ta, người không tin ta đi tố cáo người sao." Nàng liều mạng mở cửa xe ra, nhưng cửa xe lại không chút động đậy, sắc mặt của nàng thập phần khó coi.

"Em đừng uống phí sức lực, cửa xe này được điều khiển bằng remote, không có sự cho phép của anh, em không thể nào mở ra được." Long Thiếu Hạo vừa lái xe vừa lạnh lùng nói: "Anh khuyên em nên biết điều ngoan ngoãn một chút, suy nghĩ cho kỹ, nếu không em không có cơ hội ra khỏi xe đâu."

"Người ..."

Cái tên khốn khiếp này, nên đẩy hân xuống mười tám tầng địa ngục, đồ ôn dịch, Luyến Luyến oán hận quay đầu đi chỗ khác không hề để ý tới hân.

"Như vậy mới ngoan." Thấy nàng không hề nghĩ biện pháp nhảy ra khỏi xe, Long Thiếu Hạo cũng lái xe đi theo hướng hân đã dự định. Xuyên qua nội thành náo nhiệt, đi qua quốc lộ thật dài, đường càng ngày càng heo lánh, dân cư cũng càng lúc càng ít, Luyến Luyến rốt cục cảm thấy trong lòng dâng lên nỗi bất an.

"Xuống xe" Long Thiếu Hạo đứng ở bên cửa xe đã mở kêu nàng.

Xe đang dừng trước bờ biển, Luyến Luyến theo lời xuống xe.

Long Thiếu Hạo đột nhiên có ý nghĩ lôi kéo nàng đến trước biển rộng.

"Người điên rồi!" Luyến Luyến tức giận kêu to.

"Phải, ta điên rồi, từ ngay giây phút kỳ diệu nhìn thấy em ta đã nổi điên rồi." Long Thiếu Hạo vẻ mặt thật sự nghiêm túc nói, hai người đứng ở trên bờ cát, một đợt sóng biển đánh úp lại, thiếu chút nữa đem hai người hướng ra biển, nước biển xối lên quần áo bọn họ.

"Luyến Luyến, anh muốn nói với em rằng, anh thật sự rất thích em."

Thời khắc này mọi thứ như dừng lại trong giây lát.

Luyến Luyến khiếp sợ nhìn hân, nàng từ trong mắt hân thấy được sự chân thành, hân thật sự là yêu thích nàng. Cảm động, trong lòng Luyến Luyến chỉ xáo động trong tích tắc, sắc mặt lại trở nên lãnh cảm, "Ta không cần."

"Không phải là chuyện em có muốn cần hay không; Chỉ cần anh, Long Thiếu Hạo này cần có em, muốn nhìn thấy em." Long Thiếu Hạo chân thành nhìn sâu vào đôi mắt của nàng, lại ánh mắt có chút độc chiếm và nhu tình.

Luyến Luyến bị ánh mắt nóng bỏng của hân nhìn như thiêu đốt, có chút không được tự nhiên, nàng quay đầu đi chỗ khác.

"Hãy nhìn anh." Long Thiếu Hạo nâng cằm của nàng lên, buộc nàng phải nhìn thẳng vào đôi mắt của mình, "Nghe này, bất luận em có tiếp nhận hay

không, bắt đầu từ hôm nay, em chính là người con gái của Long Thiếu Hạo này, bất luận là qua một năm, hai năm hay mười năm, anh nhất định phải chiếm được lòng của em, làm cho em cam tâm tình nguyện yêu anh."

"Điều đó không thể nào, người đừng uống phí tình cảm." Luyến Luyến có chút bối rối.

"Vậy thì em cứ chờ xem sao!" Long Thiếu Hạo tin tưởng mười phần. Đột nhiên, hắn chuyển đề tài, "Sau này đừng tiếp xúc với Nghê Ngao nữa, anh không thích."

Luyến Luyến trừng mắt liếc hắn.

Không biết chỉ vì thời tiết lạnh, hay là bởi vì lời nói của hắn làm nàng cảm thấy sợ hãi, Luyến Luyến cảm thấy rung mình, nàng dùng hai cánh tay ôm lấy người. Long Thiếu Hạo lúc này mới hoảng hốt thấy nàng toàn thân đều bị nước biển làm ướt sũng, không suy nghĩ nhiều, hắn bước đến ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng nhanh chóng bế nàng, bước nhanh đi trở về trên xe.

Luyến Luyến cũng không cự tuyệt, vùi đầu vào lòng ngực hắn, một loại cảm giác an toàn trước nay chưa từng có nảy sinh trong nàng.

Ngay lúc xe Long Thiếu Hạo xe dừng ở trước cửa nhà họ Phuong, hắn kinh ngạc nhìn Luyến Luyến đang ngồi bên cạnh, "Em xác định? Đây là nhà em?"

Luyến Luyến gật đầu, mở cửa xe bước xuống nhấn chuông cửa, cửa lớn nhanh chóng mở ra, bảo vệ cửa vừa nhìn thấy nàng, rất cung kính lên tiếng: "Nhị tiểu thư". Ngay lúc hắn nhìn thấy người phía sau nàng, cả kính lớn miệng kêu, "Long Thiếu gia, sao người lại tới đây? Mời người nhanh vào bên trong, tôi lập tức đi thông báo cho đại tiểu thư cùng đại thiếu gia biết."

"Không cần "

"Em chính là người em gái mới của Đường Khải." Long Thiếu Hạo đã có thể khẳng định, hắn mặt mày hớn hờ, "Thật không ngờ, không ngờ lại có chuyện kỳ ảo như vậy, sớm biết vậy ta lúc trước nên sớm đến thăm hỏi người mẹ mới của Khải một chút."

"Có gì khác biệt sao chứ? Người nên về đi." Thái độ Luyến Luyến đã có hơi dịu lại, không hề lạnh băng như trước.

Đây thật sự là một chuyện tốt.

Long Thiếu Hạo cũng không muốn ép nàng đến cùng, dù sao cũng còn nhiều thời gian, "Vậy được rồi, ngủ ngon nhé, sáng mai anh tới đón em." Hắn tiến tới muốn hôn nàng chút ngủ ngon nhưng lại bị nàng ngăn lại.

"Người về đi "

Long Thiếu Hạo nhún vai một cái, ra dáng vẻ không có chuyện gì, "Không sao, dù sao sau này vẫn còn nhiều cơ hội mà" Hắn làm bộ phải đi, thừa dịp Luyến Luyến không chú ý nhanh chóng xoay người hôn trộm lên đôi má thơm ngát của nàng một cái.

"Người ...?" Luyến Luyến lập tức nghiêm mặt, khí tức xông lên tới não.

"Ngủ ngon, chúc em có mộng đẹp, tiểu Luyến Luyến." Long Thiếu Hạo cười híp cả mắt giống như vừa trộm cắp được bảo bối, sung sướng lái xe rời đi.

Luyến Luyến ở phía sau dùng tay xoa xoa má nhìn theo hướng hắn rời đi, trong lòng có chút lưu luyến cùng nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Ngày hôm sau, Long Thiếu Hạo mới sáng sớm xe đã dừng ở trước cổng lớn nhà họ Phuong, dọa Đường Khải cùng Phuong Nhục Thủy hoảng hồn.

"Em không hoa mắt đó chứ? Trời ạ! Hạo, thật là anh sao?" Mới vừa rời giường Nhục Thủy còn tưởng rằng chính mình còn chưa tỉnh ngủ đang còn ở trong mộng, dùng tay dụi mắt mấy cái nhìn kỹ lại lần nữa, nhìn thấy Long Thiếu Hạo đang đứng đó thật sự không biến mất, nàng mới dám tin tưởng hắn là thật sự. Điều này càng khiến nàng ngạc nhiên gấp bội.

Đường Khải cũng ngạc nhiên không kém. Bởi vì hắn biết Hạo không phải là người đến chơi nhà người khác nếu không có việc gì. Quen biết nhau suốt hai năm nay, Long Thiếu Hạo gần đây đến nhà hắn cũng chỉ mới một lần, mà lần đó là do hắn ngăn thỉnh vạn thỉnh, xuống nước nài nỉ Thiếu Hạo mới đến. Hôm nay không ngờ Thiếu Hạo lại chủ động đến nhà hắn, hơn nữa là vào lúc sáng sớm như vậy, chuyện này không phải rất kỳ quái sao chứ?

"Cậu uống nhầm thuốc à?" Đường Khải chỉ có thể nghĩ ra lý do này.

Tâm tình Long Thiếu Hạo sáng nay tốt đến không ngờ, cười tủm tỉm khi nhìn thấy hai anh em bọn họ, mở miệng nói chuyện chẳng ăn nhập gì nhau: "Khải,

tớ hôm nay mới phát hiện ra, cậu lại có bộ dạng xuất sắc như vậy nha, quả thực diện mạo có thể so với Phan An."

Đường Khải không hiểu gì cả, từ trên bậc thang trượt chân té nhào xuống.

Phuong Nhựt Thủy mới vừa nhấp một ngụm cà phê đã phun toàn bộ lên người chị giúp việc đang dọn bữa sáng, khiến nàng một phen xấu hổ.

"Long Thiếu Hạo, cậu muốn hại chết tớ thì cũng đừng nên dùng cách này chứ!" Đường Khải chộp vật từ trên mặt đất gượng đứng lên, về mặt oán hận trừng mắt nhìn tên đầu sỏ vừa gây nên chuyện. Nguy hiểm thật! Cũng may trên mặt đất có trải một lớp thảm dày, không thì cái mạng nhỏ này đã khó mà giữ. Cái tên Long Thiếu Hạo khôn khiếp, bộ muốn hại chết ta chắc.

"Tớ nghĩ ở độ cao như vậy có xuống cũng không chết cậu đâu!" Long Thiếu Hạo ngồi xuống tự động đưa tay cầm lấy ly cà phê trên bàn của Khải mà uống, một chút lo lắng cũng không có.

"Sáng sớm cậu tới nhà tớ làm gì?" Hần tức giận nhìn thấy ly cà phê của mình đã bị Hạo uống hết một nửa, xoay người lại nói với người làm, "Giúp tôi pha thêm ly cà phê khác, sẵn đó làm thêm phần bữa sáng mang lên đây."

"Chờ người à!" Long Thiếu Hạo lạnh lùng mở miệng, cùng lúc nhìn về phía trên lầu, sao đến giờ còn chưa xuống? Chẳng lẽ còn chưa tỉnh ngủ à?

"Không phải đang đợi tớ chứ." Đường Khải có thể lấy đầu ra đảm bảo cái tên kia, cả đời này không bao giờ có chuyện này.

Quả nhiên, Long Thiếu Hạo nhìn hần xem thường, "Đương nhiên không phải cậu."

"Hạo, vậy anh tới đón em sao chứ?" Phuong Nhựt Thủy vừa sợ hãi vừa vui sướng, nếu quả thực như vậy thật lắm cho người ta có chút hoảng sợ. Điều này sao có thể? Nàng cùng Hạo kết giao ba tháng, hần chưa bao giờ bước qua cửa nhà nàng nửa bước, càng không có chuyện đến nhà nói chuyện hoặc đưa đón nàng, nói cho cùng, bọn họ hiện tại đã chia tay rồi!

"Thật có lỗi, khiến em thất vọng rồi."

Quả nhiên là nàng si tâm vọng tưởng, Phuong Nhựt Thủy tận đáy lòng cảm thấy có chút chua xót, nàng rất nhanh lấy lại tinh thần, hỏi hần: "Ngoại trừ em và Khải, anh còn quen biết ai khác trong nhà em sao? Anh rốt cuộc đang đợi ai vậy?"

"Đúng vậy, không lẽ là cha hoặc là di Tươg sao? Hay là ..." hần đột nhiên mở to mắt nhìn trừng trừng vào mặt Hạo, ông trời ơi, không thể nào!

Long Thiếu Hạo mỉm cười gật gật đầu.

Đường Khải cùng Phuong Nhựt Thủy nhất thời bị dọa đến trợn tròn cả mắt há hốc cả mồm.

"Cái tên khôn khiếp này," Đường Khải một bước lao tới đâm vào mặt Thiếu Hạo, "Tớ lúc trước đã cảnh cáo cậu, cậu không được đi trêu chọc Luyến Luyến, cô ấy không phải cái loại người có thể cùng người chơi trò chơi tình yêu, cậu vì sao, vì sao cả cô ấy cũng không buông tha

"Hạo, lần này em cũng không giúp anh, anh quả thật đùa quá trớn."

Long Thiếu Hạo lau khô máu bên khóe miệng, buồn cười nhìn hai anh em bọn họ. "Ai nói với hai người là tớ đang đùa, nhìn thấy hai người lo lắng xem Luyến Luyến như người thân, tớ cũng nghiêm túc thành thật nói cho hai người biết, tớ thật sự thích Luyến Luyến, tớ là thực tâm muốn cùng nàng kết giao."

"Thật sao?" Đường Khải vẻ mặt hoài nghi, Luyến Luyến chán ghét đàn ông cực độ, làm sao có thể chứ? Hần nhìn người bạn thân của mình nói, "Tớ biết cậu đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể thay đổi, tớ cũng không khuyên cậu nữa, nếu Luyến Luyến đã nói đồng ý cùng người kết giao, tớ quyết không hai lời. Chỉ là, Luyến Luyến đồng ý rồi à?"

"Em cũng nghĩ vậy," Phuong Nhựt Thủy nhìn hần, không nghĩ tới loại đàn ông ưu tú cao ngạo như hần cũng có một ngày thật sự theo đuổi một người con gái, chuyện này quả thật làm nàng rất kinh ngạc.

"Không có, " Long Thiếu Hạo thành thật trả lời.

"Tớ nói mà. Luyến Luyến sao lại có thể đáp ứng." Đường Khải cùng Phuong Nhựt Thủy nét mặt lộ vẻ vui mừng, Luyến Luyến đã tránh được ma chướng.

"Chỉ là ... "

Không thể nào, còn có chuyện phát triển tiếp theo sao?

Long Thiếu Hạo không thêm để ý đến nét mặt khản trương của hai anh em bọn họ, về mặt cuồng vọng nói: "Chi cần là tôi, Long Thiếu Hạo đã để ý đến người nào, cho dù lên trời hay xuống đất, vượt qua bao trở ngại, tôi cũng phải có được."

Đường Khải tin hần có năng lực này.

Phuong Nhựt Thủy cũng tin hần có mị lực này.

Bởi vì hắn là Long Thiếu Hạo, không phải sao?

Nhưng mà . . . , Luyến Luyến cũng không phải là cô gái bình thường! Nàng có thể sẽ là người duy nhất làm cho tên Thiếu Hạo kia nếm mùi thất bại. Đường Khải cùng Nhược Thủy hai người có cùng ý nghĩ.

Tương lai, lại có trò hay xem rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thu Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Khi Long Thiếu Hạo tuyên tuyên thệ hắn nhất định phải theo đuổi Nghê Luyến Luyến cho đến lúc có được nàng, Phương Nhược Thủy lập tức cảm thấy há hê. Thấy hắn sắp là người gặp họa bèn bồi thêm một cú.

"Luyến Luyến sáng sớm đã một mình đến trường rồi, nghe nói là vì tránh gặp người nào đó".

Đường Khải cùng Nhược Thủy nhìn nhau cười trộm, giờ thì đã biết người nào đó là ai rồi.

Long Thiếu Hạo khuôn mặt đang tươi cười nhất thời tối sầm trở lại. Chết tiệt! Hắn thấp giọng phát ra tiếng. Không nói thêm lời nào, như cơn gió biển mát thổi đại sảnh nhà họ Phương.

Phương Nhược Thủy gương mặt vốn đang cười nụ, ngay khi tên Thiếu Hạo kia biến mất, nét cười một khắc cũng đi theo tên kia tắt ngấm, nước mắt không thể khống chế tuôn rơi là chỗ.

"Nhược Thủy, mọi chuyện đều đã qua hết rồi." Đường Khải biết nàng trong lòng còn vương vấn, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, an ủi, "Tình cảm là chuyện không thể miễn cưỡng, sẽ có một ngày em nhất định gặp được người thật sự yêu thương em."

"Thật không? Sẽ có chứ?" Phương Nhược Thủy thanh âm mang theo tiếng nức nức nghẹn ngào.

"Có, nhất định sẽ có." Đường Khải khẳng định nói. Bây giờ, người mà hắn lo lắng chính là Luyến Luyến, gặp phải Long Thiếu Hạo, nàng cuối cùng là hạnh phúc hay bất hạnh?

oOo

Long Thiếu Hạo lái xe một mạch đến trường, chưa kịp dừng xe vào bãi cho đằng hoàng, liền chạy ào vào, vượt qua vườn trường thẳng tiến đến phòng học ở hội trường lớn. Quả nhiên, người đầu sỏ làm cho hắn nổi giận kia đang ngồi im lặng chăm chú đọc sách ở đó, không hề nhận ra sự có mặt của hắn.

Da...? Sao đột nhiên lại yên tĩnh như vậy, là giáo sư đến đây sao? Nhưng hình như là không đúng ah, còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ học, giáo sư không thể nào tới sớm như vậy được.

Một bóng đen bao trùm trên đầu Nghê Luyến Luyến, nàng nghi hoặc ngẩng đầu lên. . . , nhìn thấy một bộ mặt đằng đằng sát khí, Long Thiếu Hạo?

Nàng không hồn giận trừng mắt nhìn hắn, chất vấn: "Anh tới làm gì?"

"Không ngờ em lại còn hỏi anh tới làm gì?" Long Thiếu Hạo tức giận đến muốn bốc khói trên đầu. Hắn thật muốn bóp chết cái cô gái vô lương tâm này, không ngờ cho hắn leo cây còn ra bộ dáng không có gì, thật sự là rất đáng giận.

"Anh tới làm gì? Em phải tự hỏi lại hôm qua đã đáp ứng anh chuyện gì?"

"Tôi?" Luyến Luyến vẻ mặt nghi hoặc. "Tôi ngày hôm qua đáp ứng anh cái gì?"

"Con nhóc chết tiệt này!" Long Thiếu Hạo nguyên rủa ra tiếng, tức giận đến hét to, "Anh hôm qua đã nói qua với em, hôm nay sẽ đến nhà cô đón em cùng đi học, em còn dám cho anh leo cây."

"Có không?" Luyến Luyến vẻ mặt không chút biểu cảm, nhàn nhạt nói: "Anh có nói là đến nhà đón tôi đến trường, nhưng tôi đâu có nói đồng ý, sao lại nói tôi cho anh leo cây."

"Em...?" Long Thiếu Hạo tức giận đến nói không ra lời.

Luyến Luyến đóng lại sách vở, không kiên nhẫn nhìn hắn, "Hỏi xong chưa? Hỏi xong thì anh có thể đi được rồi."

Long Thiếu Hạo tức giận đến vô đầu bút tai bước đi.

oOo

"Con nhóc không biết tốt xấu này, đồ chết tiệt... Uống công ta đối với nhỏ tốt như vậy." Long Thiếu Hạo tức giận kích động, vừa giẫm chân trên con đường đá giữa hai hàng cây vừa lầm bầm tức giận. Những người đi ngang qua hắn đều tránh né, sợ hắn nhìn thấy qua sẽ bị vạ lây, trở thành vật hy sinh cho hắn trút giận.

Hắn thật không tin rằng, hắn, Long Thiếu Hạo không thể chinh phục được con gái. Hắn vốn là môn chủ của Long Môn, từ nhỏ đã hô phong hoán vũ, không gì là làm không được. Hắn cũng không tin hắn không theo đuổi được con nhóc Nghê Luyến Luyến này, nàng là của hắn, đời này cũng đừng hòng thoát khỏi hắn. Long Thiếu Hạo giờ phút này quả thật rất tức tối, việc hắn muốn làm lúc này chính là tìm một người nào đó đánh cho một trận, muốn đem nỗi tức giận tràn ngập trong lòng phát tiết ra hết.

Không thèm nhìn ánh mắt kinh ngạc của Vu giám thị và giáo sư, hắn, Long Thiếu Hạo nghênh ngang tiêu sái bước qua khỏi cánh cửa trường... đi tìm người đánh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Trong ngõ tắt nhỏ âm u...

"Thế nào? Còn muốn đánh tiếp hay không? Lên đi, toàn là một đám vô dụng." Long Thiếu Hạo một cước dẫm lên một người, một đám bắt lương, trước mặt có đến mười tên kêu gào, không thèm để mắt đến bọn chúng.

Năm phút, đã năm phút trôi qua, bọn họ mười mấy người bị đánh ngã nằm la liệt dưới đất, đau không đứng dậy nổi. Gã này rốt cuộc là ma vương phương nào, thật khủng bố. Ô ô ô..., hắn đến giờ cũng không biết thế nào lại bị đánh ngã xuống đất, đau quá! Ra tay thật tàn nhẫn.

"Đại ca, gia gia, anh hùng hảo hán, xin tha mạng, xin xuống tay lưu tình, chúng tôi không dám, không dám... nữa." Bị Long Thiếu Hạo dẫm nát dưới chân, kinh hoàng không ngừng kêu gào cầu xin tha thứ, ông trời ơi, ta sao mà xui xẻo đến vậy chứ? Ta chẳng qua mới gia nhập bang phái hôm qua, hôm nay lần đầu tiên xuất hành nhận nhiệm vụ đã bị đánh cho như từ. Ô...ô...ô..., ta không muốn làm 'người xấu', ta muốn 'hoàn lương'.

"Thuộc bang phái nào?" Long Thiếu Hạo lạnh lùng nhìn đám người nằm úp sấp lộn xộn trước mặt hắn.

"Không dám, không dám, xin đại ca tha mạng!" Cả đám người quỳ rạp trên mặt đất, quỳ lạy rất chặt vật.

Ngồi trong góc sợ tới mức lạnh run, Khương Mộng cả kinh chứng kiến toàn bộ sự việc, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt hoàn toàn sùng bái, si ngốc nhìn thấy hắn như thiên thần hạ giới đến cứu nàng.

Hắn quả thực chính là bạch mã hoàng tử trong mộng của nàng.

"Biến." Long Thiếu Hạo một cước đá văng tên côn đồ dưới chân.

Đám người vừa nghe được lệnh đặc xá, lập tức cảm động đến rơi nước mắt, oán hận cha mẹ không thể sinh nhiều hơn cho bọn hắn hai cái chân, ù té chạy với tốc độ kinh người, phút chốc thoát khỏi hiện trường.

Nhìn trời để ước chừng thời gian, giờ này cũng khuya rồi, cũng nên trở về đi ngủ, ngày mai hắn còn phải dậy sớm đón tiểu Luyến Luyến đến trường nữa! Long Thiếu Hạo không thèm nhìn tới cô bé ngồi trong góc, xoay người muốn rời đi, không chút lo lắng cho một cô gái nhỏ nửa đêm lưu lạc đầu đường vô tình gặp bọn lưu manh ức hiếp. Dù sao hắn cũng thuận tay cứu nàng, nếu không phải hắn đang muốn tìm người đánh nhau để phát tiết lửa giận trong lòng, hắn cũng sẽ không đi vào ngõ tắt nhỏ tối tăm này...

Chỉ có thể nói hắn vô tình làm được việc tốt, tiếp theo sẽ thế nào cũng không phải chuyện của hắn.

Mất nhìn thấy ân nhân cứu mạng muốn rời đi, bản thân còn chưa biết tên hắn, nghĩ đến có lẽ sau này sẽ không còn dịp được gặp lại hắn, Khương Mộng cố lấy dũng khí chưa từng có trước nay, "Khoan đi đã..." Nàng chạy lên phía trước, lên tiếng.

Hắn xoay người lại đối mặt với nàng, hắn rất cao, nàng chỉ cao tới trước ngực hắn, hơn nữa hắn thật quá đẹp trai, quá nam tính, so với những gì đã chứng kiến, người con trai này thật hoàn hảo. Nghĩ vậy, Khương Mộng mặt mày đều đỏ bừng, thật tốt, ngõ nhỏ vô cùng tối tăm u ám, giúp nàng che dấu khuôn mặt ửng hồng.

"Gọi lại làm gì? Nếu muốn nói lời cảm ơn, thì miễn đi." Long Thiếu Hạo miễn cưỡng nhìn thiếu nữ trước mắt, nàng ta cũng không thập phần xinh đẹp, nhưng có gương mặt xinh xắn lạnh lợi cùng khí chất điềm đạm đáng yêu rất dễ khiến cho đàn ông muốn ra tay bảo hộ.

"Em nghĩ... Em nghĩ... Em nghĩ là anh nên đưa em về." Lời vừa ra nói ra khỏi miệng, Khương Mộng lập tức cảm thấy có chút xấu hổ mặt mày đỏ bừng ngay ngừng cúi đầu. Tuy nhiên, nàng cũng đã nói ra. Hắn sẽ nghĩ như thế nào về nàng đây? Có nghĩ nàng là cô gái tùy tiện không? Khương Mộng trộm ngẩng đầu liếc nhìn hắn.

Vừa lúc nhìn thấy ánh mắt như có ý cười của Long Thiểu Hạo ngó lại, chợt cảm thấy xấu hổ, nàng lại cúi đầu xuống.

Cô gái này còn rất đáng yêu, thật đã lâu rồi không có nhìn thấy cô gái nào dễ thẹn thùng như vậy. Cũng không còn nhớ rõ, đã lâu lắm rồi trước kia cũng có một cô gái đã từng xấu hổ đỏ hồng cả mặt khi hắn hỏi có thể đưa nàng về nhà được không, chỉ tiếc..., nếu không có phát sinh sự cố kia, nàng có giống như cô gái trước mắt cũng dễ dàng e thẹn hay không! Có phải là còn giống như trước thẹn thùng chỉ dám trốn ở góc phòng trộm nhìn hắn.

Long Thiểu Hạo thầm cảm thấy có một chút thương tiếc.

Lại bị hắn phát hiện nàng đang nhìn lên hắn, Khương Mộng nhất thời xấu hổ vô cùng, không dám ngẩng đầu lên nữa.

"Ồ đâu? Anh đưa nhóc về." Long Thiểu Hạo mở miệng.

Khương Mộng không dám tin vội ngẩng đầu lên nhìn, ngờ mình vừa nghe lầm, nàng vốn không có chút hy vọng nào, dù sao thành thật mà nói nàng với hắn là người dưng xa lạ, vậy mà không ngờ hắn đáp ứng rồi. Ông trời rốt cục cũng chú ý tới nàng rồi sao? Biết nàng bị nhiều khổ sở như vậy, cho nên phải bạch mã hoàng tử đến giải cứu nàng.

"Đi thôi!" Không để ý tới vẻ kinh ngạc của nàng, Long Thiểu Hạo nắm lấy tay nàng kéo đi.

Hắn nắm tay nàng, ôi chao, hắn thật sự nắm tay nàng, Khương Mộng cả người lâng lâng sắp ngất đi cứ như nằm trong mộng, si ngốc nhìn hắn, mặc hắn lôi kéo mình đi về phía trước.

"Nhà nhóc ở đâu?" Long Thiểu Hạo vừa đi vừa hỏi.

"Sông nhỏ khu 7."

Long Thiểu Hạo cau đôi mày lại, đó hình như là khu dân nghèo của Đài Loan, "Nhà nhóc có mấy tất cả mấy người? Nhóc tên gì?"

"Em... Em tên là Khương Mộng, Khương của sinh khương, mộng của giấc mộng. Em... Em năm nay 8 tuổi, sống với cha và anh trai. Nhưng bọn họ..."

Khương Mộng? Tên của nhóc này cũng có chữ "Mộng" giống tên của một người, một sự trùng hợp hay là số phận chứ? Là trời xanh muốn cho hắn một người để hắn có cơ hội bù đắp sao? Nên cho hắn gặp được một người tương tự như Liên Mộng, như thế này là sao chứ? Long Thiểu Hạo dừng xe lại, xoay người nhìn về cô gái phía sau, lại thấy nàng trên mặt còn vương nước mắt, bộ dáng trông thật đáng thương, giống hết một chú mèo con bị úy khuất.

"Tiểu mộng, nhóc làm sao vậy?" Long Thiểu Hạo thương tiếc giúp nàng lau khô nước mắt trên mặt.

Khương Mộng ôm lấy hắn. "Em thích anh, Em thích anh, chưa từng có người nào đối xử tốt với em như a."

Long Thiểu Hạo bật cười, "Nha đầu ngốc, có gì mà khóc, " trong lòng hắn tràn ngập sự thương tiếc nàng, cảm giác Liên Mộng khi còn bé đã trở lại.

oOo

Trên đường về, Long Thiểu Hạo chau mày lắng nghe mọi chuyện. Qua lời Khương Mộng, hắn biết được, nàng có một người cha nghiện rượu và một người anh trai có máu mê bài bạc, mẹ đã mất sớm. Ba cùng anh trai đối xử với nàng không tốt, một khi uống say mà không có tiền sẽ đem nàng ra đánh trút giận, cho nên nàng thường xuyên không dám về nhà. Tối nay cũng vì anh trai thua bạc, nên nàng mới sợ hãi chạy trốn ra ngoài, vì thế mới vô tình gặp phải mấy tên côn đồ đó, và may mắn gặp được hắn.

Khương Mộng lại trộm ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

Long Thiểu Hạo nhìn thấy trước mắt một căn nhà trệt thấp bé sụp sệ, trong nhà tối đen, ngay cả đèn cũng không có. Hắn có nằm mơ cũng không hiểu được sao có thể chịu khổ được như vậy. Hắn cảm thấy không thể không yêu thương nàng, một cô gái bé nhỏ.

"Mày, cái đồ con gái đê tiện, rốt cuộc cũng biết về nhà, mày dám chạy, tao sẽ đánh gãy chân mày, thử xem mày chạy như thế nào." Một thằng con trai đứng mắng xa xa.

Hắn vừa nhìn thấy Khương Mộng, tay liền nắm cây côn to bằng gỗ lim tiến tới gần cô bé.

"Anh...", Khương Mộng sợ tới mức núp sau lưng Long Thiểu Hạo, không dám ló ra.

Long Thiểu Hạo nhíu mắt lại, giơ tay lên, tiếp được cây côn trong tay tên con trai, dùng lực hất hắn té văng ra xa vài bước.

Tên con trai lập tức đứng lên, "Mày là ai? Dám xem vào chuyện anh em tụi tao, cút ngay, nếu không tao cũng không khách khí với mày."

"Mày còn biết cô bé là em gái của mày sao?" Long Thiếu Hạo hận nhất chính là loại con trai đánh con gái. "Chuyện này tao càng muốn xen vào, mày thử đánh con bé dù chỉ một chút coi tao có giết mày không."

Mắt hắn phát ra tia sát ý dọa tên kia lui lại.

"Tao... Tao... Tao... , " tên con trai lùi ra sau vài bước. "Sau này tao sẽ tìm mày tính sổ." Hắn nói xong câu đó liền vội vàng chạy biến đi.

"Tốt lắm, không còn việc gì nữa, nhóc vào nhà đi." Long Thiếu Hạo kéo nàng từ sau lưng ra, lúc này mới phát hiện nàng đang sợ đến run người.

"Không, anh Hạo, em không muốn vào nhà một mình. Em thật sự rất sợ, lát nữa anh hai trở về sẽ không tha cho em đâu, cha cũng sẽ đánh em, em không muốn về nhà." Khương Mộng hoảng hốt ôm chặt hắn, liều mạng hít thở lấy hơi ấm tỏa ra từ trên người hắn. "Xin anh, đừng bỏ rơi em mà." Nàng làm liều van xin, làm hắn cũng không đành lòng.

Nếu như bình thường, Long Thiếu Hạo đối với những chuyện này tuyệt đối thờ ơ lạnh nhạt, nhưng cô bé này là ngoại lệ, cô bé rất giống với tiểu Mộng, hắn không thể bỏ rơi nàng mà bỏ đi, tưởng tượng cảnh cô bé sau này phải sống ở nơi hỗn tạp như vậy, hắn thật không thể nào an tâm.

Thì ra hắn vẫn không thể nào thoát khỏi bóng ma của tiểu Mộng.

Long Thiếu Hạo chột thờ dài: "Đi thôi, anh đưa nhóc đi tìm một chỗ để ở tạm"

"Long đại ca, cảm ơn anh, em thích anh nhất ." Khương Mộng xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng không thể che giấu được sự vui sướng của nàng.

Ngay cả vẻ mặt, động tác đều giống như vậy, làm sao hắn có thể cự tuyệt được. Bây giờ nên nghĩ làm như thế nào để an bài cho con nhóc này. Phòng hắn là nơi không cho phép bất kỳ ai bước vào, cho dù là tiểu Mộng, người mà hắn hiểu rõ nhất, huống chi cô bé này cũng không phải là tiểu Mộng, chỉ là một người rất giống với nàng mà thôi. Đột nhiên nhận ra điều này, Long Thiếu Hạo cảm thấy có chút hối hận về hành vi của mình.

Về đến trong nhà, Long Thiếu Hạo lấy một ly rượu, ngã người trên sofa.

Khương Mộng dù sao không phải tiểu Mộng, hắn biết rất rõ, tiểu Mộng đã chết, năm năm trước đây, đã chết ngay trước mắt hắn, cả người toàn là máu, hắn ôm chặt nàng trong lòng, nghe câu nàng thích hắn lần cuối cùng.

Đối với việc cứu Khương Mộng, thật lòng mà nói, hắn có chút hối hận, trong ánh mắt cô bé nhìn hắn ánh lên vẻ lưu luyến si mê rất quen thuộc, nghĩ đến lúc hắn đưa cô bé đến nương nhờ nhà băng hữu, cô bé đã khóc rất nhiều mong hắn đừng đi, ngẫm nghĩ lại quả thật cảm thấy có chút phiền lòng. Hắn lẽ ra không nên ôm vào người một việc phiền toái như vậy!

Phụ nữ thật sự rất phiền toái!

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Long Thiếu Hạo cả đêm không ngủ, trời vừa sáng đã đến biệt thự nhà họ Phuong.

Dường như hắn tới quá sớm, trời mới tờ mờ sáng, sương giăng mờ mờ, nhà họ Phuong còn chìm trong im lặng, trong sân chỉ có vài người người hầu đang quét dọn, nói vậy bọn họ còn đang ngủ. Long Thiếu Hạo hỏi phòng của Luyện Luyện.

Đẩy cửa vào, hắn nhẹ nhàng tiêu sái đến bên giường, ngắm khuôn mặt lúc ngủ như thiên sứ, tay nhẹ nhàng xoa đôi mày đang nhíu chặt của nàng. Tiểu Luyện Luyện của hắn làm sao vậy? Nàng có phải là đã trải qua chuyện gì rất thương tâm? Vì sao ngay cả trong lúc ngủ, đôi mày liễu của nàng vẫn chau lại, cũng không giãn ra, khiến hắn nhìn thấy mà đau lòng. Long Thiếu Hạo rón ra rón rén leo lên giường, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng, lắng lắng si mê nhìn ngắm nàng.

Hắn biết nàng nhất định từng có rất chuyện rất thương tâm, mới tạo nên sự lạnh lùng ngày hôm nay, đối với mọi sự đều thờ ơ lãnh đạm. Nhưng từ hôm nay trở đi, có hắn ở đây, hắn nhất định sẽ không để cho nàng đau lòng, nhất định bằng mọi cách làm cho tiểu Luyện Luyện của hắn tươi vui trở lại. Hắn thật sự rất thương nàng, rất yêu nàng, cả đời này hắn không muốn nàng đau khổ dù chỉ một chút, hắn muốn làm cho nàng trở thành người hạnh phúc nhất trên thế gian này.

"Luyện Luyện, ta thề cả đời này sẽ bảo vệ em." Long Thiếu Hạo thì thầm bên tai nàng.

Phảng phất như nghe được lời thề của hắn, trong lúc mơ ngủ đôi mày đang chau lại của Luyện Luyện cũng dần dần giãn ra, chìm sâu vào giấc ngủ an tường, bình tĩnh.

Sáng sớm, ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua khe hở của bức màn cửa chiếu vào phòng, vui đùa nhảy múa lên trên chiếc giường lớn.

Đúng bây giờ, Luyến Luyến miễn cưỡng mở mắt, hai mắt còn nhập nhèm ngáy ngủ, thứ đầu tiên ánh hiện ra trước mắt nàng chính là trần nhà trắng tinh quen thuộc, tiếp đến là hể ra một khuôn mặt tuần tú. . .

"Aaa...? Ngươi...?" Nàng sững sốt một giây, cất tiếng thét lên, hoảng hốt từ trên giường nhảy dựng lên.

Long Thiếu Hạo không ngờ phản ứng của nàng lại mãnh liệt như vậy, né không kịp, hai người đầu đụng cùng một chỗ, mũi đụng mũi, thân người đè lên nhau, và lại thân người Long Thiếu Hạo lại nằm trên người của Luyến Luyến. Trong tư thế này, người ngoài nhìn vào có bao nhiêu là ám muội, thì càng cảm thấy có nhiều ám muội hơn nữa.

"Aaaa...!" Lại là một tiếng thét kinh thiên động địa.

Chẳng qua lần này không phải phát ra từ miệng của đương sự, mà là từ cửa truyền ra. Phương Nhược Thủy nhìn trừng trừng, tay run run nhẹ chỉ vào hai người, nói không thành câu, "Hai... Hai người..."

Nàng hiểu lắm.

Luyến Luyến lúc này mới phát hiện nàng cùng Long Thiếu Hạo quần áo không chỉnh tề, tư thế mờ ám, trách không được Nhược Thủy đã hiểu lắm, oan này có nhảy xuống sông Hoàng Hà tự tử cũng rửa không sạch, nàng đẩy Long Thiếu Hạo ra, giận dữ trừng mắt nhìn hắn, "Anh vào đây làm gì?"

"Không thể nào? Tiểu Luyến Luyến, đêm qua rõ ràng là em mở cửa mời anh, sao chỉ mới qua có một đêm mà em lại thay đổi thành một người khác, anh nhớ rõ tối hôm qua rất nhiệt tình, còn ôm anh vào trong lòng..."

"Câm miệng..." Luyến Luyến tức giận la to lên, "Tối hôm qua tôi đã mời anh vào khi nào? Anh đừng có mà ngấm máu phun người."

"Có, có, đương nhiên là có, không tin em đi hỏi quân gia đi." Long Thiếu Hạo trịnh trọng gật đầu lia lịa, nói dối không đỏ mặt, nét mặt không thể đoán, "Đêm qua anh tìm đến Khải, không nghĩ tới em lôi kéo anh không rời, muốn anh ngủ cùng em, nhiệt tình vô cùng, anh quả thực có chút lo sợ khi được ưu ái như vậy, đương nhiên không có khả năng cự tuyệt em..."

"Đù rồi" Luyến Luyến không muốn nghe hắn nói tiếp, thấy hắn nói cứ như thật, chuyện này nghe qua thật lạ, làm nàng cũng cảm thấy hoài nghi tối hôm qua có phải nàng đã bị mộng du. Vì sao nàng đối với với những lời hắn nói một chút ấn tượng cũng không có. Nhưng mới sáng sớm đã phát hiện hắn ở trên giường của mình, chuyện này phải giải thích như thế nào đây. Mới sáng đã đụng phải chuyện này, hại nàng đầu óc như muốn nổ tung.

"Đi ra ngoài." Nàng giận tái mặt, nàng phải ngẫm lại thật kỹ đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Tiểu Luyến Luyến, không cần đuổi ta đi." Long Thiếu Hạo không nhúc nhích, vẻ mặt ai oán nhìn nàng, "Ngươi sao có thể như thế? Ta cũng không phải giấy vệ sinh, xài xong rồi vứt đi a." (Yư: anh so sanh mặt vệ sinh quố đi >")

Chưa bao giờ thấy qua Long Thiếu Hạo, với tính khí trẻ con như thế, Phương Nhược Thủy tròn mắt há hốc mồm nhìn, nàng chỉ mới nhận biết mặt kia của Long Thiếu Hạo, trước nay đều là bá đạo cùng ôn nhu. Hắn mà lại làm nũng nha! Nàng hoa mắt sao? Hay nàng đang nằm mơ? Nhưng nhìn hắn làm nũng như vậy cũng thật đáng yêu.

Nhưng mà, có người không nghĩ như vậy. Luyến Luyến chỉ cảm thấy Long Thiếu Hạo giống như con gián đánh không chết. Nếu có thể, nàng thật muốn một cước đá hắn văng đến Thái Bình Dương làm thức ăn cho cá mập, cả đời cũng không muốn gặp lại hắn nữa. Trời biết trên đời này sinh vật nàng ghét nhất chính là nam nhân.

Ngay khi nghe được Phương Nhược Thủy thét lên, vợ chồng Phương thị cùng Đường Khải vội theo tiếng kêu chạy tới, nhìn thấy tình cảnh hai người trong phòng, mọi người cũng bất ngờ cùng đứng ngây ngẩn cả người ra.

"Cậu là ai?" Vừa thấy trong phòng con gái xuất hiện một người con trai lạ lẫm, Hạ Hàn Tương lập tức như gà mái che cho gà con khi gặp nguy hiểm, vội chạy tới chắn trước mặt Long Thiếu Hạo, đem con dấu phía sau lưng.

"Đi là đi Phương đây sao?" Long Thiếu Hạo trên mặt lộ ra một nụ cười có chút mỉa mai hoặc nói: "Thật tốt quá! Con là Long Thiếu Hạo, là bạn của Khải và Nhược Thủy, cũng là con rể tương lai của đi."

giống như có đồ vật gì bị đổ vỡ vậy.

Mọi người bị hắn một phen tự giới thiệu như vậy, sợ tới mức tròn mắt há hốc mồm.

Long Thiếu Hạo rất vừa lòng với hiệu quả lời nói của chính mình. "Di Phương, con thật sự rất thích Luyến Luyến, xin đi cho phép con được kết giao cùng nàng, hướng chỉ tới hôm qua bọn con đã có chút quan hệ xác thật, đi yên tâm, con nhất định chịu trách nhiệm, chỉ cần Luyến Luyến đồng ý, con lập tức chuẩn bị hôn lễ." Long Thiếu Hạo tiếp tục dựa vào tình cảnh ám muội không rõ ràng, ý định càng làm cho mọi người thêm hiểu lầm.

Luyến Luyến thật sự không nhớ rõ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ còn biết á khẩu không trả lời được.

Long Thiếu Hạo trong lòng thầm cười trộm không thôi, nhìn thấy mọi người bị hắn hù đến sững sốt, thật tốt quá, không nghĩ tới sáng nay lại thu hoạch ngoài ý muốn, chỉ cần lần này qua được cửa mẹ của Luyến Luyến, về sau có thể quang minh chính đại theo đuổi nàng rồi.

"Mọi người cũng không nên đứng cả ở chỗ này để giải quyết mọi chuyện chứ, Luyến Luyến, con đi thay đổi quần áo trước đi, chúng ta đi xuống phòng khách chờ con." Phương Quân Nghiên là người phục hồi tinh thần lại trước tiên. Sự việc quan hệ đến Luyến Luyến, chuyện này không thể giải quyết qua loa.

Trước khi đi, Long Thiếu Hạo âu yếm đưa ánh mắt tràn đầy yêu thương nhìn Luyến Luyến, "Tiểu Luyến Luyến, đừng sợ, nhanh một chút xuống dưới nha, chuyện này sớm hay muộn đều phải đối mặt, dũng cảm một chút, anh ở dưới lầu chờ em"

Ặc..., Đường Khải đi phía trước thiếu chút nữa cúi mặt nôn tháo ra, cái tên gia hỏa này khi nào đã trở nên ghê tởm như thế.

Phương Nhược Thủy ánh mắt có chút hâm mộ cùng đồng cảm, mâu thuẫn cực kỳ. Hắn chưa hề nhìn nàng ôn nhu như thế, cũng không chăm sóc nàng thái quá như thế, đây là những việc mà nàng năm mơ cũng muốn có được. Hôm nay, nàng đã thấy những gì mà nàng từng tha thiết mơ ước được, chỉ là, đối tượng mà hắn quan tâm không phải là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Một lúc lâu sau, Luyến Luyến từ trên lầu đi xuống, ánh mắt mọi người đều hướng nhìn nàng.

"Tiểu Luyến Luyến, cuối cùng em cũng đã xuống đây, em đừng sợ, anh cũng không đem mọi chuyện xảy ra đêm qua giữa chúng ta nói chi tiết cho chú và dì đâu, em yên tâm, anh sẽ chịu trách nhiệm, chú và dì cũng nói là sẽ không trách em." Long Thiếu Hạo tiến đến nắm tay nàng, lại bị nàng lạnh lùng hất ra.

Hắn làm lơ cử chỉ ấy, mỉm cười nhìn nàng.

"Mẹ, chú Phương, tên này bị điên, hai người không cần tin lời hắn." Không nghĩ cũng biết hắn đã nói gì, tên này, ở trường quấy rầy nàng chưa đủ, không ngờ còn chạy đến nhà nàng dùng lý lẽ làm bại hoại đến thanh danh của nàng.

"Luyến Luyến, nhưng Thiếu Hạo..." Phương Quân Nghiên hiển nhiên có chút hướng về phía Long Thiếu Hạo, ông đối với Long Thiếu Hạo, người con rể tương lai này thật sự hoàn toàn hài lòng, không cần biết lời hắn nói là thật hay giả, ông đều hy vọng có thể cho hai người trẻ tuổi này một cơ hội, nói không chừng Long Thiếu Hạo thật sự có thể làm cho Luyến Luyến trở lại là người hoạt bát và hạnh phúc.

"Luyến Luyến, anh thật sự rất thích em, em..."

"Câm miệng." Luyến Luyến tức giận cắt ngang.

Mọi người đều bàng hoàng, kinh ngạc cũng như vui sướng. Kể từ sau sự việc kia, Luyến Luyến luôn lạnh lùng, lãnh đạm, không thể hiện cảm xúc ra ngoài, chứ đừng nói đến sinh khí tức giận. Điều này quả thật là một kỳ tích, mà người tạo ra kỳ tích lại chính là cái tên nam nhân tuần mỹ không ngừng cợt nhả, không ngừng nói yêu Luyến Luyến này.

Còn có một kỳ tích nữa, vì khi tên nam nhân này tiếp xúc đụng chạm vào người Luyến Luyến, bệnh của nàng lại hoàn toàn không phát tác.

"Tránh ra, cách ta xa ra một chút, tên vô lại này, có nghe hay không. Long Thiếu Hạo, người, cái tên điên này." Luyến Luyến bị Long Thiếu Hạo chọc tức đến phát điên, cái tên lưu manh này, không ngờ hắn dám ở trước mặt người nhà của nàng chiếm tiện nghi, hắn cũng thật quá lớn mật.

"Luyến Luyến, Luyến Luyến, tiểu Luyến Luyến, chúng ta đều đã có quan hệ xác thịt, em cần gì phải xấu hổ nữa, dù sao ở đây cũng không có ai là người ngoài, anh chỉ là có cử chỉ thân mật với em một chút thôi, bằng không, ôm một chút cũng có thể mà!" Long Thiếu Hạo vẫn lấy lui làm tiến.

"Long Thiếu Hạo..." Nghe Luyến Luyến hét to lên, thiếu chút nữa muốn lật nóc nhà.

"Người này thật là người điên, đồ vô lại, tên hỗn đản, tên lưu manh, đại sắc lang, đồ vô sỉ, ác ôn, ma quỷ, đầu heo, ta với người không đội trời chung." (Yư: *ghi ghi chép chép* học hỏi nha, công phu chữ người tuyệt hảo nha. *cười tà*)

Luyến Luyến nằng nặc một hồi, nhìn ra cửa thấy quần gia vừa đi tới đang kinh ngạc đứng nhìn, chú Phương, mẹ, Khải, Nhược Thủy, ai nấy đều ngạc nhiên ngây người, tròn tròn mắt há hốc mồm, một đám người miệng khe héch mép, vẻ mặt lộ vẻ bất ngờ không dám tin.

Trời ạ! Nàng vừa làm cái gì vậy? Luyến Luyến đột nhiên có ý nghĩ muốn nhảy lầu cho bớt xấu hổ. Nàng nén giận trừng mắt ngó tên đầu sỏ gây nên chuyện.

Hắn vẻ mặt rạng rỡ, ánh mắt tràn ngập ý cười làm nàng càng nhìn càng cảm thấy căm tức, cái tên hỗn đản này, hắn thật sự là..., làm cho người ta tức chết đi được, hắn rốt cuộc là quái thai từ đâu chui ra đây?

"Tiểu Luyến Luyến, em thật đáng yêu nha, em tức giận thật sự là đẹp đến ngây người." Long Thiếu Hạo vẻ mặt si mê nhìn nàng, vẻ mặt tức giận của

Luyến Luyến lúc này còn hơn vẻ mặt lạnh lùng, u buồn của những ngày qua. Hắn càng thêm thích vẻ tức giận đùng đùng hiện tại này, sắc mặt hồng nhuận tràn ngập sự tức giận.

"Anh... tức quá đi!" Luyến Luyến đã tức giận đến nói không ra lời.

"Chú Phương, mẹ, con đi học đây." Ở cùng một chỗ với tên vô lại này, nàng nhất định sẽ bị hắn khiến cho tức điên lên.

Luyến Luyến tức giận, xoay người bước đi.

Long Thiệu Hạo chạy nhanh đuổi theo sau, "Chú, dì, con xin phép đi trước, khi nào rảnh con lại đến thăm hỏi hai người."

Hắc hắc..., tiểu Luyến Luyến của hắn rốt cuộc cũng không còn mang bộ mặt lạnh như băng nữa. Hắn nắm chắc phần thắng, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất, nội khoảng một tiếng phải làm cho nàng đề ý đến hắn, yêu hắn. Từ nay về sau, cả hai sẽ như hoàng tử và công chúa có một cuộc sống tràn đầy hạnh phúc.

"Tiểu Luyến Luyến, chờ ta với! Chờ em đến đây." (Yu: siêu cấp mặt zậy! =))

"Anh tránh ra."

"Không được, em là vợ yêu của anh, anh có trách nhiệm hộ tống em đến trường."

"Ai là vợ yêu của anh? Anh đừng có nói nhảm."

"Thì chính em chứ ai, em đã quên chúng ta tối hôm qua còn cùng giường cùng nỗ lực, sớm đã có quan hệ xác thịt cũng như đã kết hôn hay sao chứ?"

"Cùng cái đầu anh đấy, cút ngay."

"Anh không đi."

"Tránh ra, đồ vô lại."

"Anh không tránh!"

"Anh một đại nam nhân đừng ghê tởm như vậy nữa, được chưa?"

... ..

Hai người mỗi người một câu càng ngày càng xa, trong phòng khách bốn người ngồi nhìn nhau yên lặng, đều nhìn thấy tia hi vọng từ trong mắt đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, Luyến Luyến như kẻ trộm dáo dạt từ ngõ tắt phía sau trường học rồi đi. Cô biết nếu cô về từ cửa chính, nhất định sẽ bị Long Thiệu Hạo theo phía sau bắt cóc. Cô đã chịu đựng tên vô lại này đủ rồi, suốt ngày hắn chỉ biết ở trước mặt cô đùa giỡn ngu ngốc, hắn làm cô có cảm giác thất vọng, loại cảm giác này từ trước tới nay chưa từng có. Đánh cũng không đi, mắng cũng không đi, không để ý tới hắn, nhưng chính hắn lại có biện pháp khiến cô từ lãnh đạm lạnh lùng như núi tuyết lại tức giận như núi lửa phun trào. Cứ như đứa đại ngốc đuổi theo hắn khắp nơi.

Đây không phải là lần đầu Luyến Luyến lên về từ ngõ tắt này. Trong này rất yên ắng, ít khi có người. Cô cũng không phải ngốc, đương nhiên sẽ không mỗi ngày đều dùng lối này trốn về để Long Thiệu Hạo phát hiện được. Cô chỉ biết hễ nghĩ đến lối đi nào thì đi theo lối ấy, làm cho hắn khó lòng phòng bị. Quả nhiên, lần này đã là lần thứ ba cô thành công trốn thoát khỏi sự đeo bám của Long Thiệu Hạo.

Chỉ là..., ngõ tắt này hôm nay dường như không còn yên tĩnh như trước.

Phía trước truyền đến tiếng đánh nhau thật làm cho cô phiền lòng, làm sao bây giờ? Đứng trước hình như có chuyện, nên đi tiếp hay quay lại đây? Luyến Luyến có chút do dự.

Tiếng bước chân dồn dập từ xa đến gần, cô chưa kịp trốn, đã bị một người nắm ở cổ bắt làm con tin.

"Không được nhúc nhích." Luyến Luyến chưa kịp thấy rõ tên uy hiếp nàng là người phương nào, đã bị người ấy lên ra sau lưng, tốc độ hắn quá nhanh. Cảm nhận qua giọng nói trầm, nàng biết hắn là đàn ông, hơn nữa gã này còn đang bị thương, nhưng không nghiêm trọng, nếu không giọng của hắn sẽ

không ồm ồm như thế.

Đuổi sát theo sau là một kẻ có vẻ ngoài tuấn tú, thân thủ vô cùng mạnh mẽ, có điều... , vì sao thoát nhìn hấn quen mặt như thế? Giống như đã từng gặp qua ở nơi nào đó.

Nghê Liệt lúc vừa đến thấy trong tay Cổ Toàn đang giữ con tin, nhất thời sắc mặt tối sầm, hướng về phía cô hét lớn: "Cô kia, công lớn đường đường chính chính như vậy không đi, đến đây làm gì? Có phải là chán sống rồi không?"

Luyến Luyến bị mắng vì làm cản trở, cảm thấy bối rối không hiểu ra sao cả.

Vừa nhìn thấy biểu tình của cô, khuôn mặt tuấn tú của Nghê Liệt nhất thời toàn bộ tối sầm lại, con nhỏ chết tiết này, thật không ngờ cô không nhận ra hấn, tốt xấu gì hấn cũng được xưng là một trong mười đại soái vườn trường, tuy rằng so ra kém Long Thiếu Hạo danh tiếng lẫy lừng, nhưng cô cũng không đến mức không nhận ra hấn chứ, huống chi bọn họ cũng đã từng gặp mặt, thật là không thể tha thứ được.

"Cổ Toàn, mày muốn chết à, cô gái này tao mới nhìn đã thấy không vừa mắt rồi, muốn chém, muốn giết hay muốn làm gì thì tùy ý, vậy cũng tốt tao khỏi phải tự mình ra tay." Nghê Liệt về mặt chán ghét.

Tên này thật độc ác.

Luyến Luyến không sợ hãi, chỉ buồn bực, cô không biết bản thân mình đã đắc tội với tên này khi nào.

"Cô không sợ?" Thấy vẻ mặt bình tĩnh của nàng, Nghê Liệt vô cùng kinh ngạc, bình thường con gái gặp loại tình huống này không phải nên oa oa kêu to hoặc là khóc lóc cầu xin tha thứ sao chứ?

"Tôi vì sao phải sợ?" Luyến Luyến nói với giọng điệu bình thản. Nếu thật muốn nói sợ, cô thật sự cực kỳ sợ Long Thiếu Hạo dây dưa. Bằng không cô cũng sẽ không phải mỗi ngày giống như tên trộm lén la lén lút tìm đường bỏ trốn. Sinh mệnh đối với người khác có lẽ rất trân quý, nhưng với cô còn sống một ngày thì thêm thống khổ một ngày, vô số lần cô nghĩ muốn chấm dứt đoạn nhân sinh thống khổ này, nhưng mỗi lần nghĩ đến mẹ cô lại không đành lòng, không còn có dũng khí. Thành thật mà nói, nếu cái gã phía sau giải quyết cô, không chừng cô còn rất cảm kích hấn đã giúp nàng sớm ngày thoát ly biển đời thống khổ này.

Lời của cô, không chỉ làm cho Nghê Liệt, mà ngay cả Cổ Toàn cũng ngây ngẩn cả người. Cô không phải đang nói dối, cô thật sự không chút sợ hãi, thậm chí còn ước gì được chết trong tay bọn họ.

"Cô..." Cổ Toàn do dự, cảm thấy giờ buông tay đang bóp cô cô cũng không được, mà bóp mạnh tay cũng không phải. Gặp phải loại con gái quái dị này, hấn không ngờ rằng hấn không thể xuống tay.

"Nếu anh không hạ thủ được, để tôi." Luyến Luyến cảm nhận được người phía sau đang do dự. Thật sự mà nói nếu giờ mà không thoát đi, Long Thiếu Hạo khẳng định sẽ đuổi theo kịp. Nàng không sợ chết, nhưng nàng lại sợ Long Thiếu Hạo đến muốn chết.

"Tôi..." Cổ Toàn cũng không phải thật muốn giết cô, nhưng hấn đang bị thương, hấn phải có cô kèm bên mới có thể đủ an toàn rồi đi.

"Wow, Cổ Toàn, có nghe hay không, hoặc là giết cô ta, hoặc là thả cô ta ra, dùng phụ nữ làm con tin, hành vi ấy cũng chẳng phải là anh hùng hảo hán gì đâu, việc này mà truyền ra ngoài, bản thân mày sau này trên đường hành tẩu giang hồ cũng bị các huynh đệ chê cười khinh bỉ."

Kỳ thật cô chết cũng tốt thôi, Nghê Liệt ác độc nghĩ, bản thân hấn cũng muốn vậy, nếu thật sự như vậy Từ Uyển cũng sẽ không phải cả ngày lấy nước mắt rửa mặt.

Nghê Liệt thừa dịp Cổ Toàn không đề phòng, nhanh như chớp hướng về phía hấn đánh tới, Cổ Toàn cả kinh, không kịp né tránh, theo bản năng đem Luyến Luyến đẩy ra phía trước chắn đỡ.

"Ai da..." Luyến Luyến bị đá trúng bụng, ót phía sau đột nhiên va mạnh vào tường, một con đau buốt đến văng đầu hoa mắt. Hấn cố ý, chứng kiến tia hèn mọn cùng đắc ý trong ánh mắt hấn, Luyến Luyến đột nhiên ý thức được điểm này.

Ngược lại, Cổ Toàn với vẻ mặt áy náy, vội vàng quay qua giúp nàng, "Cô... Cô không sao chứ?"

"Anh nói đi?" Luyến Luyến đau đến mặt mày trắng bệch, bộ dáng nàng lúc này giống như là không có việc gì sao chứ? Tên gốc này, bản thân mình còn khó bảo toàn, không ngờ còn có tâm tình quan tâm nàng, thật không hiểu hấn là choáng váng hay đầu óc có vấn đề nữa. "Gốc, chạy mau đi!" Thấy hấn coi như còn có chút lương tâm quan tâm đến mình, Luyến Luyến không khỏi có lòng tốt nhắc nhở hấn.

Nga...? Cổ Toàn sững sờ, xoay người bỏ chạy.

Luyến Luyến nhân cơ hội này ôm chặt lấy chân Nghê Liệt, giúp Cổ Toàn có đủ thời gian chạy trốn.

... ..

"Cái cô ả chết tiết" Nghê Liệt giận dữ, thấy Cổ Toàn càng lúc càng chạy xa, hấn trút toàn bộ nổi tức giận lên trên người Luyến Luyến, một cước đá văng nàng ra, "Cô có biết hấn là ai không? Chính hấn, là người trong hắc đạo, không ngờ cô lại giúp hấn chạy thoát, cô có biết tôi đã mất biết bao nhiêu lâu mới tìm thấy hấn, thiếu chút nữa bắt được hấn, vậy mà cô... Cô thật đáng chết!"

Hừ! Luyến Luyến lạnh lùng hừ mạnh, "Tôi chẳng cần biết hần là ai, tôi chỉ biết là hần so với anh còn có nhân tính hơn, thế nào? Chẳng lẽ vừa nãy, không phải anh muốn giết tôi nhưng chưa được sao?"

"Cô thật nhẫn tâm!" Nghê Liệt không giận, ngược lại cười nói, "Tôi không dám giết cô, nhưng cô đừng đắc ý, tôi đôi lúc còn có biện pháp có thể khiến cho cô sống không bằng chết."

"Anh muốn làm cái?" Trên mặt hần ẩn hiện vẻ tàn nhẫn làm Luyến Luyến cảm thấy có chút bất an.

"Nói thực ra, bộ dạng cô rất xinh đẹp. "Nghê Liệt nâng cằm nàng lên, Luyến Luyến chán ghét hất mạnh tay hần, hần cũng không thèm để ý, dùng tay tự mân mê cằm ra vẻ tự hời, "Đem một mỹ nhân xinh đẹp như vậy thưởng cho các huynh đệ của tôi, tôi tin rằng bọn chúng nhất định rất cảm kích nha."

Luyến Luyến trầm mặc.

"Không biết lúc đó Long Thiệu Hạo biết chuyện, còn có thể yêu cô, người đàn bà dâm đẳng hay không?" Nghê Liệt tiếp tục tự nói: "Tôi nghĩ hần đối với phụ nữ rất kén chọn, nhất định ngay lập tức không chút do dự mà quăng cô đi, như vậy Từ Uyển cũng không phải thương tâm mỗi ngày, da, đây thật sự là biện pháp tốt nha."

Đây không phải là lần đầu tiên Luyến Luyến nghe đến cái tên Từ Uyển này, cô chỉ biết cô ta là bạn gái cũ của Long Thiệu Hạo, là em gái của Hội trưởng Hội học sinh, một thiên kim tiểu thư của gia đình giàu có.

"Từ Uyển là ai?" Luyến Luyến lúc này mới phát hiện hần cùng Nghê Ngạo bộ dạng có vài phần tương tự, quả nhiên...

"Từ Uyển là em gái của ta." Nghê Liệt dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng, " Là tiểu công chúa bảo bối của cả nhà chúng tôi, tôi ngay cả lời nói nặng với nó cũng chưa từng nói qua, nhưng cô lại cướp lấy bạn trai của nó, hại nó thương tâm như vậy, tôi sẽ không bỏ qua bất kỳ người nào làm thương tổn đến em gái của tôi..."

"Cho nên bây giờ anh phải giúp nàng loại bỏ tình địch."

Luyến Luyến giờ đã hiểu được toàn bộ câu chuyện.

Nhìn thấy người trước mắt trong mắt không chút nào che dấu nổi oán hận, cô biết hần nhất định sẽ không để cho cô sống yên ổn. Tên đàn ông này cùng với Nghê Ngạo không giống nhau, nàng từ trong mắt hần thấy được sự tà ác.

Luyến Luyến trong tâm phát lạnh, chẳng lẽ ông trời lại bắt cô, một lần nữa phải trải qua cái loại thống khổ sống không bằng chết này sao chứ? Không, cô không muốn.

Cô vội bỏ chạy...

Nghê Liệt huyết gió lên một tiếng, đột nhiên xuất hiện ba tên thanh niên to cao lực lưỡng tiến tới chắn ở trước mặt cô, Luyến Luyến vội lui về phía sau, Nghê Liệt cản lại, cô định lao qua hần để chạy, nhưng hần giữ chặt cô lại, đem cô giao cho ba gã phía sau.

"Cút ngay" Luyến Luyến bị buộc lùi đến góc tường, không còn đường thoát thân.

"Rọtet..." tiếng quần áo bị xé rách vang lên, trái tim Luyến Luyến như bị bóp nát từng mảnh vì sợ hãi, nhìn ba gã thanh niên với sắc mặt ghê tởm, Nghê Liệt đứng dựa tường đối diện, hai tay khoanh trước ngực chờ xem kịch vui, nỗi sợ hãi của Luyến Luyến bị dồn ép dần dần được thay thế bằng sự căm hận tột cùng.

Cô hận, cô thật sự hận, rất hận, hận..., hận...

Cô hận đến chết mấy tên chết tiệt này, cô oán hận ông trời để cô một lần bị lăng nhục còn chưa đủ, ông trời đến tột cùng còn muốn tra tấn cô tới khi nào?

"Dừng tay." Nghê Liệt hét to một tiếng, ba gã thanh niên đang sắp hành hung, ngay lập tức dừng tay lại.

Khi hần nhìn thấy áo quần nàng bị xé rách từng mảnh, trong lòng đột nhiên có chút không đành lòng, "Chỉ cần cô đồng ý rời khỏi Long Thiệu Hạo, tôi có thể tha cho cô."

"Tôi hận..." Luyến Luyến chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt có một hàng nước mắt, hàm răng trắng cắn chặt vào môi đến bật máu.

Nghê Liệt bị ý căm hận mãnh liệt trên gương mặt kia làm cho khiếp sợ...

"Tôi hận anh, tôi thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho anh." Luyến Luyến cầm lấy con dao nhỏ trên mặt đất...

Nghê Liệt được ba tên thủ hạ đỡ hần nhắm thẳng về phía sau lui chạy.

Máu tươi văng khắp nơi...

Cô... từ từ ngã xuống, ánh mắt oán hận gắt gao dõi theo hắn.

Bốn người ánh mắt trống rỗng, không nói nên lời, thật lâu vẫn không thể nhúc nhích.

"Lão... Lão... Đại, chết... chết... chết người..." Một thanh niên đầu tóc nhuộm đỏ lấp bắp, sợ hãi hỏi hắn: "Sao... Sao... Sao lại như thế...?"

"Còn không mau đi, chuyện kinh thiên động địa này ai cũng không được nói ra." Nghê Liệt cũng luống cuống, Hắn vốn chính là nghĩ muốn dọa cô sợ mà thôi, hắn không phải có ý định muốn hại chết cô, tuy rằng hắn gia nhập bang phái, nhưng hắn chưa bao giờ giết qua người nào cả!

Nghê Liệt luống cuống, ngây người, lo sợ, cuối cùng mặc kệ tất cả, cùng ba tên thủ hạ vội vàng thoát khỏi nơi đó. (Yu: tên khốn kiếp, ta hỏi thăm cả nhà người)

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Luyến Luyến nằm trên mặt đất lạnh như băng, hai mắt mờ to, dần dần mất đi ý thức, cô thật quá mệt mỏi, thế giới này thật sự rất xấu xa. Sống đối với cô mà nói là một loại gánh nặng, một nỗi thống khổ vô tận, chết còn tốt hơn. Không có oán, không có hận, cô có thể rũ bỏ tất cả, hoàn toàn được giải thoát rồi...

Mắt của nàng càng ngày càng mơ hồ...

"Mẹ... Mẹ... Mẹ..."

Chú Phương, có chú bên cạnh, mẹ nhất định hạnh phúc, cho nên cô không cần phải lo lắng nữa, còn có Khải, Nhược Thủy, bọn họ cũng nhất định thay thế cô hiếu thảo chăm sóc mẹ, mẹ... mẹ..., Luyến Luyến thực xin lỗi mẹ, Luyến Luyến không bao giờ... có thể hiếu thuận chăm sóc mẹ nữa, xin mẹ tha thứ cho con, Luyến Luyến thật sự mệt mỏi...

Những giọt nước mắt rơi thành dòng đọng lại trên mặt đất.

Luyến Luyến, chào người yêu bé nhỏ đáng yêu ah! Lúc em không nói lời nào cũng rất đẹp, lúc nói chuyện càng đẹp hơn, lúc tức giận cũng đẹp, lúc người tròng mắt cũng đẹp nốt, vì sao em có thể làm người ta si mê như vậy? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Anh lúc nào vừa nhìn thấy em thì đầu không có cách nào quay đi chỗ khác, anh tự biến mình thành kẻ ngốc, làm sao bây giờ a? Luyến Luyến, anh yêu em như vậy, em lại đối với anh lạnh nhạt lãnh đạm như vậy, ông trời ơi! Em làm cho anh chết mất a! ...

Luyến Luyến mỉm cười, mơ hồ lại thấy được cái tên con trai kia bộ dạng ngốc nghếch ôm đầu khóc than trời trách đất.

Long Thiếu Hạo...

Vì sao ở giây phút gần đất xa trời cô lại nhớ tới hắn? Cô không phải luôn ghét khi bị hắn làm phiền sao chứ?

Đau quá...

Rất xa, phảng phất từ nơi xa xôi truyền đến tiếng kêu gọi, là ai kêu cô? Không phải mẹ, thanh âm càng ngày càng xa, là hắn, hắn đã biết mà đuổi tới, cô chỉ biết cô không lừa được hắn bao lâu, bởi vì hắn rất thông minh, cơ hồ không có việc gì có thể cản trở hắn. Đáng tiếc, lần này hắn đã tới chậm, hắn muốn có được trái tim cô, nhưng mà không bao giờ..., là chuyện không thể nữa rồi.

Thực xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 24

Ngay khi Long Thiếu Hạo thấy Luyến Luyến một thân bất động nằm ngã trong vũng máu, tim hắn dường như bị vỡ tan.

"Luyến Luyến." Hắn xông lên trước ôm lấy cô, thấy trên mặt đất vương vãi những mảnh quần áo bị xé rách, lại nhìn thấy trên người cô còn vương vết

máu ghê người, bụng còn có con dao nhỏ cắm vào.

Lần đầu tiên trong đời mình, Long Thiếu Hạo mới biết cái gì là sợ hãi. Thật đáng sợ, đất trời như nghiêng ngã bao phủ lấy hắn...

Hắn thật cẩn thận ôm cô vào, sợ làm đau cô. Ở bên tai cô không ngừng thầm thì: "Luyến Luyến, Luyến Luyến, không được chết, van xin em, không được chết, em chết anh làm sao bây giờ? Cầu xin em, không được chết..." Hai mắt hắn nổi lên vằn đỏ, là oán hận, là phẫn nộ, thanh âm khàn khàn như nghẹn ngào.

Cứu cô ấy, cứu cô ấy, cứu cô ấy, cứu cô ấy, cứu cô ấy...

Long Thiếu Hạo trong mắt, trong đầu, trong lòng chỉ có duy nhất ý nghĩ này, hắn nhanh tay rút điện thoại di động, bấm ngay một dãy số quen thuộc.

"Alô?" Một thanh âm lạnh lẽo không mang theo chút tình cảm nào từ đầu dây bên kia truyền đến, thanh âm lạnh như băng làm cho người nghe cũng cảm thấy được giá rét.

"Nham, cứu cô ấy, anh nhất định phải cứu cô ấy, van xin anh!" Long Thiếu Hạo lần đầu tiên trong đời cầu xin người khác.

Lôi Nham quanh năm không biểu lộ cảm xúc, gương mặt lúc nào cũng như hóa băng thoáng hiện một chút kinh ngạc, giọng nói cũng nhẹ nhàng đi không ít. "Đã xảy ra chuyện gì? Anh hiện đang ở đâu?"

"Tôi ở Đài Loan, cô ấy đã chết, cô ấy đã chết." Long Thiếu Hạo vô cùng hoảng loạn, vô cùng sợ hãi, không ngờ hắn lại quên mất Lôi Nham cho tới bây giờ đều là xuất quỷ nhập thần, không thể tìm ra dấu vết, giờ phút này nói không chừng hắn đang làm khách ở một bộ lạc thổ dân nào đó!

Lôi Nham chưa bao giờ thấy Long Thiếu Hạo lộ ra sự bất lực như vậy, y thật sự sợ hãi sao? Lôi Nham khiếp sợ cực độ, hắn không thể tin ngữ khí run rẩy ở đầu dây bên kia thật là giọng nói của người mà hắn tôn kính. Người kia luôn mang theo nụ cười, như là cả thế giới đều đắm chìm dưới chân, chỉ có phong độ, cuồng vọng kiêu ngạo, là Long Thiếu Hạo, môn chủ của Long môn.

Là người như thế nào mà đối với cậu ta quan trọng như thế? Có thể làm cậu ta không tiếc hy sinh tự do, chủ động liên lạc với người của Long môn. Hắn thật sự tò mò, chẳng qua người nọ vận khí tốt, bởi vì vừa lúc có một người đệ tử khác của Long môn hiện đang được trị liệu ở bệnh viện Kỳ Hạ tại Đài Loan.

"Tôi ở bệnh viện chờ anh." Lôi Nham biết người đó nghe xong sẽ hiểu. Gác máy, hắn chạy nhanh đi chuẩn bị phòng giải phẫu, rồi thông báo cho người của Long môn đến Đài Loan đón người.

Mất tích bốn năm, cuối cùng môn chủ Long môn cũng đã trở về.

Mà hắn, Theo "Quý y" của Long môn, vì có công tìm chủ (Yu: quý y theo Yu hiểu là luật), có thể đưa ra một nguyện vọng với Long Môn. Đây là do trước đây lão môn chủ vì muốn tìm thiếu chủ trở về mà đưa ra điều kiện hậu đãi.

oOo

Long Thiếu Hạo phóng xe với tốc độ nhanh nhất có thể, vượt qua vô số đèn đỏ, chờ Luyến Luyến chạy một mạch đến bệnh viện Kỳ Hạ của Long môn.

Hắn lòng hắn lúc này chỉ có lo lắng khẩn trương.

"Đừng lo lắng." Lôi Nham vỗ vỗ vai hắn an ủi sau đó đi vào phòng giải phẫu.

Cánh cửa phòng giải phẫu đóng lại, đèn phẫu thuật bật sáng, bác sĩ, y tá tới tới lui lui, khăn trắng tiến hành phẫu thuật, một giờ..., hai giờ..., ba giờ..., không biết đã bao lâu...

Long Thiếu Hạo ngồi ở trên ghế dài trước cửa phòng giải phẫu, hai tay ôm chân, đầu vùi vào gối, lưng hơi run rẩy. Nỗi hối hận vô hạn làm hắn hận không thể tự giết chết mình, hận không thể giết chết Nghê Tử Uyên..., sao mà hắn lại để cho Luyến Luyến gặp loại sự tình này được? Vì sao hắn không tìm thấy Luyến Luyến sớm hơn một chút...? Nếu không phải Nghê Tử Uyên cứ quẩn lấy hắn không để hắn đi, nếu không phải hắn nhất thời mềm lòng, nếu hắn cương quyết tàn nhẫn cự tuyệt cô ta..., tất cả, tất cả những việc này cũng sẽ không xảy ra. Tiểu Luyến Luyến của hắn giờ phút này cũng sẽ không sống chết không rõ, nằm trên bàn giải phẫu. Trời ạ! Nếu tiểu Luyến Luyến vạn nhất có... Hắn quả thực không thể tưởng tượng, không có tiểu Luyến Luyến, thế giới còn có ý nghĩa gì, hắn làm sao còn muốn sống. Chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ khiến hắn thống khổ, cho nên, Luyến Luyến không thể chết được, tuyệt không thể.

Đèn phòng phẫu thuật tắt, trải qua hơn bảy giờ đồng hồ giải phẫu cuối cùng cũng đã xong.

Long Thiếu Hạo xông tới trước bắt lấy Lôi Nham vội hỏi: "Thế nào? Cô ấy không có việc gì chứ?"

Lôi Nham đối với người khác hoài nghi y thuật của chính mình sẽ cảm thấy vô cùng phẫn nộ, nhưng Thiếu Hạo là môn chủ, hơn nữa hắn có thể thông cảm tâm tình sốt ruột của Thiếu Hạo. Tháo khẩu trang xuống, hắn nhàn nhạt nói: "Không chết được."

Long Thiếu Hạo vừa nghe, gương mặt đang âm ảm bỗng bùng sáng như ánh thái dương, miệng nở nụ cười sáng ngời. Hắn mừng như điên, ôm chầm lấy Lôi Nham thật chặt, miệng nói liên hồi: "Cám ơn, cám ơn, cám ơn anh." Nói xong, giọng nói hắn cũng trở nên chột nghẹn ngào.

Lôi Nham thấy có chút cảm động, vốn nghĩ muốn đẩy hai tay Thiếu Hạo ra, nhưng lại từ từ đưa tay lên vỗ nhẹ vào lưng hắn không nói gì.

Lôi Nham thăm than, xem ra vị môn chủ Long môn này đã yêu thật rồi, hơn nữa còn yêu rất sâu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Màn đêm buông xuống, xác định Luyện Luyện đã không còn nguy hiểm, Long Thiếu Hạo lúc này mới nhớ ra hắn đã quên báo tin cho gia đình họ Phương biết, Luyện Luyện mất tích lâu như vậy, bọn họ nhất định rất lo lắng.

Hắn gọi điện, thông báo sơ lược tình trạng và bệnh viện mà Luyện Luyện đang nằm.

Đúng hai mươi phút sau, người nhà họ Phương đã có mặt ở bệnh viện.

Hai mắt Hạ Hàn Tương sưng đỏ, thoát nhìn đã biết vừa mới khóc xong. Phương Quân Nghiên đỡ lấy vợ, sắc mặt tối lại. "Luyện... Luyện... Luyện thể nào?" Hạ Hàn Tương khóc không thành tiếng.

"Đi à, đi không cần quá lo lắng, bác sĩ nói tính mệnh của Luyện Luyện đã không còn nguy hiểm." Long Thiếu Hạo nhỏ nhẹ an ủi bà, hắn biết trên đời này người mà Luyện Luyện quan tâm nhất chính là mẹ của cô, nếu mẹ nàng xảy ra chuyện gì, Luyện Luyện nhất định không thể sống nổi.

"Sao có thể như vậy? Vì sao lại xảy ra chuyện như vậy được? Ông trời thật sự là thật không có mắt, hai mẹ con chúng tôi thật ra đã làm sai cái gì? Sao ông cứ tra tấn hành hạ đứa con đáng thương của ta như vậy." Hạ Hàn Tương khóc khàn cả giọng, "Luyện... Luyện... Luyện Luyện mới mười tám tuổi thôi, nó đáng yêu nhu thuận, thiện lương như vậy. Ông trời à, vì sao ông đối xử với nó như vậy, thật không công bằng, sao lại bắt nó chịu nhiều đau khổ tàn khốc như vậy. Quân Nghiên, Quân Nghiên..." Hạ Hàn Tương khóc đến hai mắt đầm lệ nhạt nhòa, mê mang như đứa trẻ, gấu gao bám lấy chồng bà, thống khổ hỏi: "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Luyện Luyện nhất định không sống nổi, đã một lần nó khổ sở chịu bi thương còn chưa đủ sao? Vì sao lại muốn con ta một lần nữa nhận sự đau khổ tàn khốc như vậy? Vì sao? Vì sao vậy...? ..."

Phương Quân Nghiên, Đường Khải hốc mắt nhuộm hồng. Nhược Thủy thì đã khóc ngất ngã xuống một bên. Ba người đều không biết nói lời gì để an ủi Hạ Hàn Tương. Bởi chính họ cũng bị phần, đau xót tới cực điểm.

Long Thiếu Hạo nghe được câu "Lại một lần nữa", "Gi mà 'lại một lần nữa'? Đây là ý gì?" Hắn lạnh lùng nhìn họ.

Phương Nhược Thủy không ngừng khóc, Phương Quân Nghiên ôm Hạ Hàn Tương đang khóc ngất vào lòng. Cuối cùng là Đường Khải cố nén sự bi phần trong lòng, mặt còn vương nước mắt, đem chuyện Luyện Luyện thuật lại cho hắn nghe.

Long Thiếu Hạo nắm chặt nắm tay, xương cốt kêu răng rắc, gương mặt khốc liệt, như địa ngục ma vương từ dưới đất chui lên, lãnh khốc, tàn nhẫn, vụn vụn..., hắn vùng một quyền đánh trúng bức tường màu trắng phía sau.

Tất cả mọi người bị dọa đến ngây người.

Đường Khải cũng không kinh ngạc, hắn trước giờ đều biết Hạo không phải là người đơn giản, nhưng hắn thật không ngờ khi Hạo tức giận, lại có thể làm lòng người kinh sợ như thế. Những người khác đều sợ hãi đến tận tim, ngay cả hắn cũng có chút sợ Hạo, không dám nhìn thẳng hắn, quả thật khí thế bức người.

"A! Hạo, tay anh bị chảy máu." Phương Nhược Thủy kêu lên sợ hãi, phá vỡ không gian yên tĩnh.

Long Thiếu Hạo mặt không thay đổi, thu hồi nắm tay, vết lõm trên mặt tường còn vương vết máu.

"Hạo, anh bị thương, em đi gọi y tá băng bó lại cho anh."

"Không cần, tôi đi thăm Luyện Luyện."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Đẩy cửa vào phòng bệnh, nhìn Luyến Luyến tái nhợt tiêu tụy nằm trên giường, Long Thiếu Hạo yêu thương vạn phần. Hắn không hề biết cô từng gặp qua chuyện thống khổ như vậy, tiểu Luyến Luyến nhất định rất đau khổ, chẳng trách cô ấy đối với mọi việc đều lãnh đạm như vậy, chẳng trách cô ấy thống hận đàn ông đến như vậy...

Có phải cô ấy thường khóc thầm trong những đêm khuya? Trong lòng luôn tràn ngập hận ý nhưng lại không có chỗ phát tiết? Có lẽ cô ấy cũng từng nghĩ đến việc buông trôi mọi thứ rồi kết thúc sinh mệnh... Nghĩ vậy, trong tim Long Thiếu Hạo ngoại trừ đau lòng, còn có một cảm giác sợ hãi đến rét cả người.

Long Thiếu Hạo nhẹ nhàng nắm tay Luyến Luyến, khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập vẻ ôn nhu, thì thầm nói ra những lời thổ lộ tận đáy lòng, "Luyến Luyến, anh yêu em, anh thật sự rất yêu em. Em tốt đẹp như vậy, thiện lương như vậy trong lòng anh, em vĩnh viễn thuần khiết trong sáng. Anh biết em rất đau khổ, cảm thấy sống thật mệt mỏi, chỉ muốn chết đi. Nhưng van xin em hãy vì những người yêu thương em mà cố sống. Van xin em cho anh một cơ hội, cho anh được là người yêu em, thương em. Nếu em cho anh cơ hội, anh thề, anh nhất định trọn đời chỉ duy nhất yêu mình em, che chở em, sẽ không bao giờ cho phép bất kỳ kẻ nào làm thương tổn đến em. Luyến Luyến, cầu xin em hãy tin tưởng anh. Van em, mở mắt ra có được không?"

Mí mắt của Luyến Luyến giật giật.

"Anh biết, trước kia anh rất phong lưu, bạn gái thay đổi hết người này đến người khác, nhưng đó là vì khi đó anh còn chưa gặp được em. Luyến Luyến, em biết không, trước đây anh chưa bao giờ tin tưởng vào tình yêu, càng không tin tưởng vào chuyện vừa gặp đã yêu, những chuyện như vậy thật buồn cười, nhưng anh lại không thể giải thích được vì sao đối với em lại đúng là vừa gặp đã yêu, hahaha..., thật đáng cười lắm đúng không? Nhưng anh cũng rất vui, vì có thể gặp em, là hạnh phúc lớn nhất trong đời anh. Anh yêu em, yêu em điên cuồng, yêu sâu sắc đến không thể hiểu được, càng lúc càng sâu đậm hơn. Luyến Luyến, em có thể hiểu được tình yêu mệnh mông trong lòng anh không? Như thể chỉ cần nhìn thấy em, trái tim trong lồng ngực anh đập nhanh như đánh lô tô đến khác thường, không tin, em nghe đi" Long Thiếu Hạo cầm lấy tay Luyến Luyến đặt lên ngực mình, "Nhìn thấy em vui vẻ, dù chỉ là khoe miệng hơi nhếch lên một chút, anh cũng cảm thấy vui sướng đến nửa ngày, thấy em khổ sở, anh cũng sẽ khổ sở, hận không thể đem những thứ tốt đẹp nhất trên thế gian để đổi lấy một nụ cười của em. Thấy em thống khổ, lòng anh cũng thấy đau xót... Em bị thương, anh sợ hãi, hoảng hốt, lo sợ... Luyến Luyến, gặp em, anh đã sớm không còn là anh nữa, anh chỉ là một kẻ yêu em sâu đậm, chỉ là một tên đàn ông bình thường si mê em, anh thật không dám tưởng tượng một ngày không có em... Luyến Luyến, như thế thật đáng sợ, em hẳn tâm bỏ rơi một kẻ đáng thương như anh sao? Van xin em, hãy mở to mắt liếc nhìn anh có được không?"

Luyến Luyến ngón tay động một chút, mi mắt hơi giật giật.

Long Thiếu Hạo không nhìn thấy, tiếp tục thì thầm: "Từ nhỏ đến lớn, luôn có một đám phụ nữ vây quanh anh, cũng không phải là anh theo đuổi bọn họ, mà là bọn họ nguyện ý kề cận vây quanh anh. Em là người phụ nữ duy nhất anh thật sự dụng tâm theo đuổi, cũng là người phụ nữ duy nhất quan trọng trong lòng anh. Anh biết em không vui. Để khiến em vui vẻ, anh hy sinh bản thân, đùa giỡn ngu ngốc, hành động ngu ngốc, làm hết tất cả những chuyện có thể làm kể cả những chuyện ngu xuẩn mà trước kia có nghĩ cũng không dám tưởng tượng. Luyến Luyến, yêu em, là việc đã ăn sâu vào tận xương tủy của anh rồi, em..., hiểu chưa?"

...

"Tôi không rõ."

"Không rõ? Luyến Luyến?" Long Thiếu Hạo mừng như phát điên, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Luyến Luyến vẫn đang nằm yên không nhúc nhích. Hắn trong tâm kinh hoàng, trong lòng vừa mới vui sướng giờ trùng hã xuống, trái tim thất lại muốn không chịu nổi.

"Anh họ, là em đây!" Một giọng nữ thánh thót từ phía sau truyền đến.

Biểu cảm trên mặt Long Thiếu Hạo rất nhanh biến mất. Hắn xoay người nhìn ra sau thấy một đám người đột nhiên xuất hiện. Đối với sự xuất hiện của họ, hắn không có chút biểu hiện gì gọi là kinh ngạc. Nhưng bốn người nhà họ Phương thì ngược lại.

Nên đến thì sẽ đến.

"Tất cả đến rồi?" Long Thiếu Hạo nhìn thấy bọn họ, giọng điệu thản nhiên nói.

"Môn chủ." Trái với vẻ lãnh đạm của hắn, mọi người đều kích động, biểu tình cứ như lập tức sẽ khóc lớn.

"Anh họ, anh thật quá đáng nha, nói đi là đi đến những bốn năm, hại mọi người tìm anh khắp nơi cũng không thấy, anh không biết em và dưỡng đã lo cho anh biết bao nhiêu à?"

"Câm miệng!" Long Thiếu Hạo chịu không nổi mấy câu lải nhải của cô, không muốn thanh âm khó nghe của cô quấy rầy đến Luyến Luyến đang nghỉ ngơi. Hắn biết Luyến Luyến thích im lặng. "Tất cả đi ra ngoài." (Yu: vừa kiu vào lại đuổi ra =.)

"Em không muốn, em vất vả lắm mới nhìn thấy anh, em không đi." Liễu Ngôn bĩu môi, cô từ nhỏ đã thích anh họ, trước kia có Liên Mộng, cô không có cơ hội, nhưng giờ Liên Mộng đã chết, anh họ chính là của cô, cô không cho bất cứ kẻ nào cướp đi anh họ mà cô yêu nhất. "Anh họ, cô ấy là ai?" Liễu Ngôn chỉ vào Luyến Luyến đang hôn mê bất tỉnh trên giường bệnh, mắt húng hời. Anh họ chưa bao giờ ôn nhu đối với người con gái nào như vậy, ngay cả đối với Liên Mộng cũng chưa từng. Trực giác phụ nữ cho biết cô đang đối diện với một mối nguy vô cùng lớn.

"Biến." Long Thiếu Hạo hoàn toàn mất hết kiên nhẫn.

Môn chủ tức giận.

Hữu hộ pháp Thiên Vũ chạy nhanh vào kéo Liễu Ngôn ra ngoài. Cô gái nhỏ này, không thấy tâm tình môn chủ đang vô cùng khó chịu sao? Người sáng suốt chỉ cần liếc mắt đều có thể nhìn ra môn chủ đối với cô gái kia đã vượt qua cảm tình tầm thường. Chỉ có cô không rõ sự thật còn ở đó nói lung tung. Cô quả thực không muốn sống nữa. Hắn cũng không muốn lại một lần nữa lãnh đủ sự tức giận khủng khiếp của môn chủ, ô... , nhớ đến còn sợ đến run rẩy cả người.

"Thiên Hà, Thừa Thiên, Nghiêu." Long Thiếu Hạo quay lưng về phía bọn họ, cả người toát lên khí thế tôn quý uy nghiêm, khiến cho người khác không tự chủ được phải thần phục.

"Có thuộc hạ." Ba người đàn ông trẻ tuổi đồng loạt lên tiếng, cung kính nghe lệnh.

"Lập tức mang người trở về, nói với mấy lão kia, cho ta thời gian hai tháng, ta nhất định tuân thủ lời hứa."

"Dạ, thuộc hạ tuân lệnh."

"Còn việc gì sao?"

Thiên Hà đứng ra, cung kính nói, "Bẩm môn chủ, xin cho thuộc hạ ở lại bảo vệ sự an toàn của người."

"Không cần." Long Thiếu Hạo không chút lo lắng, cự tuyệt.

"Môn chủ!" Thiên Hà không muốn bỏ đi.

"Cậu cho rằng tôi cần sự bảo hộ của cậu sao?" Long Thiếu Hạo hỏi lại.

Không cần, không cần biết công phu của môn chủ cao hay thấp hơn hắn bao nhiêu, nhưng vì hắn là hộ vệ bên cạnh môn chủ, hắn muốn bảo vệ môn chủ "Thuộc hạ tình nguyện đem tính mạng bảo vệ, thỉnh môn chủ cho phép ta lưu lại."

"Không được."

"Môn chủ!" Thiên Hà cơ hồ như là cầu xin.

"Đây là mệnh lệnh." Long Thiếu Hạo thanh âm lạnh lẽo như băng tuyết, nhưng rồi cảm thấy bản thân nghiêm khắc quá mức, hắn thở dài, "Thiên Hà, cậu đi về trước, bây giờ tôi không có tâm tình quản các cậu, và quân việc ở Long môn" Hắn nắm tay Luyến Luyến, ôn nhu nhìn nàng, "Tôi phải ở lại chăm sóc cô ấy, ngoài ra, tôi còn có một chút việc cần phải xử lý."

"Môn chủ, có chuyện gì người cứ phân phó thủ hạ đi xử lý là được rồi."

"Việc này tôi muốn đích thân xử lý." Long Thiếu Hạo trên mặt lộ ra vẻ tàn nhẫn làm kẻ khác hoảng sợ. Trong mắt tàn mát tia máu.

"Vâng" Thiên Hà không dám nhiều lời nữa, yên lặng rời khỏi. Bốn năm, hắn tìm môn chủ suốt bốn năm, hôm nay vất vả mới tìm được, hắn nhất quyết lần này không khinh xuất để lạc người lần nữa. Bây giờ cho dù hắn buộc hắn phải rời khỏi môn chủ chỉ một ngày hắn cũng làm không được, cho nên, không được công khai thì hắn sẽ âm thầm bảo vệ, cả đời này hắn thề sống chết hộ vệ môn chủ.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Luyến Luyến tỉnh lại vào nửa đêm, đám người náo nhiệt lúc ban ngày đã đi hết, chỉ còn Long Thiếu Hạo ở lại trông coi.

Nhìn thấy hắn nằm ngủ trong tư thế không thoải mái trên sô pha, nhớ tới trong mộng dường như đã nghe được những lời thâm tình, đó là sự thật sao? Hắn yêu cô sao? Nếu như là trước kia, nghe được những lời chân thật như thế, cô nghĩ, cô cũng sẽ giống như những thiếu nữ trên thế giới này mừng rỡ đến phát điên. Thế nhưng... , hắn ưu tú như vậy, tốt đẹp như vậy, mà cô từ cái khoảnh khắc đánh mất đi sự thuần khiết kia, cô đã không còn đủ tư cách yêu hắn, cô đã không còn xứng với hắn, hắn xứng đáng có một cô gái tốt hơn, như là Nhược Thủy hay Nghê Tử Uyên...

Nhưng tại vì sao lòng của cô lại đau như vậy?

Luyến Luyến rút kim truyền dịch ra, cầm lấy tấm chăn, nhẹ nhàng phủ lên người hắn. Nhìn gần vào, cô thấy hắn đã gầy đi. Mấy ngày nay nhất định là vì cô mà nhọc thân rồi. Tuy trong lòng đã quyết tâm buông trôi mọi thứ, nhưng nhìn thấy gương mặt khô ngô hoàn mỹ của hắn, cô vẫn không tự chủ được vì hắn mà động tâm. Chỉ là, cô biết cuộc đời này cô được định là vô duyên với tình yêu.

Mẹ đã có chú Phụng chiều cổ, cô không có gì phải lo lắng nữa.

Còn hần, cô tin rằng, không có cô hần cũng sẽ ổn thôi.

Cho nên về phần mình, chỉ còn lại có cừu hận.

oOo

Sáng sớm, ánh dương ấm áp hòa nhã chiếu vào phòng bệnh.

Long Thiếu Hạo vừa mở hai mắt, thấy đứng có người đứng ở bên cửa sổ, "Luyến Luyến?" Hần kinh hi không thôi, "Em đã tỉnh." Hần thuận tiện đứng lên, tấm chăn trên người rơi xuống, hần chậm rãi xoay người lại nhìn Luyến Luyến, cười híp mắt.

"Là em giúp anh đắp chăn à?" Hần gần như có thể khẳng định, miệng nói vô cùng đắc ý, dường như không kim chế được, hần thật sự rất vui vẻ! Tiểu Luyến Luyến đối với hần cũng không phải thờ ơ, không phải sao?

"Tôi muốn xuất viện." Bất ngờ, Luyến Luyến đối với Long Thiếu Hạo lộ ra một nụ cười nhẹ.

Long Thiếu Hạo quả thực thụ sùng nhược kinh. Quen biết Luyến Luyến lâu như vậy, nhưng hần chưa từng thấy nàng cười qua, nếu có, cũng chỉ là cười lạnh, cười nhạo, nhưng hiện tại không ngờ nàng lại nở nụ cười với hần, việc này có ý nghĩa gì? Long Thiếu Hạo mừng như điên, thế nhưng, lại không dám suy nghĩ nhiều quá mức, sợ bản thân đa tình, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thật ra chỉ cần Luyến Luyến vui vẻ là tốt rồi, những thứ khác hần không quan tâm. Mà nụ cười của cô quả thật giống hệt như trong tưởng tượng của hần đều ngọt ngào đến say mê lòng người, hần quả thực rất yêu cô.

Long Thiếu Hạo bị mê hoặc đến choáng váng mặt mày, hoa cả mắt, ngây ngốc gật đầu, "Được."

"Cám ơn" Luyến Luyến đứng như hần nói, trên mặt có một chút ý cười ôn nhu.

Cám ơn anh, Long Thiếu Hạo, cám ơn anh nguyện ý yêu tôi. Chỉ cần biết trên thế giới này còn có một người đàn ông giống anh yêu tôi, tôi đã mãn nguyện rồi. Cừu hận của ta, ân oán của ta, ta sẽ tự mình xử lý, chờ sau khi mọi chuyện kết thúc, ta cũng vĩnh viễn biến mất trước mặt các người, cho nên, hiện tại để cho ta ích kỷ một chút, tranh thủ hưởng thụ cái giây phút hạnh phúc ngắn ngủi này. Long Thiếu Hạo, xin người hãy tha thứ cho ta.

oOo

Sau lúc xuất viện, Luyến Luyến rõ ràng trở nên lạnh lùng, lạnh nhạt thờ ơ hơn. Cả người cô như bị bao phủ trong lớp băng ngàn năm, tản ra khí lạnh như băng tuyết. Cô lại lùi về trong thế giới của riêng mình, bất luận ai hỏi đến chuyện ngày hôm ấy, cô cũng nói năng thận trọng, cự tuyệt trả lời, cũng nghiêm cấm bất luận kẻ nào đi điều tra truy vấn. Do Luyến Luyến kiên quyết ngăn cản nên mọi người không hề dám hỏi nhiều. Ai cũng sợ làm cô nhớ lại việc đau thương đó. Mọi người dường như đã cùng nhau bàn bạc thỏa thuận, đối với việc này không hề đề cập tới.

Nhưng điều khiến cho kẻ khác bất ngờ chính là, Luyến Luyến có thể bất luận đối với kẻ nào lãnh đạm, nhưng cô vừa nhìn thấy Long Thiếu Hạo, thái độ cứng rắn cũng sẽ mềm yếu đi, khiến kẻ khác cũng lấy làm lạ.

Đối với thái độ thay đổi của Luyến Luyến, hầu như tất cả mọi người đều rất lạ quan, bởi vì, Long Thiếu Hạo đối với Luyến Luyến quan tâm cùng cung chịu say đắm là việc rõ như ban ngày, hần thật sự vô cùng yêu thương cô.

Bây giờ hai người ngày ngày đều dính cùng một chỗ, mặc dù chưa đến mức tình nồng ý ngọt, nhưng là hoà thuận vui vẻ. Long Thiếu Hạo suốt ngày tràn ngập vui sướng khiến cho ai nhìn cũng thấy khuôn mặt tươi cười hạnh phúc, mệnh mệnh như biển.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

"Tránh ra, tránh ra, các người đừng phiền tôi, tôi không ăn, không muốn ăn, các người có nghe hay không..."

Trên lầu truyền xuống một đợt âm thanh âm âm, có vẻ như đồ đạc trong phòng lại khó giữ được rồi. Trong phòng khách dưới lầu, ba người ngồi mặt ủ mày chau.

"Từ Uyên lại tại đập phá đồ đạc, đã là lần thứ mấy trong tháng này rồi?" Tô Nguyệt Hồng bắt đầu đi thờ dài.

"Tất cả đều do mẹ tội dạy bảo không tốt, động một chút lại nổi máu đại tiểu thư" Nghe Cẩm Tân nén giận nói với vợ, "Con hư tại mẹ."

"Không ngờ ông lại trách móc tôi, Từ Uyên thật ra là do ai làm hư? Suốt ngày đi khoe khoang với người khác, con gái tôi nhu mì thế này, con gái tôi khả ái thế kia, bảo tôi bớt quản thúc nó một chút. Giờ xảy ra chuyện, ông lại ở đây oán trách tôi, thái độ ông như vậy là sao chứ?" Tô Nguyệt Hồng cũng không phải người dễ chọc đến, Nghe Cẩm Tân cũng phát hỏa, tức giận đập bàn hét lớn: "Không trách bà thì trách ai? Tôi suốt ngày ra ngoài làm việc

kiếm tiền nuôi cái nhà này. Dạy bảo Từ Uyển là trách nhiệm của bà."

"Ông ... ông ... cường từ đoạt lý." Tô Nguyệt Hồng như phát điên, tiện tay cầm một thứ để trên bàn ném về phía Nghê Cẩm Tân.

Quá đột ngột, Nghê Cẩm Tân không kịp tránh né, hứng trọn chiếc ly thủy tinh đang ném tới. Máu tươi trên trán ứa ra, cả người toàn nước vối lá trà. Lão lấy tay phủ vết thương trên trán, không dám tin chuyện vừa xảy ra, trừng mắt nhìn vợ, tay kia run run chỉ vào người Tô Nguyệt Hồng, "Bà ... bà"

"Mẹ, mẹ điên rồi." Đang ngồi thờ ơ lãnh đạm ở sô pha phía đối diện, Nghê Ngạo vội chạy nhanh đến đỡ cha, người làm cũng vội vàng đem hòm thuốc đến.

Tô Nguyệt Hồng cũng không nghĩ mình lại xúc động như vậy, nhưng ngấm lại thái độ của lão đối với mình mấy năm nay, sự hối hận mới vừa dấy lên lập tức bị đè nén xuống. Bà cười lạnh, "Xứng đáng, ông là tự làm tự chịu."

"Bà... bà... bà là ác phụ!" Nghê Cẩm Tân tức đến nói không thành lời, hận không thể xông lên cho vợ lão một cái tát, nhưng lão không thể vì bị Nghê Ngạo gắt gao giữ chặt lại.

Nghê Ngạo xen giữa cha mẹ, khó khăn nói, "Cha, mẹ, hai người không thể mỗi người nhin một câu hay sao? Việc trước mắt là nghĩ cách để trấn an Từ Uyển. Chứ cứ đà này, cả nhà làm sao mà yên ổn được."

Trên lầu lại truyền đến một trận âm thanh ầm... ầm..., "Tôi không ăn cơm, tôi muốn gặp anh Thiếu Hạo, các người tìm đi tìm anh Thiếu Hạo đến đây. Tiện nhân, tao muốn giết mày, mày dựa vào cái gì cướp anh Thiếu Hạo của tao, anh ấy là của ta"

"Cô chủ, cô đừng đánh tôi, tôi là tiểu Cầm, cô thấy rõ mà ..."

Một cô tớ gái bụng khay còn nguyên thức ăn xuống lầu, hai mắt đỏ hoe, xem ra là đã chịu khổ không ít.

"Lại không ăn sao?" Nghê Ngạo hỏi cô tớ gái.

"Ông chủ, bà chủ, cậu chủ, cô chủ đã không ăn ba bữa rồi, cô chủ lúc nào cũng la to là muốn gặp cậu Long, lại không ngừng đập phá đồ đạc. Trong phòng có thứ gì có thể đập đều đã bị đập vỡ hết rồi."

"Được rồi, cô đi xuống đi! Tôi cho cô nghỉ một ngày, ráng nghỉ ngơi cho tốt một chút." Theo tính tình điều ngoa của Từ Uyển, hẳn biết cô tớ này khẳng định chịu không ít ủy khuất.

"Cám ơn cậu chủ!" cô tớ gái cảm kích không thôi, nước mắt không ngừng tuôn, cả người cô lúc này trên dưới đều đau đớn. Cô chủ xuống tay không thương tình, cái gì cũng ném lên người cô. Cái cô tiểu thư này, cô ta chỉ là có vận khí tốt hơn so với cô, đầu thai vào gia đình giàu có, mới có thể muốn làm gì thì làm. Bộ đáng đẹp lại có tiền thì sao, cậu Long cũng đâu có thích cô ta, đáng đời!

Nghê Ngạo bắt đắc dĩ thở dài, "Cha, mẹ, hai người nghỉ ngơi một chút, con lên trên xem Từ Uyển."

"Cũng tốt, khuyên giải con bé nhiều một chút, cho nó thêm chút thời gian." Nghê Cẩm Tân đối với đứa con gái bảo bối này thật sự là hết cách.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Đẩy cửa ra, một cái bình hoa đột ngột bay tới mặt, Nghê Ngạo nhanh nhẹn chụp được, liếc nhìn những món đồ vật nằm lung tung lẫn lộn mặt đất, hắn cầm lấy bình hoa rồi tìm nơi an toàn để đặt xuống.

"Từ Uyển, em nào loạn đủ rồi đấy!" Nghê Ngạo cảm thấy đau đầu vô cùng với những hành động của đứa em gái bảo bối này.

"Anh hai...", Nghê Từ Uyển vừa thấy hắn, ngược cặp mắt sưng đỏ vì khóc lên, tiến lên nắm tay hắn cầu xin, "Anh hai, anh mang Thiếu Hạo đến đây được không, anh ấy bây giờ không muốn gặp em. Anh với anh Hạo là bạn tốt, anh nhất định có cách mang anh ấy đến gặp em có đúng không? Anh hai, em rất muốn gặp anh Hạo."

Đứa em gái cao ngạo của hắn từ khi nào lại vì một người con trai trở nên hèn mọn đáng thương như thế. Nghê Ngạo đau lòng không thôi, dịu dàng lau nước mắt cho em. "Không phải anh hai không muốn giúp em, nhưng vì lần trước anh đã đáp ứng không xen vào chuyện giữa em và Hạo, nếu anh nhúng tay vào, tình bạn giữa anh và Hạo xem như chấm hết, em hiểu không?"

"Chẳng lẽ lời hứa của anh so với đứa em này của anh còn quan trọng hơn hay sao?" Nghê Từ Uyển tức giận buông tay hắn ra.

Nghê Ngạo khó xử vạn phần, "Anh không muốn mất người bạn tốt này, hơn nữa đối với hắn, anh thật sự không có cách nào cả."

"Nói tới nói lui, anh chính là không muốn giúp em, còn nói cái gì anh là người hiểu rõ em nhất, anh Hai, em ghét anh nhất." Nghe Từ Uyên khóc to, hét lớn: "Em chán ghét anh, em chán ghét anh, em ghét nhất là anh."

"Từ Uyên." Nghe Ngao đau lòng, "Không ngờ vì một người ngoài nói ghét tôi, cô thật sự làm anh Hai này đau lòng, ừm công tôi thương yêu cô mười mấy năm nay."

"Anh Thiếu Hạo không phải người ngoài, anh ấy là người em yêu nhất," Nghe Từ Uyên tức giận hét to hơn, nhưng khi nàng thấy nét mặt Nghe Ngao hiện ra vẻ thương tâm, nhất thời cảm thấy vô cùng hối hận, lệ tuôn đầy mặt, bật khóc xin lỗi, "Anh hai, thật xin lỗi, thật xin lỗi. Em không phải cố ý muốn tổn thương anh, em cũng không biết em vì sao lại biến thành như vậy, em không thể khống chế tình cảm của mình. Em nghĩ là em điên rồi, em nhất định là điên rồi mới có thể đối xử với anh như vậy, anh Hai, anh tha thứ cho em đi, ô..." Nghe Từ Uyên kéo lấy ngực áo Nghe khóc to.

"Đồ ngốc, anh Hai sao có thể trách em, người anh Hai thương nhất là em mà!" Nghe Ngao yêu thương ôm lấy Từ Uyên.

Nghe Từ Uyên càng đau lòng khóc lớn, nước mắt thấm ướt đầm cả áo Nghe Ngao, cô dường như không thể ngừng khóc. Cô thật sự rất yêu Thiếu Hạo ca, cô không thể không có hân.

"Anh Hai, em thật sự rất yêu anh Thiếu Hạo." Khóc một hồi, nàng ngẩng gương mặt thanh tú cùng đôi mắt đầm lệ nhạt nhòa lên, nghiêm túc nói.

Nghe Ngao có một loại dự cảm không tốt, hân có thể khẳng định bản thân tuyệt đối sẽ không thích những lời phía sau của cô, nhưng hân vẫn hỏi: "Em muốn nói gì?"

"Không có anh Thiếu Hạo em sẽ chết, anh Hai, anh có giúp em không." Nàng cầu xin hân.

"Em muốn anh làm gì?" Nghe Ngao vẫn không thể nhẫn tâm cự tuyệt nàng.

Hai mắt Nghe Từ Uyên nhất thời sáng lên, như thể từ này đến giờ chỉ chờ hân nói ra những lời này, trực tiếp nói thẳng: "Em muốn anh theo đuổi Nghe Luyến Luyến, làm cho cô ta yêu anh."

"Không được" Nghe Ngao không chút do dự cự tuyệt.

"Vì sao?" Nghe Từ Uyên bất mãn hỏi, "Em cũng không cần anh phải lấy cô ta làm vợ, chỉ cần chờ anh Thiếu Hạo yêu em, anh có thể quảng cô ta qua một bên mà."

Nghe Ngao không dám tin, trừng mắt nhìn em mình, như thể chưa từng quen biết cô trước đây, em gái hân tuy có chút điều ngoa tùy hứng, nhưng trước đây nàng vẫn là người hồn nhiên thiện lương mà? "Từ Uyên, em vì sao lại có thể nói ra những lời không nhân tính như thế?" Nghe Ngao vô cùng tức giận, dùng giọng nói nghiêm khắc trước nay chưa từng có chỉ trích cô.

Bị hân to tiếng, Nghe Từ Uyên nước mắt lại như lũ tràn mà tuôn rơi, hai mắt ai oán nhìn hân.

"Anh mắng em, từ trước tới nay anh không nỡ nói nặng với em dù chỉ một lời, vậy mà giờ anh lại mắng em..." Nghe Từ Uyên nước mắt chảy ròng, "Hơn nữa anh biết rõ em yêu anh Thiếu Hạo, không có anh Hạo em thật sống không nổi nữa, anh lại không muốn giúp em, anh thà nhìn em gái anh chết đi cũng không muốn giúp em, được, anh đã không còn yêu thương em, cũng không còn muốn nhìn thấy mặt em nữa, em sẽ làm cho anh hài lòng, em sẽ biến mất ngay lập tức, em... em... em chết cho anh xem." (Yư: nói thì làm liền đi >")

Nghe Ngao hốt hoảng, nhanh tay đánh văng mảnh vỡ trong tay cô, hét thất thanh, "Em điên rồi!"

Nghe Từ Uyên bỏ nhào vào trên giường khóc ròng.

"Thôi được rồi, thôi được rồi! Anh đầu hàng, anh giúp em." Nghe Ngao bất đắc dĩ vạn phần, hân không đành lòng nhìn Từ Uyên đau khổ, hân càng không thể để cô tự sát vì tình, nếu xảy ra chuyện như vậy, hân nhất định sẽ hối hận cả đời, người nhà của hân cũng sẽ rất đau khổ. Cho nên hân chỉ có thể giúp cô, tuy rằng có lỗi với Hạo, cũng thật có lỗi với Nghe Luyến Luyến, nhưng vì em gái duy nhất của hân, hân cũng chẳng còn cách nào khác.

"Anh Hai, cảm ơn anh." Nghe Từ Uyên hai mắt rung rung, cảm kích nhìn hân

"Giờ thì ngoan ngoãn ăn cơm đi!" Nghe Ngao yêu thương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã gầy đi rất nhiều của cô, rồi lập tức ra lệnh cho người làm chuẩn bị đồ ăn, toàn là những thức ăn mà cô thích ăn nhất.

"Em biết là anh Hai hiểu em nhất mà." Nghe Từ Uyên làm nũng đu cô hân, "Không giống anh Ba, nói giúp em giải quyết á tiện nhân kia, lại không biết trốn biệt đi đâu, ngay cả bóng dáng cũng tìm không thấy. Em sau này không thêm đề ý tới anh Ba nữa, anh Hai là tốt nhất."

Nghe Ngao cười khổ.

"Em đừng vui mừng quá sớm." Hân tàn nhẫn hắt nước lạnh vào mặt nàng, "Nghe Luyến Luyến có tiếng là băng sơn mỹ nhân, ngay cả Hạo cũng không tán được. Anh thật sự không có tự tin có thể theo đuổi được cô ta. Em tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý trước đi."

"Không được, anh Hai, anh nhất định phải theo đuổi được cô ta, cho dù anh không có cách nào khiến cô ta yêu anh, thì anh có chết cũng phải quấn lấy cô ta, làm cô ta không có thời gian đi mê hoặc anh Thiếu Hạo." Nghe Từ Uyên bá đạo nói.

Nghê Ngao không thể tránh được, "Được rồi, anh sẽ cố hết sức." Kỳ thật hắn không có gì để nói lại cả. Cách này của em gái hắn cơ bản là không thể thực hiện được. Đừng nói hắn không có tự tin làm Nghê Luyến Luyến yêu hắn, chỉ là Hạo kia sẽ không bao giờ bỏ qua. Hạo cũng không phải là loại người dễ bị người khác ức hiếp mà không lên tiếng. Trước đó không lâu, vì chuyện của cô, hắn đã cùng Hạo trở mặt ầm ỹ, nếu hắn ở phía sau theo đuổi Nghê Luyến Luyến, hắn cơ hồ có thể tưởng tượng được bộ dáng cuồng nộ của Hạo. Hơn nữa cho dù Hạo và Nghê Luyến Luyến chia tay nhau, Từ Uyên liệu có chắc sẽ khiến Hạo sẽ kết đôi với nó không? Dù sao hắn cũng không có nhiều lựa chọn, kế hoạch này thật sự có trăm ngàn chỗ hở. Hắn lại làm chuyện ngu xuẩn, hơn nữa nhất định sẽ hối hận, Nghê Ngao không phải không hiểu được, chỉ là hắn không có lựa chọn nào khác. Giữa em gái và bạn thân, hắn chỉ còn cách lựa chọn Từ Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Tin tức hội trưởng hội học sinh theo đuổi Nghê Luyến Luyến được truyền ra, hầu như chấn động toàn trường.

Hội trưởng là người phương nào? Là Nghê Ngao a! Là một trong Bắc Hoàng quý tộc – tam công tử, Nghê Ngao lạnh lùng, không gần nữ sắc nổi tiếng khắp trường. Từng làm tổn thương không biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ, cho nên từ lúc có lời đồn đãi Nghê Ngao theo đuổi con gái, không biết chấn động bao nhiêu người.

Nghê Luyến Luyến là ai? Nếu đi hỏi người của Bắc Hoàng, từ trên là hiệu trưởng, đến dưới là lao công, hầu như không ai không biết, sắc đẹp của cô, sự lãnh đạm của cô, làm cho người khác có ấn tượng sâu sắc. Mặc khác cô lại có mối quan hệ tình cảm dây dưa không rõ cùng Tam công tử trong trường. Muốn không biết đến cô cũng rất khó. Tính cách cô cũng lạnh lùng như Long Thiếu Hạo, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém.

Nói đến Nghê Luyến Luyến, cảm giác đầu tiên khi người ta đối diện với cô là lạnh lùng. Nhớ hôm đầu tiên cô đến trường, đã khiến toàn trường phải chấn động. Bởi, cô ngồi trên xe của bạch mã vương tử Đường Khải, người yêu xe như bão bổi. Theo nguồn tin đáng tin cậy ghi lại, trên xe của Đường Khải ngoại trừ người em gái bảo bối Phuong Nhục Thủy ra thì chưa hề có người con gái nào khác, mà Nghê Luyến Luyến lại phá vỡ nguyên tắc đó, cho nên tất cả mọi người đều nhớ đến cái tên Nghê Luyến Luyến này. Rồi sau đó, người nổi bật nhất toàn trường, tuần mỹ nhất, phong lưu đa tình nhất, đệ nhất nhân tuần tú, Long Thiếu Hạo, cũng phá vỡ nguyên tắc 'không theo đuổi nữ nhân' đã từng được ghi lại, tuyên bố theo đuổi Nghê Luyến Luyến. Mà hắn một mực thay đổi, bỏ đi thói phong lưu trăng hoa, một dạ si tình làm đau xót tâm can mọi người. Từ đó trong sân trường lúc nào cũng diễn đi diễn lại cảnh một người tuần mỹ dị thường, đặc biệt anh tuần một lòng ngây ngốc, khuôn mặt tươi cười đi theo sau lưng một băng sơn mỹ nhân làm trò treu chọc. Nhưng điều khiến cho kẻ khác khó tiếp nhận nhất chính là Nghê Luyến Luyến lại cương quyết cự tuyệt Long Thiếu Hạo. Việc này không biết đã làm sáng mắt biết bao nhiêu người. Đại danh Nghê Luyến Luyến không người nào không biết, cô nổi tiếng khắp trường Bắc Hoàng. Cô trở thành đối tượng ghen tị điên cuồng của các nữ sinh, thành động vật quý hiếm thấy trong mắt toàn bộ các nam sinh. Mọi người tranh nhau làm quen cô, ngay cả hiệu trưởng cũng thường cố ý gọi cô vào phòng hiệu trưởng quan tâm ân cần thăm hỏi một phen, thuận tiện hiểu biết một chút về tình trạng phát triển mới nhất của cô cùng Long Thiếu Hạo. Mà bây giờ, cô lại khuấy động lên một cơn chấn động trước nay chưa từng có, làm hai đại nhân vật quan trọng trong trường từ bạn tốt biến thành tình địch.

Long Thiếu Hạo cùng Nghê Ngao đồng thời theo đuổi Nghê Luyến Luyến, cuối cùng thì ai có thể có được mỹ nhân đây?

Thật là thú vị! Thật là thú vị

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Cửa chính đột nhiên "Phanh" một tiếng rồi ngã ầm xuống đất.

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm trừng mắt nhìn tên đầu sỏ gây nên phá hư cửa chính, có người đang muốn chửi ầm lên, nhưng nhìn thấy người vừa đến lập tức nuốt con tức giận xuống kim lại lời nói tục. Trời ạ! Nguy hiểm thật, phản ứng cũng thật mau, bởi vì người vừa đến là người mà bọn họ cần bản đặc tội không nổi. Hơn nữa, nhìn thấy cánh cửa chính sơn đỏ bị đập vỡ nằm lè loi trên mặt đất, mọi người không khỏi đồng thời rung mình một cái. Ai cũng không muốn giống như tấm cửa chính kia có cùng một dạng kết cục, cho nên người thông minh lúc này đều nên duy trì trầm mặc, dù sao cửa chính đã cũ từ lâu, cũng là lúc nên đốc lòng nói với phòng giáo vụ đổi cái khác chắc chắn hơn đề phòng kẻ trộm.

"Có việc gì sao?" Nghê Ngao giả ngu, hắn không muốn đối địch cùng Hạo, cho dù có là tình địch giả.

"Câu chẳng lẽ không nghĩ đến việc cho ta một lời giải thích sao?" Long Thiếu Hạo nghiêm túc trừng mắt nhìn người từng là bạn tốt của mình, "Vì sao cậu

lại theo đuổi Luyến Luyến? Cậu thật sự nghiêm túc?"

Nghê Ngao thật tâm nghĩ muốn nói cho Hạo biết không phải hắn thật sự suy nghĩ như vậy, "Chính xác" hắn nghe thấy câu trả lời rành mạch của mình, khổ sở hiểu được bản thân đã không có đường lui.

"Cậu lặp lại một lần nữa." Ánh mắt sắc bén Long Thiểu Hạo như uy hiếp nhìn thấu qua hắn, thiêu đốt cả người hắn.

Hắn đây có tội gì đâu? Quả thực là tự tìm đường chết, Từ Uyển à Từ Uyển, em thật sự là phải hại chết anh Hai của em sao! Nghê Ngao kho khăn nói, trong lòng càng không ngừng oán giận đứa em bảo bối – người đã nghĩ ra chủ ý này.

Lỡ ném lao thì phải theo lao. Hắn thầm quyết tâm, chết thì chết chứ sao!

"Tớ muốn theo..." Ánh mắt Long Thiểu Hạo như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, hắn bắt giác nén lại câu nói tiếp theo.

"Ngao, tớ trước nay luôn xem cậu là bạn tốt, không ngờ... không ngờ cậu phản bội tớ," Long Thiểu Hạo vô cùng đau lòng. "Cậu biết rõ tớ yêu Luyến Luyến, cậu một lòng xen vào là có ý gì? Cậu muốn trở thành tình địch với tớ sao?"

Cậu trước nay đều là bằng hữu tốt nhất của tớ, quá khứ như vậy, hiện tại như vậy, tương cũng như vậy. Nội tâm Nghê Ngao điên cuồng gào thét, Hạo, chớ có trách tớ, tớ không cố ý.

"Không nói lời nào là sao? Cậu chấp nhận? Thừa nhận cậu phản bội tình bạn giữa chúng ta, Ngao, nếu cậu còn nghĩ đến tình bạn nhiều năm giữa chúng ta một chút, cậu lập tức rút lui, tớ coi như không có chuyện này xảy ra."

Hạo phản ứng quá mức kịch liệt, làm Nghê Ngao có chút sợ hãi, "Hạo, trước kia cậu cùng Khải cũng đồng thời thích cùng một người nữ sinh, cậu đã nói không ngại cạnh tranh công bằng, vậy bây giờ tại sao cậu không cho phép tớ theo đuổi Luyến Luyến?"

"Đó là bởi vì các cô gái kia không phải Luyến Luyến, cũng bởi vì mục đích cậu theo đuổi Luyến Luyến... là không thuần túy." Long Thiểu Hạo mĩa mai nhìn Nghê Ngao, "Ngao, đừng khiến ta trở thành đứa ngốc."

Nghê Ngao kinh ngạc, hắn ngạc nhiên trước khả năng thấu đáo của Hạo. Hắn giả ngu, "Tớ không biết cậu đang nói cái gì."

"Ngao, vợ bạn, không thể phá, Luyến Luyến đã là người vợ ta mà ta chọn trong kiếp này, cậu nếu còn có chút nào đó để tâm đến tình bạn của chúng ta thì lập tức buông tay, nếu không, Luyến Luyến chịu một chút tổn thương nào, trong đầu tớ đều khắc sâu hai anh em các cậu, lấy gấp mười lần, gấp trăm lần trả lại cho hai người."

Đã nói đến như vậy, cảm thấy như đã không còn cần thiết phải e dè nữa, dù sao sớm hay muộn cũng có một ngày hắn sẽ biết tất cả. Xác định trọng tâm, Nghê Ngao đi đến trước mặt Hạo, nhìn thật sâu, chính thức tuyên bố, "Tớ muốn theo đuổi Luyến Luyến, Hạo, tớ chỉ có thể nói với cậu câu xin lỗi."

"Cậu thật sự quyết định như vậy?" Long Thiểu Hạo bình tĩnh đến đáng sợ, "Cậu không hối hận?"

"Không hối hận."

"Được, tốt lắm, chúng ta đây sẽ cạnh tranh công bằng! Ta chống mắt chờ xem." Long Thiểu Hạo lạnh lùng nhìn hắn, cuối cùng liếc mắt xoay người rời đi.

Từ trong ánh mắt Hạo, Nghê Ngao bị ai phát hiện hắn đã hoàn toàn mất đi sự tin tưởng của Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Nghê Ngao cực kỳ chán ghét lợi dụng đặc quyền, hắn thật không ngờ có một ngày hắn lại lợi dụng đặc quyền để theo đuổi con gái. Điều này có năm mơ hắn cũng không ngờ sẽ xảy ra. Nhưng nếu hắn không lợi dụng đặc quyền trong tay, đừng nói là theo đuổi Nghê Luyến Luyến, hắn sợ ngay cả mặt của cô cũng không thấy được. Vốn hắn còn muốn trì hoãn kéo dài thêm vài ngày mới hành động, nhưng mấy ngày nay Từ Uyển cứ làm âm ỉ suốt ngày, làm cho hắn không thể không ra hạ sách này.

"Giáo sư, thực xin lỗi, em là Hội trưởng hội học sinh, có một số vấn đề quan trọng muốn tìm bạn học Nghê Luyến Luyến cùng thảo luận một chút, thật có lỗi, đã quý rầy."

"Nghê Luyến Luyến, cô ra ngoài đi." Vừa thấy hội trưởng hội học sinh, giáo sư không chút nghi ngờ kêu nàng đi ra ngoài, sau đó tiếp tục giảng bài học.

Trên lớp học, sớm đã không hề yên lặng, nhìn thấy hai người bóng dáng thật xứng đôi cùng nhau rời đi mọi người đều bàn luận.

"Anh tìm tôi có chuyện gì?" Luyến Luyến thật không ngờ hắn lại đến tìm nàng, nàng cùng hội học sinh chẳng phải không có quan hệ gì sao, chẳng lẽ lại là vì Nghê Từ Uyển. Nghĩ đến bọn họ, Luyến Luyến trong lòng nảy lên một chút cừu hận, vốn nàng còn muốn đi tìm bọn họ tính sổ, không ngờ hắn lại dám đến tìm tới cửa trước. Bây giờ, hắn muốn gọi người đến cường bạo cô, hay trực tiếp tìm người giết cô? Lòng Luyến Luyến tràn ngập ý hận. Người nhà họ Nghê, quả nhiên từng người từng người một đều đề tiện vô sỉ. (Yư: ko tính Luyến Luyến nhà ta, từ khi rời khỏi ngôi nhà đó, giữa LL và họ đã không còn bất kỳ ràng buộc nào nữa)

"Chúng ta đã gặp qua vài lần, anh nghĩ em đối với anh chắc hẳn cũng không lạ gì!" Nghê Ngao đi thẳng vào vấn đề nói rõ mục đích đến, "Anh muốn theo đuổi em."

Mặc dù Luyến Luyến lãnh đạm những cũng nhìn không được mà nhìn hắn.

"Anh là thật lòng. Từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã thích em, nhưng vì Hạo là bạn tốt của anh, anh không thể theo đuổi em, chỉ có thể đem tình yêu đối với em chôn sâu trong lòng. Nhưng mà tình cảm của anh dành cho em theo thời gian vẫn không giảm chút nào, ngược lại ngày càng tăng. Anh nhớ em đến phát điên. Hơn nữa em và Hạo đã lâu như vậy vẫn không có kết quả khiến anh thấy được hy vọng. Anh không muốn tiếp tục yên lặng chờ đợi, anh hạ quyết tâm cho dù có trở mặt với Hạo, anh cũng sẽ không buông em ra, Luyến Luyến, xin em chấp nhận anh có được không?" (Yư: chết đi tên mặt dày)

Yên lặng nghe hắn bày tỏ tâm chân tình, Luyến Luyến một lúc lâu sau vẫn không có phản ứng.

"Em không tin anh sao?" Nghê Ngao nhấn nạt hỏi, "Em muốn anh phải chứng minh với em như thế nào?" Thật buồn nôn! Thành thật mà nói, chính hắn cũng không tin tưởng lắm, lời nói ghê tởm buồn nôn như vậy là từ hắn nói ra sao? Nghê Ngao trong lòng tự thóa mạ mình mấy vạn lần. Nhưng trên mặt hắn vẫn là vẻ mặt chân thành.

Biểu tình trên mặt Luyến Luyến chẳng chút thay đổi, nhưng trong lòng cũng đã trầm chuyển ngàn quay. Gần đây, trong trường có lời đồn không phải cô chưa nghe qua, nhưng cô nghĩ tin đồn kia là vô căn cứ, không ngờ thì ra nó là sự thật. Hắn có mục đích gì? Cô đương nhiên sẽ không khờ dại đến mức tin tưởng vào những lời bày tỏ của hắn, cho rằng hắn thật sự yêu cô. Vậy vì cái gì mà hắn muốn tiếp cận nàng? Có điều không cần biết hắn có lập bày với mục đích gì, cứ nhảy xuống đi, bởi vì cô vừa mới nghĩ tới một kế hoạch kinh người để trả thù nhà họ Nghê. Khi mà anh em bọn họ thích đùa giỡn như vậy, thì cô cũng nên cùng bọn họ chơi đến cùng.

Ngon lửa báo thù bao trùm lấy lý trí Luyến Luyến. Bọn họ dựa vào cái gì đối đãi với nàng như thế? Nghê Cẩm Tân vong ân phụ nghĩa đề tiện tiểu nhân kia, mười mấy năm trước cướp đi gia sản của ông ngoại, lừa gạt cảm tình của mẹ con nàng. Hôm nay, đứa con gái của hắn lại trăm phương nghìn kế hãm hại cô, một lòng một dạ cướp đoạt hạnh phúc của cô. Vì đạt được mục đích không từ một thủ đoạn nào, quả thật là hồ phụ vô khuynh từ*! (Yư: hồ cha ko sinh chó con.)

Nghê Cẩm Tân, Nghê Ngao, Nghê Liệt, bọn họ từng chút từng chút một trút thêm sự thống khổ lên trên người cô, không cho cô có chút cơ hội nào để thoát ra.

Thì ra, trước đó không lâu Luyến Luyến trong lúc vô tình nhìn thấy một quyển tạp chí, cũng vô tình nhìn thấy gương mặt rất quen thuộc, gương mặt mà nàng ngày đêm tưởng niệm, dẫn vật nhớ thương, gương mặt kia cho dù có hóa thành tro, nàng cũng sẽ không quên. Đó là một bài viết giới thiệu về xí nghiệp gia đình đời thứ hai, nàng đồng thời thấy được hầu như các gương mặt quen thuộc khác..., Nghê Ngao, Nghê Liệt, Nghê Từ Uyển..., quả thật là oan gia ngõ hẹp, không phải sao?

Hận của cô, oán của cô cuối cùng cũng tìm được nơi phát tiết rồi. Cô muốn trả thù, dù sao cô chỉ có sinh mệnh đang trôi chảy cùng tâm thân đơn độc này, cô đánh cược bằng sinh mệnh của cô đồng thời cũng muốn kéo theo bọn họ cùng xuống địa ngục.

"Được, tôi đồng ý làm bạn gái của anh."

Điều này ngược lại làm Nghê Ngao tròn mắt há hốc mồm."Em nói cái gì? Anh nghe không rõ, em lặp lại lần nữa." Hắn trong tình thế cấp bách nắm lấy tay nàng.

"Tôi nói tôi đồng ý làm bạn gái của anh." Luyến Luyến chăm chú quan sát phản ứng của hắn, quả nhiên có quý khách. Thật ra là vì lý do gì làm cho hắn không tiếc tình bạn của mình mà theo đuổi một người hắn không thích? Chẳng lẽ lại là vì Nghê Từ Uyển, tốt, quả là anh em tình thâm, Luyến Luyến trong lòng thầm cười lạnh, cô vẫn giữ giọng điềm tĩnh, hỏi hắn: "Thế nào, anh không muốn?"

"Không không không, đương nhiên không phải, anh cầu còn không được." Nghê Ngao bộ dáng vừa mừng vừa lo.

"Tốt lắm, ngày mai anh tới nhà tôi đón tôi đến trường." Cô muốn cho toàn bộ thế giới mọi người đều biết cô đang cùng Nghê Ngao kết giao, Nghê Cẩm Tân, khi hắn biết, mọi chuyện đã quá muộn.

"Được."

Hắn gật đầu, nhìn thấy bóng dáng nàng dần dần đi xa, hắn mới lộ ra vẻ bất đắc dĩ cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Sau giờ tan học, Long Thiếu Hạo như thường lệ tới đón Luyến Luyến.

"Hôm nay thế nào? Có mệt không?" Long Thiếu Hạo đưa ly nước, đồng thời đỡ lấy sách vở trên tay cô. "Về nhà nghỉ ngơi cho khỏe một chút, không cần phải cứ ôm lấy sách vở mà chuốc thêm mệt mỏi."

"Cám ơn." Luyến Luyến cười yếu ớt, ngồi lên xe.

Long Thiếu Hạo đem sách vở đặt ra sau, chuẩn bị lái xe.

"Chờ đã"

"Sao vậy?" Long Thiếu Hạo quan tâm nhìn Luyến Luyến.

"Hôm nay chúng ta về nhà trễ một chút được không? Em muốn ngắm biển."

"Được!" Long Thiếu Hạo chưa bao giờ cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của cô, lập tức thay đổi hành trình.

Long Thiếu Hạo khởi động xe thể thao từ quốc lộ chạy ngược ra hướng thủ đô. Tiếng nhạc êm dịu trong xe làm cho người ta không tự chủ được trầm tĩnh lại.

Luyến Luyến tựa đầu vào vai Hạo, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Long Thiếu Hạo chột cứng người. Mắt không rời khỏi đường xe chạy, yên lòng hưởng thụ giây phút này, khó có được sự yên tĩnh cùng an ổn như vậy. Sau hai tuần lễ từ khi Luyến Luyến xuất viện, hắn nhận thấy sự thay đổi rõ rệt của nàng. Vứt bỏ lớp bọc lạnh lùng, cô đối xử với hắn ôn nhu hiền dịu. Đôi lúc, khi hắn không chú ý, cô lại nhìn hắn bằng ánh mắt ngập tràn luyến lưu. Hắn biết cô đã thích hắn, nhưng nếu cô chưa muốn nói, hắn cũng không lộ ra, cứ để cả hai cùng tương tư nhau vậy. Thật ra, chỉ cần cho hắn lảng lảng đứng cạnh nàng, hắn đã thấy mỹ mãn lắm rồi. Hắn biết tận sâu trong lòng cô là nỗi oán hận vô cùng sâu đậm. Cái nút thắt ấy hắn hiểu, cho nên, hắn chờ đợi, chờ cho cô hóa giải được khúc mắc trong lòng, chờ cho cô một lần nữa nở ra nụ cười chân thật.

Tựa đầu lên vai hắn, cảm nhận được hương vị quen thuộc trên người hắn, Luyến Luyến cảm thấy có một cảm giác hạnh phúc từ trước đến nay chưa từng có. Cô thương hắn, cô biết, cô thật sự rất yêu thương hắn, so với trong tưởng tượng của cô còn nhiều hơn. Hắn là người con trai duy nhất khiến cho cô có cảm giác an toàn. Ở cạnh hắn, cô rất an tâm, chuyện gì cũng không sợ. Để hắn chạm vào người cũng không làm cô có cảm giác ghê tởm muốn nôn. Ngắm lại, cùng hắn ở cùng một chỗ cũng đã một thời gian, căn bệnh quái gở của cô không ngờ một lần cũng không có phát tác, xem ra cũng là một kỳ tích!

Sắc trời dần tối, chiếc xe thể thao dừng ở bờ biển.

Luyến Luyến ngồi trên xe không hề động đậy, Long Thiếu Hạo ôm cô vào lòng, ngửi mùi hương thơm mát tỏa ra từ người cô, hai người lẳng lặng lắng nghe âm thanh sóng biển vỗ vào núi đá.

"Luyến Luyến, em có chuyện muốn nói với anh sao?" Hắn biết cô có tâm sự.

"Uhm" Cô trả lời.

"Chuyện không tốt sao?"

Luyến Luyến trầm mặc hồi lâu, "Hôm nay Nghe Ngạo tìm đến em."

Hai tay hắn ôm nàng càng chặt. Hít sâu một hơi, hỏi: "Cậu ta tìm em làm gì?"

"Anh ta nói muốn theo đuổi em."

"Vậy sao?" Chẳng biết vì sao, biết rõ Luyến Luyến không có khả năng yêu Nghe Ngạo, nhưng trong lòng hắn luôn ẩn hiện một dự cảm không tốt, như thể hắn sẽ mất đi nàng.

"Luyến Luyến, em đừng rời khỏi anh." Long Thiếu Hạo càng khấn trương càng ôm cô chặt hơn, như muốn đem cô hòa vào hắn, "Vĩnh viễn đừng rời khỏi anh."

"Em đã đồng ý với anh ta." Luyến Luyến nghe câu trả lời của mình một cách rõ ràng. Cô thấy cô thật tàn nhẫn, cứ như thần chết, ngay lúc này cô đang tự tay mình dùng tình yêu mà giết hại.

Không gian bốn bề yên tĩnh, ngoại trừ tiếng sóng biển chỉ nghe thấy hơi thở của nhau.

Nước mắt, từng giọt từng giọt rơi trên lòng bày tay cô, chồng lên nhau thành một đóa hoa nước mắt, một giọt, hai giọt...

Đau, là cảm giác duy nhất của cô ngay lúc này, không thể tha thứ, khổ sở, đau lòng, thống khổ...

"Nói cho anh biết vì sao?" Long Thiếu Hạo lên tiếng, lòng đau như cắt, hỏi: "Anh biết là em yêu anh, vì sao lại chấp nhận sự theo đuổi Nghê Ngạo, cho anh một lý do."

Luyến Luyến cúi đầu, không lên tiếng.

"Nói đi!" Long Thiếu Hạo tức giận hét to, "Nói cho anh tại vì sao?"

"Anh sẽ không từ bỏ em, anh tuyệt không buông tha, kiếp này anh nhất định phải có em." Tay phải của hắn giữ chặt gáy Luyến Luyến, thô bạo hôn lên môi của cô, vừa khấn thiết vừa khát khao, hắn khiêu mở hàm răng cô, đưa lưỡi vào miệng rồi quấn lấy lưỡi cô, cảm nhận hương vị ngọt ngào trong miệng nàng. Luyến Luyến cũng bất giác vòng tay lên ôm cổ Hạo.

Ngay lúc Long Thiếu Hạo buông Luyến Luyến ra, cô vẫn thở hổn hển, Hạo ôm chặt cô mạnh mẽ giữ cô trong lòng ngực, như sợ nàng có thể bay đi mất.

"Anh không biết em vì lý do gì mà đồng ý sự theo đuổi của Nghê Ngạo, nhưng anh muốn nói cho em biết anh vĩnh viễn cũng không từ bỏ em, bất luận em là bạn gái của ai, cho dù em đã là vợ người khác, cho dù em đã có con, anh cũng sẽ không buông tha, bởi vì em là của anh, chỉ duy nhất một mình anh. Bất luận kẻ nào tranh đoạt với anh, anh đều giết hết. Cho nên, Nghê Luyến Luyến, em hãy nghe cho kỹ, cả đời này em đừng mơ tưởng thoát khỏi anh, cho dù phải lên trời hay xuống đất, anh cũng đuổi theo em."

Nước mắt, như hồng thủy tràn ra cuộn cuộn rơi xuống.

"Hạo..." Luyến Luyến ôm hắn lớn tiếng khóc, "Anh Không cần đối xử tốt với em như vậy, cầu xin anh, không cần đối xử tốt với em nữa. Em nhất định sẽ làm anh bị tổn thương, em không xứng, van xin anh, hãy quên em đi!"

"Không, anh không muốn quên em, anh muốn đời đời kiếp kiếp, lúc nào cũng khắc sâu tận đáy lòng hình bóng em, không ai có thể thay thế được vị trí em trong lòng của anh."

Luyến Luyến không kiềm nén được sự bi thống trong lòng, ôm chặt Hạo, ôm chặt lấy hắn, lòng điên cuồng gào thét. Nhưng rồi, cô luyến tiếc buông hắn ra, thật sự rất luyến tiếc, cô muốn vĩnh viễn cùng hắn ở một chỗ, nhưng mà, cô không thể, cô cũng không xứng...

"Anh hãy quên em đi!" Luyến Luyến đẩy hắn ra, quay lưng đi, không đành lòng nhìn gương mặt bị tổn thương của hắn, "Hai người chúng ta không có khả năng, anh nên đi tìm một người thật lòng yêu anh."

"Chính là em!" Long Thiếu Hạo xoay người cô lại, để cô đối mặt với mình, "Anh biết em yêu anh, anh có thể cảm giác được."

"Không, em không yêu anh, từ đầu tới cuối đều không có, người em yêu là Nghê Ngạo." Luyến Luyến kích động gào lên.

"Gạt người, Nghê Luyến Luyến em là kẻ đại lừa đảo, người em yêu rõ ràng là anh, vì sao em lại dùng những lời này làm tổn thương anh?" Long Thiếu Hạo thương tâm nhìn nàng, "Nếu em muốn anh tin những lời dối trá xấu xa này, anh cũng không còn là Long Thiếu Hạo nữa."

Trời ơi! Hãy để cho nàng nhanh chóng chấm dứt sự hành hạ thống khổ này đi! Tim Luyến Luyến như rỉ máu, nhưng cô không thể khóc, cô không thể sụp đổ, cô còn quá nhiều việc chưa hoàn thành...

Hất mạnh tay Hạo ra, Luyến Luyến tàn nhẫn, lạnh lùng nhìn hắn. "Long Thiếu Hạo, sự phong lưu của anh, sự phóng khoáng của anh đi đâu cả rồi? Tôi van xin anh không nên tiếp tục dây dưa với tôi nữa, anh có biết không, hành vi của anh làm cho tôi rất mệt mỏi rất phiền toái. Tôi không muốn làm Nghê Ngạo hiểu lầm tôi và người dây dưa không rõ. Mời anh sau này không cần tới tìm tôi nữa, xem như là tôi cầu xin anh, có được không?"

Trong xe tràn ngập không khí ngột thở và trầm mặc.

"Ý của em, anh hiểu được." Giọng nói Long Thiếu Hạo vô cùng bình tĩnh, gương mặt điển trai lộ vẻ đau lòng cùng tuyệt vọng, hắn khó khăn mở miệng, "Nếu đây thật là mong muốn của em, anh thành toàn cho em."

"Cám ơn." Luyến Luyến cuối cùng nhận không được, để lộ ra một chút ghen ngạo, cô nhanh chóng quay lưng đi, không cho hắn thấy nước mắt trong mắt mình.

"Anh đưa em về." Long Thiếu Hạo quá mức bình tĩnh, không nói thêm lời nào, trầm mặc lái xe quay về.

Trên đường về, bầu không khí bên trong xe yên tĩnh đáng sợ, khiến cho người ta cảm thấy ngột thở.

Đưa Luyến Luyến đến trước cổng lớn nhà họ Phương, nhìn thấy cô từng bước từng bước rời xa tầm mắt mình, Long Thiếu Hạo đột nhiên hét to, "Tiểu Luyến Luyến, anh chờ em!"

Ngu ngốc, Long Thiếu Hạo anh là tên đại ngốc, hai mắt Luyến Luyến mơ hồ nhòa lệ, cô không hề dừng chân, từng bước từng bước một tiến về phía trước...

Chương 34

Nghê Ngạo và Nghê Luyến Luyến bắt đầu chính thức hẹn hò.

Tình yêu hai người bình thản như nước, cùng ăn cơm, cùng xem điện ảnh, cùng đi dạo phố... , cũng giống như đại đa số các cặp tình nhân, tuy rằng không có nồng nàn cháy bỏng, nhưng trong mắt người ngoài cũng thật đáng hâm mộ.

Hôm nay là cuối tuần, tính ra họ hẹn hò cũng hơn một tháng, hai người hẹn gặp nhau ở quán cà phê.

"Ngạo, hôm nay có tiết mục gì sao?" Chiếc váy màu xanh táo của Luyến Luyến làm cho cô bớt đi vẻ lạnh lùng đồng thời tăng thêm vài phần sống động mỹ lệ, thật động lòng người.

"Em thì sao...? Muốn đi đâu?"

"Ra biển đi!" Vừa cất lời, cô liền thấy buồn. Từ lần chia tay với Hạo ở biển đến đã qua một khoảng thời gian rất dài cô cũng không gặp lại anh. Đôi khi cũng tình thấy anh vài lần lúc ở trường, nhưng mỗi lần thấy bóng dáng Hạo cô đơn đều khiến cô đau lòng muốn khóc. Cô nghe nói, anh và Nghê Từ Uyên đã làm hò với nhau. Vì sao không phải là người khác, mà phải là cô ấy? Anh ấy đã biết, người nhà họ Nghê, ai vậy cũng đều là kẻ thù của cô. Vì sao không chọn ai khác, có tình chọn Từ Uyên? Hạo thích cô ấy sao? Nếu có một ngày, cô và Nghê Từ Uyên một trong hai phải có một người bị thương, Hạo lựa chọn giúp ai?

"Hôm nay gió hơi mạnh, biển sẽ rất lạnh, em mặc váy thật bất tiện, chúng ta đổi chỗ khác được không?" Vì tiếp cận nàng với mục đích không đơn thuần, nên với cô, Nghê Ngạo luôn cảm thấy áy náy trong lòng. Hắn không yêu cô nhưng hắn thật sự vì nàng mà đau lòng, đây cũng xem như là bồi thường tâm lý!

"Em nghĩ sao? ... Luyến Luyến ... Luyến Luyến..." Thấy cô ngẩn người, Nghê Ngạo liên tục gọi to vài tiếng.

Luyến Luyến nhanh chóng lấy lại tinh thần, nhẹ giọng giải thích, "Xin lỗi, em có chút không thoải mái, ta đi toilet một chút." Nói xong, cầm ví rồi khỏi chỗ ngồi.

Nghê Ngạo tiếp tục uống cà phê, nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài. Đột nhiên mắt hắn sáng lên, nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của một người quen, vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài, hắn đã quên Luyến Luyến trong toilet mà đuổi theo bóng dáng kia.

"Uy, Ngạo..." Từ toilet đi ra Luyến Luyến vừa lúc thấy bóng dáng hắn lao ra. Nàng nhìn thấy hắn ở ven đường kéo lại một cô gái, hai người dường như đang tranh cãi, cái cô gái kia chỉ vào mũi Nghê Ngạo mắng to, nhưng Nghê Ngạo thoạt nhìn vô cùng vui sướng, lại còn thỏa mãn. Hắn thích nàng! Luyến Luyến lập tức nhận ra.

Xem ra kẻ hoạch có thay đổi!

"Ngạo, cái cô gái xinh đẹp này là ai vậy?" Luyến Luyến lặng yên không một tiếng động đi đến cạnh hai người họ, thân mật kéo tay hắn, công khai mối quan hệ của cô và hắn, "Anh không thay em giới thiệu một chút sao?"

Nghê Ngạo xấu hổ, nhìn cô gái kia giới thiệu sơ lược, "Cô ấy là Lâm Tinh Thần, đây là Nghê Luyến Luyến."

"Hai người cùng một họ, Ngạo, cô ấy chính là cô em gái bảo bối mà anh thường hay nhắc tới phải không?" Lâm Tinh Thần tò mò nhìn thẳng vào Luyến Luyến, khen: "Ngạo, em gái anh thật khá nha!"

Luyến Luyến liếc mắt liếc nhìn ra ý đồ của Nghê Ngạo, hắn muốn nói cho qua chuyện, cô sao có thể để cho hắn qua ải dễ như vậy. Tuy rằng cô cũng không chán ghét cô gái này, nhưng ai bảo người cô ta thích là Nghê Ngạo.

Luyến Luyến thân thiện chìa tay ra nói, "Lâm tiểu thư, xin chào, rất vui được quen biết cô, tôi là bạn gái của Ngạo, bạn của Ngạo đương nhiên cũng là bạn của tôi, sau này nếu có rảnh tới tìm tôi chơi nha!"

Lâm Tinh Thần ánh mắt đột nhiên âm trầm, thì ra hắn đã có bạn gái, không ngờ hắn dám lừa dối cô, nói hắn không có bạn gái, tên lừa đảo này, vương bát đần, hung hăng trừng mắt tiếc nhìn Nghê Ngạo, cô lịch sự bắt tay Luyến Luyến, "Nghê tiểu thư, xin chào."

"Lâm tiểu thư, nhìn cô hình như nhỏ tuổi hơn tôi, thôi thì cô hãy gọi tôi là chị, tôi gọi cô là Tinh Thần được không?"

"Hay lắm!" Lâm Tinh Thần rất thích Luyến Luyến, "Nhưng mà... , tôi tuy rằng thoạt nhìn so với thực tế thì nhỏ hơn, nhưng mà tôi đã hai mươi tuổi, cô bao nhiêu?" Nàng cẩn thận hỏi.

"A? Thật là nhìn không ra nha!" Luyến Luyến có hơi xấu hổ, "Nếu vậy cô không cần gọi tôi là chị, trực tiếp gọi tên đi, vì tôi còn nhỏ hơn cô một tuổi."

"Rất vui được quen biết cô, Luyến Luyến, chỉ là tôi còn có chút việc gấp, để hôm nào tiện thì chúng ta hẹn ra ngoài nói chuyện sau nha." Lâm Tinh Thần trước khi đi còn không quên hung hăng trừng mắt liếc Nghe Ngạo, tên đàn ông xấu xa chết tiệt, có bạn gái tốt, xinh đẹp, cá tính như vậy, không ngờ còn dám tới trêu chọc cô, đàn ông quả nhiên không có một người nào tốt cả.

"Tinh Thần..." Nghe Ngạo vô cùng sốt ruột, muốn đuổi theo Tinh Thần, nhưng bên cạnh có Luyến Luyến vướng lại, tuy rằng hắn cũng không yêu Luyến Luyến, nhưng hiện tại cô là bạn gái hắn, hắn không thể không bận tâm cảm giác của cô. Chết tiệt! Thật ra hắn đã lâm vào thảm cảnh nào đây? Trở mặt với bạn tốt, theo đuổi người con gái mà hắn không thương, lại còn không thể theo đuổi người con gái hắn yêu. Trời ơi! Hắn đã mắc nợ gì ông trời chứ? Không được, cứ tiếp tục thế này, sớm muộn hắn cũng mất đi Tinh Thần. Mặt khác, ở cạnh Luyến Luyến càng lâu, sẽ khiến cô ấy tổn thương càng sâu, cho nên, chuyện này phải giải quyết thật nhanh.

oOo

Nghe Ngạo về đến nhà, trực tiếp gõ cửa phòng Nghe Từ Uyên.

"Anh Hai, anh đã về, sao hôm nay về sớm vậy?" Nghe Từ Uyên ngồi thoa son môi ở bàn trang điểm hỏi

"Anh có việc muốn nói." Nghe Ngạo nghiêm túc nói.

"Được, anh nói đi, nhưng chỉ có mười phút thôi nha, anh Thiếu Hạo sẽ tới đón em ngay bây giờ, anh ấy không thích chờ đợi." Tâm tình của cô vô cùng tốt, giờ cô đã là bạn gái duy nhất bên cạnh anh Thiếu Hạo. Đời này không có người đàn ông nào tốt hơn Thiếu Hạo cả. Chỉ có cái ả tiện nhân kia không có mặt mới bỏ rơi anh Hạo thôi.

"Em và Hạo tiến triển thế nào?" Nghe Ngạo quan tâm hỏi.

"Tốt lắm! Chứ còn sao nữa?" Nghe Từ Uyên không chú ý đến sắc mặt nghiêm trọng của hắn, nàng mãi đắm chìm trong hạnh phúc chính mình.

"Vậy sao?" Nghe Ngạo thì thầm, vậy bây giờ hắn có thể nói lời chia tay với Luyến Luyến rồi.

"Anh Hai, có chuyện gì thì nói nhanh đi." Cô dường như vừa nghe được hai chữ chia tay, không phải anh Hai muốn chia tay với ả kia chứ? Khó lắm cô với anh Hạo mới bắt đầu trở lại với nhau, tình cảm còn chưa phát triển ổn định, cô tuyệt đối không cho phép bất cứ chuyện gì làm ảnh hưởng.

Nghe Ngạo nói thẳng ra quyết định của mình, "Em bắt đầu hẹn hò với hạo, như vậy nhiệm vụ của anh cũng coi như hoàn thành, anh nghĩ đã đến lúc nói lời chia tay với Luyến Luyến."

"Không được! " Nghe Từ Uyên kêu to, "Bây giờ không được."

"Tại sao? Mục đích của em không phải đã đạt được rồi sao?" Nghe Ngạo cau mày nhưng cũng không có vẻ hờn giận.

Nghe Từ Uyên nóng nảy, "Không được, anh Hai, anh và ả mới hẹn hò một tháng, tình cảm của em và anh Hạo cũng chưa ổn định, nếu hai người chia tay, ả kia tức giận rồi đi tìm anh Hạo thì làm sao? Kế hoạch này của chúng ta không phải sẽ trở thành kiểm củi ba năm thiêu trong một giờ sao?"

"Lần này anh không lo được nhiều như vậy, anh đã giúp em đạt được mục đích, chuyện còn lại em tự nghĩ đi. Và lại, mục đích hẹn hò của Hạo với em cũng không đơn giản đâu, em cần thận tốt hơn." Lần này, Nghe Ngạo thật sự quyết tâm, dù bất kể chuyện gì cũng không lo đến chuyện tình cảm của em mình và Long Thiếu Hạo nữa. Không thèm để ý đến tiếng hét của Nghe Từ Uyên, hắn rời khỏi phòng, đầu cũng không một lần xoay lại.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Nghe Ngạo cùng với Luyến Luyến theo đám người đồng đức từ rạp chiếu phim đi ra.

Cả một buổi tối Nghe Ngạo đều không yên lòng, đến cả nội dung của bộ phim vừa chiếu là gì hắn cũng không biết, do dự một lúc lâu, hắn rốt mới quyết tâm.

Tâm trạng Luyến Luyến dường như rất tốt, vẫn còn chìm đắm trong chuyện tình lay động lòng người của nam nữ diễn viên chính trong phim vừa xem, đang thao thao bất tuyệt, không chú ý tới thái độ khác lạ của bạn trai mình, cho đến khi hắn đột nhiên dừng lại.

"Anh sao vậy?" Luyến Luyến quan tâm hỏi.

Nghe Ngạo nghiêm túc nhìn cô, "Luyến Luyến, anh có chuyện muốn nói với em."

"Được!" Cô mở to đôi mắt trong suốt nhìn hắn, dường như có nét cười hời, "Anh không phải là bị bộ phim vừa rồi làm cho cảm động quá nên muốn bắt chước diễn viên nam kia quỳ xuống cầu hôn em chứ?"

Nàng vờ như không phát hiện hắn cái lắc đầu của hắn, nói tiếp: "Em nói trước, em tuy yêu anh, nhưng mà em còn nhỏ tuổi, em không muốn sớm bước vào vòng hôn nhân, nhưng em có thể chấp nhận đính hôn trước."

"Luyến Luyến, anh muốn nói là ..."

"Đúng rồi, anh còn chưa dắt em ra mắt cha mẹ anh mà?"

"Luyến Luyến, anh muốn nói cho em biết..."

"Không biết cha mẹ anh sẽ thích em hay không, rồi họ không chấp nhận em thì làm sao đây? Nếu cha mẹ anh phản đối chúng ta hẹn hò với nhau thì sao? Đây là vấn đề nghiêm trọng, em cần phải cẩn thận suy nghĩ đã."

"Luyến Luyến, em hãy nghe anh nói..."

"Đúng rồi, em nhớ ra rồi." Luyến Luyến lại một lần nữa cắt ngang lời nói của hắn, "Em nhớ hình như cha mẹ anh và cha mẹ em là chỗ quen biết cũ..."

"Nghe Luyến Luyến..." Nghe Nghe xoay hẳn người của cô đối diện với mình, "Khoan đã, anh có chuyện muốn nói với."

"Anh nói đi," Luyến Luyến nhìn hắn, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ ngây thơ và dịu dàng. Không ngờ hắn lại thiếu kiên nhẫn như vậy, vì Lâm Tinh Thần hẳn thật sự sẽ không từ bất cứ giá nào, ngay cả em gái bảo bối của hắn cũng không lo, điều này thật sự là làm cô không liệu trước được. Nhưng do vậy, kế hoạch của cô đã bị toàn bộ đảo lộn, là cô quá xem thường tình yêu của hắn đối Lâm Tinh Thần. Lúc trước Nghe Nghe không có ý tốt tiếp cận nàng, làm cô có một kế hoạch. Cô tương kế tựu kế đồng ý làm bạn gái hắn, vốn dĩ cô muốn làm cho hắn phải yêu cô, sau đó tiếp cận vào nhà họ Nghe, bắt đầu sự báo thù. Cô thật sự muốn biết khi Nghe Cẩm Tân chứng kiến bọn họ yêu nhau sẽ có biểu tình gì, chuyện như vậy nhất định là một màn đặc sắc tuyệt vời trên thế giới, huynh muội **, thật là đề tài hay a! Ha ha... Tin rằng đề tài này sẽ khiến các phóng viên nhất định cảm thấy hứng thú. ...

Nhưng mà, kế hoạch của nàng sắp bị phá hủy...

Chẳng qua, diễn, vẫn còn tiếp tục diễn cho đến khi hạ màn...

"Luyến Luyến, anh muốn đính hôn."

"Được!" Luyến Luyến tiếp tục giả bộ hồ đồ, "Khi nào chúng ta sẽ đi gặp cha mẹ."

"Luyến Luyến, em không nghe rõ lời anh nói sao? Anh nói là anh muốn đính hôn, không phải chúng ta."

"Thế thì có gì khác nhau chứ? Em là bạn gái của anh, người anh muốn đính hôn không phải là em thì là ai?" Nàng một mực giả vờ hồn nhiên vô tư, cảm thấy thật buồn cười tra vấn hắn.

Nghe Nghe bắt đầu dĩ thời dài, Luyến Luyến bình thường thoát nhìn rất thông minh, vì sao hôm nay đột nhiên trở nên ngốc nghếch như vậy? Hay là... cô ấy đã nhận ra cái gì? Cô đang giả ngây cùng hắn.

Nghe vậy, Nghe Nghe nghiêm túc lại, nói, "Luyến Luyến, anh lặp lại một lần nữa, em nghe rõ rồi chứ, anh muốn đính hôn, nhưng đối tượng đính hôn không phải là em."

"Đó là ai?" Luyến Luyến giận dữ hỏi. Kỳ thật không cần nghĩ cũng biết. Nhất định là Lâm Tinh Thần.

"Là Tinh Thần."

Quả nhiên.

"Vì sao? Anh đã nói anh yêu em, vì sao lại muốn đính hôn với người khác? Là cha mẹ anh ép anh sao?" Luyến Luyến vội hỏi.

"Không phải, là anh tự nguyện. Cuộc hôn nhân này tuy rằng do hai bên cha mẹ định đoạt, nhưng anh cũng không phản đối."

"Vì sao anh không phản đối?"

Nghe Nghe cảm thấy vô cùng áy náy, tuy rằng thật sự cảm thấy rất có lỗi với Luyến Luyến, nhưng hắn lại càng không muốn mất đi Tinh Thần, con người là ích kỷ, cho nên hắn chỉ có thể thực xin lỗi nàng.

"Luyến Luyến, tuy rằng thật có lỗi với em, nhưng ta buộc phải nói với em, anh yêu Tinh Thần, đây chính là nguyên nhân vì sao anh không phản đối."

"Anh yêu cô ta?" Luyến Luyến không dám tin thét lên, "Còn em thì sao? Anh đã nói anh yêu em, thế tình yêu này là cái gì?"

"Thật xin lỗi!"

"Em không cần lời xin lỗi, anh thế cứ nói xin lỗi, Ngao, sao anh có thể đối với em như vậy? Lời hứa của anh còn văng vẳng bên tai em, một tháng trước anh còn thề son sắt nói yêu em, nhưng giờ thì sao, anh lại chạy tới nói cho em biết, anh yêu người khác, Ngao, anh đừng đùa như thế, chuyện này đùa không vui chút nào."

"Anh không đùa, anh nói đều là sự thật." Nghe Ngao thành thật nói, "Ngay từ đầu anh đã không yêu em, lúc trước anh có mục đích mà tiếp cận người, là vì em gái anh, vì muốn tách em và Hạo ra mà theo đuổi em. Cái gọi là lời thề cũng chỉ vì muốn làm em cảm động, nói yêu em chỉ là làm theo kịch bản, cũng không phải lời thật lòng, người anh thật sự yêu là Tinh Thần."

"Không, không phải, anh lại gạt em..." Luyến Luyến chết cũng không tin, "Ngao, nói cho em biết, anh đang gạt em."

Nghe Ngao tàn nhẫn lộ ra chân tướng kẻ hoạch lừa gạt nằng, "Thật xin lỗi, toàn bộ chuyện này đều là sự thật. Tất cả những việc trước đây đều là lừa dối em, nhưng hôm nay, mỗi một câu của anh đều là nói thật, anh không thương em, em oán anh cũng tốt, hận ta cũng tốt, chúng ta chia tay đi!" (Yu: chơi liền, sợ ông sao, đồ trời quánh, hử)

Một tiếng tát tay vang lên.

Người qua đường đều dừng chân lại quan sát. Rất nhanh sau đó đã có một đám đông vây quanh hai người xem náo nhiệt.

Thật sáng khoái, thật sự rất sáng khoái! Loại người lừa gạt cảm tình của con gái này cô rất hận, cô thật sự muốn tiếp tục cho hắn vài cái tát, để hắn vĩnh viễn không thể quên được cảm giác đau này.

"Đáng đánh, đánh cho hả giận!" Nghe Ngao nhẹ vỗ về khuôn mặt rất bóng, "Cái này một chút coi như anh trả nợ cho em." Hắn xoay người rời đi.

Xuống tay cầm hận, không lưu tình chút nào, có thể thấy được nằng thật sự rất hận hắn. Nghe Ngao cười khổ.

Ngay lúc Nghe Ngao xoay người, trong nháy mắt về mặt ai oán khóc lóc của Luyến Luyến lập tức hóa thành lạnh lùng, nhìn thấy bóng dáng Nghe Ngao rời đi, trong lòng lửa giận trong nằng hùng hực dấy lên. Người nhà họ, quả nhiên người nào cũng đều ích kỷ, người nào cũng đều đê tiện. Nghe Ngao, em gái anh là người, chẳng lẽ người khác thì không ư? Thì ra đây chính là có mục đích anh tiếp cận tôi, đám người nhà mày thật đáng giận! Thật đáng chết! Nghĩ đến việc hắn vì muốn cướp Long Thiếu Hạo từ mình mà lập bẫy như vậy, lòng Luyến Luyến càng tràn ngập hận thù. Hạo là người duy nhất cô quý trọng, họ không nên lập bẫy nằng, không nên ...

"Nghe Ngao, tôi nguyện rửa anh, nguyện rửa anh vĩnh viễn không thể ở cạnh người anh yêu."

Lời nguyện rửa ác độc từ xa truyền vào tai Nghe Ngao, hắn chấn động, nhưng vẫn không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Đám người đứng xem náo nhiệt dần dần tản đi.

Luyến Luyến vừa quay đầu, trong biển người mê mông cô nhìn thấy một người đang đứng bên đầu đường hướng về phía mình, bắt gặp hai mắt chợt rơi xuống dòng lệ ấm nóng. "Anh... Có khỏe không?" Cô ngây ngốc hỏi.

Long Thiếu Hạo si ngốc nhìn Luyến Luyến, như muốn đem hình bóng cô khắc sâu trong lòng. Cô ấy gầy! Hạo thật không ngờ họ lại gặp nhau trong tình huống như vậy. Vừa cùng Tử Uyên từ rạp chiếu phim đi ra, lẫn trong đám người, vô tình nhìn thấy cô, anh đã vội vàng bỏ lại Tử Uyên mà đuổi theo. Nhìn thấy cô và Nghe Ngao cãi nhau, anh cũng nghe được toàn bộ nội dung nói chuyện của họ.

Quả nhiên, Nghe Ngao tiếp cận Luyến Luyến với mục đích cũng không đơn giản, hết như anh đã đoán trước đây.

Nhìn Luyến Luyến bắt lực, Nghe Ngao vô tình, lửa giận trong lòng Long Thiếu Hạo bốc lên ngập trời. Anh hận không thể đến trước mặt hắn đánh cho gãy hết hàm răng hắn ra, thế nhưng, anh nén lại. Bởi nếu anh ra mặt chỉ làm lợi cho Nghe Ngao. Anh từng thề, cả đời sẽ bảo vệ cho Luyến Luyến, không cần biết cô có thương anh hay không, anh đều đứng sau lưng cô mà âm thầm bảo vệ, để cô được hạnh phúc suốt cả đời. Vì thế, bất cứ ai làm tổn thương Luyến Luyến, anh đều làm cho bọn họ phải trả giá thật thê thảm. Mà cách trả thù của anh, là khiến họ mất đi thứ quý trọng nhất trong đời họ, bất kể là ai, kể cả Nghe Ngao, Nghe Tử Uyên.

Nghe Ngao đoạt đi Luyến Luyến, người anh yêu nhất từ trong tay anh, nhưng hắn chẳng những không biết quý trọng cô ấy, ngược lại còn tổn thương cô, hại anh đau khổ, hại Luyến Luyến đau lòng. Nghe Ngao, anh tuyệt đối không thể tha thứ cho hắn!

Anh yêu Luyến Luyến như vậy, say mê cô như vậy, anh dùng cả sinh mệnh của mình để đổi lấy tình cảm chân thành của cô, vậy mà Nghe Ngao, hắn, lại dám vứt bỏ cô ấy như quăng một đôi giày cũ, hắn ta thật đáng chết!

Với anh, mất đi Luyến Luyến còn đáng sợ hơn mất đi toàn bộ thế giới. Nhưng vì ánh mắt cầu xin của cô nên đành chịu đựng việc mất cô trong đau khổ cùng tuyệt vọng. Trơ mắt nhìn cô và Nghê Ngạo ôm ấp mà không thể tranh giành, cũng không thể đoạt lấy, chỉ vì đây là ý muốn của Luyến Luyến. Nhưng Nghê Ngạo, hẳn cướp Luyến Luyến từ tay anh chỉ vì muốn chia rẽ anh và Luyến Luyến, cho nên, hẳn ...

Không..., không thể nào có thể tha thứ cho hắn!

oOo

Đám người đã tản đi hết, Long Thiếu Hạo từng bước từng bước đi lại gần cô...

Chóp mũi đau xót, ánh mắt Luyến Luyến mờ hồ, nước mắt từng giọt từng giọt rơi không dứt.

"Anh..."

"Em..."

Hai người cùng lúc mở miệng.

"Đừng khóc!" Long Thiếu Hạo đưa bàn tay to, áp hết sức dịu dàng nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Luyến Luyến, "Có anh yêu em mà."

Nước mắt Luyến Luyến càng tuôn nhiều hơn, cô không thể nén lại tiếng nấc, nghẹn ngào thốt lên: "Hạo..." Chỉ một tiếng đơn giản như thế, lại khiến mắt Hạo ươn ướt. Anh không thể kìm lòng mà ôm cô vào lòng, xiết chặt.

"Anh nghĩ..." Nhẹ nhàng nói bên tai cô.

"Trở về bên anh, được không?" Long Thiếu Hạo yêu thương vuốt ve khuôn mặt gầy yếu của Luyến Luyến.

Cô không biết anh đã đứng cạnh mình bao lâu, nghe được bao nhiêu, chỉ lắc đầu, "Hạo, Ngạo tốt với em lắm, anh không cần lo cho em."

"Em còn muốn gạt anh, vừa rồi anh đã nhìn thấy hết." Long Thiếu Hạo kích động, "Nghê Ngạo không yêu em, hắn chỉ muốn chia rẽ hai ta mà thôi, Luyến Luyến, về với anh đi, chỉ có anh mới thật sự yêu em, cũng chỉ có anh mới mang lại hạnh phúc cho em."

Nghĩ đến bộ dạng đáng thương lúc này của mình đã bị Hạo nhìn thấy toàn bộ, Luyến Luyến xấu hổ. Tuy tất cả chỉ là diễn trò, nhưng cô cũng không muốn Hạo hiểu lầm cô rất yêu Nghê Ngạo. Cô không muốn anh đau lòng, không muốn anh thất vọng vì cô. Cô cũng muốn trở lại với anh, nhưng ... không thể! Cô không làm được ...

"Em không thể, cũng không xứng..." Cô lắc đầu, khóc, đau khổ cự tuyệt, cầu xin Hạo, "Em van anh, nếu đau khổ thì hãy quên em đi! Hận em đi! Em là đứa con gái xấu xa, không đáng để anh yêu."

"Không, anh không hận em, anh yêu em." Long Thiếu Hạo nâng mặt cô lên, "Đừng khóc, em mà khóc, trái tim anh sẽ tan nát mất thôi." Anh cúi đầu, hôn lên gương mặt đầm nước mắt của cô.

"Hạo..." Luyến Luyến bây giờ mới hiểu rõ cô thật ra nhớ anh đến thế nào, thậm chí là nhớ anh đến phát điên. Cô ôm chặt Hạo, vùi đầu thật sâu vào ngực anh, đem tất cả nỗi nhớ nhung, tủi hổ, đau khổ và phần hận ... trong mấy ngày qua mà khóc to lên, khóc dữ dội, toàn bộ hóa thành nước mắt mà tuôn ra.

"Em nhớ anh, rất nhớ anh..." Cô bất giác nói ra những lời nói trong lòng mình.

Ngay lúc đó, Luyến Luyến chợt nhận ra, cô không nên nói ra lời ấy, nhưng đã quá muộn.

"Thật sao?" Long Thiếu Hạo mừng như điên, xiết chặt lấy cô, "Luyến Luyến, nếu đã như vậy, hãy trở về bên cạnh anh đi!"

Cô nhẹ nhàng đẩy Hạo ra, cự tuyệt, "Không..."

Long Thiếu Hạo vừa định mở miệng, Luyến Luyến ngăn anh lại, "Không cần ép em nữa, anh đi đi, sau này đừng để ý đến em nữa. Bây giờ, dù cho bất kỳ ai ở gần em đều bị xui xẻo, em không muốn liên lụy đến anh."

"Anh không sợ." Lời của cô làm Long Thiếu Hạo vô cùng nghi ngờ, cũng vì thế mà anh xác định cô nhất định đã giấu anh chuyện gì đó rất quan trọng. "Luyến Luyến, nói cho anh biết, em đang có kế hoạch gì đúng không?"

Luyến Luyến không muốn giải thích, lại càng không muốn dính dáng vào kế hoạch báo thù của mình. "Hạo, anh nghe e đi, từ giờ trở đi không cần theo em nữa, coi như không quen em đi!"

"Luyến Luyến, vì sao em lại không nói cho anh biết là chuyện gì?" Long Thiếu Hạo cảm thấy cô không tin tưởng mình mà tức giận.

"Chuyện của em không cần anh lo." Bất đắc dĩ, Luyến Luyến chỉ có thể quyết tâm tàn nhẫn, "Đừng hỏi ta lý do nữa, vì em sẽ không nói lý do, hơn nữa chuyện của em cũng không cho anh nhúng tay vào, một khi em phát hiện được anh bí mật điều tra em, cũng như can thiệp vào chuyện của em, em sẽ hận

anh cả đời, vĩnh viễn vĩnh viễn biến mất khỏi mắt anh, em nói được thì làm được."

"Nghê Luyến Luyến!" Long Thiếu Hạo tức giận hét to, vì sao đối với cô, anh không thể nể hà.

"Hạo, hãy cố kiên nhẫn, chờ em! Em sẽ nhanh trở lại tìm anh thôi."

Nói xong, Luyến Luyến đẩy Hạo ra, rồi bỏ đi.

Long Thiếu Hạo đau lòng nhìn thấy bóng cô rời đi, anh hận cái cảm giác bất lực này, anh hận chỉ có thể đứng nhìn bóng cô cô đơn rời đi... nhưng, anh càng sợ vĩnh viễn không thể nhìn thấy cô, bởi cô nói được làm được. Anh thật sự muốn biết cô có kế hoạch gì? Nhưng anh lại sợ, sợ một khi anh nhúng tay vào, cô thật sự sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới của anh!

Luyến Luyến, cô ấy sẽ giữ lời hứa mà trở về sao? Nhưng vì sao anh lại không cảm thấy có chút tự tin nào?

Mất thấy cơ càng chạy càng xa, Long Thiếu Hạo suy sụp... đột nhiên, cô xoay người, chạy thật nhanh về phía anh, va mạnh vào người anh khiến anh phải lui vài bước. Cô tha thiết, ôm chặt lấy anh...

"Luyến Luyến..." Long Thiếu Hạo ngạc nhiên vui mừng gọi tên cô.

"Anh phải hạnh phúc, anh nhất định phải hạnh phúc!" Vừa khóc vừa nói xong câu đó, cô đẩy anh ra, xoay người chạy đi, chớp mắt đã biến mất trong biển người mê mông.

Hẹn gặp lại, Hạo! Tha thứ cho em vì lại gạt anh. Vì báo thù, em đã bước lên tử lộ không đường quay lại, em đã không còn có thể quay đầu lại được nữa. Kiếp này, kiếp sau, em nhất định sẽ yêu anh thật nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Tin tức tập đoàn Nghê thị kết thông gia với xí nghiệp Lâm thị là một sự kiện trọng đại trong giới kinh, tuy không nhận được thiệp mời nhưng Luyến Luyến đã sớm biết lễ đính hôn của Nghê Ngạo và Lâm Tinh Thần chắc chắn được tổ chức tại nhà họ Nghê vào lúc 7 giờ ngày 9 tháng sau. Thậm chí, có bạn học còn đưa thiệp mời cho cô xem trước.

Hay lắm, một chiêu tiền trăm hậu tấu, Nghê Ngạo, quả thật hắn đã chuẩn bị kế hoạch cho mọi chuyện. Tốt lắm, hắn nghĩ làm vậy thì có thể dễ dàng vứt bỏ cô, sau đó yên ổn mà kết hôn cùng cô dâu xinh đẹp sao? Hắn lắm, sẽ nhanh thôi, cô sẽ cho hắn biết cái gì gọi là hối hận!

Nghê Ngạo và Luyến Luyến chia tay, cô dâu lại đổi thành người khác, tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp trường, lại một nửa nổi dậy con phong ba. Đầu tiên là Đường Khải tuyên bố trước toàn trường sẽ tuyệt giao với Nghê Ngạo. Sau đó lại có người nhìn thấy Long Thiếu Hạo, Nghê Ngạo và Nghê Từ Uyên cãi nhau một trận kịch liệt, Nghê Từ Uyên đau khổ cầu xin Long Thiếu Hạo đừng vứt bỏ cô, khóc đến nước mắt đầm đìa. Nhưng Long Thiếu Hạo vẫn tàn nhẫn lạnh lùng, không chút thương tiếc, nhìn cô bằng ánh mắt chán ghét lạnh như băng. Tiếp đến, Long Thiếu Hạo và Nghê Ngạo đánh nhau một trận long trời lở đất, cả hai như phát điên muốn dồn đối phương vào chỗ chết. Nghê Từ Uyên đứng cạnh đó khóc lóc đau khổ, muốn khuyên can nhưng không ai nghe lọt tai. Hai gã đàn ông kia hoàn toàn phát điên, dọa mọi người xung quanh choáng váng hoảng sợ nên cũng không ai dám tiến đến ngăn cản...

Trận đánh đó vô cùng kịch liệt, hiện trường bị đập phá đã hoàn toàn bị thay đổi, người xung quanh chạy tán loạn tìm chỗ trốn, cả hai người đều muốn dần cho đối phương một trận toi bời nên xuống tay không chút nể tình nào. Có điều, Long Thiếu Hạo lại giỏi võ hơn Nghê Ngạo, khiến toàn bộ người chứng kiến há hốc miệng kinh ngạc, không dám tin vào mắt mình. Vì thực lực chênh lệch quá xa, Nghê Ngạo hoàn toàn bị dồn trong thế bị động, hắn... bị đánh thật sự rất thâm. ... sau đó thì cảnh sát đến, đưa Nghê Ngạo còn đang thoi thóp vào bệnh viện, Long Thiếu Hạo bị mời vào cục cảnh sát, nhưng nghe nói, Long Thiếu Hạo vào đó không đến hai phút thì đã được trưởng cục cảnh sát cung kính tiễn ra.

Luyến Luyến vì tình cờ gặp Nghê Ngạo trong sân trường mới biết chuyện này. Từ sau lần bọn họ chia tay đến nay, đây là lần đầu tiên gặp lại, vừa đúng một tuần. Nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Nghê Ngạo sưng đỏ bầm đen, cô liền nghĩ đến những lời đồn đãi lan truyền trong trường mấy ngày nay, hóa ra tất cả đều là sự thật, Long Thiếu Hạo hẹn hò thật sự là vì...? Luyến Luyến nghe được lời đồn này mà khiếp sợ, vậy, lý do cả hai hẹn hò là... thật vậy chăng?

Từ lời nói mai mỉa lạnh lùng của Nghê Ngạo, chứng minh cho suy đoán của cô là sự thật, Luyến Luyến không để ý đến lời chế giễu của Nghê Ngạo, bởi nàng thật sự muốn gặp Long Thiếu Hạo...

Thế nhưng, Hạo cứ như biến mất trong hư không, không ai biết được anh đã đi nơi nào?

Cô vừa sốt ruột vừa điên cuồng tìm kiếm anh khắp nơi, cô rất sợ anh gặp phải chuyện nguy hiểm, cho đến lúc một người đàn ông lạ mặt đưa cho cô một bức thư...

Nhìn thấy ngày đính hôn của Nghê Ngao càng ngày càng gần, Luyến Luyến thấp thòm bất an, nhưng cũng có hưng phấn, chờ mong. Nhà họ Nghê, từng người từng người một sẽ nhanh chóng trả giá cho những gì họ đã gây ra...

Nghê Từ Uyển vì tư lợi, điều ngoa cao ngạo, không coi ai ra gì, vì lợi ích của mình lại đi lập kế hoạch khiến người khác phải lâm vào cảnh thống khổ, giờ thì cô ta đã mất đi người mà cô ta yêu thương nhất; Nghê Ngao, lừa gạt tình cảm người khác, sự lạnh lùng vô tình đã làm hấn mất đi hai người bạn thân tốt nhất trong đời, còn có Nghê Cẩm Tân, Nghê Liệt ..., nhưng chưa đủ, không đủ, những điều này vẫn còn chưa đủ, vẫn còn rất xa, chưa thể bằng một phần mười những đau khổ mà cô phải gánh chịu.

Tất cả bọn họ, cứ chờ đấy, chờ đến ngày đính hôn, ngày đó, phóng viên đến lấy tin sẽ rất đông, đến lúc đó, cô nhất định sẽ làm cho người nhà họ Nghê, từng người một phải khắc cốt ghi tâm buổi đính hôn hôm đó. Vừa nghĩ đến cảnh Nghê Cẩm Tân đau khổ, khó xử lúng túng, Luyến Luyến không kìm lòng được mà bật cười. Cô chờ mong đến ngày đó biết bao nhiêu...

"Luyến Luyến, em đang cười gì vậy?" Phương Nhược Thủy vừa bước vào thì nhìn thấy Luyến Luyến đang ngồi đối diện với TV cười quỷ dị. Lòng cô không khỏi có chút bất an, ai nha! Luyến Luyến sẽ không phải vì bị đá kích quá lớn, cho nên thần trí trở nên mơ hồ chứ?

"Cậu về rồi à!" Luyến Luyến nhìn bà rồi cúi đầu xuống.

Thấy con không để ý gì đến lời mình, Phương Nhược Thủy bước đến sofa ngồi xuống bên cạnh Luyến Luyến, lo lắng hỏi, "Luyến Luyến, em thật sự không có việc gì chứ?"

"Tốt lắm, cậu không cần lo lắng. Cảm ơn." Luyến Luyến có chút cảm động. Cô biết, cho tới giờ cả nhà chú Phương đều đối xử với cô rất tốt, ai nấy đều thật lòng xem cô như người một nhà. Tuy rằng cô vẫn đối xử lạnh nhạt với họ, cũng không hòa nhã, nhưng họ chưa bao giờ bỏ mặc cô, họ cùng cô vượt qua những chuỗi ngày đen tối trong đời cô, cho cô cuộc sống vô tư và tình yêu thương tràn đầy nhất trên đời. Tất cả những điều này tuy rằng cô chưa từng nói ra, nhưng cô biết, cô cũng hiểu rõ, tận sâu trong tim nàng, đã trở thành những người nhà vô cùng thân yêu của mình.

Càng nghĩ, lòng Luyến Luyến càng thấy ấm áp, cô thốt lên, "Nhược Thủy, em có thể gọi, gọi chị một tiếng chị được không?"

Aaa?!

Nếu như vừa rồi nghe thấy Luyến Luyến nói cảm ơn với mình, cùng lắm cũng chỉ có thể làm cho cô ấy có phản ứng đến như vậy thôi, mới vừa rồi cô nghe được Luyến Luyến kêu mình là chị... cái gì? Chị? Phương Nhược Thủy há hốc miệng to đến có thể lắp kín quả trứng gà, cả người rơi vào trạng thái ngơ ngẩn.

"Không nói lời nào xem như là đồng ý nha, đúng không? Chị." Luyến Luyến cảm thấy buồn cười khi nhìn thấy bộ dạng ngốc tử của Nhược Thủy, nhìn chị ấy giống như vừa mới phục hồi lại tinh thần sau một trận ốm thập tử nhất sinh, Luyến Luyến bước lên cầu thang, chuẩn bị lên lầu.

"Không được!" Một tiếng hét lớn kinh hãi.

Nhược Thủy nhảy dựng lên kêu to: "Luyến Luyến, em có thể kêu lại một lần nữa không? Vừa rồi chị không có nghe rõ ràng, em kêu lại lần nữa được hay không? Cầu xin em, đừng nhỏ mọn như vậy chứ! Kêu thêm một lần nữa cũng sẽ không chết đâu, van xin em, van xin em đấy!"

Luyến Luyến cười mà không đáp, tiếp tục đi lên lầu, để lại một mình Phương Nhược Thủy ở dưới lầu đứng dậm chân.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Suốt cả buổi tối, Phương Nhược Thủy không ngừng khoe với mọi người trong nhà là Luyến Luyến đã kêu cô là chị, nhưng không một ai tin cô cả. Đường Khải còn trêu cô nhất định là mắc chứng hoang tưởng rồi. Phương Quân Nghiên tuy không nói gì thêm, nhưng mặt ông cũng tỏ vẻ không tin, tuy thế ông cũng không muốn tát nước lạnh vào con gái. Có vợ yêu bên cạnh, ông thỉnh thoảng gấp thêm rau cho vào chén cơm của vợ, nhìn vợ với ánh mắt tràn đầy ôn nhu, làm sao còn có thời gian quan tâm đến con gái đang lú lú. Đường Khải vui đầu mải miết ăn, hoàn toàn đem lời của cô trở thành gió thoảng bên tai.

Hừ! Phương Nhược Thủy hừ lạnh một tiếng, thật tức chết, tại sao cô nói gì cả nhà đều không tin.

"Cô hai, cô đã về!"

Cửa lớn mở, Luyến Luyến cầm bao lớn bao nhỏ tiến vào.

"Luyến Luyến" Phương Nhựt Thủy tựa như thấy được cứu tinh bèn xông lên, như một trận gió kéo Luyến Luyến vào phòng ăn, nói không đầu không đuôi, "Em mau nói cho mọi người nghe, lời nói của chị đều là sự thật, chị không có gạt người, cũng không có mắc chứng hoang tưởng gì cả."

"Nói gì mới được chứ?" Luyến Luyến khó hiểu nhìn cô.

"Nói cho cả nhà biết em đã gọi chị là chị, em kêu chị thêm một lần nữa đi, nếu không, em xem mọi người đều làm ra vẻ mặt như vậy, cứ như chị là người điên, thật tức chết mà!"

"Thì ra chị tức giận là vì chuyện này." Luyến Luyến mỉm cười thần bí, "Chị cứ từ từ." Luyến Luyến vừa vặn lấy trong mấy bao lớn bao nhỏ đang cầm theo một hộp quà được gói thật xinh đẹp đưa ra. "Tặng cho chị, 'tỷ tỷ', mở ra xem đi."

"Em gọi chị là chị, em lại gọi chị là chị." Phương Nhựt Thủy hưng phấn giống như đứa trẻ vừa nhảy cẫng lên vừa la to, cô đặc ý nhìn cả nhà đang tròn mắt há hốc miệng, "Thế nào? Con không lừa mọi người chứ!"

Luyến Luyến buồn cười nhìn người nhà của mình, "Chú Phương, mẹ, Khải, mọi người ai cũng đều có một phần quà!"

"Thật ư?" Đường Khải không dám tin hỏi.

Luyến Luyến nhìn họ, đột nhiên cảm thấy mùi lòng, họ đối với cô tốt như vậy, nỗ lực nhiều như vậy, mà cô chỉ mới tỏ ra chút lòng cảm tạ lại khiến họ cảm động như vậy. Nghĩ đến mấy ngày qua, cả nhà trân trọng, bảo bọc, yêu thương cưng chiều mình ... nước mắt không kiềm được là tuôn không dứt

Cô vừa khóc đã làm mọi người hoảng sợ.

Cả nhà lập tức luống cuống tay chân, ríu ra ríu rít vỗ về cô.

"Luyến Luyến, sao vậy? Có phải là có gì không thoải mái không?"

"Luyến Luyến, con có phải vừa bị người khác ức hiếp không?"

"Ai? Ai khi dễ em, để anh đi tìm nó tính sổ."

"Luyến Luyến, em đừng khóc nha!"

"Luyến Luyến, có phải là anh chọc giận làm em không vui không? Em cứ mắng anh cho hả giận đi."

Đối diện với bốn gương mặt chân thành đang quan tâm lo lắng nhìn mình, lòng Luyến Luyến đầy cảm động. Giờ phút này chính là giờ hạnh phúc nhất của cô.

"Không có việc gì, mọi người không cần quá lo lắng, con chỉ là quá cảm động thôi mà." Luyến Luyến lau khô nước mắt, oán trách cười nói: "Đều tại mọi người, ai cũng đối xử với con quá tốt."

Cả nhà rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đến hành động mới vừa rồi của mình, ai nấy cũng không khỏi thấy buồn cười lắc đầu.

Luyến Luyến cảm động nhìn bọn họ, đột nhiên có một loại cảm giác thoải mái, cô chậm rãi nói ra, ánh mắt mơ màng rơi vào trong những hồi ức.

"Từ nhỏ, con chỉ có một mình mẹ, con không có cha, trong nhà rất khó khăn, người trong nhà lúc nào cũng nhìn con với ánh mắt đầy chán ngán và ghét bỏ. Bọn họ cũng không muốn cùng con chơi đùa, bạn bè đồng trang lứa cũng thường bắt nạt con. Ở trường, cũng vì con luôn nợ tiền học phí, thầy giáo và các bạn học đều không thích con Con còn nhớ rất rõ, các bạn học thường xuyên bắt nạt con, từ lúc bước chân vào trường con đã luôn phải nhẫn nhịn vì sợ gây chuyện. Nhưng có lẽ vì thấy con dễ bị bắt nạt, đám bạn học lại càng xem thường, càng làm nhiều trò ức hiếp nặng nề hơn. Con không chịu nổi sự phản kháng, nhưng cứ mỗi lần phản kháng thì người bị phạt cũng chỉ một mình con. Bị phạt đứng, phạt quét lớp, dọn nhà vệ sinh. ... cứ như vậy mà liên tục, thường xuyên khiến con về đến nhà thì đã rất khuya. Con vĩnh viễn không bao giờ quên được ... khoảng thời gian đó, một mình con đơn độc về nhà trong đêm tối, con thật sự rất sợ, rất sợ. sợ tiếng lá cây xào xạc kho bị gió thổi qua, sợ tiếng côn trùng kêu rí rả, sợ bóng người đi tới ... Con như một đứa ngoại tộc, một con quái vật, bị thầy cô và bạn bè xa lánh."

"Cái đứa này, vì sao con chưa từng nói với mẹ những chuyện này?" Hạ Hàn Tương đau xót, lệ rơi lã chã, thầm trách mình là người mẹ không có trách nhiệm

"Mẹ, mẹ đừng tự trách mình, tại con cố tình không nói cho mẹ biết, mẹ bôn ba kiếm miếng ăn cho cả nhà cũng đã đủ vất vả rồi, mỗi ngày đều phải đi làm đến tận khuya, làm sao con có thể đem mấy chuyện phiền toái ở trường về mẹ thêm bận tâm." Luyến Luyến an ủi mẹ, hai mắt của mình cũng đỏ lên.

Cô gái thiên kim tiểu thư được nuông chiều như Phương Nhựt Thủy quả thực không thể tưởng tượng được Luyến Luyến đã trải qua những ngày tháng trước đây như thế nào. So với Luyến Luyến, cô thật sự rất hạnh phúc. Tuy cha không phải cha ruột cô, nhưng cha luôn cưng chiều cô. Từ nhỏ đến giờ, cô không cần lo lắng chuyện cơm áo, lại luôn được mọi người bên cạnh che chở, bảo bọc trong vòng tay. ... cô không thể hiểu được, loại đàn ông nào có thể nhẫn tâm vứt bỏ một người vợ hiền lành, dịu dàng như di và đứa con thơ dại ngoan hiền như Luyến Luyến? Cô thật sự rất thích rất thích Luyến Luyến, cô không có bạn, cô coi cô ấy như bạn bè tốt nhất của mình, cô muốn đem hạnh phúc mà cô đang hưởng chia sẻ bớt sang cho cô ấy, bởi Luyến Luyến là đứa em gái yêu quý của cô, đúng vậy, là em gái, nghĩ đến tiếng xưng hô này, lòng Nhựt Thủy chợt thấy ấm áp.

"Con từ nhỏ đã không có anh chị em, cũng không có bạn bè. Chưa từng có một ai đưa tay ra giúp đỡ hai mẹ con con, có chăng chỉ là sự lạnh lùng khinh

rẻ. Dần dần con đối với nhân tình cũng thất vọng, không còn tin tưởng ai. Kể từ lúc xảy ra sự kiện kia..." Ánh mắt Luyến Luyến lộ ra một chút thống khổ nhưng cũng nhanh chóng biến mất. "Con dường như đã tuyệt vọng hoàn toàn, lý do duy nhất khiến con muốn sống tiếp chính là mẹ. Nếu không có con, mẹ sẽ đau khổ biết bao. Con không thể để mẹ cô đơn một mình ở lại trên thế gian vô tình này, con sợ mẹ bị người khác bắt nạt. Con vì mẹ mà sống. Vì vậy, đời con, mẹ chính là người duy nhất mà con yêu thương." Luyến Luyến nhìn mẹ, trong mắt đều là hạnh phúc.

Hạ Hàn Tương nhìn con gái qua màn lệ đầm mờ hai mắt, nhưng trên mặt lại nở nụ cười tràn ngập hạnh phúc và kiêu hãnh. Luyến Luyến à, đứa bé này sao lại có thể khiến lòng bà yêu thương mà đau xót như vậy. Đứa con gái đáng thương bé bỏng của tôi!

Ánh mắt Luyến Luyến chuyển hướng, lặng lẽ nhìn mẹ và Phương Quân Nghiên, sau đó lướt nhìn Đường Khải và Phương Nhượng Thủy, nhón miệng cười, "... Nhưng con thật không ngờ mình có thể gặp được mọi người, cha, anh trai, chị gái, mọi người tuy hoàn toàn không có quan hệ huyết thống gì với con nhưng lại còn thân thiết hơn người nhà. Là mọi người đã dùng tình yêu thương làm tan đi khối băng lạnh giá trong lòng con. Đã từ rất lâu rồi con muốn nói lời cảm ơn với mọi người, cảm ơn, cảm ơn mọi người đã yêu thương chăm sóc con, cảm ơn mọi người chưa bao giờ bỏ rơi con, cha, anh, chị ..."

Luyến Luyến kêu lên một tiếng cha, anh, chị làm mọi người trong phòng đều cảm động bật khóc.

"Luyến Luyến, con là của con gái ngoan của cha, con và mẹ con là bảo bối trân quý nhất trong đời cha." Phương Quân Nghiên ôm lấy hai mẹ con, rơi nước mắt. Ông thật sự rất cảm tạ ông trời, đã cho ông được gặp lại Tương nhi, cho ông được làm một người cha che chở bảo bọc một cô con gái bảo bối, ông lấy sinh mệnh mình ra thế, cả đời này không bao giờ rời bỏ họ, tuyệt đối không làm cho mẹ con họ chịu bất kỳ thương tổn nào nữa.

Phương Nhượng Thủy khóc càng lớn, cô tiến lên ôm mẹ con Luyến Luyến, khóc đến tấc tiếng, "Ồ... Luyến Luyến... Ồ... , tuy rằng... Tuy rằng người chị yêu nhất trên đời này là em, nhưng mà chị rất yêu thích em, em là em gái yêu của chị, cho nên cả đời này của em đều phải cho chị được cưng chiều em, được yêu thương chăm sóc em, chị muốn đem toàn bộ những hạnh phúc mà chị đang có đều trao cho em... , ô..."

"Chị..." Luyến Luyến ôm Nhượng Thủy nghẹn ngào nói không nên lời, cô cảm nhận được, thật sự cảm nhận được, mùi vị của hạnh phúc...

Cô khóc!

"Đàn ông con trai mà rơi lệ cái gì." Đường Khải vừa nói vừa thô lỗ lau nước mắt, lẩm bẩm tự nói, "Cái này thật thảm rồi, nếu mà để Hạo biết mình như vậy chắc hẳn cười đến chết mới thôi, thật là mất mặt nha, tiếng tăm lừng lẫy cả đời mình toàn bộ bị hủy rồi." Lầm ba, lẩm bẩm, nhưng khi hắn ngẩng đầu nhìn thấy bốn người thân yêu kia, rồi lại nhịn không được lại rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Đêm nay, cô rất vui, thật sự rất vui.

Trở về phòng, Luyến Luyến cầm lấy điện thoại ở đầu giường bấm một dãy số quen thuộc.

"Hello, Long Thiếu Hạo nghe." Long Thiếu Hạo mới từ phòng tắm bước ra, trên người còn quất một cái khăn tắm, anh vừa một bên dùng khăn lau tóc vừa một bên nghe điện thoại.

"Hạo, là em."

"Luyến Luyến?" Long Thiếu Hạo nghe gọi mà mắt cả hồn vía vừa mừng vừa lo, cầm khăn mặt tiện tay vứt qua một bên, nhảy lên giường tập trung nghe điện thoại của cô. Về mặt tràn đầy vui sướng, "Sao tự dưng lại gọi cho anh? Làm anh giật cả mình, anh còn cho rằng số điện thoại này của anh đưa cho em chỉ để trang trí thôi!"

"Không vui sao? Không thích thì em lập tức ngắt máy."

"Thích, thích, rất thích, em không được ngắt máy." Đã lâu rồi anh không nhìn thấy. Từ sau trận đánh kinh thiên động địa với Ngao, Hạo đã bị cha mình buộc phải trở về Mỹ, bây giờ có một đồng công việc đang chờ anh xử lý, bận đến nỗi ngay cả thời gian ăn ngủ cũng không có, chỉ có thể mong trở về sớm một chút để gặp cô. Lúc trước Hạo đột nhiên mất tích, sợ cô lo lắng, anh mới gọi Dạ mang một bức thư đưa gấp cho cô báo cho cô biết tình trạng thực tế của mình. Chỉ có cô là một trong số ít người biết đến số điện này của anh, nhưng anh chưa bao giờ dám hy vọng, dám nghĩ đến cô sẽ gọi điện thoại cho mình. Cho nên bây giờ Hạo thật sự rất vui, bao nhiêu mệt nhọc cả ngày nay cũng bay biến mất như có kỳ tích.

"Luyến Luyến, sao đột nhiên em lại nhớ đến mà gọi điện thoại cho anh?" Hạo hỏi. Chẳng lẽ cô có chuyện gì rồi sao? Vì sao Dạ lại không báo cáo gì với mình. Hạo đột nhiên khẩn trương, cả người cứng đờ.

"Em rất vui."

A? Long Thiếu Hạo mất một giây đồng hồ ngẩn ngơ, là anh nghe lầm sao chứ?

"Anh có nghe không? Hạo, em nói bây giờ em rất vui."

"Nghe." Long Thiếu Hạo buồn bực, hận ông trời, không phải là tại vì hôn lễ của Ngao chứ? Luyến Luyến có phải là đã bị đã kích quá lớn nên thần trí không còn tỉnh táo chứ, chết tiệt! Nếu thế thì làm sao đây? Anh nhất định sẽ làm thịt Nghê Ngao.

Long Thiếu Hạo thật cẩn thận hỏi lại: "Luyến Luyến, em có khỏe không?"

Luyến Luyến đương nhiên hiểu được Hạo đang lo lắng vì cái gì, đột nhiên có ý muốn trêu anh một chút, "Em khỏe lắm, vừa rồi em còn khóc nữa."

"Cái gì?" Long Thiếu Hạo cả kinh từ trên giường nhảy dựng lên, khẩn trương hỏi, "Luyến Luyến, ai ức hiếp em, em mau nói cho anh biết, anh lập tức quay trở về, không, không, không, chờ anh trở về thì quá chậm, anh lập tức gọi người tới xử lý, em đừng đau lòng, chết tiệt, vì sao lúc này anh lại ở Mỹ chứ?" Long Thiếu Hạo giận dữ đến phát điên.

Luyến Luyến nghe được từ trong điện thoại truyền đến tiếng thủy tinh rơi xuống đất đổ vỡ, còn có thể nghe thấy hân giận dữ.

"Hạo, anh đừng khẩn trương, em không sao." Cô dịu dàng an ủi Hạo.

"Gì mà không có việc gì? Em đã khóc, thế mà còn nói không có việc gì sao? Anh lập tức kêu Dạ cho người tới ngay." Nói xong Hạo lấy điện thoại ở đầu giường vội vã nhấn số.

Luyến Luyến vội vàng ngăn cản, "Hạo, anh đừng gọi, không ai ức hiếp em hết, em nói em khóc là vì em cảm động nên khóc."

"Cảm động?" Long Thiếu Hạo buông điện thoại, "Vì sao?"

"Chính vì chuyện này nên em mới gọi cho anh, nói cho anh biết nha, hôm nay, mẹ, chú Phương, Khải và cả Nhược Thủy đều khóc."

"Hả...? Đã xảy ra chuyện cảm động gì đến nỗi phải khóc sao? Không ngờ ngay cả Khải cũng khóc, anh nhất định phải nghe một chút, chờ đến khi nào anh trở lại nhất định phải cười nhạo hân mới được." Biết Luyến Luyến không có việc gì, Long Thiếu Hạo hoàn toàn yên lòng, cũng có hứng thú nói đùa.

Luyến Luyến ở đầu dây bên kia cũng cười, lòng thầm tự nhủ, Khải, thực xin lỗi, là em không cẩn thận nói ra chuyện mất mặt của anh, đừng trách em nha, em không phải cố ý.

Ha ha... cô đương nhiên không phải cố ý, bởi vì cô là cố ý, Luyến Luyến âm thầm thề lười.

"Hôm nay em mua cho cả nhà mỗi người một món quà, thực lòng nói với mọi người, em rất thích mọi người, cũng vô cùng cảm tạ mọi người, còn nữa, em còn gọi..." Nói đến này, Luyến Luyến có chút thẹn thùng, "Em còn gọi chú Phương là cha, Khải và Nhược Thủy là anh và chị."

Thì ra là thế.

Long Thiếu Hạo mỉm cười, "Chẳng trách đến cả Khải cũng khóc, nếu có một ngày em nói cho anh biết em yêu anh, anh nhất định cũng cảm động mà phát khóc."

Đầu dây điện thoại bên kia trầm mặc một khoản thời gian thật dài, ở đầu dây bên này, Long Thiếu Hạo chột nghĩ hay bản thân mình nói sai gì rồi, trong lúc vô cùng khẩn trương, từ đầu dây bên kia truyền đến thanh âm sâu kín của nàng, mang theo tình cảm nồng nàn cùng sự thẹn thùng, "Hạo, em yêu anh!" (Yư: 'Bùm, bùm, chèo, bùm chèo' bắn pháo bông chúc mừng bà con ơi!)

Long Thiếu Hạo nhất thời ngây ra như phỗng, cả người đông cứng.

"Tha thứ cho em hết lần này đến lần khác làm tổn thương anh, em không phải cố ý, là bởi em có việc quan trọng hơn cần phải làm. Rất nhiều việc em bây giờ em không thể nói rõ với anh, đợi sau khi mọi chuyện kết thúc anh sẽ hiểu được toàn bộ, em thật lòng rất yêu anh, anh nhất định phải tin tưởng em."

"Đây là sự thật phải không? Luyến Luyến..." Long Thiếu Hạo mừng như điên.

Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh "Tút... tut..". Cô đã gác máy.

Mọi chuyện đều quá hoàn mỹ, thật không nghĩ là sự thật, Long Thiếu Hạo vẫn khó có thể không thể tin được, Ông trời ơi, chắc không phải vì anh quá nhớ nhung Luyến Luyến nên mới sinh ảo giác chứ. Hạo đem điện thoại ghi âm phát đi phát lại một lần rồi lại một lần nữa, cho đến lúc xác định những gì anh vừa mới nghe được tất cả đều là sự thật, không phải là hân ảo giác mới hưng phấn từ trên giường nhảy dựng lên, lớn tiếng hét to.

"Aaaaaaa... Aaaaaaa..." Anh chạy như điên vòng quanh khắp phòng, lớn tiếng reo hò.

Đột nhiên, Hạo đẩy cửa sổ ra, ngẩng đầu lên trời hét lớn: "Luyến Luyến, anh yêu em! Anh yêu em! Toàn bộ thế giới này anh chỉ yêu mình em!"

oOo

Tỉnh táo lại, Long Thiếu Hạo đột nhiên nhận thấy mọi chuyện dường như có điểm không bình thường. Luyến Luyến không phải là người cảm tính như thế

này. Hôm nay cô hình như đặc biệt khác thường, cô nói thương anh, nhưng sao nghe lại giống như nói lời từ biệt với anh. Còn nữa, thật ra cô còn có chuyện gì quan trọng muốn che giấu chứ? Do Luyến Luyến từng đã nói qua không cho phép anh điều tra cô, nên có những chuyện Long Thiếu Hạo thật sự rất muốn biết rõ ngọn ngành, nhưng lại không dám. Kỳ thật chỉ cần anh làm một cuộc điện thoại, ngay lập tức sáng hôm sau trên bàn anh sẽ có ngay ghi chép toàn bộ mọi chuyện lớn nhỏ liên quan đến Luyến Luyến. Nhưng anh không muốn làm vậy, bởi vì, anh không muốn làm trái lời Luyến Luyến cho dù là đó là ý nguyện gì đi chăng nữa.

Luyến Luyến từng đề cập qua vài lần, thật ra là chuyện quan trọng gì? Cô dường như có kế hoạch gì?

Long Thiếu Hạo bình tĩnh lại, đem mọi chuyện đã diễn ra từ đầu tới cuối rà soát qua một lần. Cuối cùng anh phát hiện một điểm đáng ngờ, Luyến Luyến thương anh, là sự thật không có gì phải nghi ngờ nữa, hơn nữa, cô thật ra đã yêu anh từ lâu rồi. Long Thiếu Hạo nhớ tới đêm chia tay bên bờ biển, Luyến Luyến khóc thật sự rất thương tâm. Cô rõ ràng yêu anh nhưng vì một việc gì đó lại kiên quyết chia tay với anh, chấp nhận hẹn hò với Nghê Ngao? Vì tiền? Không, điều này quả thực là sỉ nhục Luyến Luyến. Không phải vì tiền, không phải vì tình, vậy, thật ra là vì cái gì? Hạo nghĩ mãi vẫn không ra, nhưng điều duy nhất anh có thể khẳng định, chính là, chuyện quan trọng kia của Luyến Luyến chắc chắn có liên quan đến Nghê Ngao.

Nguy rồi, Long Thiếu Hạo đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất nghiêm trọng.

Ngày kia... là ngày hôn lễ của Nghê Ngao.

oOo

Vĩnh biệt, Long Thiếu Hạo.

Chờ anh từ nước Mỹ trở về phát hiện tất cả mọi chuyện ở đây đều đã hoàn toàn thay đổi, anh cũng sẽ biết người mà anh toàn tâm toàn ý yêu thương kỳ thật cũng không phải là một cô gái thuần khiết. Không biết đến lúc đó anh có thất vọng hay không? Nhưng mà tất cả những chuyện này đã không còn quan trọng nữa, bởi vì chúng ta vĩnh viễn cũng không còn cơ hội gặp lại.

Luyến Luyến nằm trên giường, đau lòng nhìn lên bầu trời đêm tối đen thăm thẳm, hồi tưởng lại giây phút lần đầu gặp được Hạo cho đến từng sự kiện diễn ra sau đó...

Nghĩ đến dáng vẻ đùa giỡn đáng yêu và ngây ngô của anh, nghĩ đến dáng vẻ đáng thương cầu xin tha thứ của anh, cô không khỏi nở nụ cười...

Nghĩ đến anh khi biết cô có chuyện thì lập tức khẩn trương lo lắng, có lúc nôn nóng đến độ dậm chân, giống như trẻ con...

Nghĩ đến anh luôn dùng ánh mắt dịu dàng say đắm nhìn cô, nghĩ đến anh không ngại để cô làm tổn thương anh, một lòng một dạ chỉ muốn bảo bọc cô...

Nghĩ đến lần chia tay bên bờ biển, anh giận dữ như vậy, tuyệt vọng như vậy, nhưng không ngờ anh lại không hề oán hận cô, lại vẫn vì cô mà tiếp cận Nghê Từ Uyển... cho nên sau khi cô và Nghê Ngao chia tay, anh cũng lấy chiêu gây ông đập lưng ông hoàn trả, tàn nhẫn bỏ rơi Nghê Từ Uyển, làm Từ Uyển như từ thiên đường rơi xuống địa ngục. Đơn giản chỉ vì anh sớm biết Nghê Ngao tiếp cận cô không có ý tốt, cho nên anh cũng cho bọn họ một đòn tàn nhẫn như vậy.

Người đàn ông này, thật sự thật lòng yêu cô, điều này sao có thể không khiến cô cảm động? Sao cô có thể không yêu thương anh?

Nhưng mà, cô vĩnh viễn cũng không quên được đêm hôm đó, cái đêm đã làm cô đau khổ tuyệt vọng đến mức nào. Đến tận bây giờ cô vẫn không thể nào quên được cảm giác đau đớn đó, hàng đêm vẫn luôn bị ác mộng... Cô không dám nghĩ đến lúc anh biết những chuyện này sẽ có biểu tình như thế nào, cô sợ mình không có cách nào có thể chấp nhận được cái kết đó. Cho nên cô lẩn trốn, mà toàn bộ nỗi sợ hãi này của cô đã được biến thành biến thành nỗi oán hận đối với Nghê Cẩm Tân và gia đình họ Nghê...

Cô muốn kéo cả nhà họ Nghê phải cùng xuống địa ngục, sau đó cô cũng sẽ không còn cơ hội gặp lại anh nữa, cô cũng không muốn thấy đáp án tiếp đó như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Xe dừng ở phía trước bên ngoài khu nhà cao cấp của Nghê gia.

Phượng Quân Nghiên nhìn thấy vợ mình hồi hộp căng thẳng thì nhẹ nhàng cầm tay vợ mình về mặt bình tĩnh trấn an: "Đừng sợ, mọi chuyện đã có anh."

Nhìn thấy chồng mình âu yếm, lòng Hạ Hàn Tương chợt có thêm dũng khí, đúng vậy, tất cả mọi chuyện cũng đã trở thành quá khứ, giờ bà đã có Quân Nghiên, có một gia đình hạnh phúc, bà không bao giờ... còn là Hạ Hàn Tương, một phụ nữ nhu nhược của quá khứ dễ dàng bị người khác khi dễ bắt nạt. Hơn nữa bà biết, cho dù có chuyện gì xảy ra, đều đã có chồng ở phía trước che chở cho bà, vì bà mà che chắn gió mưa.

"Quân Nghiên, gặp lại được anh thật là tốt." Bà mở to đôi mắt trong sáng, âu yếm nhìn chồng, khoe miệng lộ nụ cười tuyệt mỹ.

Phương Quân Nghiên vô cùng cảm động, ngây ngất nhìn nụ cười làm say lòng của vợ mình, lòng tràn ngập tâm tình, kim lòng không được, thở dài, "Trương nhi, em thật là đẹp, anh thật sự muốn đem đầu em cả đời."

Hạ Hàn Trương ngân ngấn nước mắt, tìm tìm kiếm kiếm mờ mịt cả đời, cuối cùng bà cũng tìm được người bạn đời hiểu nhau, yêu thương nhau hết cả đời. Giờ phút này, Nghe Cẩm Tân, cái tên này đối với bà mà nói không bao giờ... có đủ sức ảnh hưởng nữa, bởi vì bà đã tìm thấy được người yêu đích thực của đời mình, Hạ Hàn Trương đã tìm thấy được hạnh phúc bên người chồng hiện nay. Bây giờ, đối với bà, chồng bà là người quan trọng nhất, là sinh mệnh của bà, tất cả mọi chuyện liên quan đến Nghe Cẩm Tân đã là quá khứ, tất cả đều đã theo gió bay đi!

"Quân Nghiên, chúng ta vào đi thôi!"

"Trương nhi, nếu em không muốn vào thì đừng miễn cưỡng." Phương Quân Nghiên vô cùng lo lắng cho vợ mình.

Hạ Hàn Trương mỉm cười để cho chồng mình an tâm, "Đừng lo lắng, em không sao, xã giao trong giới thương mại lớn như vậy, sớm hay muộn có một ngày cũng phải đối mặt, em không muốn cả đời trốn tránh."

"Được." Phương Quân Nghiên gật gật đầu.

"Quân Nghiên," Hạ Hàn Trương đột nhiên nghĩ tới chuyện hệ trọng, khẩn trương dặn dò ông, "Ngân vạn lần đừng cho Luyến Luyến biết chuyện của Nghe Cẩm Tân."

Phương Quân Nghiên hiểu được, gật đầu, sau đó khoác tay vợ mình đi vào hội trường.

oOo

Hạ Hàn Trương từ nhỏ sinh ra ra đã là người phú quý, từ nhỏ được cha mẹ cùng các vị chú, bác bao bọc trong vòng tay, nâng niu thương yêu, bà lớn lên trong cung cách xã giao của giới thượng lưu. Tuy rằng đã mười mấy năm bà không giao du với giới thượng lưu, nhưng do từ nhỏ đã được giáo dục cùng với khí chất bẩm sinh, cách nói năng cử chỉ cũng không có gì thay đổi. Ngoại trừ vừa lúc mới tiến vào về ngoài có chút khấn trương, nhưng sau đó bà cũng nhanh chóng thích ứng hoàn cảnh loại hoàn cảnh ngập mùi buôn bán này. Dựa vào dung mạo tuyệt mỹ, cách giao tiếp tinh tế, rất nhanh bà đã trở thành người nổi bật nhất trong buổi tiệc.

Giới xã giao thượng lưu này thật sự rất nhỏ, tuy rằng đã nhiều năm không bước vào những chỗ thế này, nhưng Hạ Hàn Trương vẫn gặp lại không ít những người quen biết cũ. Năm đó, khi bà vẫn còn là cô tiểu thư xinh đẹp nhất trong giới thượng lưu, vì cha bà là người có tiền tài quyền thế, mà khi đó, bà lại được cha luôn cưng yêu chiều chuộng, khiến bà trở thành mục tiêu theo đuổi của nhiều người. Hạ Hàn Trương, cái tên này chính là biểu tượng cho sự xinh đẹp cùng tài phú. Cho nên, khi vừa bước vào hội trường, rất nhiều người vừa liếc mắt đã nhận ra. Vô cùng kinh ngạc, nhìn sang người đàn ông đi cạnh bà, ai nấy lại càng cả kinh, tròn tròn mắt há hốc miệng. Bởi, Phương Quân Nghiên là người có tên tuổi trong giới thượng lưu lại còn là người một lòng một dạ với Hạ Hàn Trương trong suốt hai mươi năm nay. Mặc dù có không biết bao nhiêu phụ nữ mê mẩn vì ông, nhưng cái gút mắc tình cảm giữa ông, Hạ Hàn Trương và Nghe Cẩm Tân trong thời gian đó trong giới thượng lưu không ai là không biết.

Năm đó, Hạ Hàn Trương từ chối Phương Quân Nghiên, vị hôn phu môn đăng hộ đối, nguyện ý gả cho gã thanh niên trẻ tuổi không tiếng tăm Nghe Cẩm Tân, đã làm kinh ngạc không biết cho bao nhiêu người. Phương Quân Nghiên buồn bã bỏ xứ rồi đi, rời xa nơi thương tâm này sang Mỹ lập nghiệp, Nghe Cẩm Tân cưới được Hạ Hàn Trương, cô thiên kim tiểu thư giàu có, bỗng chốc trở thành rể hiền của tập đoàn thương mại Hạ gia. Quả thật chính là một bước lên trời, chuột sa hủ nếp, không biết đã làm đỏ mắt bao nhiêu người. Hạ Hàn Trương và Nghe Cẩm Tân sau khi kết hôn, khoảng thời gian ân ái mặn nồng cũng chỉ kéo dài được một thời gian ngắn. Sau đó, không đến một năm sau ngày Hạ tổng tài qua đời, đôi vợ chồng ân ái này không hiểu vì lý do gì đã ly hôn, Nghe Cẩm Tân chớp mắt đã cưới một quả phụ mang theo bốn đứa nhỏ, chuyện này... Quả thực làm cho mọi người kinh ngạc đến ngẩn ngơ! Nhưng mà kể từ sau lúc đó, Hạ Hàn Trương giống như bốc hơi biến mất tăm trong giới thượng lưu.

Không nghĩ tới người đã biệt dạng suốt mười một năm nay giờ lại xuất hiện như thế này, nên ngay khi mọi người chứng kiến Hạ Hàn Trương và Phương Quân Nghiên tay trong tay cùng lúc xuất hiện mới kinh ngạc đến tròn mắt há hốc cả miệng. Hóa ra lời đồn đãi trước đây Phương Quân Nghiên kết hôn là có thật. Tất cả mọi người còn tưởng rằng Phương Quân Nghiên cuối cùng cũng đã tháo gút mắc trong lòng, quyết định buông tay không chờ đợi nữa, thật không ngờ, cô dâu chính là vị hôn thê mà ông đã kiên trì chờ đợi suốt hai mươi năm nay.

Hạ Hàn Trương từng làm say mê biết bao nhiêu người đàn ông danh giá và lịch thiệp, những người nhận ra bà đều khen Phương Quân Nghiên ánh mắt sắc sảo, vận khí tốt, không lên tiếng thì thôi, chứ một khi đã lên tiếng, lại cười một người vợ xinh đẹp đoan trang hiền thực như thế; những người quen biết đều tiến đến chào hỏi, chúc mừng bọn họ, trong đó còn có mấy người là bạn thân hồi thời con gái của Hạ Hàn Trương. Mọi người nhiều năm không gặp, hầu như đều không kim được giọt nước mắt vui mừng. Phương Quân Nghiên đứng bên cạnh vợ, nhã nhặn lịch sự, trên khuôn mặt tuấn tú không giấu được niềm hạnh phúc và kiêu hãnh. Đời này sẽ không ai có thể hiểu rõ Trương nhi hơn ông, ông là người nhìn thấy bà lớn lên, thậm chí so với bản thân bà, ông càng hiểu rõ bà hơn, đơn giản là vì ông yêu bà.

"Trương nhi, chúng ta cùng qua bên kia chào hỏi chủ nhân đi!"

"Được" Hạ Hàn Trương chào những người bạn nhiệt tình xung quanh, kéo Phương Quân Nghiên đi băng qua đám người tách ra. Bà không khỏi thở dài nhẹ nhõm, quay đầu cười khẽ hướng nhìn chồng mình nháy mắt mấy cái, thật cảm kích!

Phương Quân Nghiên hiểu được ý tứ của Hạ Hàn Trương. Mỉm cười...

Nghe Cẩm Tân cùng Tô Nguyệt Hồng bụng chén rượu, không ngừng cùng những người xung quanh cười đùa nói chuyện phiếm, một số họ đều là những

người bạn tốt trên thương trường, đều chúc mừng Nghê Lâm hai nhà thông gia thuận lợi, thị phần của xí nghiệp Nghê gia lại mở rộng thêm một phần, Nghê Cẩm Tân hết sức hài lòng cười rất vui vẻ, đột nhiên, về mặt hắn biến đổi.

"Nghê Tổng tài, xin chúc mừng, chúc mừng." Phương Quân Nghiên không chú ý đến về mặt như gấp quý của hắn, âu yếm nắm tay vợ mình hướng về phía bọn họ giới thiệu, "Đây là vợ của tôi, Hạ Hàn Tương."

"Xin chào, rất vui mừng được biết các vị!" Hạ Hàn Tương tao nhã hướng về phía bọn họ chào hỏi, trong đó có mấy người là người quen năm đó sớm nhận ra nàng, đều kinh ngạc không thôi.

"Cẩm Tân, đã lâu không gặp!" Hóa ra, đôi mắt với hắn cũng không quá khó khăn giống như trong trí tưởng tượng.

"Đúng vậy, đúng là đã lâu không gặp." Nghê Cẩm Tân khó khăn thốt lên, "Mười một năm không gặp, cô vẫn còn xinh đẹp như vậy."

Hạ Hàn Tương khanh khách cười mãi, hiển nhiên lời khen tặng của hắn làm bà vô cùng thoải mái, bà cười hết sức hạnh phúc, chân thành nhìn chồng mình, "Đây đều là công lao của Quân Nghiên, là anh ấy đã chiều chuộng tôi, tâm tình thoải mái, tự nhiên nhìn sẽ đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Nhớ đến chuyện cũ, Hạ Hàn Tương nở nụ cười nhàn nhạt. Năm đó, chính Nghê Chấn, hoàn toàn đứng về phía bà, giúp bà chống đối lại cha mẹ của cậu bé, quả thực là chọc cho Tô Nguyệt Hồng tức chết. Cậu bé rất tôn kính bà, nhưng hình như cậu bé lại càng thích Luyến Luyến hơn, mỗi ngày cậu bé thường cùng Luyến Luyến ăn ngủ, chơi đùa, từ sáng đến tối cậu bé đều theo sát bên Luyến Luyến, kể cả việc đưa đón đến trường, nhất quyết không nhờ người khác làm hộ, thậm chí ngay cả ngày nghỉ của Luyến Luyến cũng bị cậu bé chiếm lấy. So với cha mẹ ruột của Luyến Luyến thì cậu bé thậm chí còn thương yêu cô bé nhiều hơn. Đối lại Luyến Luyến cũng rất thích Chấn, "người anh trai" này, suốt ngày cô bé leo đèo bám theo "anh Chấn" cùng chơi đùa, đến nỗi hầu như quên cả mẹ mình.

"Đang nghĩ gì vậy? Sao cười vui vẻ thế." Phương Quân Nghiên tò mò hỏi.

"À không có gì, chỉ là nhớ tới Nghê Chấn khi còn bé thôi, không biết cậu bé giờ trưởng thành có bộ dáng như thế nào nữa" Hạ Hàn Tương cười trả lời.

"Nghê Chấn à?" Phương Quân Nghiên có ấn tượng rất sâu sắc về cậu thanh niên này, "Cậu ta hả, giờ đã là một chàng thanh niên rất tài ba trong giới trẻ hiện nay, là một nhân tài, rất khôn khéo, tiếng tăm vang dội, là một người mà trong giới làm ăn không ai dám khinh thường cả"

"Aa..., hóa ra bây giờ cậu bé đó đã lợi hại như vậy à?" Lúc này đây, Hạ Hàn Tương rất tò mò. Bà thật sự rất muốn gặp lại cậu bé.

"Không cần phải nôn nóng, đêm nay thế nào em cũng có cơ hội gặp lại cậu ta thôi." Phương Quân Nghiên hiểu được tâm trạng của vợ mình. "Em quên rồi sao, hôm nay là lễ đính hôn của em trai cậu ta mà."

"Ừ nhì," Hạ Hàn Tương khẽ cười.

Phương Quân Nghiên mỉm cười, trêu mếu nhìn vợ mình.

"Mẹ, sao giờ này mẹ còn ở đây? Anh Ngao đang tìm mẹ khắp nơi kìa." Thấy có chút tình đến, Tô Nguyệt Hồng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, bà thật cảm thấy như nghẹt thở khi phải ở cùng một chỗ với Hạ Hàn Tương. Lẽ ra, bị bà cướp hết mọi thứ, Hạ Hàn Tương phải rất oán hận bà mới đúng, thế nhưng tại sao trên mặt bà ấy hoàn toàn không thấy một chút oán hận nào, đã vậy, bà ấy dường như còn rất quan tâm đến người nhà họ Nghê, điều này làm cho Nguyệt Hồng cảm thấy vô cùng bất an, không biết lần này bà ấy đến đây có ý gì khác không. Thật ra bà ấy muốn gì? Tô Nguyệt Hồng càng nghĩ lòng càng cảm thấy sợ hãi, khẩn trương đến nỗi cả người đổ mồ hôi lạnh.

"Nghê Chấn kia." Phương Quân Nghiên nhẹ giọng nói nhỏ vào tai vợ mình. Thật là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Hạ Hàn Tương hiếu kỳ nhìn chàng thanh niên đang đi đến trước mặt, cậu ta...quả là có bề ngoài xuất chúng, đáng người rắn chắc to lớn, cao khoảng 1m9, phong thái hiên ngang, sống mũi cao thẳng, khuôn mặt tuấn tú kiên nghị, đôi môi gợi cảm làm rung động lòng người, đôi mắt đen láy sáng ngời với hàng mi dài cong cong so với mắt của con gái còn to và đẹp hơn, bộ âu phục hợp thời trang vừa vặn thân hình cân đối. Trông cậu ta rất phong độ, toàn thân toát lên một sức quyến rũ, làm rung động, say mê trái tim biết bao cô gái.

Quả thật là một chàng trai rất ưu tú! Tuy rằng so với lúc còn bé đã thay đổi rất nhiều, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được vài phần hình bóng của cậu bé năm xưa, cậu ta đúng thật là Nghê Chấn, không sai chút nào.

"Tiểu Chấn, cậu còn nhớ tôi không?" Hạ Hàn Tương như nhìn thấy người thân xa cách lâu ngày gặp lại, thân thiện chào hỏi cậu ta.

Trên gương mặt lạnh lùng của Nghê Chấn lộ vẻ kinh ngạc, "Di Trương?", cậu ta ngạc nhiên mừng rỡ khi nhìn thấy bà, "Là di sao, mấy năm nay di đã đi

đâu? Bao lâu nay cháu vẫn không ngừng tìm kiếm đi, lâu nay đi sống có tốt không? Luyến Luyến đâu? Luyến Luyến giờ ở đâu?" Giọng nói cậu ta vô cùng khẩn thiết mà lại tràn ngập sự mong chờ, ánh mắt nhìn ra phía sau Hạ Hàn Tương, chợt hiện vẻ thất vọng khi phát hiện không có người mà cậu ta mong gặp.

Hạ Hàn Tương biết cậu ta đang tìm kiếm cái gì, chỉ nhìn cậu mỉm cười, "Đừng tìm nữa, không cần tìm nữa đâu, Luyến Luyến không có tới đây." Cậu ta vẫn giống y như hồi còn bé, rất quan tâm đến Luyến Luyến, điều này làm cho bà cảm thấy có chút an ủi, dù sao, nói như thế nào đi nữa, cậu ta và Luyến Luyến trong người cũng có một nửa quan hệ huyết thống.

Nghê Cẩm Tân cũng đã rời bỏ con gái ruột của mình, nhưng trong lòng ông vẫn còn lưu lại hình ảnh của một bé gái bảy tuổi trước kia, khi còn bé Luyến Luyến thật sự rất đáng yêu, rất xinh đẹp, cô bé vẫn thường đeo dính theo cha nó đùa, nhõng nhẽo, ngọt ngào nũng nịu gọi cha, đã nhiều năm trôi qua rồi, nhưng mỗi khi nhớ tới lần cuối cùng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Luyến Luyến tràn đầy nước mắt, trong lòng ông vẫn thường hay nhói đau. Ông thật sự rất nhớ đến đứa con gái đã bỏ rơi của mình, thật sự rất muốn nghe cô bé kêu tiếng cha một lần nữa.

"Đừng rồi, Luyến Luyến, sao con bé không cùng hai người đến đây, con bé hiện giờ học ở trường nào? Mấy năm nay, sống có tốt không?"

Sống có tốt không ư? Nghĩ đến đứa con gái đáng thương của mình, trong lòng Hạ Hàn Tương đau như cắt, cười không muốn nổi, cũng không có cách gì giữ được vẻ thờ ơ đối mặt với người nhà họ Nghe, bà thật muốn chửi ầm lên, muốn dùng hết sức tát mấy bạt tay vào mặt Nghe Cẩm Tân...

Phượng Quân Nghiên siết chặt bàn tay đang run rẩy của vợ mình, nhìn vợ, khẽ lắc đầu, trong tích tắc con tức giận của Hạ Hàn Tương chợt hạ xuống như quả banh da bị xì hơi... Thế nhưng bà thật sự không bao giờ muốn gặp lại đám người của gia đình họ Nghe nữa, nếu không, bà sợ chính mình nhất thời không nhịn được, lại xông lên tát cho bọn họ mỗi người vài bạt tay. (Yư: mức liền đi, con ủng hộ.)

Thấy thần sắc của Hạ Hàn Tương khác thường, Nghe Cẩm Tân nhất thời cảm thấy sốt ruột, nồn nóng nắm lấy cánh tay bà, vội vã hỏi: "Nói cho tôi biết, Luyến Luyến có chuyện gì rồi? Tại sao hai người không ai nói lời nào?"

"Buông tay ra" Hạ Hàn Tương lạnh lùng hất tay ông ra, Nghe Cẩm Tân buồn bã buông tay Hạ Hàn Tương ra.

"Nghê Cẩm Tân, mọi chuyện trước kia đều đã là quá khứ, bây giờ chúng ta hai bên đều có cuộc sống riêng biệt. Hiện nay cuộc sống của chúng tôi thật sự rất hạnh phúc." Phượng Quân Nghiên nắm chặt tay vợ mình, giúp bà trấn tĩnh lại, Hạ Hàn Tương trong lòng hết sức cảm động, tinh thần cũng bình tĩnh trở lại, "Giờ tôi cũng không muốn so đo tính toán mọi ân oán trước kia giữa chúng ta nữa, vì vậy tôi hy vọng ông cũng đừng tới quấy rầy cuộc sống của chúng tôi, đặc biệt là quấy rầy Luyến Luyến. Tôi không cho phép ông lại xuất hiện trước mặt của con bé, tôi thành thật nói cho ông biết, lúc Luyến Luyến bảy tuổi đã biết rõ những chuyện ông làm, nó rất hận ông và người nhà của ông, cho nên tôi không hy vọng ông lại xuất hiện quấy nhiễu cuộc sống yên bình của nó, bởi vì cho dù hiện tại ông có hiện ra trước mặt của nó, Luyến Luyến cũng sẽ không chấp nhận ông, sự xuất hiện của ông chỉ gọi lên cho nó nhớ lại những chuyện không vui lúc trước, vì vậy xin ông sau này tránh xa nó ra một chút." Hạ Hàn Tương lấy giọng điệu nghiêm túc cảnh cáo Nghe Cẩm Tân.

"Không được, con bé cũng là con gái của tôi." Nghe Cẩm Tân khó tin phản bác lại.

"Mười một năm trước đã không phải rồi." Hạ Hàn Tương lạnh lùng nhìn ông, "Chính bản thân ông cũng đã hiểu rất rõ mà."

Nghê Cẩm Tân thật sự bị đá kích mạnh.

Hạ Hàn Tương xoay qua Nghe Chấn, giọng nói cũng đã hòa nhã hơn nhiều, "Tiểu Chấn, đi biết cháu từ trước đến giờ vẫn rất quan tâm, thương yêu Luyến Luyến, nhưng đi hy vọng cháu cũng không đi quấy rầy em nó. Luyến Luyến đã không còn là cô bé Luyến Luyến năm xưa nữa rồi, em nó đã phải chịu rất nhiều khổ sở, các người xuất hiện chỉ làm cho em nó gọi nhớ lại những chuyện đau khổ, mọi chuyện cũng đã là quá khứ rồi hãy để cho nó qua luôn đi, cháu cũng không nên để ở trong lòng nữa."

"Di..." Nghe Chấn vẫn không muốn buông. Suốt bao năm nay, cậu luôn nhớ đến Luyến Luyến, tận trong đáy lòng cậu ta thật rất thương yêu đứa em gái đáng thương kia, đã nhiều năm nay cậu ta không ngừng tìm kiếm hai mẹ con Luyến Luyến, làm sao có thể dễ dàng buông xuôi mọi chuyện như vậy được. Cậu nhất định phải tìm được Luyến Luyến, cô em gái của cậu, trả lại cho cô bé toàn bộ những gì mà người nhà họ Nghe đã chiếm đoạt của cô bé...

Hạ Hàn Tương lắc đầu, cự tuyệt nói: "Cháu không nên nghĩ nhiều nữa, những chuyện này đều không phải lỗi của cháu, di..." Hạ Hàn Tương đột nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc, "Long Thiếu Hạo? Sao cậu ta lại ở đây?" Bà vô cùng kinh ngạc, đã lâu lắm rồi không gặp cậu ấy, "Cô gái bên cạnh cậu ta là ai vậy?"

Nghê Chấn nhìn theo ánh mắt của Hạ Hàn Tương, cảm thấy khó hiểu tại sao đi lại có biểu lộ quái lạ như vậy. "Di, đi cũng biết Long Thiếu Hạo sao chứ? Cậu ấy với Ngao là bạn bè, cũng là bạn trai của Từ Uyển, bởi vì cháu không có thường xuyên về nhà, cho nên chuyện của cậu ta cháu cũng không rõ lắm, chỉ biết cậu ta rất thần bí. Di, cậu ta có vấn đề gì sao chứ?"

"Cái cô gái kia là em gái của cháu sao?" Hạ Hàn Tương không đáp hồi lại.

"Đạ đúng vậy, di, trước kia đi cũng đã gặp qua em gái cháu rồi mà."

Hạ Hàn Tương lắng nghe cũng không nói tiếng nào, giờ phút này đây trong lòng bà rất đau xót, lại là Nghe gia, nghiệt duyên, thật quả là nghiệt duyên! Chả trách lâu rồi không thấy Long Thiếu Hạo tới nhà họ Phượng, hóa ra là cậu ấy đã sớm chia tay với Luyến Luyến, nhưng tại sao đối tượng lại là con gái Nghe Cẩm Tân, bọn người nhà họ Nghe thật sự muốn hủy hoại cuộc sống của hai mẹ con bà mới hài lòng sao? Nếu Luyến Luyến biết... Quả thực không dám tưởng tượng con gái bà lại làm ra những chuyện ngốc nghếch nào nữa, vì sao lúc Luyến Luyến muốn thoát khỏi nỗi ám ảnh tối tăm thì ông trời

lại cướp đi ánh sáng duy nhất trong đời của con bé, ông trời ơi, ông thật tàn nhẫn biết bao! Ông còn muốn tra tấn con gái tôi như thế nào nữa đây? Từ trước đến nay, vốn tưởng Long Thiếu Hạo sẽ là người sẽ giúp cho Luyến Luyến thoát khỏi nỗi ám ảnh u ám kia, mang đến ánh mặt trời cho con bé, bởi vì chỉ duy nhất mỗi cậu thanh niên này mới có thể làm rung động trái tim Luyến Luyến, khiến cho con bé có chút thay đổi, nhưng thật không ngờ cậu ấy cũng chỉ là một tên đàn ông phong lưu vô tình, thật sự là làm bà quá thất vọng, trời ơi! Nếu sự xuất hiện của cậu ấy chỉ gây thêm bi thương cho Luyến Luyến, thì thà rằng cậu ấy chưa từng xuất hiện qua bao giờ...

Bên kia, Long Thiếu Hạo từ xa đã nhìn thấy vợ chồng họ Phương, anh nhanh chóng đẩy Nghê Từ Uyển đang bám dính vào người mình ra, vội vàng chạy tới, khẩn trương mở miệng hỏi: "Bác trai, bác gái, hai bác có thấy Luyến Luyến ở đâu không?"

"Không có, Luyến Luyến không phải ở nhà sao?" Phương Quân Nghiên khó hiểu nhìn cậu ta. Nghe nói cậu ấy đã chia tay với Luyến Luyến, nhưng nhìn thấy nét mặt của cậu ta biểu lộ sự quan tâm lo lắng cho Luyến Luyến rất chân thật, bọn họ thật đã chia tay sao?

Hạ Hàn Tương nhìn thấy Long Thiếu Hạo, lòng cũng tràn ngập lửa giận, hừ lạnh một tiếng.

Long Thiếu Hạo không rảnh để ý tới cách đối xử của họ với mình có thiện ý hay không, con người cậu ta lúc nào cũng thông dong bình tĩnh, vậy mà giờ phút này thái độ lại có chút bối rối cùng sợ hãi, "Khải với Nhượng Thủy đâu? Bọn họ có nhìn thấy Luyến Luyến hay không?"

Phương Quân Nghiên biết nhất định có chuyện gì, hơn nữa lại là chuyện có liên quan đến Luyến Luyến, bằng không Long Thiếu Hạo cũng sẽ không sốt ruột như thế, nghĩ vậy, ông không khỏi cũng có chút khẩn trương, "Khải với Nhượng Thủy không biết chạy đâu chơi rồi, hôm nay Luyến Luyến không cùng hai bác tới đây. Có chuyện gì xảy ra sao?"

Hạ Hàn Tương vừa nghe chuyện có liên quan đến con gái mình, nhất thời vẻ mặt căng thẳng, vô cùng lo lắng, bà nóng lòng nắm lấy cánh tay Long Thiếu Hạo hỏi: "Luyến Luyến làm sao rồi?"

Long Thiếu Hạo giống như không nghe bà hỏi gì, vẻ mặt khẩn trương, tự lẩm bẩm nói: "Hy vọng là mình đa nghi, có lẽ tại mình rất nhớ Luyến Luyến, cho nên mới nghĩ thần nghi quỷ, có lẽ giờ này Luyến Luyến còn đang ở nhà, không có tới đây. Chắc chắn em ấy không xuất hiện ở đây đâu, sẽ không..."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

"Kính thưa Quý ông, Quý bà, Quý bạn bè cùng bà con quyến thuộc gia đình hai bên, chân thành hoan nghênh quý vị đã dành chút thời gian quý báu đến dự buổi tiệc đính hôn ngày hôm nay. Hôm nay, ngày lành tháng tốt, là ngày Tập đoàn Nghê thị cùng Xí Nghiệp Lâm thị kết thông gia, giờ đây chúng ta vinh hạnh mời Nghê tổng tài cùng phu nhân, và vợ chồng Lâm tổng tài cùng tiến lên sân khấu tuyên bố lý do khai tiệc đêm nay, xin quý vị quan khách nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh." Người điều khiển chương trình vừa dứt lời, một tràng vỗ tay vang lên như sấm, ánh mắt mọi người đều hướng lên sân khấu trông chờ chủ nhân bữa tiệc đêm nay.

"Xin lỗi, tôi cùng Nguyệt Hồng phải lên trên kia rồi." Nghê Cẩm Tân quay về phía Phương Quân Nghiên lên tiếng, liếc mắt nhìn thật sâu Hạ Hàn Tương, sau đó kéo phu nhân đi lên sân khấu trong tiếng vỗ tay của mọi người. Đồng thời phía bên kia một đôi vợ chồng trung niên cũng đang đi lên, bốn người ở trên sân khấu lần lượt bắt tay, khẽ ôm nhau chào hỏi. Bốn phía ánh đèn flash loang loáng không ngừng chớp tắt, tin này thế nào cũng trở thành đầu đề của báo tài chính và kinh tế sáng ngày mai.

"Các vị, trước tiên, tôi xin hân hạnh chào đón mọi người đã nhin chút thời gian quý báu tới tham dự tiệc đính hôn của con trai chúng tôi cùng tiểu thư con gái nhà họ Lâm. Tôi cùng với anh Lâm đây là bạn tốt trong nhiều năm nay, hôm nay, hai nhà chúng tôi thân càng thêm thân, thật hiếm khi con cái hai nhà này sinh tình yêu với nhau, chúng tôi thân làm bậc cha mẹ tất nhiên thấy rất vui mừng. Đến lúc đó phát thiệp cưới vẫn mong các vị dành chút thời gian đến uống chén rượu mừng cùng hai gia đình chúng tôi, sự có mặt của quý vị là niềm hân hạnh cho hai gia đình chúng tôi..."

Hạ Hàn Tương cùng chồng đứng ở hàng đầu nhìn lên sân khấu, đột nhiên vô cùng cảm khái.

Thời gian thật như nước chảy mây trôi, thật sự qua rất mau, chớp mắt mà Luyến Luyến đã mười tám tuổi. Nhìn thấy Nghê Cẩm Tân trên sân khấu, thành thật mà nói, bà cũng không khỏi cảm thán thấy thế sự thật là khó liệu, bà từng yêu ông ấy say đắm, từng hận ông ấy vô cùng, từng oán hận người đàn ông này, bà cũng từng nghĩ khi gặp lại ông ấy, bản thân mình nhất định phải tát cho ông ta một cái thật mạnh, giải tỏa mối hận tích tụ trong lòng nhiều năm qua. Nhưng thật không ngờ, bà lại có thể cùng ông ấy bình tĩnh đối mặt nói chuyện với nhau như thế, là vì trong lòng đã không còn thù hận sao.

Hạ Hàn Tương thấy lòng rất thỏa mãn, đứng tựa sát vào người chồng, đầu ngả vào lòng ông, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn của ông, chợt hiểu, thì ra vì ông, đúng là nhờ ông đã dùng tình yêu làm tiêu tan đi nỗi oán hận trong lòng mình, làm lòng mình tràn ngập tình yêu của ông, không còn có chỗ trống nào để chứa oán hận, cho nên mình mới có thể hạnh phúc như thế này...

Một tràng vỗ tay vang lên như sấm cắt ngang dòng suy nghĩ của Hạ Hàn Tương, bà trấn tĩnh tinh thần lại.

"Bây giờ xin mời Nghê công tử cùng Lâm tiểu thư trao đổi nhẫn đính hôn cho nhau." Khi người điều khiển chương trình vừa dứt lời, ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn vào đôi tiên đồng ngọc nữ đang đứng trên sân khấu kia, Nghê Ngạo cao ráo đẹp trai sánh cùng Lâm Tinh Thần xinh đẹp thật sự thu

hút ánh nhìn của mọi người.

Cậu ta chan chứa tình cảm, chân thành đeo nhẫn đính hôn vào ngón tay cô ấy, "Anh yêu em."

Lâm Tinh Thần về mặt thẹn thùng, thỏ thẻ: "Em cũng yêu anh."

Dưới sự chứng kiến của quan khách, Nghe Ngao âu yếm vòng tay ôm lấy người vợ sắp cưới, cúi đầu nũng nịu hôn lên đôi môi anh đào mềm mại quyến rũ của người yêu... Trên bầu trời nhẹ nhàng rơi xuống những bông hoa xinh đẹp đầy màu sắc, bao phủ lấy hai người, chẳng mấy chốc hai người chìm ngập trong biển hoa, mọi người chung quanh vỗ tay chúc phúc kéo dài mãi không dứt.

....

"Nghe Ngao, sao anh có thể làm em thất vọng như vậy? Anh cưới cô ấy, còn em thì sao?", Trong bầu không khí thiêng liêng tràn đầy xúc động, bỗng vang lên một giọng nói thê lương phá tan bầu không khí cảm động kia, bốn phía đột nhiên rơi vào sự tĩnh lặng, ngay cả âm nhạc cũng không hiểu đã ngưng lại từ lúc nào.

Từ chỗ cửa đột nhiên mở ra một con đường, một cô gái trẻ nghiêng ngả lão đảo chạy vào, cô gái đi đến đâu đám người đều tự động tránh ra nhường đường, cô gái ấy, tuy đầu tóc có chút rối bời, quần áo mặc dù nhếch nhác, nhưng vẫn không làm giảm chút nào sự duyên dáng khả ái của cô, ngược lại có chút đáng thương, làm cho người khác trong lòng không khỏi nảy sinh thương xót, khiến có người không tự chủ được muốn đứng ra bảo bọc che chở cho cô ấy. Không ít người có mặt ở đây tâm tư không hên mà cùng bị vẻ xinh đẹp yếu đuối của cô ấy cuốn hút, đều nảy sinh thương tiếc...

Thế nhưng, lại có không ít người ngay khi vừa nhìn thấy cô gái kia xuất hiện, lại vô cùng kinh ngạc, hết sức hoang mang lo sợ, cũng có phần hận, có sợ hãi...

Những người này đương nhiên là Long Thiếu Hạo, Nghe Ngao, Lâm Tinh Thần, Đường Khai, Nhược Thủy, Nghe Từ Uyển và vợ chồng Phương thị...

Không sai, người không thể có mặt ở đây nhất vào tối hôm nay, ngay lúc này chính là... Nghe Luyến Luyến!

Lâm Tinh Thần sắc mặt trắng bệch, kinh hoàng nhìn người vừa tới. Nghe Ngao cảm nhận được sự bất an của người yêu, nắm chặt tay nàng, không nói gì dùng ánh mắt kiên định nhìn nàng cổ vũ, đừng sợ, mọi chuyện đã có anh ở đây! Có lẽ được tiếp thêm sức mạnh từ sự an ủi của Nghe Ngao, tâm tình Lâm Tinh Thần cũng bớt căng thẳng hơn một chút, nhưng nàng vẫn không dám thả lỏng nhìn Nghe Luyến Luyến.

Trần tĩnh trở lại, Nghe Ngao quay đầu nhìn về phía đám bảo vệ đang đứng ngăn người ra, lạnh lùng nói: "Các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau nhanh chóng đuổi cô gái gây rối kia ra ngoài."

Nhóm cảnh vệ vội trấn tĩnh thần lại, chạy nhanh đến bắt ngay cô gái gây sự kia.

Mất nhìn thấy bọn họ tới gần, Luyến Luyến thất kinh, cõi lòng tan nát hướng về phía hai người đang đứng trên sân khấu kêu to: "Nghe Ngao, anh thật là tàn nhẫn, em yêu anh nhiều như vậy, nhưng anh lại nhẫn tâm vứt bỏ em đi lấy cô gái kia, anh có biết anh thật sự làm em rất thất vọng không?" Cô gái lên giọng cảm phẫn chỉ trích hằn, nói xong, về mặt cô gái tràn ngập đau khổ, bật khóc rất bi thương, "Em biết, em không có gia thế bối cảnh như Lâm tiểu thư, không thể cho người nhà họ Nghe các người tiền bạc của cải, nhưng mà em thật lòng yêu anh mà, xin anh đừng rời bỏ em, không có anh em thật sự sống không nổi nữa, Ngao, anh đừng vứt bỏ em, được không? Cầu xin anh hãy trở lại với em được không?"

"Cô ở đây nói điên cái gì vậy hả?" Giờ phút này sắc mặt Nghe Ngao hết sức khó coi. Hắn liếc mắt một cái, cảnh vệ lập tức tiến đến vây lấy cô gái kia lại.

"Buông ra, các người buông tôi ra." Luyến Luyến liều mạng giãy dụa, thế nhưng cô chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm làm sao có thể chống cự lại bốn tên cảnh vệ cao to lực lưỡng. Đột nhiên, cô gái quay về hướng hắn ta gào to lên: "Nghe Ngao, anh không cần em nữa, nhưng chẳng lẽ ngay cả con của chúng ta anh cũng không cần sao?"

Lời này vừa nói ra, nhất thời giống như một quả bom nổ tung, làm mọi người choáng váng cả đầu óc.

Long Thiếu Hạo hết sức kinh hãi nhìn Luyến Luyến đang khóc rất to đến khản cả giọng, phảng phất như không nhận ra cô...

Bọn họ khi nào đã...? Thật là nghiệp chướng! Hạ Hàn Tương cả kinh ngất liền tại chỗ.

Phương Quân Nghiên vừa sợ vừa tức, nhưng trước tiên không thể không chăm sóc tới người vợ đang bất tỉnh.

Lâm Tinh Thần mở to đôi mắt đẹp, khiếp sợ nhìn trừng trừng vào người chồng sắp cưới đang đứng kế bên, chột trong đầu hiện lên ý nghĩ, hắn lừa mình.

Nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của người yêu, Nghe Ngao vội vàng giải thích, nhưng thanh âm bi thương của Nghe Luyến Luyến lại một lần nữa truyền đến: "Ngao, bác sĩ nói em mang thai đã hai tháng, em biết em nên nghe lời anh nên phá đi, thế nhưng em vẫn còn yêu anh, lại cũng luyến tiếc đứa nhỏ này nữa, van xin anh đừng cưới cô Lâm đấy, có được hay không?"

Ban đầu trong đại sảnh rì rầm những tiếng thì thầm to nhỏ với nhau, giờ bỗng chốc ồn ào nhốn nháo hẳn lên, ánh đèn flash máy chụp ảnh, máy ghi hình loang loáng lóe lên liên tục, cả đại sảnh náo nhiệt khác thường.

Tin nóng hổi! Một vụ tai tiếng! Một tin tức động trời!

Vốn là một lễ đính hôn long trọng trong giới kinh doanh, đột nhiên nhảy ra một cô gái, tự mình nói ra đang mang giọt máu con trai nhà họ Nghê, nhìn qua bộ dáng cô gái này chẳng qua cũng chỉ mới vừa mười tám hay mười chín tuổi là cùng, chắc hẳn cô gái này cũng còn là học sinh thôi!

Các phóng viên nhanh nhạy, sắc bén thu thập ngay tin tức, đây mới chính là đầu đề nóng hổi trên các báo tài chính, kinh tế vào sáng ngày mai, nhất định là một vụ tai tiếng chấn động! Bọn họ thật may mắn khi đến đây, nếu không, thật sự đã vượt mất cơ hội, tiếc nuối cả đời, tuy rằng tin tức công tử của gia đình các nhân vật giàu có nổi tiếng làm con gái người ta mang thai, loại tin tức này cũng chẳng còn lạ lùng gì, nhưng những người được mời tham dự buổi lễ đính hôn hôm nay toàn là những nhân vật có tên tuổi, hai gia đình đều có tiếng tăm, tin này chấn động như vậy, chẳng biết sau này hai nhà có còn tiếp tục tiến hành đám cưới hay không? Các phóng viên, người nào người nấy đều là những tay lão luyện trong ngành báo chí, tin tức kiểu này dễ gì bỏ qua, cũng giống như loài sói lang thấy con mồi, hay như con hồ rình mồi không tha, dù sao đi nữa vụ tai tiếng um sùm như vậy, bẽ bối chấn động như vậy đạo gần đây cũng hiếm khi thấy qua, nếu có thể tự mình mắt thấy tai nghe thu thập tin tức, nhất định là thắng quan phát tài.

"Cô gái, xin hỏi cô họ gì, xin hỏi cô cùng Nghê công tử là quan hệ gì?"

"Cô gái, cô thật sự đang mang cốt nhục của con trai thứ hai nhà họ Nghê sao? Xin hỏi cô có gì làm chứng có không?"

"Cô Nghê, xin hỏi cô cùng anh Nghê đây, hai người qua lại từ khi nào? Hai người vì sao chia tay? Có phải là do xuất hiện bên thứ ba không? Như vậy xin hỏi rốt cuộc cô là bên thứ ba, hay cô Lâm đây là bên thứ ba?"

"Cô gái, xin hỏi cô có quen biết cô Lâm, vị hôn thê của anh Nghê không vậy?"

Một đoàn phóng viên vây quanh Luyến Luyến không ngừng đặt câu hỏi, ánh đèn chiếu thẳng vào cô làm cô không thể nào mở mắt lên nổi, nhưng cô vẫn kiên nhẫn trả lời từng vấn đề phóng viên đưa ra, tuyệt đối có hỏi có trả lời từng câu từng câu một, thái độ rất khiêm tốn. Cô đem toàn bộ mọi chuyện, đầu đuôi gốc ngọn nói cho phóng viên biết lúc trước Nghê Ngạo từng theo đuổi cô như thế nào, từng thề non hẹn biển với cô ra sao, sau đó bọn họ trong một lần tình cờ gặp được Lâm Tinh Thần, Nghê Ngạo đã giới thiệu với cô hai người bọn họ là bạn bè bình thường, sau đó cô và Lâm tiểu thư cũng gặp vài lần, hai người quý mến nhau xem như chị em, nhưng ai ngờ không bao lâu sau, Nghê Ngạo đòi chia tay với cô, nói với cô rằng người hắn yêu là Lâm Tinh Thần, thậm chí không thêm đề ý đến việc trong bụng cô đang mang cốt nhục của hắn, nhất quyết chối bỏ, buộc cô phá thai, một hai kiên quyết chia tay với cô...

Luyến Luyến đứng trước vô số ngọn đèn cùng microphone khòe rầm rứt, "... Anh ấy... Anh ấy thậm chí còn không muốn đưa tôi đi bệnh viện phá bỏ đứa nhỏ, anh ấy nói anh ấy không muốn bị phóng viên bắt gặp, sau đó đột ngột làm lễ đính hôn, tôi thật sự cũng không muốn làm khó anh ấy, nhưng mà, lúc đến bệnh viện tôi lại không đành lòng phá bỏ cốt nhục của tôi với anh ấy. Tuy rằng đứa nhỏ này cũng chỉ mới có hai tháng, nhưng dù sao đi nữa cũng là một sinh mệnh mà, tôi thật sự không đành lòng, thật sự không nhẫn tâm... , thực xin lỗi, thực xin lỗi... Con à, mẹ thực xin lỗi con, làm cho con vừa sinh ra đã không có cha.." Cô gái trẻ xinh đẹp trên mặt nước mắt giàn giụa, hai mắt sưng đỏ, nhìn thấy như thế thật đáng thương, thật đau lòng, làm cho người ta không khỏi sinh lòng thương tiếc. Thậm chí có phóng viên quên mất đang làm việc, còn lên tiếng an ủi cô.

Vừa nghe qua lời của cô, các phóng viên nhạy bén đều hiểu được, lập tức quay lại, chuyển hướng mục tiêu lên nhân vật chính đang đứng trên sân khấu.

"Cô Lâm, xin hỏi cô có quen biết cô Nghê đang ở dưới này không?"

"Cô Lâm, có phải cô là người thứ ba không? Có phải cô là người đã cướp anh Nghê từ tay cô Nghê đây không?"

"Cô Lâm, xin hỏi cô cảm thấy thế nào đối với việc bạn gái trước của vị hôn phu của mình đang mang cốt nhục của anh ta? Cô định như thế nào? Hôn lễ còn có thể tiếp tục nữa không?"

Lâm Tinh Thần được Nghê Ngạo che chắn đứng ở sau lưng, sắc mặt tái nhợt, phóng viên vẫn không buông tha cô, sự trầm mặc của cô đối với người khác xem như là cam chịu, các phóng viên đồng loạt đều bị vẻ yếu đuối của Nghê Luyến Luyến thu phục, đều vì vẻ bi thương của cô gái trẻ mà bênh vực kẻ yếu, vấn đề đặt ra hỏi càng ngày càng sắc bén, càng ngày càng hóc búa.

Trong đại sảnh một đám đông náo loạn, lúc này, Hạ Hàn Tương cũng vừa tỉnh lại, bà vừa mở mắt nhìn thấy chồng, vội hỏi: "Luyến Luyến đâu?"

"Ở kia kia." Phương Quân Nghiên bắt đầu chỉ về phía đám đông đang đứng chen chúc.

"Tại sao tụ tập đông như vậy? Tại sao có thể như vậy? Luyến Luyến làm sao có thể cùng con trai nhà họ Nghê? Tại sao cái gì em cũng không biết? Tại sao, vì lẽ gì bọn chúng có thể ở cùng một chỗ? Long Thiếu Hạo đâu? Hắn không phải là bạn trai của Luyến Luyến sao chứ? Trời ơi! Chuyện này quả thực là nghiệp chướng! Chúng nó... chúng nó phải..." Hạ Hàn Tương cảm thấy bản thân mình cũng muốn phát điên rồi.

Phương Quân Nghiên cũng hiểu được chuyện xảy ra lần này thật sự là quá trầm trọng, Luyến Luyến là con gái ruột của Nghê Cẩm Tân, cô bé với Nghê Ngạo chính là anh em cùng cha khác mẹ, việc này nếu truyền ra ngoài, dư luận xã hội, đạo đức luân lý vĩnh viễn cũng không tha cho bọn họ, cuộc đời Luyến Luyến coi như xong rồi. Mặc dù trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng Phương Quân Nghiên phải cố bình tĩnh để trấn an vợ mình, ông cố gắng làm cho vợ mình bình tâm lại sau đó mới có thể đề ý tới chuyện của Luyến Luyến, "Đừng quá lo lắng, sự tình có thể không tồi tệ như mình nghĩ đâu, em cố gắng trấn tĩnh nghỉ ngơi cho tốt, đừng quá hoảng hốt làm anh thêm lo lắng, mọi chuyện còn lại cứ để anh xử lý cho!"

"Không được, em giờ làm sao còn có tâm tình nghỉ ngơi chứ!" Hạ Hàn Tương giờ đây trong lòng chỉ tồn tại duy nhất một suy nghĩ phải hỏi mọi chuyện cho rõ ràng, phải nghiêm khắc dạy bảo Luyến Luyến một trận. Con bé rất xằng bậy, sao nó lại có thể sống buông thả, làm ra cái chuyện trái luân thường đạo lý như vậy, nó thật sự muốn hủy hoại mọi người sao chứ?

"Tương nhi," Phương Quân Nghiên xoay mặt vợ mình lại, làm cho vợ mình rời ánh mắt đang chăm chú nhìn về phía sân khấu, quay lại đối mặt với chính mình, sắc mặt không có chút nào phiền toái nhưng vô cùng nghiêm túc, phảng phất như cho dù trời có sụp xuống cũng đã có ông gánh vác chống đỡ,

"Hãy tin tưởng anh!"

Nhìn thấy sự cương quyết của chồng mình, Hạ Hàn Tương trong lòng đang nóng như lửa đốt, nhưng bà lựa chọn cách tin tưởng vào chính chồng mình, bà khẽ gật đầu.

Phượng Quân Nghiên yêu thương vòng tay ôm vợ vào trong lòng, thì thầm bên tai bà lời tuyên thệ: "Hãy tin tưởng anh, anh sẽ không cho bất cứ kẻ nào làm thương tổn đến em và con gái Luyến Luyến của chúng ta."

Bên kia, Nghê Luyến Luyến đã biến đổi bộ dáng lãnh đạm thường ngày, đang khóc không thôi đáng về hết sức đáng thương, đau khổ cầu xin Nghê Ngao không cần vứt bỏ hai mẹ con cô, phóng viên đều chụp ảnh, ánh mắt chỉ trích nhìn về hướng Nghê Ngao và Lâm Tinh Thần đang đứng trên sân khấu, không ai nói lời nào nhưng đều ngấm lên án bọn họ.

Các quan khách cùng các ký giả phóng viên hầu như đều nghiêng về phía thương cảm Luyến Luyến, trên sân khấu Nghê Ngao và Lâm Tinh Thần trở thành cái đích cho đám người chỉ trích.

Lâm Tinh Thần chịu không nổi sự mỉa mai cùng ánh mắt trách móc của mọi người, cảm thấy vô cùng nhục nhã, càng không thể chấp nhận được sự thật chuyện Nghê Ngao lừa dối cô cùng Nghê Luyến Luyến mang thai, vung tay tát mạnh một cái như trời giáng vào mặt Nghê Ngao, òa khóc rồi đi.

Nghê Ngao muốn đuổi theo, nhưng lại bị đám người phóng viên cản lối ngăn lại, lòng hấn nóng như lửa đốt. Vốn là một đêm tốt đẹp cùng người yêu đính ước lại bị biến thành rối loạn lộn xộn như vậy, lại còn mang tội danh bội bạc, bị mọi người chỉ trích, chịu ánh mắt phê phán của mọi người, hấn thật tức điên lên được. Vị hôn thê bỏ đi làm hấn mất đi chút lý trí cuối cùng còn sót lại, dùng hết sức đẩy đám người trước mặt ra, đi thẳng về hướng Nghê Luyến Luyến, trong lúc mọi người trở tay không kịp, trước mắt bao nhiêu người vung tay tát một cái thật mạnh vào mặt cô, điên tiết hét to lên, "Đồ điên, đồ bệnh thần kinh, tại sao lại vu oan cho tôi? Tại sao lại muốn hãm hại tôi?"

Trên gương mặt xinh đẹp của Luyến Luyến lập tức nổi lên dấu năm ngón tay hồng hồng, khuôn mặt sưng đỏ trông rất thương tâm, cô từ từ quay đầu lại, run rẩy ngược nhìn Nghê Ngao, đôi mắt rung rung ngấn lệ, cô im lặng không nói một lời nào, nhưng trong mắt biểu lộ về yếu đuối cùng cõi lòng tan nát khiến cho tâm những người chứng kiến đều đau đớn thương yêu.

"Thật không ngờ Nghê nhị công tử lại là một người bạo lực như vậy, không ngờ lại vung tay đánh con gái."

"Đàn ông con trai mà đánh con gái thật đáng bị thiên lôi đánh chết."

"Vậy mà hấn cũng xuống tay đánh được, tốt xấu gì cũng là bạn gái trước đây của hấn mà, đâu không còn tình yêu nữa, nhưng ít nhất cũng còn có sót lại chút cảm tình chứ, loại đàn ông như vậy thật không phải là con người nữa".

"Thật sự trước kia đã đánh giá sai về con người của hấn, thật không nghĩ hấn cũng là loại công tử ăn chơi vô tình như vậy, loại đàn ông này thật đáng giận!"

... ..

Mọi người khe khẽ rì rầm nói nhỏ, có người còn nhìn Nghê Ngao bằng ánh mắt phẫn hận, có người còn lấy ánh mắt tức giận nhìn hấn, mọi người đều nhìn hấn bằng ánh mắt tràn ngập khinh thường cùng chỉ trích.

"Tại sao lại can tở? Tớ thật muốn đánh cho Nghê Ngao một trận ra trò?" Đường Khải thật căm phẫn đến mất cả bình tĩnh, ánh mắt nhìn Nghê Ngao co hồ như sắp phun ra lửa.

Long Thiểu Hạo vươn tay giữ chặt lấy Đường Khải lại, môi mím chặt không nói lời nào. Ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào đôi má sưng đỏ của Luyến Luyến, trong đôi mắt lóe lên một tia sát khí lạnh lẽo.

"Ai có thể đến nói cho em biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra không?"

Phượng Nhược Thủy thật không hiểu ra sao, vừa sợ vừa giận nhìn thấy mọi chuyện vừa mới xảy ra nhưng vẫn không tin. "Khải, nói cho em biết đi, đó là Luyến Luyến sao? Hay tất cả chuyện này đều là em đang nằm mơ, Luyến Luyến... Luyến Luyến sao có thể đang mang thai đứa con của Nghê Ngao được?" Có đánh chết cô, cô cũng không thể tin được, lúc trước từng có lời đồn đãi Luyến Luyến hẹn hò với Nghê Ngao, dù nói thế nào đi nữa cô cũng không tin, Luyến Luyến cũng phủ nhận, nhưng giờ là đang xảy ra chuyện gì vậy?

"Anh không biết, em đừng hỏi anh." Đường Khải cũng đầu óc choáng váng, lòng phiền não, thật chết tiệt! Cũng là lỗi của mình, trước đây đã giấu diếm giúp Luyến Luyến chuyện em ấy hẹn hò với Ngao, vì thấy bọn họ thật lòng yêu nhau, thật không nghĩ giờ lại tới nông nỗi này, trở thành trò khôi hài như vậy, anh còn muốn tìm đến một trong hai người hỏi cho ra lẽ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Luyến Luyến cuối cùng là muốn làm gì? Cô gái Luyến Luyến lạ lẫm đang ở trước mắt hấn kia thật sự là cô em gái mà hấn từng biết sao? Hay như người ta nói tình yêu có thể đổi cả tính cách của một người? Còn nữa, cái tên Nghê Ngao chết tiệt kia, lúc trước từng trước mặt anh hứa chắc như đinh đóng cột, tuyên thệ đảm bảo vĩnh viễn yêu một mình Luyến Luyến, thật không ngờ vừa mới thề đó xong, còn không đến hai tháng đã bỏ rơi Luyến Luyến, hơn nữa lúc này lại còn không chịu trách nhiệm, còn cả gan dám đánh Luyến Luyến trước mặt bàn dân thiên hạ, bộ hấn ta nghĩ mình đã chết rồi sao?

"Hạo, buông tớ ra!" Đường Khải càng nghĩ càng tức, anh muốn đi giết quách cái tên Nghê Ngao kia.

"Bình tĩnh lại đi."

"Hạo, tớ biết Luyến Luyến yêu Ngao đối với cậu mà nói là đã kích rất lớn, nhưng hiện tại chúng ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn nữa, cậu... nói... phải... không... phải?" Dưới ánh mắt lạnh lẽo của Long Thiếu Hạo, Đường Khải thanh âm càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng yếu dần.

Long Thiếu Hạo lạnh lùng nhìn cảnh hỗn loạn trước, sắc mặt không chút thay đổi. Anh thật không biết Luyến Luyến muốn làm gì? Nhưng anh hiểu Luyến Luyến, anh tin tưởng cô sẽ không lừa anh, anh cũng tin tưởng vào cảm giác của chính mình, Luyến Luyến thật sự yêu mình. Hạo tin tưởng cô và Nghê Ngao thật sự không có bất kỳ quan hệ nam nữ nào. Về phần Nghê Ngao, anh cũng hiểu rõ con người của cậu ta, anh biết rõ cậu ta không hề thương yêu Luyến Luyến, cho nên anh tin cậu ta không hề chạm qua Luyến Luyến. Cái tên Nghê Ngao kia có dũng khí chia rẽ hần và Luyến Luyến, nhưng tuyệt đối hần ta không có dũng khí chạm vào Luyến Luyến, trừ phi...? Cậu ta thật sự muốn tìm cái chết!

Nếu vậy toàn bộ sự việc xảy ra trước mắt này thật ra là chuyện gì?

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân làm cho Luyến Luyến lảng tránh Hạo? Cô bỏ rơi anh lựa chọn Nghê Ngao chính là vì ngày này sao chứ? Toàn bộ chuyện này đều là kế hoạch của cô sao, Luyến Luyến muốn trả thù, chẳng lẽ là vì trả thù Nghê Từ Uyển cùng Nghê Ngao đã lợi dụng cô, không, không phải nguyên nhân này, sự tình cũng không phải đơn giản như vậy, nhất định còn có lý do sâu xa hơn.

"Hạo, tớ nhìn không được nữa rồi, Luyến Luyến là em gái của tớ, tớ không thể để em gái tớ bị người khác khi dễ, tớ muốn đi giúp em gái tớ." Đường Khải cố gượng khỏi tay hần.

"Không được đi." Long Thiếu Hạo nghiêm khắc nhìn Đường Khải. "Cậu cho là nhìn thấy cô ấy bị người khác khi dễ chỉ có mình cậu cảm thấy đau lòng thôi sao? Trong lòng tớ còn đau gấp trăm ngàn lần so với cậu, thế nhưng... hiện giờ, không được... không cho phép... thôi đi." Hần chăm chú nhìn chăm vào Đường Khải, trong ánh mắt hiện lên vẻ đau đớn sâu sắc làm chấn động cả tâm tư Đường Khải.

Hóa ra, cậu ta cũng không phải thật sự thờ ơ.

Trong khoảnh khắc Đường Khải thất thần, một tiếng thở dài khê truyền đến bên tai hần: "Khải, Luyến Luyến sẽ không hy vọng cậu quấy rầy cô ấy trong lúc này đâu."

Nghe được lời nói của Hạo, Đường Khải cảm thấy khó hiểu, Phương Nhược Thủy cũng cảm thấy khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Nghê Ngao điên rồi, hần quả thực đã điên rồi. Ánh mắt hần nhìn Nghê Luyến Luyến tràn đầy vẻ căm hận, hận không thể đem phanh thây xẻ thịt cô.

Quan khách cũng từ từ ra về, vẫn còn lại một vài phóng viên không chịu rời đi cũng bị cảnh vệ kiên quyết đuổi ra. Trong đại sảnh chỉ còn lại vài người, nếu không phải bị bảo an cản lại, Nghê Ngao đã sớm xông lên phía trước đánh cô.

Nghê Từ Uyển hướng về phía Luyến Luyến đi tới, giờ tay tát cho cô một cái.

Nhưng ngay lúc bàn tay chưa kịp đánh xuống mặt cô, Luyến Luyến bắt lấy bàn tay không biết thân phận của cô ta, hất mạnh ra, lạnh lùng nói: "Muốn đánh tôi, cô không có tư cách đó." Luyến Luyến lại khôi phục vẻ lãnh đạm thường ngày, đầu còn có dáng vẻ yếu đuối đáng thương mới vừa biểu lộ trước đám đông quan khách và phóng viên, thật khiến người khác không khỏi hoài nghi cái cô gái vừa rồi đau khổ bị thương vì bị Nghê Ngao vứt bỏ kia, thật sự có phải là cô gái trước mắt hay không. Lúc này toàn thân Luyến Luyến tỏa ra một khí thế lạnh lẽo làm ngạnh thử người khác, cô gái này và cô gái vừa lúc nãy thật sự là một người sao? Hóa ra tất cả mọi người đều bị kỹ xảo cao siêu của cô lừa gạt rồi.

Nghê Từ Uyển nổi giận, "Cô... cô là người con gái như thế nào mà ác độc như vậy, có tức giận cái gì thì cứ trút hết lên người của tôi đi, sao cô lại làm loạn buổi đính hôn của anh ba tôi, còn hại gia đình chúng tôi mất hết mặt mũi. Cô à này thật không biết xấu hổ, đồ hồ ly tinh, đồ sao chổi, cô dụ dỗ lời kéo anh Thiếu Hạo của tôi còn chưa đủ, giờ lại còn hại anh ba của tôi, cô thật không biết xấu hổ, tôi nguyện rửa cô chết không toàn thây, sau khi chết còn bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, kiếp sau làm heo làm chó, vĩnh viễn không được siêu sinh..."

"Vậy sao? Nếu như tôi bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục như lời cô nói..." Luyến Luyến đọc ác nhìn cô ta, cắn răng nói: "Nếu như vậy cả nhà các người cũng nên bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, bởi vì người nhà họ Nghê các người còn ác độc hơn bất cứ kẻ nào, bất kỳ ai so sánh cũng phải kém xa..." Cô đảo mắt ngoảnh chung quanh một vòng, nhưng vừa đúng lúc bắt gặp ngay một đôi mắt sâu thẳm đang âm thầm nhìn cô, trái tim cô nhất thời như ngừng đập. Sao anh ấy lại ở đây? Không phải anh ấy đang ở Mỹ sao? Tại sao lại đến đây? Anh đã tới đây lúc nào, được bao lâu rồi? Mọi chuyện vừa xảy ra lúc nãy anh đều nhìn thấy hết rồi sao? Luyến Luyến nhất thời rơi vào thế hoảng loạn khôn cùng.

Luyến Luyến cảm giác như bản thân mình sụp đổ, cô đột nhiên có cảm giác rất tuyệt vọng, cô vốn dĩ chỉ muốn anh khắc ghi trong lòng những mặt tốt đẹp nhất của mình, sau đó sẽ lặn lẽ rời đi, tại sao ông trời lại khiến cho anh nhìn thấy bộ dáng lúc này của cô? Vì lẽ gì ông trời lại muốn cho anh thấy được bộ mặt xấu xa độc ác nhất của cô, ông trời ơi, ông thật tàn nhẫn, ngay cả chút nguyện vọng sau cùng của cô cũng không thành toàn cho cô là vì sao, ông trời quả nhiên là không hề chiều cố đến cô.

Luyến Luyến lăm vào nỗi tuyệt vọng như rơi vào vực sâu không đáy, cô quên mất mọi người chung quanh, cũng quên mất mục đích của mình, kế hoạch trả thù của mình...

"Buông ra, tôi muốn giết chết cái ả đê tiện này đã hãm hại tôi." Nghe Ngạo đột nhiên giãy khỏi tay các cảnh vệ, xầm xầm tiến về phía Luyến Luyến.

Luyến Luyến vẫn còn mãi đắm chìm trong nỗi bi thương tuyệt vọng của bản thân, không hề hay biết gì.

"Luyến Luyến." Vài tiếng hô kinh sợ vang lên.

Đột nhiên, một thân ảnh màu đen tốc độ như tia chớp bay đến chắn ngay trước mặt Luyến Luyến, ngăn trở một cú đẩy kia thay nàng hóa giải nguy cơ, sau đó mạnh mẽ vung lên một nắm đấm đánh về phía Nghe Ngạo buộc hắn phải lui về sau mấy bước, Nghe Ngạo xô phải cái bàn phía sau, loạng choạng té lăn quay trên mặt đất.

"Ngạo "

"Anh ba"

Người nhà họ Nghe đều tiến lên dìu hắn đứng dậy, Nghe Ngạo chật vật đứng lên, giận dữ trừng mắt nhìn Long Thiếu Hạo đang che chắn trước mặt Nghe Luyến Luyến, nén giận hỏi: "Cậu còn muốn che chở cho cô ta?"

Long Thiếu Hạo không còn nhìn hắn bằng ánh mắt ôn nhu trước kia, mà thay vào đó là ánh mắt vô cùng lãnh đạm, băng giá khiến kẻ khác phải rùng mình khiếp sợ: "Nghe Ngạo, tôi có nói rồi, bất cứ ai muốn làm gì thương hại đến Luyến Luyến thì kẻ đó chính là kẻ địch của tôi, tôi cũng đã từng cảnh cáo cậu, nhưng chỉ vì cậu năm lần bảy lượt xem nhẹ lời cảnh cáo của tôi, từ giờ trở đi, cậu đừng mơ tưởng động tới cô ấy dù chỉ là một sợi tóc, nếu không lần sau tôi tuyệt không nể tình."

"Được, tốt lắm, để tôi nhìn kỹ người anh em tốt của mình một cái, quả là anh em tốt. Cậu đã vô tình, tôi cũng không thể nói gì hơn nữa, chúng ta tình nghĩa anh em như vậy xem như một đao cắt đứt." Nghe Ngạo cắn răng quyết liệt nói.

Long Thiếu Hạo biểu tình lạnh lùng tựa hồ như không sao cả.

Luyến Luyến giống như đột nhiên tỉnh táo lại, "Thực xin lỗi, thực xin lỗi..." Cô nhẹ giọng nói sau lưng hắn, cực kỳ bi thương.

Long Thiếu Hạo tính xoay người lại.

"Đừng, anh đừng quay lại..." Luyến Luyến lớn tiếng kêu, "Anh đừng nhìn em."

"Luyến Luyến?" Long Thiếu Hạo khó hiểu.

"Tại sao anh phải quay về? Tại sao anh lại đến đây? Em không muốn anh nhìn thấy bộ dáng hiện nay của em, anh hiểu chưa? Em chỉ muốn anh nhớ đến những mặt tốt đẹp nhất của em, nhưng vì sao, tại vì sao anh lại cố tình trở về, cố tình đến đây?"

"Xin lỗi," Long Thiếu Hạo thấp giọng áy náy nói, "Bởi vì anh thật sự rất lo lắng cho em, anh muốn được ở lại bên cạnh em, bảo vệ, che chở cho em. Anh nói rồi, sẽ không cho bất kỳ kẻ nào làm thương tổn em." Khi ở Mỹ, tâm thần hắn lúc nào cũng bồn chồn, không yên, cảm giác dường như sẽ có chuyện lớn phát sinh, cho nên hắn tìm mọi cách trốn thoát khỏi sự giám sát âm thầm của vệ sĩ do cha và bốn đại trưởng lão phái đến, suốt đêm lên lên máy bay tư nhân, liều lĩnh trốn trở về, bởi vì nơi này có cô.

Luyến Luyến nghe xong đau lòng không dứt, trong lòng đau đến đến thót không nên lời, Hạo, không cần phải khuyên em, không cần phải nói những lời làm em cảm động như vậy, nếu không em sẽ luyện tiếc, không nở ra đi.

Luyến Luyến đột nhiên mở to hai mắt đang nhắm nghiền, trong ánh mắt lộ chút kiên quyết làm người khác kinh sợ, tựa hồ như hạ quyết tâm, "Hạo, em thỉnh cầu anh một điều, buổi tối hôm nay bắt luận anh thấy được, nghe được cái gì, cũng đều xin anh không được nhúng tay vào, được hay không? Đây là lần đầu tiên em cầu xin anh."

Long Thiếu Hạo đột nhiên cảm thấy khó xử, nhưng lại khề gật đầu, nghiêm mặt, "Anh đồng ý với em không nhúng tay vào chuyện của em, thế nhưng, anh tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào ra tay đối với em, nếu bắt anh trơ mắt đứng nhìn em bị người khác ức hiếp, anh làm không được."

Luyến Luyến hai mắt ngấn lệ, khề gật đầu.

Ánh mắt sắc bén của Long Thiếu Hạo lướt nhìn mọi người đứng chung quanh, lạnh lùng nói: "Nếu có người nào lại dám động đến cô ấy lần nữa dù chỉ một chút, đừng trách tôi vô tình."

Mọi người đều bị chấn động trước vẻ kiên quyết của Hạo.

Tuy rằng trên mặt rất đau, nhưng trong lòng Luyến Luyến cũng cảm thấy rất ngọt ngào không có ngôn từ nào có thể tả hết được.

Luyến Luyến quay gương mặt bị đánh sưng đỏ về phía Nghe Ngạo, nhìn thẳng vào mắt hắn, sau đó lại chuyển hướng nhìn Nghe Cẩm Tân, trong mắt tràn ngập ý hận, "Các người nhà họ Nghe còn thiếu tôi một món nợ"

"Cô là ai? Người nhà họ Nghe chúng tôi cuối cùng còn thiếu cô cái gì?" Nghe Cẩm Tân chậm rãi đi về hướng cô. Gương mặt này, đôi mắt này... Toàn bộ rất quen thuộc, phẳng phất như đã gặp qua ở nơi nào, lại nhất thời nghĩ không ra.

Cuối cùng cũng gặp mặt, mười một năm, giờ khắc này cô đã đợi rất lâu rất lâu rồi, thật sự là đã đợi lâu lắm rồi, cô thật sự chờ đợi rất vất vả...

Một thân âu phục đắt tiền quý giá, ánh mắt khôn khéo, phong thái mang vẻ uy nghiêm, tất cả đều biểu hiện ông ta là một người thương nhân thành đạt, cũng là một gian thương.

Luyến Luyến mỉm cười, là nụ cười khinh thường lạnh lẽo. Trong lời nói của cô có chút trêu tức, "Tôi nên gọi ông là Nghe tổng tài hay bác Nghe đây? Hay là, tôi nên gọi ông... là cha...cha!" Cuối cùng cô kêu lên một tiếng cha với ý khinh thường.

"Cô có ý gì?" Nghe Cẩm Tân cau mày.

"Ah, đúng rồi, đã quên tự giới thiệu với ông," cô ác ý nhìn ông ta, chờ đợi phản ứng của ông. "Tôi với ông cùng một họ, tôi họ Nghe, tôi gọi là Nghe Luyến Luyến, mà mẹ của tôi tên là... Hạ Hàn Tương."

Lời vừa nói ra, Nghe Cẩm Tân kinh hoàng lui người vài bước, khiếp sợ nhìn cô... Nghe Chấn, Tô Nguyệt Hồng cũng trợn mắt há hốc miệng, không dám tin.

Bên kia, nghe thấy bọn họ nói, hai vợ chồng Phương thị cũng hoảng sợ, Luyến Luyến đã biết mọi chuyện từ khi nào? Phương Quân Nghiên vội đỡ Hạ Hàn Tương đi tới.

Trong đại sảnh không khí hết sức quái dị.

"Luyến Luyến, chuyện này là sự thật đúng không?" Long Thiếu Hạo đúng là một chàng trai thông minh, từ những lời đối thoại và phản ứng của bọn họ, cậu tựa hồ có chút hiểu ra, nhất là sau khi nghe được những lời xác định của Luyến Luyến, càng chứng thật những gì mình đoán trong lòng. Nhưng ngoài ra còn có những người vẫn chưa hiểu ra sao, chính là Nghe Ngạo, Nghe Liệt và Nghe Từ Uyên, về mặt mọi người đều lộ vẻ nghi hoặc, vô cùng khó hiểu vì sao khi Nghe Luyến Luyến vừa nói ra tên bản thân, sắc mặt ba mẹ và anh hai đều thay đổi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

"Luyến Luyến "

Một tiếng kêu Luyến Luyến quen thuộc vang lên ở phía sau. Cô ngạc nhiên mừng rỡ quay đầu nhìn lại...

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

"Mẹ, mẹ đã đến rồi, mẹ thấy được không? Mẹ có chứng kiến được người nhà họ Nghe thảm hại ra sao chứ? Mẹ chờ con một chút nữa thôi, rất nhanh thôi con có thể đòi lại công đạo cho những năm dài khổ sở của mẹ con chúng ta." Luyến Luyến giọng điệu giống như được phát phần thưởng, tràn ngập sự chờ mong đầy hưng phấn.

Hạ Hàn Tương hất mạnh tay con ra, đau lòng kêu lên: "Không cần kêu tôi là mẹ nữa, tôi không có con gái như cô."

Luyến Luyến sững sờ nhìn bàn tay bị hất ra, trong lòng đột nhiên trống rỗng.

Cô ngẩng đầu ngơ ngác, nhìn mẹ đang nổi giận: "Mẹ?"

"Cô... cô thật sự làm tôi rất thất vọng, sao cô có thể làm ra cái chuyện trái luân thường đạo lý như vậy, cô biết rất rõ... Không phải cô biết rất rõ cậu ta với cô là..."

"Hắn không phải, hắn không phải." Luyến Luyến thương tâm hét lớn, không muốn mẹ nói ra cái danh từ làm nàng oán hận kia, "Hắn không phải, cho tới tận bây giờ, cũng không phải..."

"Cậu ta là anh trai của cô!" Hạ Hàn Tương kêu to hơn.

"Không phải" Luyến Luyến thê lương hét lớn, "Hắn không phải, con không thừa nhận."

Tuy rằng đa số mọi người ở đây đã mơ hồ biết chuyện này là thực, thế nhưng từ miệng Hạ Hàn Tương nói ra, vẫn làm cho mọi người vô cùng chấn động, đặc biệt là những người hoàn toàn mơ hồ kia, chẳng biết ngọn nguồn nhân quả, tinh thần bị kích động rất lớn. Nghe Ngạo, Nghe Liệt, Nghe Từ Uyên hoàn toàn kinh sợ đến ngây người. Đường Khải và Phương Nhục Thủy cũng bị dọa đến choáng váng, hóa ra... Luyến Luyến với Nghe Ngạo là anh em cùng cha khác mẹ...

"Cô còn khẳng khái một mực, cô... Cô đúng là đưa con gái ngỗ nghịch!" Hạ Hàn Tương thương tâm, bi thương đến nói không ra lời. Bà đau đớn đưa tay ôm ngực, tuyệt vọng nhìn đứa con gái thương yêu nhất của mình, cảm giác đau lòng càng ngày càng rõ ràng hơn.

"Mẹ, mẹ, mẹ làm sao vậy? Mẹ đừng làm con sợ!" Chứng kiến bộ dáng thống khổ của mẹ mình, Luyến Luyến hoảng hốt, cô muốn tiến lên đỡ lấy mẹ mình, nhưng lại bị bà oán hận đẩy ra. "Tôi không có đứa con gái không biết xấu hổ như cô, cô cút đi cho tôi, cút đi cho khuất mắt tôi..."

"Mẹ, mẹ nghe con giải thích, sự tình không phải như mẹ nghĩ đâu..." Luyến Luyến vội vàng giải thích, cô biết mẹ đã hiểu lầm.

"Tôi đã nghe được đầy đủ rồi, cô còn ở đó nói láo, cô... Cô thật sự là... Rất..." Hạ Hàn Tương cắn răng, hận, e rằng phải hỏi ông trời, ông trời ơi, rốt cuộc mình đã tạo nghiệp chướng gì đây?

"Mẹ..."

Hạ Hàn Tương sớm bị tin tức kinh hãi che mắt làm mờ lý trí, đứng ngây người cơ hồ như không nghe tiếng con gái giải thích gì cả.

"Tương nhi, em tỉnh táo lại, trước hết nghe Luyến Luyến giải thích như thế nào đã, sự tình không nhất định giống như những gì em suy nghĩ đâu." Phương Quân Nghiên dù sao cũng là người từng trải gặp qua sóng to gió lớn, hơn nữa người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê, ông tin tưởng rằng Luyến Luyến không phải người hồ đồ, Tương nhi thật sự là quá yêu thương con gái mình, trong lúc nóng vội trách mắng, bà ấy là bởi vì quá quan tâm đến Luyến Luyến, cho nên mới sợ hãi nhiều như vậy.

Giờ phút này, Nghe Cẩm Tân đã có thể trăm phần trăm xác định cô gái trước mắt chính là con gái của ông, cô con gái mà suốt mười một năm nay không hề gặp mặt, thế nhưng ông còn chưa kịp ngạc nhiên vui mừng, đã bị cái tin tức chấn động kia làm ngậy người, con trai ông cùng với con gái ông... Bọn họ từng kết giao, nhưng lại sắp có em bé. Trời ơi! Nghe Cẩm Tân sợ hãi cả người bật run nhẹ, không phải, sẽ không phải.

Trời ơi, rốt cuộc mình đã tạo nghiệt gì?

"Ngạo, con nói rõ ràng cho cha biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?" Nghe Cẩm Tân hai mắt dữ tợn nhìn con trai mình, trong lòng sợ hãi đến toàn thân run rẩy, ngừng một lát lại gần giọng nói tiếp, "Nếu con có nửa câu gian dối, cha sẽ đánh gãy chân con ngay lập tức."

Nghe Ngạo bị phản ứng bất thường của cha làm cho sợ đến ngây cả người, nhưng hắn vẫn một mực nói mình trong sạch, cố gắng rửa sạch nỗi oan ức của chính mình, "Ba, con với cô ấy một chút quan hệ cũng không có, con hoàn toàn không có chạm qua cô ấy, làm sao có cái gì đùa nhỏ, là cô ta hãm hại con." Thật không có cơ sở tự nhiên ở đâu xuất hiện một người em gái, hơn nữa em gái này không ngờ lại là bạn gái trước đây của mình, chuyện này thực làm cho Nghe Ngạo vừa sợ vừa giận.

Nghe Liệt lại sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, trên mặt trắng bệch không như thường ngày, môi run nhẹ, nhưng miệng không thể nói nên lời.

"Ba, thật không ngờ ở bên ngoài ba còn có người phụ nữ khác, ba sao ba lại làm thế... thật làm mẹ thất vọng? Ba như thế nào không làm... lại làm chúng con rất thất vọng?" Nghe Từ Uyển sau một lúc ngẩn ngơ, giờ cũng nổi giận lôi đình, hình tượng người cha vĩ đại trong lòng cô lúc này đây đã hoàn toàn tan biến, cô thật không thể nuốt trôi con giận, "Ba thật là quá đáng, không ngờ ba lừa gạt con và mẹ nhiều năm như vậy, ở bên ngoài nuôi dưỡng con gái riêng lớn như vậy, ba quả thật quá đáng, con chán ghét ba, con hận ba chết đi được."

Ai ngờ, Luyến Luyến nghe xong lại bật cười đến không thể nhìn được, ánh mắt mọi người đều kinh ngạc nhìn cô.

"Thật thảm rồi, Luyến Luyến sẽ không vì bị đã kích quá lớn mà đầu óc có chút không bình thường chứ?" Nhục Thủy thì thảo hời Đường Khải, lo lắng nhìn Luyến Luyến.

"Đừng lo lắng, tôi không điên, tôi hiện tại tốt lắm, tốt đến nỗi không thể nào tốt hơn nữa, tôi chưa từng bao giờ vui vẻ đến như vậy." Luyến Luyến xoay người lại nhìn bọn họ, trên mặt vẫn khó nén được nụ cười, "Hạo, Khải, Nhục Thủy, anh chị không cần lo lắng cho em, cũng không được nhúng tay vào, chỉ cần lặng lẽ ngồi nhìn em diễn là tốt rồi."

"Đưa con gái xấu xa này, loại con gái phóng túng này, Hạo là cô có thể gọi sao chứ? Anh Thiếu Hạo là bạn trai của tôi, anh ấy là của tôi, cô còn không biết xấu hổ, đồ hồ ly tinh, cô với mẹ cô thật cùng một giuộc, rất giống nhau, đều không biết xấu hổ, dù đồ chồng người khác..."

Dưới ánh mắt dường như có ý cười mỉa mai của Luyến Luyến, mặt Tô Nguyệt Hồng bỗng chốc đỏ bừng.

"Đủ rồi, Từ Uyển. Câm miệng!" Thật không ngờ người lên tiếng ngăn cản Từ Uyển lại là Nghe Chấn.

Nghe Từ Uyển không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ anh hai, người anh trai hàng năm không thường xuyên ở nhà này, người anh trai từ trước tới giờ luôn mặt mày nghiêm nghị. Vì vậy cô ta chỉ dám thể hiện ra bộ dáng tức giận, ngoan ngoãn câm miệng lại, mặt mày phụng phịu, trong bụng tức anh ách đứng nép qua một bên.

"Luyến Luyến, em vẫn còn nhớ anh chứ?" Nghe Chấn vẻ mặt thường lạnh lùng cứng rắn giờ thật bất ngờ đang nhìn Luyến Luyến với vẻ hòa nhã khác thường, "Là Anh Chấn đây, khi còn bé em thích nhất là được anh dẫn ra ngoài chơi, anh thường mua cho em ô mai và kem là những món em thích ăn nhất, còn nhớ có một lần em một mực khóc mãi không nín, anh dỗ dành mãi không được, cho nên anh đã lên dẫn em đi mua ô mai, chuyện này là bí mật của hai người chúng ta, em vẫn còn nhớ chứ?"

"Anh Chấn? ..." Trong trí nhớ của cô vẫn còn rõ nét hình bóng người anh trai, hòa cùng với hình dáng người con trai tuấn tú trước mặt chồng chéo lên nhau phẳng phất như cùng một người, "Anh là anh Chấn..."

Nghê Chấn trong lòng vui như mở hội với gặt đầu. "Đúng vậy, phải..."

"Anh cũng là người nhà họ Nghệ." Biểu lộ kinh ngạc vui mừng thoáng chốc lướt qua, nhanh chóng đã bị vẻ lạnh lùng thay thế, cô không quên, "anh Chấn" hồi còn bé của nàng cũng là con của ông ta.

Trên gương mặt anh tuấn của Nghệ Chấn thần sắc có chút bị tổn thương. "Luyến Luyến," anh khẽ khàng kêu lên: "Anh biết cả nhà anh thật có lỗi với em, anh thay mặt người nhà họ Nghệ thật xin lỗi em, nhưng cho đến tận bây giờ anh cũng không muốn gây tổn thương em. Hãy cho anh một cơ hội, để anh được chăm sóc tốt cho em, bồi thường cho em, để anh được quan tâm lo lắng cho em, được không?"

"Không cần, tôi không thêm những thứ của cái đó." Luyến Luyến quay đầu đi chỗ khác, không nhìn tới hân, "Đời này tôi tuyệt không cùng người nhà họ Nghệ có bất kỳ mối quan hệ nào, nếu có thể, tôi thậm chí hận mình không thể đem dòng máu đang chảy trong người cũng hoán đổi đi, mỗi khi nhớ tới trên người tôi cũng chảy một nửa dòng máu giống như các người càng khiến cho tôi cảm thấy ghê tởm."

Nghe lời nói của Luyến Luyến, Nghệ Cẩm Tân sắc mặt càng thảm bại.

Nghê Chấn thương tâm nhìn nàng, "Tiểu Luyến Luyến..."

Luyến Luyến chấn động toàn thân.

Nghê Từ Uyên nhìn đã nửa ngày, cuối cùng không thể nhìn được nữa, cô chưa bao giờ gặp qua anh hai lạnh lùng nghiêm khắc của mình lại đối với ai ăn nói nhẹ nhàng mềm mỏng như vậy, cái con bé đề tiện kia dựa vào cái gì? Con nhỏ đó chẳng qua là ba ngoại tình sinh ra, càng nghĩ càng thấy giận, cô cũng quên phứt lời cảnh cáo của anh hai, lại lớn tiếng nặng: "Có giới cô đi đổi máu đi, nhanh nhanh mà chạy đi đổi, cô không ghê tởm trong lòng tôi còn ghê tởm chán ghét hơn cô, đồ con gái không biết xấu hổ, cô tốt nhất dứt khoát thay sạch máu đi, người nhà họ Nghệ chúng tôi mới không thừa nhận loại người ti tiện như cô, sự tồn tại của cô cũng chỉ làm bẩn danh người nhà họ Nghệ chúng tôi thôi..."

"Câm miệng!"

"Câm mồm!"

Nghê Cẩm Tân cùng Nghệ Chấn đồng thời hét lớn.

Nghê Từ Uyên cảm thấy vô cùng ủy khuất, "Ba, anh hai, hai người hôm nay thật ra là vì sao vậy? Vì sao đều luôn mở miệng che chở cái con nhỏ phóng túng kia? Cái đứa con gái không biết xấu hổ kia nhất định là thấy gia đình họ Nghệ chúng ta giàu có mới quyến rũ anh ba, con gái chưa kết hôn mà đã mang thai, ngầm lại cũng không phải là loại con gái tốt lành gì, loại con gái này có sinh con ra cũng nhất định là loại hồ ly tinh không biết xấu hổ, loại đề tiện. Mẹ, ba lúc này thật sự là quá đáng, mẹ nhất định không thể dễ dàng bỏ qua nha, chúng ta gọi cảnh sát đi, để cho cảnh sát đến điều tra sự việc này, đem bên thứ ba phá hoại gia cang của người khác bỏ vào tù đi, làm cho nó không thể đi lung tung khắp nơi gây họa cho người khác..." Nghệ Từ Uyên đồng đặc nói một mạch, phần nộ trước những việc làm trái luân thường đạo lý, hận không thể giống thời cổ xưa đem mẹ con Luyến Luyến kéo ra bắt đi điều phó.

"Ha ha ha... Ha ha... Ha ha..." Từ Uyên mắng càng tàn nhẫn, mắng càng độc, Luyến Luyến lại càng vui vẻ. Ngoại trừ Nghệ Từ Uyên, mọi người cơ hồ đều phát hiện, đương nhiên cũng có người trong lòng biết rõ ràng mọi chuyện, biết tình hình bên trong, cũng không lấy làm kinh ngạc.

Mỗi khi Nghệ Từ Uyên mắng một câu, Nghệ Cẩm Tân cùng Tô Nguyệt Hồng sắc mặt lại càng khó coi, Nghệ Chấn cũng không có chỗ nào tốt. Trái lại, bị mắng là hồ ly tinh, Hạ Hàn Tương về mặt thanh thân, không thấy chút tức giận, mà bình thường Phương Quân Nghiên yêu vợ như sinh mạng cũng chẳng hề lên tiếng, chỉ thấy thờ ơ, nhưng nét mặt lại ẩn chút ý cười. Mọi người rất nhanh phát hiện có gì không bình thường, chỉ có Nghệ Từ Uyên dường như chẳng vấn chưa đủ, còn Luyến Luyến ư? Như lập được kỳ công, nàng dường như hết sức vui vẻ, tựa hồ như vô cùng hưởng thụ, có chút không bình thường.

Hạ Hàn Tương có chút lo lắng nhìn qua nữ nhi, "Luyến..."

Phương Quân Nghiên giữ chặt tay vợ mình lắc đầu, "Con bé phải kềm nén lâu lắm rồi, đây là khúc mắc trong lòng mà con bé không giải được, dù sao sớm muộn gì cũng phải giải quyết, để cho con bé phát tiết một chút cũng tốt."

Luyến Luyến cười đến nghiêng ngả cả người, cười đến đau cả bụng, cười đến sức cùng lực kiệt...

Long Thiếu Hạo vòng tay dịu dàng ôm cô vào lòng, để cô tựa vào lồng ngực rắn chắc của mình, hân biết cô rất mệt mỏi, cần phải dựa vào vai một ai đó nghỉ ngơi một chút. Luyến Luyến vui đầu vào trong lồng ngực Hạo, khóc tím tấc. Bao nhiêu bất đắc dĩ, chua xót, ủy khuất cùng thống khổ... bấy nhiêu năm được dịp vỡ òa. Cô khóc, khóc đến khàn cả giọng, như muốn đem tất cả những ủy khuất chôn dấu trong lòng một lần khóc ra hết.

Nước mắt đầm ướt cả vai áo Long Thiếu Hạo, nhưng anh không hề để ý đến, chỉ đứng đó ôm siết cô vào lòng, cứ như thế gian này chỉ có hai người bọn họ.

Mọi người không ai đành lòng cất ngang tiếng khóc của Luyến Luyến, chỉ lẳng lẳng đứng nhìn cô, lắng nghe cô khóc, Nghệ Cẩm Tân, Nghệ Chấn hai mắt đỏ hoe. Hạ Hàn Tương theo đó cũng không ngừng rơi lệ...

"Đủ rồi, diễn trò diễn nhiều đó chưa đủ sao, thu hồi lại nước mắt của cô đi, ở đây không ai đồng tình với cô đâu, cô đừng có ở đây giả bộ thương cảm tìm cách đạt được sự đồng cảm của người khác nữa, cho dù hôm nay cô có khóc mù cả hai mắt, tôi cũng sẽ không thừa nhận cô là người nhà họ Nghệ

chúng ta đâu, tôi chết cũng không thừa nhận, cái loại con gái phóng túng dễ tiện như cô..." (*sun: ôi trời cái bà Tử Uyên này cũng dữ dằn quá chứ. *thuy: không những dữ dằn mà còn đáng ghét nữa chứ. *Yu: *gật gật đầu*)

"Chát" Một tiếng tát tay vang lên.

"Ba, ba đánh con?" Nghe Tử Uyên tay bưng hai má nóng bỏng, không dám tin nhìn người cha mà từ nhỏ đã rất yêu chiều mình, "Ba từ trước đến giờ vẫn chưa bao giờ đánh con, ba, không ngờ ba vì đứa con gái phóng túng này lại đánh con?"

"Không được kêu con bé là đứa con gái phóng túng, nó là em gái của con." Nghe Cẩm Tân tức giận quát lớn.

"Cô ta không phải "

"Tôi không phải "

Hai người bọn họ khó được trăm miệng một lời, Nghe Tử Uyên tàn nhẫn trừng mắt liếc nhìn Luyến Luyến một cái, sau đó chuyển hướng nhìn về phía mẹ mình khóc lóc kể lể: "Mẹ, ba càng già càng hồ đồ rồi, mẹ hãy nói lời thật lòng đi, ba vì loại con gái phóng túng kia mà đánh con, mẹ nên vì con mà trút giận."

"Mẹ..." Tô Nguyệt Hồng xấu hổ gục đầu xuống, bà thật sự hoàn toàn không đủ tư cách để nói bất cứ lời gì. "Mẹ không có gì muốn nói."

Nghe Tử Uyên kinh ngạc khó hiểu nhìn mẹ mình, "Tại sao? Mẹ là vợ hợp pháp của ba mà, sao mẹ lại có thể tùy ý để cho mẹ hồ ly tinh cùng với đứa con gái phóng túng kia ở trong nhà chúng ta khóc lóc om sòm, mẹ, mẹ trước kia sẽ không như vậy."

Nghe Ngạo, Nghe Liệt, hai anh em nhìn thấy hành động khác thường của mẹ mình cũng lấy làm khó hiểu, "Mẹ..." "Mẹ..."

Điều này không phải rất quái dị sao? Đường Khải với Phương Nhược Thủy đối mặt nhìn nhau.

"Các người không nói thì để ta nói sao!" Lúc này, Luyến Luyến tựa như một nữ thần sáng chói mà nhìn bọn họ. "Các người không phải muốn biết vì cái gì sao chứ? Thôi được để ta kể cho các người nghe một câu chuyện xưa xem thử có thú vị không!"

"Luyến Luyến." Dưới ánh mắt trào phúng của con gái, Nghe Cẩm Tân vô cùng lúng túng.

"Như thế nào? Chính mình có gan làm nhưng lại không có can đảm thừa nhận sao chứ? Ông lúc trước khi làm phải biết toàn bộ sự tình có một ngày sẽ bị tổ giác chứ." Nàng lạnh lùng nói xong, lại liếc mắt khinh thường nhìn hẩn một cái, chuyển mắt nhìn về hướng ba anh em nhà họ Nghe, "Còn nhớ được các người khi nào thì chuyển đến ở trong khu nhà cao cấp này không? Anh mười một tuổi, anh mười tuổi, cô tám tuổi." Nàng chỉ tay về phía bọn họ từng người từng người một.

"Tại sao cô biết rõ như vậy?" Nghe Tử Uyên kêu to.

"Vì sao tôi biết ư?" Luyến Luyến trêu tức nhìn cô, "Cô hỏi tôi vì sao lại biết, đúng ra câu hỏi này tôi hỏi cô mới phải, bởi vì tôi được sinh ra ở trong căn nhà này, lớn lên ở trong căn nhà này, trước lúc tôi bảy tuổi căn nhà này là của gia đình tôi. Trong căn nhà này còn có ông ngoại tôi, còn có ba và mẹ tôi, hơn nữa cũng chính trong căn nhà này tôi đã được mẹ tôi sinh ra, cô hỏi tôi làm sao mà biết được hả?"

"Không, không thế nào, cô nói hươu nói vượn." Tử Uyên không tin những lời nói xằng bậy của cô ta, căn nhà này rõ ràng chính là nhà của gia đình cô.

"Thật ra cô đến đây là có mục đích gì?" Từ đầu đến cuối chưa từng mở miệng, giờ Nghe Liệt đứng ra nhìn Luyến Luyến nói, "Nếu cô là vì báo thù, chỉ cần kiếm mình tôi là đủ rồi, không cần làm liên lụy đến người nhà của tôi, cho dù cô thật sự là con gái riêng của ba tôi ngoại tình sinh ra, cô cũng chỉ là một người ngoài, bất luận cô giờ thủ đoạn gì đùa giỡn, người nhà họ Nghe chúng tôi vĩnh viễn cũng không thừa nhận cô, cô tốt nhất biến đi càng xa càng tốt, vĩnh viễn không cần lại xuất hiện ở trước mặt tôi, nếu không..."

"Nói đủ chưa? Nói đủ thì cầm miệng lại cho tôi!" Luyến Luyến cắt ngang lời hẩn, lạnh lùng trừng mắt nhìn hẩn, "Anh không cần phải sốt ruột, tôi và người nhà họ Nghe các anh mỗi người đều có một chút ân oán còn chưa thanh toán rõ ràng, bây giờ còn chưa tới phiên anh lên tiếng."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Hạ Hàn Tương không nghĩ mọi chuyện lại lộn xộn phức tạp như vậy, tất cả đều đã qua hơn mười năm rồi, lòng bà cũng đã bình ổn không còn cảm thấy hận. Hiện tại hai bên đều có gia đình của riêng mình, nhắc lại chuyện cũ cũng chỉ thêm khó xử. Bà nhìn con gái, khuyên nhủ: "Luyến Luyến, quên đi, chuyện quá khứ thì cứ để nó trôi qua đi, chúng ta về nhà có được không?"

"Con không cần, con không thể dễ dàng buông tha bọn họ." Luyến Luyến một mực cự tuyệt.

Hạ Hàn Tương cũng cảm thấy có chút phiền muộn, sắc mặt tái đi vì hờn giận, "Luyến Luyến, con thật hơi quá đáng, hôm nay ở đây lại gây hỗn loạn lễ đình hôn của nhà người ta, ngày mai toàn bộ báo chí đều sẽ đưa tin con cùng người nhà họ Nghe có quan hệ, đến lúc đó không phải con cũng bị mọi người dèm pha sao? Con đã phá hỏng buổi lễ đình hôn rồi, cũng làm cho cô dâu tức giận bỏ đi rồi, nhiều đó cũng đủ hả giận rồi."

"Không đủ, vẫn chưa đủ." Luyến Luyến phát cáu với mẹ mình, không thể tha thứ được.

Hạ Hàn Tương cũng phát bực vì con gái ngoan làm trái lời bà, cả giận nói: "Nếu con còn không chịu đi, mẹ sẽ không vui."

Nhìn thấy khuôn mặt kiên quyết của mẹ mình, từng giọt nước mắt trong suốt chảy dài trên má của Luyến Luyến. Luyến Luyến thật thương tâm, thật thất vọng, vì sao ngay cả mẹ cũng hiểu cô, mẹ là người thân duy nhất quan trọng nhất của cô, mẹ nhất định phải hiểu được trong lòng cô đau khổ và oán hận ra sao, vì lẽ gì mẹ lại giúp người nhà họ Nghe? Ngay cả mẹ cũng phản bội cô, như vậy còn ai biết trong lòng cô đang thống khổ ra sao, trong lòng cô có bao nhiêu khổ, có bao nhiêu hận, ai biết? Có ai biết? Tại sao ngay cả mẹ, người mà cô yêu quý nhất cũng giúp đỡ người ngoài chỉ trích cô, như vậy cô vì ai mà sống? Vì ai mà vất vả? Cô sống còn có ý nghĩa gì nữa?

Sự "phản bội" của mẹ như chặt đứt một chút lưu luyến cuối cùng của Luyến Luyến đối với cuộc sống trên thế gian này...

Đột nhiên, một vòng tay ấm áp từ phía sau ôm lấy cô, "Đừng khóc, anh sẽ yêu thương em nhiều hơn!"

Nước mắt Luyến Luyến càng không ngừng tuôn rơi, cô xoay người lại tha thiết ôm siết lấy anh, cô như đang trôi giạt lên đênh trên biển rộng thênh *** h bất được cái phao vôi vàng bám víu lấy. Cô vừa khóc vừa nói: "Hạo, vì lẽ gì anh lại đối xử tốt với em như vậy, em là một cô gái hư hỏng, em thật xấu xa, thật xấu xa, mỗi lần đều khiến anh bị tổn thương, vì sao anh vẫn còn muốn đối xử tốt với em, anh nên hận em, nên đánh mắng em, anh nên giống như bọn họ nằng em chẳng biết liêm sỉ, mắng em là loại con gái phóng túng, loại con gái dễ tiện, nằng em không biết tốt xấu, mắng em ác độc tàn nhẫn, anh mắng em đi, không sao đâu, dù sao những lời này ngày từ nhỏ em cũng nghe qua nhiều rồi, đã nghe quen đến tê dại cả người rồi, anh mắng em đi, càng tàn nhẫn càng tốt, bởi vì chỉ có như vậy em mới không cảm thấy có lỗi với anh, mắc nợ anh nhiều lắm..."

"Anh sẽ không đánh mắng em, lại càng không hận em, bởi vì anh yêu em" Long Thiếu Hạo say đắm nhìn cô, bày tỏ với giọng nói dịu dàng tràn đầy âu yếm nhất: "Luyến Luyến, anh yêu em, thật sự rất yêu em, yêu không sao nói rõ được, yêu nhiều đến nỗi anh không còn là anh nữa, nhưng anh tuyệt nhiên không hối hận, anh chỉ hận bản thân mình vì sao không được gặp em sớm hơn một chút, nếu như vậy em cũng sẽ không phải một đời sống như thế. Em biết không, từ ngay lần đầu tiên gặp em nơi cửa hàng kia anh đã yêu em rồi, Luyến Luyến, những nỗi thống khổ của em, sự oán hận của em anh đều hiểu hết. Anh biết em giờ rất đau khổ, có rất nhiều oán hận nghĩ muốn trút ra hết, anh sẽ không ngăn cản em, em muốn làm gì thì làm cái đó đi, em muốn mắng chửi thì cứ mắng chửi, muốn oán hận thì cứ oán hận, anh sẽ vẫn luôn ở phía sau em ủng hộ bảo vệ em, cho dù em có giết người, anh cũng sẽ thay em gánh vác. Đừng sợ, cả đời này anh sẽ bảo hộ cho em, yêu em, tuyệt sẽ không để cho bất kỳ ai ức hiếp em, nếu có ai dám ức hiếp em, anh sẽ khiến cho kẻ đó vĩnh viễn không trở về được."

Anh ta điên rồi! Thực giác mọi người đều mách bảo như vậy.

Mọi người ở đây đều bị tình yêu điên cuồng của Long Thiếu Hạo làm rung động, từng lời nói chân thành phát ra từ miệng anh làm cho tâm linh của mỗi người ở đây đều chấn động, tình yêu của anh dành cho cô thật sự là một loại tình yêu long trời lở đất, anh ta thật sự không phải là yêu đến phát điên rồi chứ? Không ngờ còn cổ vũ cô ấy đi giết người.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn Long Thiếu Hạo, cứ như anh không phải là Long Thiếu Hạo thường ngày mà mọi người đều biết.

Nghe Ngạo và Đường Khải, cả hai người này rất hiểu rõ con người Long Thiếu Hạo, so với những người khác còn khiếp sợ hơn gấp trăm lần. Đây có thật là chàng công tử nhà giàu chỉ ham ăn chơi du hí bỏ bịch trai gái, Long Thiếu Hạo, mà họ biết không?

Từ trước đến nay Nghe Ngạo vẫn cho rằng tình yêu mà Thiếu Hạo dành cho Nghe Luyến Luyến cũng chỉ là nhất thời mê muội, giờ đây thật sự hối hận vô cùng, chỉ vì muốn dùng thủ đoạn chia rẽ tình yêu của Hạo với Luyến Luyến mà một tay mình đã cắt đứt đi tình bạn bao năm giữa bọn họ. Nhìn thấy bộ dáng hiện tại này của Hạo, Nghe Ngạo càng khẳng định Hạo thật sự yêu sâu sắc Nghe Luyến Luyến, lúc trước khi bị mình đánh mất Luyến Luyến, Hạo đã không cùng mình đánh một trận long trời lở đất thì ra là cậu ấy thật sự thủ hạ lưu tình.

Chứng kiến cảnh này, Nghe Từ Uyển bị chấn động, lòng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng không có chút cảm động nào, cô ghen tị đến phát điên, cô hận đến nghiến răng nghiến lợi...

Luyến Luyến nước mắt giống dòng thác lũ cuộn cuộn tràn ra, nước mắt không ngừng tuôn rơi, cô cầm lấy tay hắn siết chặt, khóc đến nỗi gần như không thở được.

"Không cần đối xử với em tốt như vậy, nếu không em sẽ rời đi trong luyến tiếc."

Long Thiếu Hạo kinh hoàng, thì ra, cô thật sự nghĩ muốn... mỗi tưởng tượng đến việc có thể mất đi cô, anh không thể nào bình tĩnh được nữa, ôm chặt lấy cô vào lòng, dùng hết sức đến nỗi muốn đem cô hòa nhập sâu vào trong thân thể của chính mình. Thật lâu sau đó, anh rốt cục khôi phục lại, dịu dàng nhẹ giọng nói bên tai cô: "Anh chính là muốn em luyến tiếc." Một câu nói tuy ngắn nhưng lại biểu lộ hết tình yêu say đắm vô tận trong lòng anh đối với cô.

"Thế nhưng em không xứng, anh tốt như vậy, nên tìm một cô gái tốt, mà em chỉ là một người không ai muốn, cả người đều là bi thương, ác độc lại còn là một cô gái phóng túng hư hỏng, hơn nữa em đang mang thai đứa con của người khác, tất cả những điều này anh đều không ngại sao chứ?"

"Anh không ngại, anh chỉ cần em ở lại bên cạnh anh thôi, anh cũng rất cảm kích ông trời đã ban em cho anh, toàn bộ những điều này anh đều không ngại, chỉ cần những gì em yêu thì anh đều yêu, em hận thì anh đều hận, con của em cũng là con của anh." Trong mắt Long Thiếu Hạo không hề có chút chán

ghét nào đối với Luyến Luyến, chỉ tràn ngập yêu thương khiến cho cõi lòng cô tan nát.

"Có anh ở đây, anh sẽ không để em cảm thấy cô đơn nữa, anh sẽ xoa dịu những nỗi bi thương trong lòng em, anh sẽ khiến cho em tương lai cuộc sống chỉ còn lại hạnh phúc cùng vui vẻ, tha thứ cho anh đã không thể cùng em trải qua những đau thương trong quá khứ, thế nhưng, tương lai của em anh sẽ không bao giờ vắng mặt nữa."

Vì sao? Vì sao? Vì sao không cho mình sớm gặp anh một chút? Tất cả đều không còn kịp nữa rồi, Luyến Luyến đau lòng đến nghẹt thở!

Cõi lòng cô tan nát, nhìn về phía anh gào to, "Anh không hiểu, anh không hiểu đâu, không còn kịp nữa rồi, tất cả đã quá muộn, em không phải là cô gái tốt đẹp nhất trong lòng anh, em đã sớm không còn thuần khiết, cái buổi tối kia ngay lần đầu tiên gặp mặt, em đã sớm bị hai tên cầm thú..."

"Luyến Luyến..."

"Luyến Luyến..."

Hạ Hàn Tương cùng Phương Nhược Thủy đồng thanh kêu to.

Thế nhưng, những từ còn lại trong lời nói của cô cũng còn chưa kịp nói ra, đã bị Long Thiếu Hạo đem toàn bộ nuốt vào lòng...

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ.

Nụ hôn này rất dài, dường như kéo dài lâu đến một thế kỷ vậy, nhưng không ai muốn khuấy rầy bọn họ, mới vừa bắt đầu còn có người thấy tràn đầy hứng thú, nhưng không bao lâu cũng cảm thấy xấu hổ quay đầu đi chỗ khác.

Sau khi nụ hôn kết thúc, Long Thiếu Hạo bên tai cô nhẹ nhàng nói, "Anh biết."

Luyến Luyến không dám tin sừng sốt nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

"Anh biết." Long Thiếu Hạo thật sâu nhìn vào mắt cô, "Trước đây rất lâu anh đã biết."

Cảm giác xấu hổ tràn ngập trong lòng, Luyến Luyến gần như muốn ngất đi... cô thật sự sợ hãi, cái gì cũng không còn nghe thấy, trong tâm tưởng chỉ có một câu không ngừng lặp đi lặp lại, anh ấy đã biết, anh đã biết hết mọi chuyện. Cô đau khổ giấu diếm, cô tuyệt vọng sợ hãi anh biết chuyện, vậy mà anh cái gì cũng đều đã biết, anh làm thế nào biết chuyện của cô?

Luyến Luyến hoảng loạn rơi vào nỗi sợ hãi khôn cùng, sợ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của anh, sợ phải nghe anh nói những lời mà cô không thể chịu đựng được, cô gần như sụp đổ... giống như nỗi điên gào thét lên: "Anh biến đi, anh đi đi, em không muốn gặp anh nữa, em không bao giờ... không bao giờ muốn gặp lại anh." Cô vừa kêu thét vừa cố sức đẩy anh ra, hai mắt vẫn nhắm nghiền nhòa nước mắt, trước sau vẫn không mở ra.

Long Thiếu Hạo vòng hai tay ôm ghì lấy cô như kim sắt, mạnh mẽ, kiên quyết dùng sức giữ cô trong vòng tay của mình. Luyến Luyến hoàn toàn không có cách gì thoát ra khỏi vòng tay của anh, cô liền mắng anh, đá anh, cắn anh thật mạnh, thật sâu đến nỗi nơi dấu răng trên tay anh chảy cả máu. Long Thiếu Hạo vẫn nhất quyết không buông cô ra, những người chung quanh vừa dõm bước tiến lên muốn giúp anh giữ Luyến Luyến đang điên cuồng vùng vẫy, nhưng đều bị ánh mắt lạnh như băng của Long Thiếu Hạo làm cho hoảng sợ mà lui bước. Anh mặc cho cô gây ra vô số vết thương trên người anh, cứ việc cho quần áo xốc xệch, tóc tai rối loạn, khắp người vết thương cũ mới, nhưng anh giống như không hề có cảm giác đau đớn, vẫn một mực tha thiết ôm chặt cô vào trong lòng, ánh mắt tràn ngập yêu thương và dịu dàng nhìn cô đang vùng vẫy trong lòng mình.

Đánh một mồi, nắn một mồi, Luyến Luyến gần như kiệt sức, mệt rã rời ngã người vào trong lòng anh, một lúc lâu sau, cô thở dốc rồi từ từ bình tĩnh hơn. Tâm tình cũng trấn tĩnh trở lại...

"Bây giờ đã thoải mái hơn chút nào chưa?" Long Thiếu Hạo cất giọng dịu dàng hỏi.

"Tại sao?" Luyến Luyến rầu rĩ hỏi, cô vẫn không dám ngẩng đầu lên.

"Cô bé ngốc nghếch của anh!" Long Thiếu Hạo bật cười khẽ một hồi, "Sao em còn hỏi câu hỏi ngu ngốc như vậy nhỉ."

Ngã đầu trong vòm ngực ấm áp rắn chắc của anh, Luyến Luyến cảm giác được vòm ngực anh đang khẽ rung động. Anh đang cười. Tuy rằng không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng Luyến Luyến biết trên mặt anh nhất định lộ vẻ ngọt ngào dịu dàng.

Long Thiếu Hạo ôm chặt cô trong lòng, tay phải nhẹ vuốt ve mái tóc dài mềm mượt của cô, anh dịu dàng mỉm cười, triu mến nhẹ giọng nói: "Đương nhiên

là bởi vì anh yêu em rồi!"

Luyến Luyến hạnh phúc nhắm mắt lại, an tâm tựa vào trong lòng ngực anh.

Đột nhiên, anh chuyển đề tài, khẽ gõ nhẹ một chút vào đầu của cô, giọng điệu vừa tức vừa hận, "Cô bé ngốc ngếch này, em rốt cuộc muốn anh phải bày tỏ với em bao nhiêu lần nữa đây!"

Cô rất thích anh dùng loại giọng điệu yêu chiều này nói chuyện với cô.

"Mỗi ngày một lần, bằng lòng không?" Cô ngẩng đầu, nhìn thấy hai mắt anh ngập tràn nỗi xúc động.

"Bằng lòng, đó là vinh hạnh của anh."

Long Thiếu Hạo hạnh phúc nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

"Em không có mang thai, cũng không có yêu Nghê Ngao, em chỉ vì trả thù người nhà họ Nghê nên mới trước mặt các phóng viên nói ra những lời kia." Luyến Luyến bình tĩnh nói: "Em rất hận người nhà họ Nghê, em hận mỗi một người trong gia đình họ Nghê, cho nên em muốn trả thù bọn họ, em có ý ở trước mặt các phóng viên phá hỏng lễ đính hôn của bọn họ, chuyện tốt như vậy để gì các phóng viên bỏ qua, bọn họ nhất định rất kinh ngạc đối với thân phận của em, bọn họ nhất định tìm kiếm mọi cách tìm hiểu về đời sống cá nhân của em, bao gồm cả các thông tin liên quan đến mối quan hệ giữa em và gia đình họ Nghê. Cứ như vậy nhất định bọn họ sẽ truy ra được giữa em và Nghê Ngao có một nửa quan hệ huyết thống, từ đó mọi chuyện xưa đều được phanh phui trên các mặt báo, lúc đó mọi người đều biết hết, chuyện bê bối như vậy thế nào cũng gây chấn động, trở thành đề tài cho mọi người chê giễu bàn tán. Người nhà họ Nghê vì vụ tai tiếng này mà cả đời đều không thể ngóc đầu lên làm người, bởi vì chỉ cần bọn họ đi ra ngoài, trên mặt đã bị đóng dấu hai chữ "đáng khinh", sẽ bị mọi người gièm pha, chê diễu, cảm thấy rất mất mặt. Đến lúc đó toàn bộ những bí mật ghê tởm xấu xa bị che giấu đều được phanh phui ra ánh sáng, em cũng chuẩn bị sẵn cả di thư rồi, chỉ cần em vừa chết, chân tướng sự thật về gia đình họ Nghê sẽ được phơi bày, bọn họ cũng sẽ chịu sự chỉ trích và thóa mạ của người đời, nơi này sẽ không còn chỗ nào cho bọn họ dung thân, gia đình họ Nghê cũng vì vậy mà hoàn toàn sụp đổ, đây là toàn bộ kế hoạch của em"

Mọi người nghe được, ai nấy đều cảm thấy kinh hồn khiếp đảm!

"Ngu ngốc, ngốc quá." Long Thiếu Hạo lo lắng siết chặt vòng tay tha thiết ôm cô vào lòng, rất sợ cô một lòng quyết lấy cái chết để trả thù mà vĩnh viễn biến mất, khiến anh không bao giờ có thể gặp lại cô nữa. "Em có hận, có oán gì cứ nói cho anh biết là được rồi, anh có thể giúp em báo thù. Em muốn hành hạ bọn họ như thế nào anh đều có thể làm được, miễn là em đừng bao giờ lấy sinh mệnh mình ra đánh cược, em nhất định không được làm vậy. Anh không cho phép, sinh mệnh của em, thân thể của em, trái tim của em, đều là của anh, không có sự cho phép của anh, cho dù là em, cũng không thể làm tổn thương đến nó."

Lòng Luyến Luyến tràn ngập cảm động. Tuy rằng, lời nói của anh rất ngang ngược, rất chuyên chế, nhưng lại làm cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Trong tích tắc Nghê Cẩm Tân dường như đã già thêm mười tuổi, ông hết sức đau buồn, xót xa tự hỏi, đây thật sự là đứa con gái mình đã xa cách mười mấy năm trước sao: "Con... Con thật sự hận ba nhiều như vậy ư? Thậm chí con sẵn sàng lấy tính mạng mình ra đánh đổi ư?"

"Đúng!" Luyến Luyến không chút do dự quả quyết thừa nhận. Lúc này, cô đã thoát ra khỏi lòng Long Thiếu Hạo, cô đang cùng ông mặt đối mặt, ánh mắt không chút sợ hãi, can đảm nhìn thẳng vào mắt ông. Long Thiếu Hạo đứng sau lưng cô, chăm chú nhìn cô.

Luyến Luyến nhìn ông, trong mắt tràn ngập nỗi oán hận. Cô cắn răng nói: "Tôi không chỉ hận ông, tôi còn hận từng người một trong gia đình họ Nghê các người, ông có biết mỗi người trong nhà họ Nghê của ông ác độc đến cỡ nào không? Nhất là ông, cùng người đàn bà kia, " cô phẫn nộ chỉ ngón tay về hướng Tô Nguyệt Hồng, "Cả hai người cùng tị mi lập một kế hoạch không chừa vào đâu được, mượn cơ tiếp cận mẹ tôi, giành được cảm tình của ông ngoại và mẹ tôi, mưu đoạt gia sản của ngoại, sau đó tàn nhẫn vứt bỏ mẹ con hai người chúng tôi qua một bên, ngang nhiên đem bốn đứa con riêng của ông cùng người đàn bà kia nghênh đón vào nhà, nơi thuộc về hai mẹ con chúng tôi, cho phép người đàn bà kia cùng đám con của bà ta ở cùng hai mẹ con chúng tôi dưới một mái nhà. Ông có bao giờ nghĩ qua, hay có chút băn khoăn nào về cảm nhận của hai mẹ con chúng tôi không? Mẹ mới là người vợ hợp pháp của ông, người vợ mà ông danh chính ngôn thuận kết thành vợ chồng, tôi mới là con gái hợp pháp của ông, ông sao có thể làm ra cái việc độc ác như vậy?" Những lời Luyến Luyến nói như một sấm vang chớp động, làm Nghê Ngao, Nghê Liệt và Nghê Tử Uyển hoàn toàn không dám tin. Long Thiếu Hạo, Đường Khải, Phương Nhượng Thủy cũng đều giống nhau vô cùng kinh ngạc.

"Mẹ từ nhỏ sống trong an nhàn sung sướng, lúc đó mang theo tôi vừa tròn bảy tuổi rời khỏi nhà trong nỗi uất hận. Chúng tôi tứ cố vô thân, trong người không một đồng xu dính túi. Ông cũng biết mẹ chưa từng chịu khổ, chưa từng bị người khác xem thường, bỗng nhiên trong phút chốc mất hết tất cả. Không nhà cửa, không tiền bạc, chịu đói, chịu khát, những nỗi khổ cực tui nhục đó ông không bao giờ có thể tưởng tượng được; tôi rõ ràng có ba lại cũng bị mắng là đứa con hoang, không một ai thêm làm bạn với tôi. Mọi người chỉ biết đánh tôi, mắng tôi, xem thường tôi; mẹ vì mưu sinh, phải đi làm thuê làm mướn, ngày ngày giặt quần áo bán cho người ta, đôi bàn tay từ nhỏ chỉ biết đàn dương cầm, chưa từng làm qua việc nặng nào, giờ phải làm

những việc nặng nhọc dơ bẩn, ngâm nước đến lở cả tay, còn thường phải chịu sự quấy rối trêu chọc của đám lưu manh côn đồ. Chúng tôi ở trong căn nhà trọ nhỏ bằng gỗ với giá thuê rẻ mạt nhất, không có cửa sổ, tôi và mẹ đêm không dám ngủ, suốt đêm chỉ biết lặng ôm nhau nằm cùng một chỗ nhìn chằm chằm ra cửa, sợ hãi đột nhiên có người phá cửa xông vào. Mùa đông gió lạnh thổi vào khiến chân tay chúng tôi rét cứng, toàn thân chết lặng, nhưng ngày hôm sau vẫn phải tiếp tục làm việc như thường, bởi vì, không làm sẽ không có cơm ăn; không đến hai năm, mẹ bị cuộc sống đầy dọa đến thân hình tiêu tụy, thần sắc phờ phạc không ra con người. Ông vĩnh viễn cũng không bao giờ có thể tưởng tượng được chúng tôi rốt cuộc trở thành bộ dáng như thế nào đâu. Chín tuổi tôi bắt đầu đi lượm rác, mỗi ngày ăn bánh mìn thâu uống nước lã. Những đứa trẻ cùng tuổi với tôi thì được ngã vào lòng cha mẹ nũng nịu, còn tôi thì phải sống cảnh bốn ba, bươn chải nhặt rác kiếm sống, vì nếu không làm thì lấy cái gì mà ăn, thật khổ cực. Mỗi ngày sau khi tan học tôi lại phải chăm sóc mẹ ngã bệnh, bắt đầu nấu cơm, chờ lúc sau khi mẹ mỏi mệt chìm vào giấc ngủ, tôi liền đến gõ cửa từng nhà hỏi người ta có quần áo bẩn cần giặt hay không, giặt một món đồ kiếm được một xu..."

Nghe đến đó, tất cả mọi người đều không dám tin nhìn cô. Nghe Cẩm Tân trong lòng cảm thấy đau nhói và hối hận không ngớt.

Phượng Quân Nghiên càng thêm yêu thương vợ mình muốn phần, ông giúp bà lau đi nước mắt trên mặt, "Minh chưa bao giờ nói qua với anh việc này, anh cũng không biết nói gì nữa, đáng lý ra anh nên tìm được mẹ con em sớm hơn một chút, nếu không em và Luyến Luyến cũng sẽ không phải chịu nhiều khổ cực như vậy" Ông tự trách mình không thời.

Hạ Hàn Tương dịu dàng nhìn chồng, "Minh không cần tự trách, chuyện này không liên quan đến mình, mọi chuyện cũng đã là quá khứ rồi." Đúng vậy, Những đau khổ này đều đã là quá khứ, mọi chuyện cũng đã qua hết rồi, lúc đó khắc vào tâm khảm đau đớn sâu sắc, nhưng theo thời gian mọi chuyện cũng đã dần dần phai nhạt, thế nhưng Luyến Luyến lại tựa hồ như chưa bao giờ quên đi, cô thật là bị thương tổn quá sâu...

"Từ nay về sau có anh ở đây, anh sẽ không để cho mẹ con em bị bất cứ thương tổn nào nữa." Phượng Quân Nghiên trịnh trọng tuyên bố.

"... Tôi mười hai tuổi bắt đầu làm lao động vị thành niên, chỗ nào có thuê làm công đều có mặt tôi, lúc mười sáu tuổi một ngày làm ba công việc, lúc nhiều nhất là làm năm công việc một ngày. Sau khi lên đại học một ngày làm bảy công việc, sáng sớm lúc trời còn tờ mờ sáng đã phải thức dậy đi giao sữa, tiếp đó trời còn chưa sáng lại đi giao báo, sau đó đến cửa tiệm làm công phục vụ bữa sáng cho khách, giờ nghỉ trưa ở căn tin trường học phụ giúp bưng bê, buổi chiều còn đứng bán hàng ở sân ga, buổi tối làm công ở quán nhậu, về đến nhà thì giúp mẹ đến các nhà xung quanh đem quần áo bẩn về giặt kiếm thêm thu nhập..."

"Đủ rồi, thôi đủ rồi, không cần nói nữa." Nghe Cẩm Tân nghe không nói nữa, lòng ông đau xót như ai vò ai xé, trái tim như rỉ máu. Đây là con gái của ông, đứa con gái mà ngay từ nhỏ ông đã rất cưng chiều, yêu thương xem như bảo bối, đứa con bé bỏng lúc nào cũng đeo dính theo ông những nhoe nhào đáng yêu, được mọi người chiều chuộng, ấp ủ trong vòng tay thương yêu, nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, một bảo bối mà người trên kẻ dưới trong nhà đều yêu thương che chở, là đứa trẻ duy nhất sau này sẽ nối nghiệp tập đoàn được mọi người xem trọng. Là ông, chính ông đã hủy hoại toàn bộ cuộc sống của con bé, trời ơi! Ông đã làm gì, nói cho cùng thì chính ông đã làm cho con bé chịu nhiều khổ sở, con bé chẳng qua vẫn chỉ là đứa trẻ thôi mà!

"Mới nghe nhiều đó đã không chịu nổi rồi sao, còn có những chuyện thực sự còn tàn khốc hơn nữa." Luyến Luyến cười lạnh, "Vì cuộc sống, vì cần tiền giúp mẹ khám bệnh, tôi không dám bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể kiếm tiền, bốn tháng trước một buổi tối khoảng hơn nửa đêm một chút, sau khi công việc kết thúc tôi rời khỏi chỗ làm, trên đường về nhà, gặp phải hai gã con trai học cùng lớp, ở ngõ tắt nhỏ sau đồng rác, bọn chúng đã ra tay... cưỡng bức tôi..."

"Con gái tôi, trời ơi!" Một tiếng kêu thất thanh vang lên, Nghe Cẩm Tân hỗn loạn, loạng choạng ngã xuống sô pha ở phía sau, trong miệng không ngừng lầm bầm: "Ba không tin, ba không tin, ba không tin..."

Ba anh em nhà họ Nghe hoàn toàn khiếp sợ nói không nên lời, sắc mặt Nghe Liệt trắng bệch, hấn, đồ chết tiệt! Hấn rốt cuộc đã làm cái gì đối với cô ấy...

Nghe Chấn trái tim như bị bóp nát, đau quá, anh hận, thật sự hận chính mình đến cuối cùng đã không thể bảo vệ em gái mình, mười năm trước cũng vậy, mà bây giờ cũng vậy. Anh hận bản thân mình vô năng, thế đấy, nhiều năm trôi qua anh vất vả tìm kiếm hai mẹ con họ lâu như vậy, cố gắng tìm kiếm bao năm nay là vì cái gì, vì cái gì, vì sao đến khi anh có đủ khả năng bảo vệ hai mẹ con họ, lại khiến cho Luyến Luyến, đứa em gái tội nghiệp của anh bị nhiều thương tổn đến vậy? Anh thật thương xót đứa em gái này, "Luyến Luyến..." Anh đau lòng nhìn cô, "Anh Chấn thực xin lỗi em, thực xin lỗi em, từ đây về sau anh sẽ không cho bất kỳ ai trong bọn họ thương tổn em nữa, trở về đi được không, em hãy trở lại bên cạnh anh, có được không?" Anh vươn rộng đôi tay tha thiết hướng về phía cô, nhìn cô khẩn cầu.

Luyến Luyến hai mắt cay xè ngăn ngăn nước mắt, cô yêu quý nhất là anh Chấn, nhưng... anh cũng là người nhà họ Nghe, cô vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho người nhà họ Nghe, cô hận nhất chính là người nhà họ Nghe. Cô hoàn toàn suy sụp khi thấy anh Chấn của cô đang vươn hai tay hướng về phía cô vậy vậy, cô khóc ròng nói: "Tôi không có anh trai, anh không phải anh trai tôi, bây giờ lại thừa nhận em gái, anh không thấy quá muộn rồi sao. Khi tôi bị người khác ức hiếp lúc đó anh ở đâu? Khi tôi bị kia hai tên cầm thú cưỡng bức chà đạp trên mặt đất, lúc đó trốn cũng trốn không thoát, khi tôi một lòng kêu gào gọi cha, gọi anh Chấn đến cứu, lúc đó các người lại ở đâu? Các người đang cùng người nhà hưởng thụ niềm vui gia đình, các người có ai có thể hiểu được sự đau đớn thể xác cũng như tâm hồn của tôi lúc đó. Ai trong các người có thể hiểu được nỗi sợ hãi của tôi? Bọn nó từ lúc nửa đêm không ngừng làm nhục tôi đến hùng hống, bọn nó ở trước mặt tôi chơi trò đoán số, xem ai lên trước, lần lượt thay phiên cưỡng bức tôi, ha ha ha... các người ai có thể hiểu được nỗi hận của tôi..." Luyến Luyến hoàn toàn sụp đổ. Cái đêm hôm đó là cơn ác mộng vĩnh viễn bao trùm cả cuộc đời cô, suốt đời này cô cũng không thể nào quên được.

Ở đây mỗi một người đều khóc, ngay cả Nghe Tử Uyển, người lúc nào cũng chán ghét Luyến Luyến cũng khóc, Nghe Cẩm Tân cả người ngây ra, choáng váng, sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

Long Thiểu Hạo dịu dàng vòng tay từ sau lưng cô, tha thiết ôm siết cô vào lòng.

Nước mắt không ngừng tuôn rơi, từng giọt từng giọt rơi xuống cổ cô, lạnh lẽo băng giá, toàn thân Luyến Luyến run rẩy, tâm trí rối ròi.

Long Thiểu Hạo biết bản thân mình không thể khóc, nhưng trên mặt gương mặt của anh, từng giọt nước mắt lại rơi xuống như mưa, như nói cho anh biết, anh thật sự đang khóc. Thân là thiếu chủ của Long môn, từ nhỏ từng chịu đủ loại huấn luyện rất nghiêm khắc, nhưng anh chưa bao giờ chảy nước mắt dù chỉ một giọt, thậm chí ngay cả một chút nhăn mày nhịu mặt cũng không có, ngay cả đối với mẹ, người mà anh yêu kính nhất, thương yêu nhất đang đau bệnh chết ở trước mắt hắn, anh cũng không có chảy qua một giọt nước mắt nào, bởi vì nước mắt là sự yếu đuối. Thế nhưng, trong lòng anh bây giờ thật sự rất đau rất đau, anh thật hận bản thân mình tại sao không thể gặp cô sớm hơn một chút.

"Hạo, em rất khổ sở, em rất đau khổ." Luyến Luyến căng thẳng nắm chặt lấy ngực áo Hạo, "Em không chịu nổi rồi, sắp chết ngạt rồi."

Long Thiểu Hạo nghẹn ngào, tha thiết ôm chặt cô vào lòng, âu yếm hôn lên môi cô, "Đừng sợ, có anh ở đây."

Luyến Luyến khóc, "... em liều mạng chống cự luôn miệng gọi cha, hy vọng ông ấy giống như thiên thần hiện ra trước mặt em, đánh bọn người xấu xa kia chạy đi, cứu em thoát khỏi biển khổ. Em tự nói với bản thân mình, chỉ cần ông ấy xuất hiện, chỉ cần có một người xuất hiện cứu em bất luận là ai đi nữa, em sẽ tha thứ cho ông ấy, thế nhưng, dù em có kêu gào than khóc, cõi lòng từ trần đầy hy vọng đến thất vọng rồi tuyệt vọng cũng không có ai hiện ra cứu em, trái tim em tan nát, đã chết, cả người em đều chết lặng, em hận, em rất hận, thật sự rất hận..."

"Em muốn giết bọn chúng, nhưng mà em ngay cả chút sức lực chống cự lại cũng không thể, bọn chúng cứ như vậy lần lượt thay phiên cường bức em trong cái ngõ tắt nhỏ tối tăm đó, mãi cho đến lúc cảnh sát đến." Luyến Luyến như là đang thuật lại câu chuyện của người khác, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh làm cho người ta sợ hãi, "Em ở bệnh viện nằm suốt hơn một tháng, cả người ngây ngốc, choáng váng, ngây dại. Ngay cả mẹ người mà em yêu nhất cũng không nhận biết, vẫn là chú Phương giống như cha đẻ luôn chu đáo trông nom em, chú vì em đòi công đạo, cùng cảnh sát truy nã hung thủ. Mỗi ngày chú tỉ mỉ chu đáo quan tâm, chăm sóc em, tự tay bón cho em ăn, như si ngốc ngây ngô nói chuyện cùng em, chưa bao giờ chú ngại phiền toái, là chú khiến cho em có lại cảm giác được cha yêu thương, chiều chuộng. Cả Khải và Nhược Thủy nữa, hai người bọn họ làm cho em biết tới cái gì gọi là tình anh chị em, họ làm em biết thế nào là tình thân, là người một nhà, rồi đến anh, Hạo, là anh làm cho em biết cái gì là tình yêu, cái gì gọi là hạnh phúc" cô dịu dàng nhìn anh, "Em yêu anh, nhưng em là một cô gái không thuần khiết, yêu anh làm em càng thấy mình tự ti. Em sợ bản thân vậy sao có thể xứng đôi với anh, một chàng trai ưu tú tốt đẹp như thế kia. Vốn dĩ em cũng đã quyết định cả đời này sống cô độc, em quyết định trả anh lại cho Nhược Thủy hoặc Nghê Từ Uyển, bởi vì chỉ có người xinh đẹp thanh khiết như vậy mới xứng đôi với anh, thế nhưng, bọn họ đã không buông tha em."

"Bọn họ là ai?" Long Thiểu Hạo triu mến hỏi, nhưng ánh mắt lại sắc lạnh khiến người khác phải kinh ngạc và hoảng sợ.

Luyến Luyến lại trả lời một nẻo, "Còn nhớ rõ lần trước sự kiện em thiếu chút nữa chết ở ngõ tắt phía sau trường học không?"

Anh như thế nào mà quên được, khoảnh khắc kia làm trái tim anh như tan nát vỡ vụn, hồn phi phách tán, vô cùng hoảng hốt sợ hãi, đến tận bây giờ sự kiện kia vẫn còn như mới, vẫn còn hiện rõ mồn một trong tâm trí anh, anh từng thề qua, nếu anh biết được là ai đã thương tổn đến cô, anh thề sẽ giết kẻ đó, cho dù có bay lên trời hay xuống tận địa ngục anh cũng quyết phải giết được hắn, Long Thiểu Hạo nghiêng răng, gặt mạnh đầu.

Luyến Luyến nói tiếp: "Nghê Liệt vì giúp Nghê Từ Uyển đoạt lại anh, hấn gọi thuộc hạ bốn người ra tay cường bức em..."

Chuyện này chỉ có Luyến Luyến và đương sự biết, mọi người từng muốn hỏi qua nhưng rồi lại thôi, không dám hỏi, không dám nghĩ tới...

Mọi người vô cùng phẫn nộ, đều dùng ánh mắt ngập đầy sự chỉ trích nhìn Nghê Liệt, Nghê Liệt sắc mặt trắng bệch.

"Đồ nghịch tử này." Nghê Cẩm Tân tức điên lên, "Con bé là em gái của mày mà, nó chịu khổ còn chưa đủ nhiều hay sao? Mày thật đáng chết, cái tên cầm thú này, mày còn không bằng súc sinh, sao tao lại sinh ra mày, một đứa con ngỗ nghịch như vậy chứ"

"Ba, thực xin lỗi, con không biết, con lúc ấy không biết cô ấy là..." Nghê Liệt cũng đã hối hận muốn chết, "Nhưng mà cuối cùng con cũng kêu bọn nó dừng tay rồi"

Luyến Luyến hừ lạnh một tiếng, "Nếu không phải tại tôi tự sát ngay trước mặt cậu, cậu sẽ bỏ qua cho tôi sao?"

Lời nói của Luyến Luyến làm mọi người đứng đầy đều kinh hãi.

"Súc sinh!" Nghê Cẩm Tân dùng hết sức vung mạnh tay tát một cái vào mặt Nghê Liệt.

Nghê Liệt vẫn còn chưa kịp có phản ứng trước cái tát tay như trời giáng của cha, lại chỉ trong chớp nhoáng cảm thấy một trận gió thổi tới, tức thì một nắm đấm giáng thẳng xuống mũi hắn. Mãi đến lúc Nghê Liệt bị đánh bay đi, mọi người mới nhìn rõ là ai.

Long Thiểu Hạo trong bộ dáng âm trầm lãnh khốc giống như là quỷ sứ từ dưới địa ngục chui lên, làm kẻ khác không tự chủ được cảm thấy rùng mình sợ

hãi, anh đứng ở trên cao nhìn xuống Nghê Liệt đang thảm hại nằm trên mặt đất, khẩu khí lạnh như băng khiến người khác trong lòng kinh sợ, "Tôi nói rồi, bất cứ ai làm thương tổn đến Luyến Luyến, tôi đều không tha, đừng hòng mong còn đường sống sót trở về. Nghê Liệt, đây là tại cậu muốn chết."

Nghê Liệt tay ôm mũi bị đổ máu, sợ hãi nhìn Long Thiếu Hạo.

"Cậu có lẽ còn chưa thấy qua tôi dùng thủ đoạn như thế nào đối phó với kẻ thù hả, Nghê Liệt, tôi sẽ không giết cậu đâu, làm vậy thật có lợi cho cậu quá, tôi sẽ hủy đi thứ quan trọng nhất đối với cậu, thứ mà cậu quan tâm nhất là gì, chẳng hạn như, Bang Bò Cạp đen..."

Nghê Liệt nhất thời hai mắt mở trừng trừng, sợ hãi nhìn Long Thiếu Hạo, không thể nào, không ai biết, không ai biết được bí mật này.

Ngoại trừ Nghê Liệt và Long Thiếu Hạo, tất cả mọi người đều không ai rõ bọn họ đang nói cái gì.

Long Thiếu Hạo tựa hồ còn ngại Nghê Liệt không đủ sợ hãi, không đủ để lấp đầy nỗi căm hận trong lòng, anh lạnh lùng cười, chẳng biết từ khi nào trên tay lấy ra một cây đao nhỏ, chậm rãi tiến gần về phía Nghê Liệt, "Cây đao nhỏ này cậu hẳn không xa lạ gì chứ, tôi vẫn luôn mang nó bên mình, chính là chờ ngày này, chờ cái ngày mà tôi có thể cắm nó vào cái kẻ can đảm kia, kẻ dám cả gan làm thương tổn trên người Luyến Luyến, tôi một khắc cũng quên không được ngày hôm đó."

Nghe hiểu được ý tứ của Long Thiếu Hạo, mọi người thấy cậu ta giống như kẻ điên.

"Hạo, cậu điên rồi." Nghê Ngao tiến lên đứng chắn trước mặt cậu bạn mình, "Cậu thật muốn giết nó sao chứ? Cậu hãy bình tĩnh một chút, chuyện này còn có ba tôi có thể xử lý."

"Cút ngay," Long Thiếu Hạo nhanh nhẹn vung quyền đánh tới, lần này Nghê Ngao đã có chuẩn bị, tránh được trong gang tấc, nhưng lại không tránh khỏi một cước Long Thiếu Hạo nổi tiếp quét ngang, thân thể mất đi trọng lực, loạng choạng ngã thật mạnh trên mặt đất. Nghê Chấn từ phía sau đánh úp lại, Long Thiếu Hạo phảng phất như có mắt sau lưng, nhanh nhẹn nhảy lên né tránh, thân hình xoay lại đối mặt cùng Nghê Chấn, trong tiếng kinh hô của mọi người, cậu ta đã cùng Nghê Chấn dính sát vào nhau cùng một chỗ, Long Thiếu Hạo quý dị cười, một chương...

"Hạo." Luyến Luyến khẽ kêu.

Long Thiếu Hạo cấp bách dừng tay, cậu ta nhìn Luyến Luyến một cái, thấy cô nhẹ lắc đầu, như có ý bảo không nên làm thương tổn hắn.

Nghê Chấn trong lòng khiếp sợ không có cách nào chống chế được. Long Thiếu Hạo thật sự là lợi hại, Nghê Chấn từ nhỏ đã học tập quyền đạo, đến nay đã mười mấy năm, chưa từng có ai là đối thủ của mình, nhưng thật không ngờ, chỉ một chiêu đã bị bại dưới tay Long Thiếu Hạo, gã thanh niên này thật sự là người như thế nào? Rốt cuộc hắn từ đâu tới?

Đột nhiên, Long Thiếu Hạo nở nụ cười, anh nhìn Nghê Liệt, đôi môi mỏng hơi trề xuống mang theo chút ý cười lạnh lẽo châm biếm, nụ cười kia tựa như ác ma giáng hạ xuống trái đất.

Nhất thời, Nghê Liệt cả người giống như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh buốt.

Luyến Luyến thậm chí còn chưa kịp lên tiếng...

Những người khác thậm chí còn không kịp phản ứng...

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

"A! ..."

"Anh tu!"

"Liệt!"

Những tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên.

Nghê Liệt trợn trừng mắt nhìn ngọn chủy thủy đang cắm trên người mình, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Long Thiếu Hạo, ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

"Giết người, giết người, cứu mạng!" Tô Nguyệt Hồng điên cuồng hét lên.

Mọi người đều bị cảnh tượng này làm cho khiếp sợ đến choáng váng mặt mày.

"Mau gọi điện thoại kêu xe cứu thương." Nghe Chấn tỉnh táo lại trước nhất, hướng về phía mọi người còn đang đứng ngẩn ngơ gào to, ông vội chạy ôm lấy Nghe Liệt, bối rối nhìn thanh chủy thủ trên bụng con trai mình. Thế nhưng, không đúng, có cái gì không thích hợp.

Mọi người nhất thời giống như bị nổ tung đầu óc rối loạn, nháo nhào hỗn loạn thành một đồng.

"Chờ một chút." Nghe Chấn đột nhiên kêu to, "Không cần gọi điện thoại, Liệt không có việc gì." Ông nghi hoặc nhìn Long Thiếu Hạo, tất cả mọi người đều nhìn về phía cậu ta.

Trên gương mặt anh tuấn của Long Thiếu Hạo lộ vẻ cười mang chút ác ý khiến người khác phải kiêng dè, "Mọi người yên tâm đi, tôi cũng không có định giết cậu ta, tôi chỉ là đánh vào huyết của cậu ta, làm cho cậu ta đau đớn trong vài giờ mà thôi, cậu ta chỉ là bị dọa mà khiếp hãi ngắt đi thôi."

Đúng là đồ ác ma! Người nhà họ Nghe, ai cũng phần nộ trùng mắt nhìn hấn, đồng thời cũng thờ phào nhẹ nhõm.

"Chuyện còn chưa chấm dứt đâu?"

Thanh âm của tên ác ma lại vang lên, mọi người thần kinh lại bị căng thẳng như sợi dây đàn kéo căng.

"Ngao, cậu hình như đã quên, ức hiếp Luyến Luyến cậu cũng có phần." Long Thiếu Hạo nói xong, bộ dáng lãnh đạm như không có việc gì, nhưng Nghe Ngao lại cảm giác được một khí thế bức người đang ép về phía hấn.

Bây giờ là đến phiên hấn sao? Hấn khẽ cười khỏ. Chấp nhận số mạng thôi, tự mình gây ra thì phải gánh chịu hậu quả, "Cậu muốn thế nào?"

"Lâm Tinh Thần là người cậu yêu nhất?"

"Không, không cho phép cậu động đến cô ấy." Nghe Ngao trừng mắt ngó hấn, trên mặt hiện lên vẻ cay nghiệt và phần nộ điên cuồng.

"Cậu có lá gan chia rẽ tôi cùng Luyến Luyến, tôi cũng khiến cho cậu nếm thử, chút cảm giác đau khổ khi phải đứng trơ mắt nhìn người yêu của mình cùng kẻ khác âu yếm ôm ấp." Long Thiếu Hạo oán hận nói.

"Không, cậu không thể làm như vậy." Nghe Ngao chưa bao giờ dám xem thường Long Thiếu Hạo, hấn biết cậu ta nhất định nói được thì làm được, không, hấn không thể mất đi Tinh Thần.

Long Thiếu Hạo nở nụ cười, lạnh như băng giá, không chút gì ảm áp.

"Ngao, em lại làm cái gì rồi?" Nghe Chấn nhìn thấy cậu em trai luôn lãnh đạm và thận trọng của mình giờ đây đang hết sức phiền muộn, lo lắng bồn chồn.

Nghe Ngao tự biết không thể giấu diếm, liền đem chuyện Từ Uyển lấy cái chết bức ép hấn, buộc hấn cuối cùng phải thỏa hiệp, sau đó theo đuổi Luyến Luyến, chia rẽ cô cùng Hạo, tiếp theo bỏ rơi Luyến Luyến...

"... Chuyện là như thế" Nghe Ngao đầu đuôi góc ngọn nói ra hết mọi chuyện.

"Mày... Mày... Lũ chúng mày... Mấy đứa con ngỗ nghịch...!" Nghe Cẩm Tân tức giận đến nói không ra lời, tay run run nhẹ chỉ vào bọn họ, "Ta sao lại nuôi dưỡng các người, một lũ súc sinh!"

"Ba, con không có sai, là tại cô ta đoạt bạn trai của con trước." Nghe Từ Uyển không cam lòng, có đánh chết cũng không muốn thừa nhận bản thân mình sai.

"Cầm mồm, đứa con gái ngỗ nghịch hư đốn, tất cả mọi chuyện đều là do mày gây ra, mày còn không biết thức tỉnh, không biết hối cải, còn dám ở đó tranh luận." Nghe Cẩm Tân tức giận đến thiếu chút nữa ngắt đi, "Chấn, đưa chúng nó đến nhà kho phạt quỳ, không cho ăn cơm."

Nghe Ngao ngoan ngoãn chấp nhận hình phạt, chỉ có Nghe Từ Uyển không phục, bị Nghe Chấn kéo đi, còn vừa đi vừa gân cổ lên mắng.

Luyến Luyến đối với lời nói của ông ta chỉ cười lạnh.

Nghe Cẩm Tân đi đến trước mặt Luyến Luyến, cô vẻ mặt lạnh lùng, thậm chí ngay cả khi chứng kiến Long Thiếu Hạo cầm thanh đao trên người Nghe Liệt, trên mặt cô cũng chỉ có vẻ lạnh nhạt thờ ơ. Cô thật rất hận rất hận bọn họ! Giờ ông ta cũng không có gì lý do gì có thể trách cứ cô được cả. Tối hôm nay cô đã làm cho ông chịu sự dả kích quá lớn, ông còn chưa kịp tiêu hóa hoàn toàn, cô hận ông, oán ông, đến giờ vẫn không đổi, bởi vì, ngay lúc này đây ông cũng rất hận chính bản thân ông, tại vì ông ích kỷ, tham lam, đã hại ông vĩnh viễn mất đi đứa con gái bảo bối của mình. Tạo nên kết cục bi thảm ngày hôm nay, mọi thứ đã không thể bù lại sự tiếc nuối trong lòng ông, "Luyến Luyến," ông muốn đến gần sát cô, nhưng lại bị cô căm ghét tránh đi.

"Bây giờ mới hối hận, muốn bù đắp sao, ông không nghĩ là đã quá muộn rồi sao." Luyến Luyến nhìn Nghe Cẩm Tân, ánh mắt mang vẻ lạnh lùng châm chọc, "Hay là ông vẫn còn muốn lợi dụng cái gọi là 'tình thân' để cảm động đến tôi, muốn tôi đừng trả thù, buông tha cho người nhà họ Nghe của ông?"

Nghe Cẩm Tân bây giờ dù có nói gì cô cũng nghe không lọt lỗ tai. Ông cũng không dám mở miệng, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt từ ái của người cha, như nhìn thấy đứa con gái yêu thương đang cầu kính với cha của mình.

Luyến Luyến then quá thành giận, "Ông nhìn tôi với ánh mắt đó là có ý gì? Đừng hòng, ông đừng hòng dùng ánh mắt như vậy mà nhìn tôi, một chút quan hệ giữa tôi với ông cũng không có, tôi hận ông, hận ông chết đi được, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không thừa nhận ông là cha của tôi, ông thật đê tiện, vô sỉ,

xấu xa, hạ lưu tiểu nhân, tôi có chết cũng sẽ không tha thứ cho ông."

"Luyến Luyến" Hạ Hàn Tương không muốn nghe thấy con gái mình lại trách móc, mắng chửi quá khó nghe như vậy.

"Tôi cũng hận mẹ." Luyến Luyến đột nhiên chuyển hướng qua mẹ mình, trên gương mặt trắng bệch tràn ngập nỗi thống khổ, "Mẹ trước kia không phải như thế, mẹ là người hiểu rõ con nhất, rất hiểu rõ con người của con, so với mẹ càng không có ai hiểu được trong lòng con đối với người nhà họ Nghe hận đến mức nào, tại sao đến bây giờ mẹ lại nói giúp cho bọn họ?" Luyến Luyến thống khổ nhìn mẹ, cô cảm giác bản thân mình bị phản bội, cô nghĩ mẹ cũng giống như cô rất hận người nhà họ Nghe, thế nhưng, trên thực tế cô đã nghĩ sai rồi, buổi tối hôm nay, mẹ trầm mặc, khiến cô có cảm giác bản thân bị chính người thân yêu quý nhất của mình phản bội. "Mẹ, không phải mẹ cũng giống như con rất hận người nhà họ Nghe sao chứ? Vì lẽ gì mẹ lại phải nói giúp bọn họ? Mẹ có nghĩ qua cho cảm nhận của con không. Chẳng lẽ mẹ đã quên ông ta lúc trước đã đối đãi với mẹ con chúng ta như thế nào rồi sao chứ? Mẹ đã quên người nhà họ Nghe đã đối xử với chúng ta như thế nào sao? Chẳng lẽ mẹ cũng đã quên những năm gần đây chúng ta phải sống như thế nào sao. Không phải chúng ta chỉ ngày ngày phải đi xin lòng thương hại của người khác sao? Mẹ đã quên, hay là mẹ vẫn không quên được ông ta, hay là mẹ đến giờ phút này vẫn còn nhớ nhưng người chồng bội bạc..."

"Chát"

Một tiếng tát tay vang lên làm chấn động mọi người, ai cũng đứng ngây ngốc cả ra.

Hạ Hàn Tương kinh ngạc nhìn chằm chằm vào bàn tay mình, bà áy náy nhìn con gái, đau xót kêu lên: "Luyến Luyến..."

Luyến Luyến một lúc lâu cũng chẳng có phản ứng gì, thật lâu sau đó, cô đột nhiên bình tĩnh ngơ ngác nhìn Hạ Hàn Tương, nhẹ giọng xin lỗi, "Thực xin lỗi, xin hãy tha thứ cho con đã nói năng không cẩn thận. Thực xin lỗi, đã quấy rầy!" Cô xoay người rồi đi.

Cô rất bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi làm cho người khác sợ hãi. Nghe Chấn, Đường Khải, Phương Nhục Thủy vội dợm chân muốn đuổi theo, nhưng bị Long Thiếu Hạo ngăn lại, "Đề tôi đi."

Long Thiếu Hạo rất nhanh đuổi theo kịp Luyến Luyến, dịu dàng hỏi: "Đi đâu? Anh đưa em đi."

Cô lẳng lặng cúi đầu, không nói một lời nào.

"Sao rồi?" Hắn dịu dàng nâng cằm của cô lên, bất ngờ nhìn thấy nước mắt dần dần trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô. Long Thiếu Hạo chợt nhói lòng, anh âu yếm kéo cô vào trong lòng, dỗ dành: "Ngoan, đừng khóc, anh biết em rất đau khổ, nhưng em thương tâm nhiều như vậy làm anh rất đau lòng. Anh thật hận bản thân mình sao bất lực đến thế, anh thật hận chính mình tại sao không gặp em sớm hơn một chút, lại để em một mình chịu nhiều đau khổ đến như vậy. Luyến Luyến, trong lòng em có bao nhiêu đau khổ, hãy nói cho anh biết, anh nên làm như thế nào để giúp em nguôi ngoai đây, phải làm thế nào thì em mới có thể vui sướng hơn. Em thật muốn báo thù sao? Anh có thể giúp em, cho anh thời hạn một tháng, anh sẽ làm cho Tập đoàn Nghe thị từ nay trở đi biến mất hẳn, còn nữa, Nghe Ngao, Nghe Liệt, Nghe Tử Uyển, từng người một anh cũng không bỏ qua, anh muốn khiến cho từng người một trong bọn họ phải chịu những thống khổ hơn em gấp bội, gấp trăm lần, ngàn lần, còn nữa, những kẻ trước kia từng khi dễ em, em vẫn còn nhớ chứ? Em cứ việc liệt kê từng tên một anh sẽ không tha thứ cho chúng, vẫn còn nữa..."

Đột nhiên, Luyến Luyến vươn tay vòng qua cổ kéo đầu anh xuống, dùng đôi môi mềm mại của cô khóa chặt miệng anh lại... Long Thiếu Hạo sững sờ trong tích tắc, lập tức lấy lại tinh thần, chuyển từ thể bị động sang chủ động, cuồng nhiệt hôn lấy đôi môi ngọt ngào của cô...

Nụ hôn vừa qua đi, Luyến Luyến tựa người vào lòng Long Thiếu Hạo. Lẳng lặng, lẳng lặng hưởng thụ cảm giác yên bình hạnh phúc...

"Hạo, đủ rồi, anh đã làm cho em quá nhiều thứ rồi..." Luyến Luyến nhẹ giọng nói, "Ra khỏi cánh cửa này, tất cả mọi chuyện đều xem như đã kết thúc, mục đích trả thù của em cũng đã xong."

Long Thiếu Hạo không nói gì, lẳng lặng nghe cô nói.

"Kỳ thật em cũng không giống như những lời mình nói hận người nhà họ Nghe nhiều đến như vậy. Nếu như trước kia em không từng gặp anh, em nhất định sẽ liều chết với người nhà họ Nghe, thế nhưng, bởi có anh, làm trái tim em rung động, khiến lòng em có tình yêu, có vương bận, không dễ dàng buông bỏ, làm em cảm thấy luyến tiếc không nỡ ra đi. Chính anh đã mang niềm vui và hy vọng đến cho em, nghĩ đến anh, em đột nhiên luyến tiếc, không nỡ rời bỏ cái thế gian từng làm em vô cùng chán ghét này, bởi trên thế gian này có anh, bởi vì anh em mới biết được đời người còn có những thứ quan trọng hơn sự báo thù, đó là tình yêu đối với anh, toàn tâm toàn ý yêu anh, hết lòng yêu anh..."

"Luyến Luyến!", Long Thiếu Hạo lúc này đây, lần đầu tiên nghe được những lời bày tỏ chân thành trong lòng cô, toàn thân anh rung động, anh cảm thấy vô cùng cảm động và vui sướng, anh kích động đến nỗi hoàn toàn không thể thốt lên lời nào, chỉ có thể ôm siết cô vào trong lòng, dùng cằm di di đi lại trên mái tóc dài mềm mại của cô, hận bản thân không thể đem cô hòa nhập vào thân thể của chính mình. Trên thế gian này người anh yêu nhất là cô, chân thành yêu cô, kiếp này anh chỉ yêu duy nhất mỗi mình cô.

Luyến Luyến thân thiết đứng dựa vào người anh, trên mặt nở nụ cười sung sướng và ngập tràn hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Long Thiếu Hạo nhẹ nhàng bế Luyến Luyến đang ngã người ngủ say trên người mình, thật cẩn thận đem cô đặt ở trên giường, khe khẽ kéo chăn đắp cho cô thật chu đáo, lại dịu dàng đặt lên trán cô một nụ hôn khẽ.

"Ngủ ngon nhé em yêu!"

Khi anh khẽ khàng xoay người chuẩn bị rời đi, một bàn tay giữ chặt góc áo anh kéo lại, "Đừng, anh đừng đi."

Anh quay đầu nhìn lại, nhìn thấy nàng đang âu yếm ngược nhìn anh, anh khẽ giọng hỏi: "Em sao vậy? Ngủ không được sao?"

"Đừng, anh đừng đi, ở đây với em." Luyến Luyến nhích người qua một bên, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình, ý bảo anh nằm xuống.

Long Thiếu Hạo cởi áo khoác, giầy, chui vào trong chăn, Luyến Luyến thay đổi tư thế, bên người anh tìm một chỗ thoải mái ngã đầu trên ngực anh, một luồng khí nóng hùng hực từ dưới bụng truyền đến, anh hơi xê dịch người qua bên hít một hơi thật sâu, thanh âm khàn khàn, "Đừng nhúc nhích!" Trời ạ, cô bé này, bộ cô không biết trai đơn gái chiếc cùng chung một giường rất nguy hiểm sao? Lại còn dám ở trên người anh xoay tới xoay lui, anh cũng không phải thánh nhân, cô như vậy không phải có ý định tra tấn anh sao chứ?

"Hạo, anh làm sao vậy? Có phải có gì không thoải mái hay không?" Luyến Luyến ngẩng đầu, đôi mắt đen láy mở to nhìn anh đầy nghi hoặc, khó hiểu vì sao thanh âm của anh như thế nào đột nhiên lại trở nên quái lạ như vậy.

"Không... Không có việc gì..." Long Thiếu Hạo vô cùng vất vả cố nhẫn nại, anh cũng không muốn Luyến Luyến cho rằng anh là một người háo sắc ham mê dục vọng, tuy rằng trước kia anh gần như là vậy, nhưng từ sau khi biết Luyến Luyến, anh thật đã thay đổi rất nhiều, ngoại trừ cô, đối với bất kỳ người con gái nào anh cũng không có chút hứng thú, thế nhưng, chỉ đối với cô, anh thật sự yêu cô say đắm. "Hôm nay em quá mệt mỏi rồi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi cho tốt một chút, anh sẽ luôn ở bên cạnh em"

"Woaa...!" Luyến Luyến uể oải ngáp một cái, đêm nay đã xảy ra nhiều chuyện lắm rồi, cô quả thật rất mệt mỏi, Luyến Luyến từ từ nhắm mắt lại, dần dần chìm vào giấc ngủ...

Đợi đến lúc hơi thở cô đều đều bình ổn, xác định chắc chắn rằng cô quả thật đã ngủ say, Long Thiếu Hạo mới rón ra rón rén xuống giường.

Đêm nay, anh còn có chuyện rất quan trọng phải xử lý.

... ..

Hơn mười hai giờ sáng hôm sau, Luyến Luyến đang ngủ tự nhiên giật mình tỉnh giấc, vừa mở mắt, liền nhìn thấy đôi mắt đang đầy tình cảm nồng nàn ấm áp của Long Thiếu Hạo đang nhìn cô.

"Chào buổi sáng!" Nàng nở một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

"Chào buổi sáng" Long Thiếu Hạo say sưa nhìn dáng vẻ còn ngái ngủ làm ngây ngất lòng người của cô, cả người đều say, thật sự đẹp quá! "Đói bụng chưa, anh đã chuẩn bị sẵn bữa sáng rồi, để anh giúp em hâm nóng lại, trong ngăn tủ anh đã chuẩn bị sẵn quần áo cho em, em rửa mặt chải đầu rồi xuống dưới dùng điểm tâm"

"Uhm," Luyến Luyến khẽ gật đầu, Long Thiếu Hạo hôn mạnh lên môi cô một cái, sung sướng cười vang rồi mới rời đi.

Luyến Luyến sắc mặt ửng hồng nhìn theo bóng lưng anh dần dần rời đi, trong lòng dâng lên một cảm giác ngọt ngào. Cô nhanh chóng sắp xếp lại chăn màn, đánh răng, rửa mặt...

Luyến Luyến vừa mới xuống lầu, đã nghe mùi thức ăn ngào ngạt, bụng lập tức sôi lên sùng sục. Nhìn thấy trên bàn bày la liệt các món ăn thơm ngon, cô thèm nhỏ dãi. Muốn tìm kiếm bóng dáng Long Thiếu Hạo, ai ngờ vừa mới quay đầu, cô lập tức bật cười hì hì, đồng thời, trong lòng ngập tràn cảm giác ấm áp.

Long Thiếu Hạo quanh mình quần một cái tạp dề, tay bưng đĩa thức ăn nóng hổi bốc khói nghi ngút đi tới, thấy Luyến Luyến đang đứng ở chân cầu thang, vội vàng tiếp đón cô, "Nhanh qua đây nếm thử chút đi, đây là bữa sáng tự tay anh chuẩn bị cho em, đảm bảo ngon không thua gì đầu bếp của nhà hàng năm sao đâu!"

"Thật không đây? Anh đừng có thổi phồng quá như thế." Mặt Luyến Luyến tràn đầy ý cười, tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, cô cầm lấy thìa gấp một miếng nếm thử. Từ từ thưởng thức, mặt thoáng vẻ kinh ngạc, cô liên tiếp gấp miếng thứ hai, thứ ba... không ngừng đùa, chẳng mấy chốc đã cạn chén, cô thậm chí còn không kịp nói chuyện, bởi vì trong miệng cô còn đầy những thức ăn...

"Oa, thật sự rất ngon!" Luyến Luyến vẻ mặt thỏa mãn ăn một lèo đến no căng cả bụng mới ngừng đùa, Long Thiếu Hạo lập tức để lên bàn một ly nước chanh, mặt lộ vẻ yêu chiều, "Ăn ngon không? Lần sau anh lại làm cho em nữa nhé." Luyến Luyến là người đầu tiên được thưởng thức các món ăn do đích thân anh làm, nhìn thấy bộ dáng cô ăn ngon lành, hài lòng đến như vậy, anh thật mong mỗi ngày có thể tự mình xuống bếp chính tay làm những món ngon nhất cho cô.

Luyến Luyến lắc đầu. "Không phải ăn ngon..." Long Thiếu Hạo trong lòng nhất thời buồn bã tiu ngiu, nhìn thấy dáng vẻ thất vọng của anh cô khẽ trộm

cười, nói tiếp: "Mà là rất ngon, rất rất rất ngon." Long Thiếu Hạo thoáng chốc lại hớn hở như bay bỗng lên thiên đường, gương mặt anh tràn đầy vẻ thỏa mãn không gì sánh được.

"Đồ ngốc!" Luyến Luyến cảm động đến nỗi không thể dùng lời lẽ nào để biểu đạt hết, cô cười nhìn anh, "Anh nuông chiều em quá sẽ làm em hư đó."

"Anh chính là muốn làm em hư." Long Thiếu Hạo nhẹ nhàng cầm cô lên, âu yếm nhìn cô cười tủm tỉm, "Kỳ thật anh làm vậy cũng có mục đích."

"Thật sao?"

"Em đừng nghĩ anh vĩ đại nhiều như vậy, kỳ thật anh cũng rất ích kỷ, bởi vì nhìn thấy em hạnh phúc anh cũng thấy vui vẻ, nhìn thấy em thương tâm anh thật rất đau khổ, cho nên anh làm tất cả những việc này toàn bộ là đều vì chính bản thân mình."

Luyến Luyến bị cách nói đùa của anh khiến cho cô không nhịn nổi mà nở nụ cười. Cô biết thật ra anh đang dỗ dành an ủi cô, không muốn cho cô có quá nhiều áp lực, bị anh nhìn ra tâm tư của cô thì sao chứ, kỳ thật trong lòng của cô vẫn còn rất áy náy và hổ thẹn, bởi vì cô đã làm tổn thương anh rất nhiều, bởi vì cô yêu anh quá thật cũng không bằng tình yêu anh dành cho cô, nhiều đến thế, sâu nặng đến thế... Anh tựa hồ dành cả đời anh, toàn bộ con người anh trao trọn trái tim của anh cho cô, sao anh có thể yêu cô nhiều như vậy? Tình yêu anh dành cho cô thật sâu đậm như vực sâu không thấy đáy... nhưng cô thật không hiểu, cô cũng không phải quốc sắc thiên hương, tính cách cũng không có gì thật đặc biệt, lại còn thường cùng anh đối nghịch, thậm chí không còn là một cô gái thuần khiết, cô rốt cuộc có cái gì tốt? Anh hoàn hảo ưu tú đến như thế sao có thể đánh đổi lấy tất cả để yêu cô, hay là cô vẫn còn đang nằm mộng, lúc tỉnh mộng toàn bộ cũng đều tan biến?

Long Thiếu Hạo chăm chú quan sát những sắc thái tình cảm biểu lộ trên mặt Luyến Luyến, biết cô lại đang để tâm vào chuyện vu vơ, đi vào chỗ bế tắc. Anh khẽ nâng cằm cô lên, làm cho cô nhìn thẳng vào mắt anh, giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói, "Luyến Luyến, em hãy nghe cho kỹ, anh yêu em, tình yêu là không có lý lẽ, yêu là yêu, hiện tại cho dù em có xấu xa hư hỏng đến cỡ nào đi nữa, cho dù không ai chịu nổi, anh vẫn yêu em, hướng chỉ em xinh đẹp thiện lương đến như thế, yêu em căn bản là không cần bất kỳ lý do gì, bởi vì đó là chuyện đương nhiên dễ hiểu. Bị cưỡng bức không phải lỗi của em, chuyện đó chỉ càng khiến anh yêu thương em nhiều hơn, anh không phải là một người cổ hủ, cho nên anh tuyệt nhiên sẽ không so đo tính toán em có phải còn là trong trắng hay không, nếu thật muốn so đo mấy cái này, thì trước kia anh đã không phong lưu lãng nhăng tình ái nhiều như vậy. Từ năm anh mười lăm tuổi, bản thân anh cũng không biết anh đã lên giường cùng bao nhiêu cô gái, thật ra anh mới là kẻ làm cho người khác khinh thường, so với anh, em thật không biết em thuần khiết nhiều biết bao nhiêu, anh thậm chí còn lo sợ em biết được cuộc sống thối nát trước kia của anh mà xa lánh anh, không cần đến anh. Luyến Luyến, bây giờ em đã biết, em có tức giận ghét bỏ anh không? Em có còn cần đến anh không?" Long Thiếu Hạo vẻ mặt lo lắng chăm chú nhìn Luyến Luyến, khẩn trương chờ đợi cô trả lời.

Luyến Luyến trong lòng tràn ngập nỗi xúc động, hai mắt ngập đầy nước mắt, anh, lại một lần nữa tháo ra nút mắc rồi rầm rầm sâu trong tận đáy lòng của cô, trời ơi, anh đi guốc trong bụng cô sao? Tại sao cái gì anh nói ra đều luôn có thể lần này đến lần khác tháo gỡ những trần trụi ray rứt trong tận đáy lòng của cô, lần lượt làm cảm động cô khiến cô phải rơi lệ. Có trời đất chứng giám, cho đến tận bây giờ, cô chưa từng bao giờ là cô gái hay rơi lệ, nhưng từ sau khi nhận biết anh, cô cuối cùng lại rơi lệ, không phải thương tâm rơi lệ, mà là những giọt nước mắt vì cảm động, vì hạnh phúc.

Nhìn thấy anh lo lắng sợ hãi, Luyến Luyến vừa khóc vừa cười, liều mạng gạt mạnh đầu, "Muốn, muốn, muốn, em muốn." (Yu:*gật đầu liên tục* e cũng mún)

Long Thiếu Hạo kích động ôm chặt lấy cô.

Luyến Luyến tựa đầu vào trong lồng ngực rắn chắc của anh, hạnh phúc nở nụ cười... ông trời ơi, ông cuối cùng không có quên tôi, cảm ơn ông cho tôi được gặp anh, cảm ơn ông đã khiến cho tôi yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Tại tòa cao ốc cao chọc trời.

"Tổng tài, Lâm đồng đến." Giọng nói rõ ràng và ngọt ngào của cô thư ký từ tổng đài điện thoại truyền đến.

"Mời ông ta vào, thư ký Cô, pha hai tách cà phê mang vào đây." Ngồi sau bàn làm việc một thanh niên cao lớn nói mà đầu không ngẩng lên, tiếp tục vui đùa vào đồng hồ sơ trên bàn.

Một người đàn ông trung niên được cô thư ký trẻ xinh đẹp hướng dẫn tiến vào gian phòng làm việc xa hoa tràn ngập phong cách cổ điển. Thăm đánh giá chàng thanh niên trẻ tuổi đang quay lưng về phía ánh sáng, chẳng biết thật ra chàng trai thanh danh hiển hách thần bí này tìm mình có chuyện gì. Lúc sáng tiếp điện thoại của cậu ta, ông còn tưởng mình nghe lầm.

Âu Dương Hoàn Vũ, ba mươi hai tuổi, mười năm trước dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, khôn khéo, lạnh lùng hà khắc, ánh mắt tình tường sắc bén. Đầu tư đầu là trúng đó, vền vẹn trong vòng mười năm đã tạo nên một thần thoại trong giới kinh doanh. Dưới sự dẫn dắt của cậu ta chẳng mấy chốc tập đoàn Kinh Thiên từ một công ty bé nhỏ phát triển ngày càng lớn mạnh với tốc độ kinh người, tiếp tục tồn tại và dần dần lớn mạnh thành một tập đoàn thế

lực, càng lúc càng khuếch trương hơn, gần như ẩn hiện một vị bá chủ trong giới kinh doanh. Có lời đồn đãi rằng cậu ta có khả năng chỉ đá thành vàng, cho nên cậu ta có danh xưng là ‘Thần đồng kinh doanh’. Hơn nữa, lý do có danh xưng này cũng là vì cậu ta là một chàng thanh niên ưu tú còn độc thân, chưa kết hôn và vô cùng thân bí, là đối tượng lý tưởng của tất cả các cô gái và giới truyền thông tranh nhau truy đuổi. Ông cũng chỉ gặp qua cậu ta vài lần ở những buổi hội chợ trong giới kinh doanh, hai người cũng chưa từng kết giao, qua lại chào hỏi nhau bao giờ. Vì sao cậu ta lại đột nhiên tìm tới ông?

Lâm Húc nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra. Càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng, nhưng mặc dù lòng đang nóng như lửa đốt, như kiến bò trên chảo, ông cũng không dám quấy rầy chàng thanh niên trước mặt, chỉ có thể đứng ngồi không yên chờ đợi, run rẩy uống cà phê.

Một phút, hai phút, ..., năm phút...

Nửa tiếng đã trôi qua, Âu Dương Hoàn Vũ cuối cùng cũng khép lại các văn kiện, ngẩng đầu nhìn về hướng Lâm Húc đang ngồi nghiêm chỉnh, ở phía đối diện trên sofa, trong mắt rất nhanh lóe lên một tia chán ghét. Cậu ta thân nhiên nói, "Thật có lỗi, Lâm đồng, đã làm cho ông đợi lâu." Trong lời nói của cậu ta không có chút gì xin lỗi.

"Không sao đâu, không sao đâu, Âu Dương tổng tài cậu cứ việc làm việc, tôi chờ thêm một chút cũng không sao." Lâm đồng khản trương, vừa nói vừa xoa tay, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

"Tôi mời Lâm đồng tới là có một việc giao dịch muốn bàn bạc với ông." Âu Dương Hoàn Vũ đi thẳng vào vấn đề.

"Giao dịch?" Lâm đồng hai mắt sáng lên.

Âu Dương Hoàn Vũ không hề trả lời ông, chỉ thân nhiên hỏi thêm một câu, nhưng lại làm cho Lâm đồng như vịt nghe sấm ù ù cạc cạc, "Nghe nói tối hôm qua lệnh ái cùng con trai thứ hai của tập đoàn họ Nghê đính hôn?"

"À... Thì ra là vấn đề này sao?" Lâm đồng xấu hổ trả lời, vụt tai tiếng ầm ĩ tối hôm qua đã trở thành trò khôi hài, đề tài nóng hổi cho các báo chí đều đăng tải hôm nay, làm gia đình họ Lâm mất hết mặt mũi. Công ty cũng bị ảnh hưởng không ít, rất nhiều nhà máy hiệu buồn đều gọi điện thoại đến chất vấn, ngân hàng cũng hủy bỏ kế hoạch cho ông vay vốn, cổ phiếu sáng nay cũng tuột giá thảm hại, làm ông lo lắng sắp phát điên, nếu không tìm được đối tác tin cậy hợp tác, ông phải đối mặt với nguy cơ bị phá sản. Cho nên ông mới mang theo một tia hy vọng tới gặp cậu thanh niên này. Nếu như Tập đoàn Kinh Thiên chấp nhận đầu tư, ông có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, ngân hàng cũng không còn dám làm khó ông...

"Âu Dương tổng tài, công ty của tôi hiện có chút khó khăn trong việc quay vòng vốn, nếu cậu đồng ý đầu tư..." Lâm đồng vội vàng nhìn cậu ta.

Âu Dương Hoàn Vũ cắt ngang lời ông, tiếp theo nói: "Lâm đồng không cần gấp gáp, hôm nay tôi mời ông đến chính là vì giải quyết những khó khăn của ông, tôi có thể đầu tư vào kế hoạch của ông."

"Thật ư?" Lâm đồng vui mừng quá đổi.

Âu Dương Hoàn Vũ lạnh lùng nhìn nét mặt mừng rỡ của ông, có chút không nhẫn nại, thầm nghĩ, chờ xem ông ta nghe xong câu nói kế tiếp của mình, không biết ông ta còn có thể cười được không nữa?

Thiên hạ không ai cho không ai cái gì bao giờ, trên thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy, Lâm đồng rất hiểu rõ đạo lý này, huống chi ông cùng Âu Dương Hoàn Vũ không có giao tình gì, cậu ta sẽ không vô duyên vô cớ giúp ông. Thế nhưng, chỉ cần cậu ta đồng ý đầu tư giải cứu công ty của ông, điều kiện gì ông đều có thể chấp nhận.

"Không biết Âu Dương tổng tài có điều kiện gì?"

"Trong một tháng hãy gả con gái ông đi." Nét mặt Âu Dương Hoàn Vũ không chút thay đổi, như vừa rồi chỉ là một câu nói bình thường mà thôi.

Lâm đồng giật mình lắp bắp nói không nên lời, "Tôi... Tôi... Tại sao...?" Thế nhưng lời nói vừa rồi của Âu Dương Hoàn Vũ càng khiến cho ông mê muội, không hiểu.

Âu Dương Hoàn Vũ nâng tách uống một ngụm cà phê, nhú mày, nhẹ nhàng đặt cái tách xuống bàn, đôi mắt lạnh lùng nhìn Lâm đồng đang ngồi đối diện, có chút thông cảm với con gái của ông, nhưng... nét mặt cậu ta đột nhiên biến đổi, tựa hồ như lạnh lùng hơn.

"Tôi lặp lại lần nữa, trong một tháng đem con gái ông gả đi, cô ta có thể lấy con trai của bất kỳ gia đình nào, ngoại trừ Nghê Ngao." Cậu ta trước sau như một, nét mặt lạnh nhạt hờ hững ẩn chứa chút giận dữ và tàn nhẫn.

"Tại... Tại... Tại sao?" Lâm đồng bị sự tức giận ẩn chứa trong lời nói của cậu ta dọa đến mất hồn. Bên ngoài không phải đồn đãi Âu Dương Hoàn Vũ vĩnh viễn chỉ có duy nhất một vẻ mặt... ‘lạnh lùng’ hay sao? Ông dường như vừa nhìn thấy cậu ta tức giận. Mặc dù có chút sợ hãi, nhưng ông lấy hết can đảm hỏi: "Âu Dương tổng tài, tôi có thể hỏi lý do vì sao không? Có phải là con gái tôi đã làm sai gì không? Hay Nghê Ngao đắc tội gì với cậu? Vì điều kiện cậu đưa ra thật sự ngoài dự kiến của tôi, dù sao chuyện này có quan hệ đến hạnh phúc cả đời của con gái tôi. Cậu có thể cân nhắc lại một chút được không?"

"Đây là điều kiện duy nhất." Âu Dương Hoàn Vũ chậm rãi nói, "Nếu ông không đồng ý, cũng không cần bàn tiếp, ông có thể đi được rồi." Cậu không hề có chút lo lắng ông không đáp ứng, từ lúc nhận được điện thoại của Hạo thì cậu đã nhanh chóng dự liệu được mọi việc, cậu thực sự đoán ra. Chẳng lẽ chỉ vì lễ đính hôn thất bại có thể khiến cho phá sản sao chứ? Cho dù là như thế cũng không thể nhanh như vậy được, chỉ trong vòng nửa ngày? Đương nhiên là do Hạo, chính hắn đã ở sau lưng động tay động chân rồi.

"Âu Dương tổng tài, xin cậu cân nhắc lại một chút." Lâm đồng cầu xin.

Âu Dương Hoàn Vũ ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua ông một cái, "Ra khỏi cánh cửa này, ông sẽ không có cơ hội lần thứ hai."

"Tôi..."

"Lâm đồng!" Âu Dương Hoàn Vũ đột nhiên lớn tiếng gọi ông lại, làm ông giật nảy mình, ông khẩn trương quay lại nhìn cậu ta.

"Tôi không thích dài dòng." Cậu ta dừng lại một lát, sau đó chậm rãi nói, trên gương mặt tuấn tú lạnh lùng lộ vẻ chút không kiên nhẫn. "Ba tiếng đồng hồ, tôi cho ông ba tiếng đồng hồ để cân nhắc lần cuối." Cậu ta đưa ra quyết định cuối cùng.

Trầm mặc...

Ba tiếng đồng hồ nhanh chóng trôi qua.

"Đáp án."

"Tôi... Nhưng..." Lâm đồng nhìn cậu ta cầu xin. "Nhưng... Lấy..."

Âu Dương Hoàn Vũ hoàn toàn không để cho ông có cơ hội cự tuyệt, không chút do dự nói: "Hủy giao dịch." Nói xong, nhấn phím trên điện thoại bàn, "Thư ký Cô, tiễn Lâm đồng về." Tiếng điện thoại tắt.

Không, ông không thể buông xuôi mọi thứ như vậy, ông không thể khiến cho công ty phá sản, đóng cửa. Lâm đồng luống cuống, dưới tình thế cấp bách vội hô lớn, "Chờ một chút, Âu Dương tổng tài, tôi đồng ý, tôi đồng ý."

Nhìn gương mặt lạnh lùng, cay nghiệt của Âu Dương Hoàn Vũ, ông đau khổ nhắm mắt lại. Đó là tâm huyết cả đời của ông, ông không thể trơ mắt đứng nhìn nó đóng cửa. Việc này so với việc khiến ông chết đi còn khó chịu hơn. Ba xin lỗi, Tình Thần, ba xin lỗi, ba chỉ có thể hy sinh hạnh phúc của con, xin con hãy tha thứ sự ích kỷ của ba.

Đây chính là những lời mà Âu Dương Hoàn Vũ chờ đợi, vừa lòng nhìn ông: "Được, tôi sẽ liên lạc với các ngân hàng lớn nói chuyện, tiền vốn sẽ nhanh chóng chuyển vào tài khoản công ty ông."

Nhận được lời hứa hẹn của cậu ta, Lâm đồng vừa vui vừa buồn, ánh mắt phức tạp nhìn gương mặt lạnh như băng mặt của cậu ta, vứt bỏ ý định cầu xin lần cuối, chấp nhận hiện thực. Cậu thanh niên này... từ đầu đã thắng ông.

Lâm đồng ủ rũ chuẩn bị rời đi, tay vừa chạm đến tay nắm cửa, một giọng nói lạnh như băng từ phía sau truyền vào tai ông...

"Nếu như con gái ông bỏ trốn, hoặc là chết, Lâm gia các người xem như cả đời cũng đừng mong được yên ổn, tôi sẽ khiến cho các người chết rất khó coi."

Trong giọng nói nghiêm túc của cậu ta chứa đầy sự tàn nhẫn khiến Lâm đồng rùng mình.

Lâm đồng đi rồi, cánh cửa gỗ đóng chặt lại.

Âu Dương Hoàn Vũ nhanh chóng nhấn điện thoại một dãy số quen thuộc, lúc nghe thấy giọng nói từ đầu dây bên kia, trên khuôn mặt lạnh lùng của cậu ta, thật kỳ lạ, cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười.

"Hạo, tớ đã làm theo lời của cậu, ông ta đáp ứng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Đêm khuya tĩnh lặng, ánh trăng nhàn nhạt soi xuống mặt đất, không gian bốn phía yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng rì rả kêu không dứt.

Một bóng đen thoáng lướt qua như ánh chớp, ẩn mình trong màn đêm, hần nhanh nhẹn nhảy vượt qua rào, thoăn thoắt trèo lên dừng lại ở ban-công lầu hai một tòa biệt thự xa hoa tráng lệ, động tác hần linh hoạt quen thuộc dùng một công cụ đặc chế mở khóa cánh cửa kính, nhẹ nhàng lách mình vào bên trong.

Bóng đêm bao trùm, đôi mắt hần sáng rực chuyển động, như không có gì trở ngại, hần đi thẳng đến bên chiếc giường lớn đặt ở giữa phòng, kỳ quái nhất chính là, hần hoàn toàn không chạm phải bất kỳ đồ đạc nào trong phòng, không hề phát ra một chút tiếng động nào, êm đềm tiến tới. Cô gái nằm trên giường vẫn tiếp tục ngủ say, hần lấy ra một chiếc khăn tay hết sức nhẹ nhàng chụp lên mũi của cô gái, sau đó xốc chân lên, đem cô vác lên vai, đường

như cho đến lúc này vẫn không hề làm kinh động đến bất cứ kẻ nào, lặng yên không một tiếng động rời đi.

oOo oOo oOo

Tại khách sạn Hoàng Đế.

Ánh trăng bàng bạc xuyên qua cánh cửa mở rộng trải dài trên mặt đất, mơ hồ có thể thấy được sự bày trí hết sức xa hoa xa xỉ trong phòng, tấm màn cửa bằng lụa trắng mỏng khẽ lay động trong làn gió nhẹ thoảng qua, lúc này đây ban đêm tĩnh lặng lộ vẻ xinh đẹp dị thường nhưng mang chút gì đó quý dị.

Bên trong phòng, chỉ còn ánh sáng duy nhất một ngọn đèn nhỏ, vừa đủ cho người ta có thể thấy trong phòng chỉ có mỗi một chàng trai, nhưng chàng trai này khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ, đáng vẻ quý phái hơn người, quần áo không chỉnh tề lộ trần nửa thân trên, trong tư thế nửa nằm nửa ngồi ngã lưng trên giường, nhìn kỹ, trời ạ! Chàng trai này đẹp quá, trông hắn giống như nam diễn viên chính trong các tâm pa-nô quảng cáo trên khắp ngã đường, đáng vẻ lưỡi nhấc nằm dài, đầu tóc lộn xộn rối tung, dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo trông càng đẹp đến lạ thường, hết sức quyến rũ và đầy mị lực, làm cho bất kỳ ai trông thấy cũng kim lòng không được, muốn lập tức ngã vào vòng tay hắn, sà vào trong lòng của hắn, hắn quả thực là một chàng trai tuyệt thế vô song. Tay hắn nâng một ly rượu đỏ, lẳng lặng nhắm nháp, ánh mắt mê hoặc nhìn ánh đèn mờ ảo. Như là, đang chờ đợi.

Đột nhiên, hắn ngừng đầu nhìn về hướng cửa sổ đang mở rộng, nở nụ cười.

Một nụ cười, dường như có thể làm cho trời đất điên đảo.

"Cuối cùng cũng đến rồi, còn không đến chắc tớ đã lăn ra ngủ rồi." Hắn nhẹ nhàng nói, giống như để xác minh những gì hắn nói, hắn miễn cưỡng ngáp dài một cái.

Một bóng đen trên vai vác một người, vẫn lặng thinh không một tiếng động đi vào đến trước giường hắn.

"Mang đến rồi." Anh chàng đẹp trai nhìn người trên vai hắn "Đó hả", trong đôi mắt lóe lên một tia sáng có chút kỳ lạ.

Bóng đen không nói gì, không chút nề tình vứt cô gái trên vai mình xuống giường, không chút lo lắng có thể làm bị thương cô hoặc là làm kinh động đến cô, một câu cũng không nói, xoay người rời đi. Trong chớp mắt đã không còn bóng dáng, cứ như hắn chưa bao giờ xuất hiện trong phòng này.

"Ai da, " Hắn khẽ thở dài, "Lâu rồi chưa gặp lại, cũng không thèm lên tiếng chào hỏi lại bỏ đi, thật không vui chút nào."

Nhưng hắn cảm khái cũng không lâu, ánh mắt dừng lại trên thân thể cô gái đang nằm trên giường. Trong chiếc áo ngủ tơ tằm mỏng manh lộ rõ những đường cong quyến rũ của cô, hắn cười khẽ một tiếng, đêm nay, hắn sẽ không cô đơn.

Đột nhiên, hắn đưa tay, kéo mạnh rồi ôm cô vào lòng. Hắn nâng cầm cô lên cẩn thận dò xét từng nét trên gương mặt cô, đột nhiên ánh mắt biến đổi, mang theo ý cười chế nhạo, ánh mắt trở nên vô cùng lạnh lùng và tàn nhẫn, từng chữ từng chữ một gằn ra ba chữ: "Nghe ... Từ ... Uyển."

Hắn nở nụ cười quý dị, nhưng lại loá cả mắt, là bởi vì nhớ tới người nào đó mà cười ảm áp như thế sao?

Hạo, tớ sẽ khiến cho cậu vừa lòng. Hắn trịnh trọng thề trong lòng, sau đó hắn nhẹ nhàng cúi người xuống, lạnh lùng đặt môi mình lên đôi môi mềm mại như cánh hoa của cô gái, trong khoảnh khắc khi vừa thân thiết với cô, trong mắt hắn hiện lên một nỗi chán ghét sâu đậm...

Đôi môi hắn từ từ di chuyển xuống cổ rồi xuống tới bờ ngực căng tròn đang phập phồng của cô, nhẹ nhàng lướt khắp người cô kêu gọi, để lại từng chỗ trên thân thể cô những dấu vết cháy bỏng, khiến cô không chịu nổi dục vọng đang dâng tràn trong lòng, thân thể lâng lâng như rơi vào hư không. Hai tay cô chủ động vòng lên cổ hắn, nhưng hắn cố tình không muốn thỏa mãn cô, cô rên rỉ, vì nổi ham muốn tình dục bị trì hoãn mà hai mắt trở nên mê muội... cô đang nằm mơ sao? Chàng trai trước mắt thật quá đẹp, quá hoàn mỹ khiến cô mê mẩn sẵn sàng chết đi để được yêu hắn dù chỉ một lần. Hắn thật tuấn mỹ không giống người phạm, ánh mắt hắn đẹp mê hồn, tựa như ánh sao lấp lánh...

"Muốn sao?" Chàng trai đẹp như thiên thần khẽ thì thầm bên tai cô đầy cảm dỗ.

Khắp người cô như bị lửa đốt cháy, ánh mắt mơ màng đắm chìm vào việc ái ân, chuyện này... thật ra là mộng hay là thật? Hoàn toàn không có câu trả lời, thật uống công tự hỏi, thân thể lâng lâng bay bổng nhanh chóng che mờ đi lý trí của cô, cô chỉ có thể nghĩ đến chàng trai tuyệt đẹp trước mặt, ngập chìm vào nỗi ham muốn dục vọng của bản thân, như cơn sóng đang cuộn cuộn dâng trào...

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh nắng mặt trời tỏa chiếu vào nhà, những tia nắng ấm áp nhảy nhót trên sàn nhà trơn bóng.

Tay nắm cửa nhẹ nhàng chuyển động...

Chàng trai tuyệt đẹp hé mở mắt, quý dị cười, rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

"Chuyện gì đây? Cô nói cho tôi biết, chuyện này là như thế nào?"

Ánh đèn flash lóe lên liên tục, một đám phóng viên báo chí hung hăng chen lấn trước mặt Nghệ Từ Uyên giờ tay chụp lấy chụp để, cô hoảng sợ nhìn đám nhà báo nam nữ lẫn lộn đó... Nghệ Từ Uyên sợ hãi đưa tay kéo lại tấm chăn, kinh hoàng nhìn người con trai đẹp tuyệt trần bên cạnh không một mảnh vải che thân, nhưng hắn không sợ hãi giống cô, mà là hắn đang phấn nộ, thế nhưng hắn phấn nộ không phải nhằm vào cánh phóng viên nhà báo, mà là từ phía cô..

"Cô là ai? Tại sao lại ở trên giường tôi?" Hắn phấn nộ nhìn cô.

"Tôi..." Nghệ Từ Uyên rất khiếp sợ, nhưng lại không có cách gì phản ứng lại. Cô đang nằm mơ sao? Vì sao vừa mới sáng sớm, cô lại thấy siêu sao quốc tế Shylo vô duyên vô cớ ngồi trên giường mình? Mãi cho đến khi những thanh âm ồn ào hỗn độn cùng tiếng bước chân lạo xạo xung quanh mới lôi kéo hồn phách của cô quay về. "Aaaa..." cô thét lên một tiếng kêu kinh thiên động địa, "Các người là ai? Tại sao lại ở trong phòng của tôi?"

Vây quanh giường cô có hơn mười cánh phóng viên nhà báo tay cầm máy chụp ảnh mặc sức chụp cái gã con trai bên cạnh cô, cái này. . . Chuyện này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?

"Aaaa...!" Lúc đó Nghệ Từ Uyên phát hiện cả người mình đang hoàn toàn trần trụi, hoảng hốt thét lên một tiếng kêu thảm thiết vang tận trời xanh.

"Cô là nhân viên phục vụ tối hôm qua?" Giọng nói của Shylo đầy vẻ kinh ngạc lôi kéo sự chú ý của mọi người, bất chợt như là hắn vừa nghĩ tới cái gì, vẻ mặt có chút biến đổi, đột nhiên hết lên thất thanh, "Cô gái này đúng là đồ biến thái, dám bỏ thuốc vào thức uống của tôi, tôi thật muốn giết cô." Hai mắt hắn vằn đỏ, ánh mắt nhìn cô ngập tràn căm hận, như chỉ muốn đem cô xé thành trăm mảnh ngay tại chỗ.

Nghệ Từ Uyên cả người như mộng.

Các phóng viên nhảy bén lập tức ý thức được chuyện này cũng không đơn giản là chuyện nam nữ hoan ái bình thường, thì ra là còn có nguyên nhân khác. Bọn họ đồng loạt xông vào hấn lên.

"Ngài Shylo, xin hỏi chuyện này thật ra là như thế nào? Ngài có quen biết Nghệ tiểu thư đây không?" Có phóng viên ánh mắt nhanh nhạy lập tức nhận ra thân phận của Nghệ Từ Uyên.

"Ngài Shylo, ngài và Nghệ tiểu thư thật ra là quan hệ gì?"

Shylo lạnh lùng quét mắt nhìn qua các phóng viên, mở miệng hỏi đáp: "Tôi thực không quen biết cô gái này. Tối hôm qua cô ấy đến gõ cửa phòng tôi, tôi còn tưởng nhân viên phục vụ của khách sạn, ai dè không bao lâu sau khi tôi uống cốc nước hoa quả trên bàn liền bắt đầu cảm thấy không thoải mái, hóa ra là do cô ta bỏ thuốc vào cốc nước của tôi." Shylo ánh mắt tàn nhẫn nhìn về phía Nghệ Từ Uyên.

Nghệ Từ Uyên hoàn toàn choáng váng.

Ánh mắt sắc bén của phóng viên nhìn thấy trên mặt đất còn bừa bãi quần áo nhân viên phục vụ của khách sạn, mọi người đối với lời nói của hắn không có chút gì hoài nghi.

Tin tức giật gân này quả thực tựa như quả bom bùng nổ, ập xuống đầu mọi người, khiến cho ai nấy đều đầu vầng mắt hoa, như ánh chớp nhoáng lên giữa trời quang mây tạnh.

《 THỰC NỮ CON NHÀ DANH GIÁ LÉN TRỘM THUỐC KÍCH THÍCH, NỬA ĐÊM LÊN GIƯỜNG CÙNG SIÊU SAO QUỐC TẾ SHYLO, BỊ TOÀN BỘ FAN HÂM MỘ ĐIỆN ẢNH TRÊN THẾ GIỚI CHỈ TRÍCH KỊCH LIỆT 》

Long Thiếu Hạo buông tờ nhật báo xuống.

"Thế nào? Vừa lòng chưa?" Một giọng nam trầm thấp nghe êm tai vang lên.

Long Thiếu Hạo nhìn về phía một người khác đang ngồi trong phòng, một cái đầu với mái tóc nhuộm tím lòa xòa có chút kiêu ngạo lộ lên, hé ra một dung mạo tuyệt thế, rõ ràng chính là Shylo, kẻ bị hại như trên báo chí đưa tin.

Long Thiếu Hạo khẽ nhượng mày, đôi mắt chợt lóe, nở nụ cười thỏa mãn: "Vừa lòng."

Nhận được lời trả lời quả quyết của cậu ta, Hạ Lạc Khắc hai tay đang chặt thành nắm lạng lẽ buông ra, thoáng chốc nở một nụ cười rạng rỡ đến ngay cả ánh mặt trời đều phải thất sắc bởi dáng tươi cười tuyệt mỹ. Đây là nụ cười hoàn toàn khác với nụ cười máy móc lúc đối với những người khác, mà là một nụ cười sung sướng xuất phát từ nội tâm, chỉ có lúc đối mặt với cậu ta, hắn mới có nụ cười thật tâm như vậy. Hơn nữa nụ cười này nhất định bất luận kẻ nào thấy qua đều phải hồn mê phách lạc, thế nhưng Long Thiếu Hạo không hề có chút lay chuyển nào. Làm hắn cảm thấy có chút mất mát. (Yu: phải chăng, phải chăng đây là bé thụ *hai mắt rung rung*)

"Hạo, đối xử như vậy với một cô gái có tàn nhẫn quá không?" Hắn thuận miệng hỏi qua một chút. Hạo dường như có tâm sự, nhưng có lẽ tâm sự này hắn không thể hỏi. Cho nên chỉ có thể tùy tiện tìm chút lời để trò chuyện, phá vỡ chút không gian yên tĩnh này.

Ánh mắt Long Thiếu Hạo lạnh thấu xương, giọng nói trở nên nguy hiểm, "Sao? Cậu đồng tình với cô ấy?"

Tức giận? Hạ Lạc Khắc bật người dậy, ngay lập tức đưa ra khuôn mặt tươi cười, "Nào có? Tổ chỉ là thuận miệng hỏi qua một chút, cậu đừng quá để ý. Đừng để ý nha, ha ha ha!"

Thật sự là càng ngày càng không hiểu cậu ta, vì một người con gái mà nổi giận như vậy, xứng đáng sao? Không hiểu cô Nghê Luyến Luyến kia thật ra có điểm gì tốt. Hôm nào nhất định phải đi nhận biết cô ta một chút, có điều là cần phải chọn lúc không có Hạo ở đó. Bởi vì hắn không muốn nhìn thấy bộ dáng tức giận của cậu ta một lần nữa. Hắn sợ hãi run rẩy toàn thân, đừng sợ, đừng sợ, hắn tự an ủi chính mình, mọi chuyện đều đã qua rồi.

Long Thiếu Hạo tựa hồ như đang suy nghĩ việc gì đó, không gian trong phòng cũng yên tĩnh trở lại.

Hạ Lạc Khắc bĩu môi, khẽ nhón đôi chân đang bắt chéo lên nhún nhảy, đột nhiên không đứng đắn hỏi: "Hạo, cậu có muốn tớ ở lại tiếp tục ra tay đồ thêm dầu vào lửa nữa hay không?" Hắn đang lấy lòng cậu ta, rất rõ ràng là lấy lòng cậu ta. Bởi vì cậu ta là người hắn tôn trọng nhất, cũng là người hắn yêu quý nhất.

"Không cần." Long Thiếu Hạo nhướn mày lên, nhìn hắn lắc đầu. Trên nét mặt nghiêm túc có một khí thế cao quý, oai nghiêm uy hiếp người khác, làm những lời vừa muốn nói ra của Hạ Lạc Khắc, phải nuốt trở lại vào trong bụng.

Hạ Lạc Khắc vô cùng thất vọng. Rất nhanh, hắn lấy lại tinh thần sôi nổi nhìn cậu ta, "Hạo, cậu chừng nào thì trở về?"

"Tạm thời không vội."

"Không phải cậu muốn dẫn cô gái đó về chung chứ?" Hắn thật sự rất muốn biết, không chỉ hắn, mọi người trong long môn đều muốn biết.

Thật ngoài ý muốn, Long Thiếu Hạo trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Thu Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Trong đại sảnh nhà họ Nghê, ngoại trừ Nghê Ngạo ở ngoài, hầu như toàn bộ các thành viên trong gia đình đều có mặt đông đủ, cứ như đang mở cuộc họp gia đình tại nhà, thế nhưng lại không một ai lên tiếng. Không gian yên lặng một cách kỳ lạ bao trùm cả đại sảnh.

Vài tiếng khóc rầm rứt phá vỡ không gian yên tĩnh trong đại sảnh.

"Khóc, khóc, cô còn có mặt mũi khóc nữa sao, người nhà họ Nghê chúng ta đều bị cô làm cho mất hết mặt mũi rồi. Bây giờ chỉ sợ toàn bộ thế giới đều biết con gái Nghê Cẩm Tân ta vừa đêm bỏ lên giường nam mình tỉnh, cô có biết cô đã gây ra bao nhiêu họa rồi không? Cũng bởi tại vì cô, người nhà họ Nghê chúng ta coi như tiêu rồi, hoàn toàn kết thúc rồi." Nghê Cẩm Tân to tiếng mắng xa xà, ông hết sức tức giận, cứ như không thể khống chế được bản thân, nếu không phải còn chút lý trí cuối cùng, ông thật muốn xông lên đánh chết đứa con gái không biết xấu hổ này.

Nghê Từ Uyên không dám lên tiếng, nhưng cảm thấy túi thân, oan ức, nước mắt không ngừng tuôn rơi là chỗ, tiếng khóc càng lúc càng lớn.

Nghe được tiếng khóc của cô, Nghê Cẩm Tân không hề có chút thương tiếc, nếu như bình thường ông đã sớm tìm mọi cách an ủi con gái bảo bối của ông, nhưng hiện giờ bất luận động tác gì của cô đều khiến ông có lý do nổi trận lôi đình, nghe được tiếng khóc của cô, ông nghiêng rằng, "Không được khóc!"

Nghê Từ Uyên không thể không được bản thân mình, càng nghĩ càng thấy oan ức, nước mắt không thể khống chế ào ào tuôn chảy không dứt, rốt cục không kềm chế được òa khóc lên, "Tại sao... Cái gì... Đều do con? Con... Căn bản... Sẽ không biết... Nói đã xảy ra chuyện gì, con hoàn toàn không có làm, vì sao... Đều do con, con còn nghĩ muốn... biết... chuyện này rốt cuộc phải... Chuyện gì xảy ra đây, con tối hôm qua... Rõ ràng thật ra... ngủ ở trên giường con, con... cũng không biết... Vì sao... con lại ở trên giường Hạ Lạc Khắc, nhất định là có người hãm hại con, nhất định là..."

"Cô còn ở đó cố cãi sao, cô còn có mặt mũi nói nữa." Nghê Cẩm Tân nổi nóng run rẩy chỉ tay vào cô, ông tức điên lên, "Tôi... thực hận không thể giết cô cho rồi, vì sao tôi lại sinh ra một đứa con gái không biết xấu hổ giống như cô vậy, tại sao cô không chết phứt đi cho rồi."

Nghê Từ Uyên vô cùng tuyệt vọng, nỗi oan ức của cô không có một người nào hiểu được, cô tức giận vì không một ai tin tưởng rằng cô hoàn toàn trong sạch, thậm chí ngay cả người nhà của cô cũng không tin tưởng cô. Cả nhà đều chỉ trích cô, bây giờ trên thế giới này, người nào cũng đều oán hận cô, mắng chửi cô, loại đau khổ này có nói cũng không nói nên lời, cô thực hận không thể chết cho rồi. Nếu không phải tại cô, cũng sẽ không liên lụy đến công ty của ba, cũng sẽ không làm cho mọi người trong nhà đều bị người ngoài nhạo báng, chê cười, nếu không phải tại cô cũng sẽ không làm cho mọi người trong nhà mất hết mặt mũi, không ngóc đầu lên được...

Đột nhiên, Nghê Từ Uyên như là phát điên lên, nhắm thẳng vào cột đá trong góc đại sảnh lao tới...

"Tử Uyên."

"Tử Uyên."

Những tiếng thét chói tai hoảng sợ đồng thời vang lên.

Nghê Chấn phản ứng trước nhất, lao tới, vươn tay tới, vừa đúng lúc nắm được tay Tử Uyên kéo cô trở về. Tìm đến cái chết không thành, Nghê Tử Uyên nhào vào trong lòng anh hai, hoàn toàn suy sụp lớn tiếng khóc: "Anh hai, em thật sự không có làm, anh phải tin tưởng em, em thật sự cái gì cũng không có làm, là có người hãm hại em..."

Nghê Chấn vỗ về nhẹ nhẹ sau lưng của cô an ủi, lặng im không nói. Trong mắt đã có một chút suy nghĩ sâu xa.

Nghê Cẩm Tân suy sụp ngã người vào sô pha, trong nháy mắt như già đi thêm mấy tuổi.

Tô Nguyệt Hồng chửi ầm lên, "Ông điên rồi sao, bộ ông muốn bức chết con gái mình mới vừa lòng hay sao chứ? Sự việc đều đã xảy ra rồi, cho dù ông có đánh chết nó cũng không giải quyết được vấn đề, thay vì lãng phí thời gian ở đây truy cứu trách nhiệm, còn không bằng nghĩ cách xem có biện pháp nào mới có thể挽 hồi công ty."

"Không có cách nào, không còn có cách nào nữa." Nghê Cẩm Tân giống như là bị hút mất toàn bộ sức lực trên người, không chút sức lực, mệt mỏi tựa vào trên sô pha, thì thào tự nói, "Nhà họ Nghê chúng ta hoàn toàn kết thúc rồi." Sau đó bất luận Tô Nguyệt Hồng có nói cái gì ông đều không hề có chút phản ứng.

Tô Nguyệt Hồng đem tất cả hy vọng đặt vào đứa con trai lớn nhất, niềm kiêu hãnh của bà, "Chấn nhi, con nhất định có biện pháp có đúng hay không?" Bà tràn đầy hy vọng nhìn cậu ta.

Nhưng Nghê Chấn trả lời làm bà hoàn toàn tuyệt vọng.

"Không có." Nghê Chấn lẳng lặng trả lời. "Trừ phi có người chứng minh được Tử Uyên bị hãm hại."

Tô Nguyệt Hồng nhăn tình sáng lên, "Vậy thì nhanh nghĩ biện pháp đi!"

Nghê Chấn lắc đầu, "Hãm hại Tử Uyên là một người rất thần bí, rất quỷ quyệt, con hoàn toàn không biết ra tay từ đâu. Nhưng chuyện này hẳn là có quan hệ tới Hạ Lạc Khắc."

"Anh hai, anh tin tưởng em sao?" Nghê Tử Uyên giống như một người sắp chết đuối, đang trong cơn tuyệt vọng quờ được một phao cứu mạng.

"Em không có bản lĩnh làm ra loại việc đó." Nghê Chấn thần nhiên tuyên bố sự thật. Tử Uyên được nuông chiều, sống tự do phóng khoáng là sự thật, nhưng suy nghĩ cô cũng rất đơn giản, không thể làm ra được chuyện phức tạp như vậy, điều cốt lõi là ... cô rất yêu Long Thiếu Hạo. Cho nên cô làm sao có thể lại làm ra cái loại sự việc này. cho tới bây giờ Nghê Chấn vẫn còn không tin vào những gì báo chí đăng tải, nhưng là ai? Vì sao lại muốn hãm hại Tử Uyên? Chỉ duy nhất một chiều như vậy, thế nhưng vô cùng độc ác, chẳng những đã hủy hoại Tử Uyên, khiến cô cả đời không ngẩng đầu lên được, còn hoàn toàn khiến cho Tập đoàn nhà họ Nghê bị diệt trừ tận gốc, người nhà họ Nghê bọn họ đã đắc tội với một người lợi hại như vậy khi nào. Người đó cứ như đang bốn cột, đùa giỡn với bọn họ, cứ như chơi trò mèo vờn chuột. Không giống như một đao lấy mạng, từ từ chậm rãi tra tấn. ... trong đầu mơ hồ ẩn hiện một bóng người, ngày đó người này thân thủ nhanh nhẹn luôn khiến hắn khiếp sợ không thôi, người này tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản, không phải là người đó chứ? Hẳn đến nay vẫn không thể điều tra ra thân phận của người đó, Long Thiếu Hạo, cậu ta đến tốt cùng là người phương nào? Cậu ta đến để thay Luyện Luyện báo thù sao?

Gặp sự việc có hy vọng, Tô Nguyệt Hồng vô cùng mừng rỡ, chờ đợi, khó hiểu nhìn đứa con trai đang trầm mặc, "Chấn, một khi chuyện có quan hệ đến Hạ Lạc Khắc, chúng ta đây phải đi tìm hắn thôi."

"Vô ích, nếu hắn có ý định hãm hại Tử Uyên tất nhiên hắn sẽ không giúp chúng ta làm sáng tỏ sự thật." Long Thiếu Hạo, thật ra hắn là ai? Lại có thể khiến một siêu sao nổi tiếng thế giới làm việc cho hắn? Cũng biết Hạ Lạc Khắc cũng không phải là ngôi sao điện ảnh bình thường gì, hắn ta là siêu cấp siêu sao, là siêu sao quốc tế nổi tiếng khắp thế giới, nhất cử nhất động của hắn ta đều bị để ý, toàn bộ thế giới đều say mê cuồng nhiệt hắn ta, bị con người của hắn ta cuốn hút không sức chống cự, hắn lấy dung mạo tuyệt mỹ, tính cách thần bí làm khuynh đảo vô số nam nữ, lời hắn nói đích thực so với lời của vị tổng thống của một nước còn có trọng lượng hơn, hắn là người tình trong mộng của toàn bộ mọi người trên thế giới, có thể thấy được hắn có bao nhiêu sức ảnh hưởng. Cho nên ai đắc tội với hắn đều không có một người nào có kết cục tốt, bởi vì đắc tội với hắn chính là trở thành kẻ địch của toàn bộ fan điện ảnh trên thế giới. Do đó, một chiều này mới thật sự là thâm độc, báo chí một lòng, Tập đoàn họ Nghê đã bị toàn bộ fan điện ảnh, người hâm mộ Hạ Lạc Khắc, bao vây bốn phía, bọn họ còn kháng nghị lên chính phủ chống đối sự tồn tại của Tập đoàn họ Nghê, yêu cầu chính phủ buộc công ty phải đóng cửa, lại còn tẩy chay không mua bất kỳ sản phẩm nào của Tập đoàn Nghê thị, bao vây tấn công các nhân viên của Tập đoàn Nghê thị ... Ngân hàng bắt đầu thúc giục trả các khoản vay, mấy nhà máy xí nghiệp vốn có mối quan hệ tốt cũng gọi điện thoại tạ lỗi, nói là một môi, không chịu nổi vợ con trong nhà vừa cần nhàn, mèo nhe vừa khóc lóc ồn ào, còn dọa thất cổ nếu còn quan hệ với Tập đoàn Nghê thị, nên quyết định hủy bỏ hợp tác ... bởi vì Hạ Lạc Khắc, hiện giờ bên ngoài sớm đã trở thành một mảng hỗn loạn. Nhà họ Nghê bọn họ thật không còn có cơ hội nào cứu vãn nữa rồi, Tập đoàn Nghê thị sẽ như vậy không có lý do gì mà biến mất trên thương trường.

Long Thiếu Hạo nếu chuyện này thật sự là do cậu làm, vậy thì cậu thật sự là người rất đáng sợ.

"Nhưng chúng ta không thể cứ như vậy trơ mắt đứng nhìn công ty phá sản chứ." Tô Nguyệt Hồng lòng nóng như lửa đốt.

"Chấn, không thể nghĩ ra biện pháp nào tìm gặp Hạ Lạc Khắc nói chuyện sao?" Nghê Cẩm Tân đã bình tĩnh lại không ít.

"Ba, để con đi tìm, Hạ Lạc Khắc nhất định sẽ không chịu gặp chúng ta, bên người hắn ta lại có rất nhiều cận vệ, chúng ta không thể tiếp cận hắn được đâu, hơn nữa con nghĩ để giải quyết chuyện này gặp hắn cũng không làm được gì, con cho rằng hay là đi tìm Long Thiếu Hạo, so ra còn có ích hơn."

"Tại sao? Chuyện này có quan hệ gì đến anh Thiếu Hạo?" Nghe Từ Uyển đã ngừng khóc, cô nghi hoặc hỏi, cùng lúc hỏi ra điều nghi hoặc của mọi người.

Nghe Chấn bình tĩnh như vừa trút bỏ xuống một quả bom, "Ba cũng nghi chuyện này đều là do Long Thiếu Hạo ở sau lưng sắp đặt"

"Không thể nào." Nghe Từ Uyển thét lên, cũng quên mất người mà nàng sợ nhất là anh hai, hướng về phía anh hai cô hét lớn, "Không phải anh Thiếu Hạo, sẽ không là anh ấy, anh ấy không thể nào đối xử với em như vậy"

Từ này đến giờ Nghe Liệt vẫn trầm mặc không nói gì, mãi đến khi nghe những gì anh Hai nói đến mới rung động toàn thân, khuôn mặt lạnh lùng lộ vẻ đau khổ khó nói, là hắn ta, thật là hắn ta sao? Là hắn ta đã hủy toàn bộ công sức của mình, mình đã vất vả dốc sức thành lập Bang Bò Cạp đen, mình đã dùng máu tươi dốc sức làm nên sự nghiệp, vậy mà chỉ trong một đêm, toàn bộ đã bị hủy diệt, khiến cho mình từ một đầu lĩnh của một bang đứng đầu trong hắc đạo giờ trở thành đối tượng mà mỗi người muốn truy sát. Đây là do hắn ta đối phó với mình trả thù sao chứ? Lời nói của Long Thiếu hạo đêm đó lại một lần nữa vọng ở bên tai hắn rõ mồn một: "... Nghe Liệt, tôi sẽ không giết cậu, như vậy thật quá có lợi cho cậu, tôi sẽ hủy đi những thứ cậu quan tâm nhất, những thứ cậu quan tâm nhất là gì, chẳng hạn như, Bang Bò Cạp đen..."

Là hắn, nhất định là hắn, là Long Thiếu Hạo đã hủy đi tâm huyết của mình, đã hủy đi sự nghiệp mà mình vất vả gầy dựng, hắn trả thù chính là hủy đi những thứ mà mình quan tâm đề ý nhất, hắn quả nhiên đã làm được, mà mình thậm chí ngay cả một cơ hội giãy dụa chống cự cũng không có, cứ như vậy không rõ lý do mà mất đi tất cả, Long Thiếu Hạo, hắn ta quả nhiên rất tàn nhẫn, mình không phải là đối thủ của hắn, mình thua rồi, hoàn toàn thua rồi.

Nghe Liệt trong lòng đau khổ tự thừa nhận, hắn so với Long Thiếu Hạo, khoảng cách kém rất nhiều, bọn họ không phải cùng một đẳng cấp, không phải là đối thủ ngang tài ngang sức với nhau. Trước kia là hắn quá coi thường Long Thiếu Hạo, hắn ta rất đáng sợ, thật sự rất đáng sợ, hắn vĩnh viễn cũng không thắng được hắn ta, Long Thiếu Hạo, người quả nhiên lợi hại, tìm đúng từ huyết của ta rồi...

Hôm nay, là mình tiếp sau đó là Từ Uyển sao? Đối tượng kế tiếp hắn ta nhắm vào trả thù sẽ là ai chứ?

Nghe Liệt thừa nhận bản thân mình rất sợ hãi, hắn thật sự rất sợ hãi Long Thiếu Hạo.

Ngược lại với trạng thái không khống chế được của Nghe Từ Uyển, Nghe Cẩm Tân đã bình tĩnh hơn rất nhiều. "Long Thiếu Hạo rất thần bí, cậu ta với Ngao là chỗ bạn bè, phải tìm kêu Ngao trở về, chúng ta cần phải biết chi tiết về hắn, càng nhiều càng tốt."

"Ngao đang ở bệnh viện."

"Sao lại thế?" Nghe Cẩm Tân kinh ngạc hỏi. Mấy ngày nay liên tiếp đã xảy ra nhiều chuyện, ông suốt ngày ở công ty, hoàn toàn không có thời gian rảnh quan tâm đến mấy đứa con.

"Sau khi Lâm đồng giải trừ hôn ước, lập tức đem cô Lâm tìm một nhà môn đăng hộ đối khác bàn việc hôn nhân, hôn lễ diễn ra vào cuối tuần này." Chuyện này, trong nhà chỉ có một mình ông là chưa biết, "Ngao ở trước cửa nhà họ Lâm đợi ba ngày ba đêm, không ăn không uống, là con gọi người mang nó đã hôn mê đưa đến bệnh viện, nó bây giờ còn ở đó truyen nước biển."

"Thế à?" Có lẽ vì gần đây liên tiếp đã xảy ra quá nhiều chuyện khiếp sợ, Nghe Cẩm Tân cũng không có phản ứng gì, chỉ lãnh đạm dặn một câu, "Chăm sóc nó cho tốt."

Nghe Chấn khẽ gật đầu, "Từ sau ngày đó, người nhà họ Nghe chúng ta hầu như mỗi người đều bị trả thù, ngoại trừ con," hắn có chút sâu xa, vì cái gì chỉ có hắn tránh thoát, là bởi vì Luyến Luyến sao? Hay đối tượng kế tiếp chính là hắn? "Đều giống như những gì Long Thiếu Hạo đêm đó nói, mỗi một người trong nhà họ Nghe đều sẽ mất đi thứ mà mình quan tâm nhất, Từ Uyển, Ngao, Tập đoàn Nghe thì, còn có Liệt..." Ánh mắt hắn thành nhiên nhìn lướt qua Nghe Liệt, "Hiện tại hoàn toàn đã có thể xác định người ngầm ngầm lập kế hoạch đối phó với chúng ta chính là Long Thiếu Hạo, cho nên chúng ta phải nhanh chóng tìm cho được cậu ta, mọi thứ có lẽ còn có một tia hy vọng."

"Nhưng mà, không ai biết anh Thiếu Hạo ở nơi nào cả." Nghe Từ Uyển nói, "Thực ra anh ba cũng không biết, anh Thiếu Hạo vô cùng thần bí, trừ phi chính anh ấy xuất hiện, bằng không nhất định là không có ai có thể tìm ra được anh ấy."

Mọi người nhất thời trầm mặc. Nghe Chấn cũng trầm mặc.

"Em biết cách tìm được hắn ta." Thành *** h, Nghe Liệt đột nhiên mở miệng.

Tất cả mọi người chờ đợi nhìn hắn.

"Chỉ cần tìm được Nghe Luyến Luyến, có thể tìm được hắn ta."

Đúng vậy, chỉ cần tìm được Nghe Luyến Luyến thì nhất định có thể tìm được Long Thiếu Hạo. Mà Nghe Luyến Luyến, chẳng phải đến nhà họ Phương là có thể tìm được rồi hay sao?

Mọi người lại dường như thấy được tia hy vọng...

"Cái gì? Con bé không có ở đó, từ sau buổi tối ngày hôm đó con bé không từng trở về nhà sao, con bé vẫn luôn ở cùng một chỗ với Long Thiếu Hạo à, các người thật cũng không biết hiện giờ nó ở nơi nào ư?"

Điện thoại trong tay như không còn chút sức lực rơi xuống, Nghe Cẩm Tân suy sụp té xỉu trên sô pha.

Hết rồi, toàn bộ kết thúc rồi.

Đại sảnh nhà họ Nghe lại lâm vào cảnh hỗn loạn

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Bản tin địa phương

Gần đây trong thị trấn đã xảy ra liên tiếp những sự kiện kỳ quái. Đầu tiên là bất ngờ nổi lên vụ bê bối liên quan đến Phó Nghị sĩ, khiến người dân đồng loạt biểu tình trước nghị viện yêu cầu người có thẩm quyền cao nhất trong nghị viện đưa ra lời giải thích và bãi nhiệm chức vụ của phó nghị sĩ, người đã liên quan đến vụ tai tiếng tham ô nhận hối lộ, bên ngoài bao dưỡng tình nhân là ngôi sao Lưu Tiểu Vi, với đầy đủ những chứng cứ vô cùng xác thực buộc Viện kiểm sát phải gọi trát đòi. Mặt khác, trong thời gian này Xí nghiệp Minh Thị mà người chủ thực sự phía sau là Phó Nghị sĩ đã bị Long môn thu mua, Minh tổng tài chỉ trong vòng ba ngày đã tuyên bố phá sản, rơi vào tình trạng khó khăn về tài chính, mắc nợ hơn một tỷ, sáng ngày hôm kia đã nhảy lầu từ tầng thứ 27 tòa cao ốc Minh thị bỏ mạng. Càng lạ lùng hơn, chính là con trai của Phó Nghị sĩ cùng Minh tổng tài vì tội danh cưỡng bức bị kết án giam trong nhà lao, đột nhiên bị người nào không rõ trong bóng đêm tấn công, tay chân đều bị đánh gãy, đã được đưa tới bệnh viện cấp cứu, và hiện được xác nhận cả đời tàn phế. Mà theo giám ngục, nhân viên cảnh vụ phụ trách ca trực đêm đó tường thuật lại, hoàn toàn không thấy bất kỳ kẻ nào tiến vào ngục giam, cũng như không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì, cho nên loại trừ khả năng người từ bên ngoài len vào ngục giam, nhưng theo khẩu cung của các phạm nhân trong ngục lao, đêm đó xác thực có một người mặc áo đen vào nhà giam, vừa nhìn thấy Phó Thiệu Thiên và Minh Quân liền ra tay đánh tới, xuống tay tàn nhẫn không một chút lưu tình nào, thủ đoạn ra tay rất độc ác... Điều này khiến cho người dân trong thành phố đối với chính phủ hết sức thất vọng, nhà giam được canh gác nghiêm ngặt lại bị người ngoài dễ dàng thâm nhập vào, ra vô như chỗ không người. Hiện nay, những tội nhân trong ngục giam rất hoang mang, hoảng sợ, các tù phạm đang kháng nghị tập thể...

Long môn, tổ chức này có tiếng là một tổ chức thần bí, gần đây trên thương trường hoạt động thường xuyên, đầu tiên là thu mua Xí nghiệp Minh thị, tiếp theo lại thu mua khu nhà ổ chuột của dân cư nghèo, khiến cho bọn họ phải nhanh chóng dời đi, hiện giờ, mấy vạn dân cư lưu lạc đầu đường xó chợ, không nhà để về, gây nên một cảnh hỗn loạn, càng quái lạ nhất là, Long môn thu mua một khu nhà tiểu học, một khu nhà trung học, một khu nhà cao đẳng và một khu nhà đại học, chỉ vì để khai trừ một vài vị giáo viên không có lương tâm nghề nghiệp lại hay thích dùng cách xử phạt về thể xác đối với học sinh, khiến cho những vị giáo viên này cả đời cũng không được các trường khác tuyển dụng, thật làm cho người ta khó hiểu. Theo cảnh sát hoài nghi, những sự việc này bao gồm cả vụ việc của Phó Nghị sĩ và Minh Tổng tài có liên quan đến Long môn, nhưng không hề có chứng cứ.

Phía dưới bản tin cho giới thiệu qua Long môn là một tổ chức thần bí có địa vị vô cùng quan trọng và có sức ảnh hưởng rất lớn trên thế giới...

TV tắt ngúm

"Sẽ có chuyện trùng hợp như vậy sao chứ? Tất cả những chuyện đều có liên quan đến Luyến Luyến, kể cả trường học." Hạ Hàn Tương mở miệng, "Lại có người thay Luyến Luyến trút giận sao chứ?"

"Nói không chừng chỉ là trùng hợp mà thôi," Phương Nhược Thủy nhìn bà, "Long môn ư! Luyến Luyến như thế nào có thể quen biết với người của Long môn chứ." Cho dù nói gì đi nữa cô cũng không tin, nói không chừng là do Phó Thiệu Thiên với Minh Quân bình thường làm quá nhiều chuyện xấu, không nghĩ qua là vô tình đã trêu chọc nhầm người của Long môn.

"Nhưng cũng quá trùng hợp, trên thế giới có chuyện như vậy vừa khéo xảy ra sao chứ?" Hạ Hàn Tương vẻ mặt ngưng trọng nhìn ba người bọn họ, "Cái kia khu dân cư nghèo kia chính là nơi đi cùng với Luyến Luyến từng ở, các trường tiểu học, trung học, cao trung học, đại học đều là những trường Luyến Luyến từng học qua, đi còn nhớ rất rõ vị giáo viên bị khai trừ kia chính là giáo viên trung học, người từng đánh đập Luyến Luyến. Như vậy quả thật là quá trùng hợp, cũng quá đúng lúc."

Những lời nói của Hạ Hàn Tương làm cho mọi người rối cuộc tìm không ra lời cãi lại, đúng vậy, nếu đúng chỉ là trùng hợp, như vậy cũng không tránh khỏi là quá trùng hợp hay sao.

Trong đại sảnh nhất thời yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hít thở lẫn nhau của bốn người.

"Luyến Luyến sao có thể quen biết với người của Long môn được?" Thật sự là rất kinh ngạc, Phương Quân Nghiên hỏi ra điểm nghi hoặc của mọi người, ba ánh mắt nhất loạt nhìn về phía bà.

Hạ Hàn Tương lắc đầu, bà cũng không biết.

Đường Khải chau mày, trong đầu chợt lóe lên một tia ánh sáng, giống như có chuyện gì đó rất quan trọng không thể nhớ nổi.

"Luyện Luyện bạn bè rất ít, hầu như không có ai gọi là bạn tốt, vậy rốt cuộc là ai đây?" Phương Nhượng Thủy tự mình lẩm bẩm, "Nếu thật muốn thay Luyện Luyện báo thù, ngoại trừ chúng ta có khả năng nhất chính là Hạo, thế nhưng..."

"Anh nhớ ra rồi." Đường Khải đột nhiên kêu lớn, làm mọi người hoảng hốt giật nảy cả mình.

"Khải, anh bệnh hả!" Phương Nhượng Thủy vỗ vỗ tay lên ngực tự trấn tĩnh lại, liếc xéo mắt nhìn anh trai mình.

"Nhượng Thủy, em vẫn còn nhớ rõ chứ? Lần trước Luyện Luyện nằm viện?" Cậu ta hưng phấn nhìn em gái.

"Đương nhiên nhớ rõ rồi." Cô cũng không phải bị chứng mất trí nhớ.

"Vậy em còn có nhớ hay không lúc ấy có một đám người tìm đến Hạo..." Thấy cô gật gật đầu, Đường Khải tiếp tục nói, "Những người đó mỗi người thoát nhìn địa vị cũng không phải nhỏ, nhưng đối với Hạo lại dị thường cung kính, còn có người xưng cậu ta là môn chủ."

"Em cũng nghĩ tới, Hạo lúc ấy một lòng, một dạ chỉ muốn ở lại bên người Luyện Luyện chăm sóc, không muốn theo bọn họ rời đi, đúng rồi, lúc đó còn có một người kiên quyết không chịu bỏ đi, hắn nói hắn là cận vệ của Hạo, Hạo là môn chủ, hắn có trách nhiệm..." Phương Nhượng Thủy bừng tỉnh hiểu ra, nhìn về phía Đường Khải.

Hai người đồng thanh nói: "Hạo chính là môn chủ Long môn."

Phương Quân Nghiên cùng Hạ Hàn Tương kinh ngạc tuyệt không thua gì bọn họ, như thế nào có thể? Chẳng thanh niên kia chỉ mới hai mươi tuổi đầu vậy mà là thủ lĩnh Long môn, một tổ chức quốc tế to lớn! Không phải là một tổ chức hắc đạo nho nhỏ gì đó, tổ chức này không người nào không biết, không người nào không hiểu là một tổ chức thần bí, có địa vị hết sức quan trọng trải khắp các quốc gia trên thế giới, có sức ảnh hưởng vô cùng to lớn, không chỉ có thế giới hắc đạo sợ hãi Long môn chủ, mà ngay cả các chính phủ quốc gia cũng không dám đắc tội với hắn, bởi vì hắn chỉ cần nổi giận dậm một chân cũng đủ ảnh hưởng đến nền kinh tế và chính quyền của một quốc gia, Long môn dưới trướng cao thủ nhiều như mây, phân bố đều các nơi trên khắp thế giới, tất cả mọi lĩnh vực quan trọng đều có người của Long môn thống lĩnh, của cải tiền bạc của Long môn không thể nào phòng chừng nổi...

Phương gia bốn người đều bị bí mật này làm cho kinh hãi, mọi người đứng sững, trợn cả mắt há hốc cả mồm.

Mọi chuyện xảy ra trùng hợp tựa hồ đều đã có lời giải thích hợp lý.

Tiếng chuông điện thoại vang lên làm mọi người bừng tỉnh.

Đường Khải phục hồi tinh thần lại trước tiên, tiếp nhận điện thoại, "Àlo, xin chào, bác Nghệ?" Vừa nghe được thanh âm từ đầu dây điện thoại bên kia, Đường Khải hết sức kinh ngạc, cậu đưa mắt nhìn ba người còn lại.

Mọi người trên mặt đều biểu lộ chút kinh ngạc.

"Dạ, bác Nghệ, xin bác chờ một chút." Đường Khải buông điện thoại, "Ba, bác Nghệ có chuyện cần tìm ba."

Phương Quân Nghiên ngạc nhiên, tiếp nhận điện thoại nói chuyện vài câu với Nghệ Cẩm Tân, về mặt của ông thiên biến vạn hóa, từ kinh ngạc, mê hoặc, hiểu rõ đến khiếp sợ...

Ba người còn lại đều sốt ruột nhìn ông.

"... Thật có lỗi, tôi thật sự lực bất tòng tâm, một khi có tin tức của con bé tôi sẽ lập tức báo cho các người biết." Nói xong, Phương Quân Nghiên gác điện thoại.

Phương Quân Nghiên quay đầu, về mặt ngưng trọng nhìn mọi người.

"Long Thiểu Hạo bắt đầu trả thù rồi, nhà họ Nghệ đã bị hủy diệt."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Long Thiểu Hạo tắt TV, đi đến phía sau Luyện Luyện vòng tay âu yếm ôm lấy nàng.

"Là anh làm." Cô khẳng định.

Long Thiếu Hạo gật đầu, "Anh nói rồi sẽ thay em báo thù. Mỗi một câu, một lời hứa đối với em, anh đều đã thực hiện."

"Cám ơn, thật cảm ơn anh đã vì em làm tất cả những việc như vậy." Luyến Luyến cảm động.

Cô còn không biết đến kết cục của người nhà họ Nghê, thực ra anh không muốn để cô biết, bởi vì bản thân anh cũng thật không muốn buông tha bất kỳ người nào trong gia đình họ Nghê, nhưng anh e sợ cô không chịu được, mềm lòng trước lời cầu xin tha thứ của bọn họ mà xin anh bỏ qua, mà anh lại không chắc mình có thể cự tuyệt yêu cầu của cô, cho nên, mấy ngày nay bọn họ đều ở phòng làm việc của anh xử lý mọi chuyện, mà anh cũng cố gắng hết mức không cho cô tiếp xúc với tin tức bên ngoài, mặt khác cũng là vì bảo vệ cô. Cũng chỉ vì sai lầm ngu ngốc kia... nhớ tới cái tên Lam Tử ngu ngốc kia, Long Thiếu Hạo lại một lần nữa cảm tức đến nghiến răng, chờ hấn trở về anh nhất định sẽ lột da hắn.

"Kế tiếp là người nhà họ Nghê, em muốn anh đối với bọn họ như thế nào? Anh nhất định giúp em." Long Thiếu Hạo tha thiết ôm siết lấy nàng, trong lòng vô cùng thư thái hời. Toàn thân anh rạo rực, vất vả cố nhẫn nhịn, anh có chút hối hận không nên dựa sát vào người cô gần như vậy, trời ạ, anh thật sự là tự tìm chịu tội. Anh thật cẩn thận không dám để Luyến Luyến phát hiện phản ứng cơ thể của mình, anh không muốn làm cô sợ.

Luyến Luyến không hề nhận ra sự khác thường của anh, lắc đầu nói: "Quên đi, tất cả đều đã kết thúc rồi."

"Điều này sao có thể, anh nói rồi bất cứ ai khi dễ em, anh đều phải khiến hắn thâm không còn đường trở về, đặc biệt Nghê Liệt, anh đã hẹn hấn ngày mai gặp mặt tại trường học."

Luyến Luyến tựa đầu gối lên vai anh, "Hạo, có anh vậy là đủ rồi, người nhà họ Nghê đã có được báo ứng rồi, Nghê Cẩm Tân và Tô Nguyệt Hồng đã mất đi địa vị cao quý trong lòng của con cái bọn họ, cả đời này sẽ khiến cho bọn họ sống trong hối hận và áy náy; Nghê Từ Uyển, Nghê Ngạo đều mất đi người mà bọn họ yêu quý nhất; còn đối với Nghê Liệt, anh cũng đã giáo huấn qua hấn rồi, anh Chấn cũng sẽ không để hấn sống dễ chịu đâu, thật sự nhiều đó đủ rồi, em đã rất thỏa mãn, em hiện giờ không muốn cùng người nhà họ Nghê có bất kỳ một chút quan hệ nào nữa, em chỉ muốn cùng anh trong lòng vui vẻ sống cùng một chỗ, giống như mấy ngày nay vậy, đây là những chuỗi ngày vô cùng hạnh phúc trong cuộc đời em..."

Long Thiếu Hạo có chút kích động, nhẹ nhàng vờn cánh tay vòng qua vòng eo của cô, âu yếm ôm cô càng sát vào trong lòng thêm một chút nữa.

"Luyến Luyến, Nghê Chấn đối với em mà nói có phải là đặc biệt?" Long Thiếu Hạo thanh âm ôn nhu từ đỉnh đầu truyền đến.

Luyến Luyến thoáng lo lắng vài giây, lại khẽ gật đầu, "Anh ấy là người duy nhất trong nhà họ Nghê thật tình đối xử tốt với em, khi còn bé anh ấy rất thương yêu em, những chuỗi ngày trải qua với anh ấy là đoạn hồi ức vui sướng duy nhất em nhớ lại, cho nên khi em muốn trả thù người nhà họ Nghê, lại chưa từng có nghĩ tới muốn làm tổn hại đến anh ấy."

"Thật ư?" Long Thiếu Hạo thì thảo tự nói, rơi vào trong trầm tư, "Hắn là người duy nhất đối tốt với em..."

Thật lâu sau...

"Luyến Luyến, em cùng anh đi Mỹ nhé?" Long Thiếu Hạo đột nhiên mở miệng, "Anh nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em." Bốn đại trưởng lão sắp tới rồi, nên anh cũng cần phải trở về, lần này anh lên chạy đến đây, cha và bốn đại trưởng lão đều vô cùng tức giận, anh không thể nán ở lại đây thêm một chút nào nữa, nhưng anh thật sự không nỡ bỏ lại Luyến Luyến một mình, anh làm thế nào có thể yên tâm để lại một mình cô, Luyến Luyến bề ngoài lạnh lùng kiên cường, nhưng thật ra cô là một người vô cùng mềm yếu, cô rất dễ dàng bị thương tổn, cô như vậy, làm sao anh có thể yên tâm mà rời đi. Điều quan trọng hơn là Long Thiếu Hạo không muốn rời xa Luyến Luyến, chỉ cần một khắc không có cô ở bên cạnh, trong lòng anh cảm thấy rất bất an, rất hoảng hốt, tự nhiên sẽ không tự chủ được mà lo lắng sợ hãi, không được, anh nhất định phải đưa Luyến Luyến theo cùng, nếu không, cho dù trở về nước Mỹ, không qua được hai ngày anh cũng chịu không nổi sự nhớ nhung dày vò mà lại lên trốn trở về mất thôi.

"Anh nhất định phải đi sao?" Luyến Luyến đã biết được thân phận thực sự của anh, nhưng cô vẫn có cảm giác như đang trong mộng, tuy rằng từ trước đến nay cô đều biết anh không phải là nhân vật bình thường đơn giản, nhưng thân phận thật sự của anh vẫn làm cô hết sức kinh hãi, cô thật không ngờ thân phận của anh tôn quý đến như thế, ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng biết người đại diện cho Long môn là như thế nào, thế mà anh, đích thực lại là môn chủ Long môn-một nhân vật hiển hách và tôn quý nhất.

Cô rất sợ, mỗi một người đứng ở bên cạnh anh đều là nhân trung long phụng, tuấn nam mỹ nữ; cô rất sợ tới cái nơi xa xôi lạ lẫm kia cô lại không thể hòa nhập; cô thật rất sợ người nhà của anh, bạn bè của anh không muốn tiếp nhận cô; cô cũng rất sợ có một ngày nào đó tình yêu của anh đối với cô phai nhạt, nếu thật có ngày đó cô phải làm sao, cô phải làm cái gì bây giờ?

"Luyến Luyến, đi cùng anh có được không?" Long Thiếu Hạo tha thiết nhìn sâu vào mắt cô, trong ánh mắt anh lộ vẻ khẩn cầu cùng sợ hãi.

"Cho em suy nghĩ một chút được không? Trong lòng em rất bối rối." Cô vô cùng bất an, cô không muốn cùng Hạo xa nhau, nhưng do không nỡ rời xa mẹ, thế nhưng, nơi này còn có chỗ nào cho cô dung thân sao chứ? Trải qua đêm hỗn loạn ồn ào hôm đó, chỉ sợ toàn bộ trong trường mọi người đều đã biết quan hệ giữa cô và Nghê Ngạo.

"Được, anh chờ em." Long Thiếu Hạo không muốn ép cô, "Luyến Luyến, anh chỉ muốn nói với em, có anh ở đây, cho dù trời có sập xuống em cũng không cần hoảng sợ, bởi vì đã có anh ở đây chống đỡ." Anh rời khỏi phòng, để lại không gian yên tĩnh cho cô thận trọng suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57

Luyến Luyến lang thang không mục đích, bước trên đường cái sầm uất náo nhiệt, cô biết sau lưng mình có người nhìn cô, chỉ trở về phía cô, cô rất hiểu rõ, cũng không phải vì bộ dạng của cô đẹp để lôi cuốn, hay khuynh quốc khuynh thành gì cho cam mà bởi vì cô biết ngay lúc cô diễn trò trước mặt các phóng viên nói cô mang thai, thời khắc đó đã biết sớm hay muộn sẽ có ngày này. Cô vốn tưởng rằng bản thân mình sẽ không đối mặt ngày này, bởi vì lúc ấy cô đã không có ý niệm muốn sống trong đau, thế nhưng, thật không ngờ cô vẫn còn sống, cô càng thật không ngờ, cô bị cho là quái vật, bị chỉ trích, cô sẽ lại cảm thấy khó chịu đến như vậy, cô từng nghĩ bản thân mình sẽ không để ý, hay là cô đã tự đánh giá cao bản thân mình?

Đầu óc trống rỗng, trong lòng rất đau, rất đau,...

Mục đích của cô đã đạt được, cô đã kích người nhà họ Ngô thành công, đây không phải là lúc cô nên chúc mừng sao? Đúng vậy, thế nhưng vì sao khi bị những người xa lạ này khinh miệt, xem thường, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô, lại làm cô đau lòng đến như vậy?

"Cô ba, cô đã trở về." Bất giác cô đi tới nhà họ Phuong lúc nào cũng không biết, người mở cửa cho cô chính là di Lâm, người giúp việc trong nhà, giọng nói của di ấy vô cùng lạnh nhạt, từ trong mắt của di cô nhìn thấy được vẻ khinh thường.

"Mẹ tôi có nhà không?" Cô thay bộ mặt lạnh lùng, giả bộ không thêm đề ý hỏi.

"Dạ, ông bà chủ, cậu chủ, cô hai đều đang ở đại sảnh dùng cơm."

Luyến Luyến nhẹ gật đầu, đi về hướng đại sảnh, bên tai truyền đến lời mỉa mai ác độc của di Lâm, "Lôi kéo cái gì mà lôi kéo? Chỉ là một con điểm con, trước sau gì trời đất cũng không dung, sớm muộn gì cũng bị thiên lôi đánh chết..."

Luyến Luyến không hề dừng lại, đồ dẫn tiếp tục đi về phía trước.

Từ trong phòng truyền đến một trận cười giòn giã, tay Luyến Luyến cứng đờ đưa lên đẩy cửa.

"Ba, ném thử chút miếng sườn chua ngọt do con làm đi, là di dạy đó, ăn ngon lắm nha." Phuong Nhược Thủy dốc sức giới thiệu món ăn sở trường của cô, không ngừng gấp thức ăn vào bát của cha, chẳng mấy chốc bát cơm bị thức ăn lấp đầy.

Phuong Quân Nghiên khổ không nói nổi, rồi lại không nỡ cự tuyệt, chỉ phải miễn cưỡng ăn một miếng. Ồi, thật sự là hết sức khó ăn, thế nhưng ông lại không dám nói ra, sợ làm tổn thương tổn tâm hồn yếu ớt của con gái.

Hạ Hàn Tương và Đường Khải ở một bên âm thầm cười trộm.

"Ba, ăn ngon chứ?" Phuong Nhược Thủy nhìn cha chờ đợi.

Phuong Quân Nghiên kiên trì gật đầu, "Ừm, rất ngon."

Đường Khải buồn cười ra tiếng, Phuong Quân Nghiên trừng mắt nhìn hắn một cái, hắn nghịch ngợm nhìn cha nháy mắt mấy cái, cứ như muốn nói, ai da, ba nói dối nha!

Cái thằng nhóc hư đốn này, dám cười nhạo ba mày, mày tới ăn thử xem, Phuong Quân Nghiên dùng ánh mắt trừng trừng.

Không, không, không, Đường Khải vẻ mặt sợ hãi. Con cũng không muốn còn trẻ vậy mà chết sớm, chỉ có ba là người vĩ đại, vì tập thể mà hy sinh bản thân, thật sự là làm đứa con này rất bội phục nha!

Mày, cái thằng nhóc này, Phuong Quân Nghiên trừng mắt trừng trừng nhìn hắn.

"Ba, Khải, hai người đang làm cái trò gì vậy?" Phuong Nhược Thủy khó hiểu nhìn thấy ba và anh trai, hai người đang lén lút 'liếc mắt đưa mày'. Hạ Hàn Tương này giờ cười đến muốn đau sốc hông.

Cha con hai người đang trừng liếc mắt lẫn nhau, vội đều tự bỏ qua, quay đầu qua một bên.

Phuong Nhược Thủy không để ý tới bọn họ cha con hai người trong lúc đó đang ngấm ngầm đấu lẫn nhau, cô nhìn cha, cười dài nói: "Ba, sườn chua ngọt di với anh hai cũng không thích ăn, hay là ba ăn hết luôn đi."

"Cái gì?" Phuong Quân Nghiên cả kinh không để ý đến hình tượng từ ghế trên nhảy dựng lên.

Đường Khải và Hạ Hàn Tương đều không nhìn được, bật cười một trận giòn giã làm long trời lở đất. Ngay cả Phuong Nhược Thủy cũng nhìn không được cười phá lên. Phuong Quân Nghiên lúc này mới hiểu được ông bị chính vợ mình hợp tác với mấy đứa con đùa giỡn, nghĩ đến bộ dạng bản thân mình vừa mới chật vật, ông thật sự vừa bực mình lại vừa buồn cười.

Không có mình ở đây, bọn họ dường như càng rất vui vẻ, dường như càng giống như người một nhà. Luyến Luyến đứng sượng ngất tại cửa, không biết nên hay không nên tiến vào, cuối cùng, cô đẩy cửa ra...

"Luyến Luyến." Hạ Hàn Tương là người đầu tiên nhìn thấy cô, vẻ mặt bà kinh ngạc, trong đại sảnh bỗng chốc yên tĩnh.

Cô về nhà lại đáng kinh ngạc đến vậy sao chứ? Hay chung quy cô không thuộc gia đình này, dù sao trong này họ Phương, mà cô họ Ngô.

"Mẹ, chú Phương, Khải, Nhược Thủy," Luyến Luyến cố nờ chút nụ cười, "Mấy ngày không gặp, mọi người vẫn khỏe chứ?" Từ lúc nào mà bọn họ lại trở nên xa lạ như thế.

"Tốt, tốt, trong nhà mọi chuyện đều rất tốt, con ăn cơm chưa? Muốn cùng nhau ăn cơm hay không?" Phương Quân Nghiên tiếp đón cô.

"Không cần, con đã ăn rồi." Luyến Luyến vội nói dối. Vì cái gì cô cảm giác bản thân mình giống như một người ngoài, một người xa lạ xâm nhập vào thế giới thiên đường của người khác, trong này mọi thứ đều với cô hoàn toàn không hợp nhau.

"Luyến Luyến, em với Hạo mấy ngày nay đều ở chung với nhau sao? Tất cả mọi người đều tìm kiếm em, tìm đến phát điên luôn, em hôm nay trở về làm cái gì vậy? ..."

"Nhược Thủy," Đường Khải trừng mắt nhìn cô một cái. Cô vội vàng ngậm miệng lại, dường như ý thức được bản thân mình vừa nói những lời sai lầm, vội cuống quýt giải thích, "Luyến Luyến, chị không phải có ý gì, ý chị là em vì sao hôm nay đã trở về, không, không, không, chị muốn nói là em hôm nay quay về tới làm gì, cũng không phải, chị nghĩ ý chị muốn nói là..." Phương Nhược Thủy sợ cô hiểu lầm, căng thẳng khăn trương, càng giải thích càng loạn.

Luyến Luyến không thêm để ý cười cười, "Không có việc gì." Lòng của cô đã bị tổn thương, đúng vậy! Cô quay về đây làm gì? Trong này không phải nhà của cô, cô chính là con của người chồng trước, là một người khách qua đường của nhà họ Phương, lúc này nên rời đi. "Mẹ, vài ngày không gặp, mẹ ngày càng xinh đẹp hơn, hai mẹ con chúng ta chưa từng xa nhau quá lâu như vậy, mẹ không có lời gì muốn nói với con sao chứ?"

Hạ Hàn Tương trầm mặc nhìn cô, thật lâu không nói nên lời, từ buổi tối ngày hôm đó sau khi đánh Luyến Luyến một cái tát, bà lập tức rất hối hận, thế nhưng, bà không biết nên nói như thế nào, nhìn thấy con gái, bà cảm giác trong lúc này đây giữa hai người như có một bức tường ngăn cách...

Đợi lúc lâu, Luyến Luyến cuối cùng không còn kỳ vọng gì. "Mẹ, mẹ đã không có lời nào muốn nói, vậy thì thôi đi, vừa lúc con có lời muốn nói với mọi người. Con sẽ đi Mỹ."

Mọi người kinh ngạc nhìn cô.

"Nơi này đã không còn chỗ nào để con có thể dung thân được nữa. Bây giờ hầu như mọi người đều đã biết mối quan hệ giữa con và Ngô Ngạo, Hạo hy vọng con cùng anh ấy sang Mỹ, con đồng ý rồi. Con quyết định chờ mọi chuyện dần dần phai nhạt, mọi người từ từ quên đi chuyện này rồi sẽ trở về, hôm nay con quay về đây là để thu dọn hành lý."

"Sao gấp như vậy, khi nào thì đi?" Hạ Hàn Tương khăn trương hỏi.

Cô không ngờ mẹ không có ý định giữ cô lại, Luyến Luyến hết sức đau lòng. Cô thân nhiên trả lời mẹ, "Con không biết, đại khái mấy ngày nữa sẽ đi."

"Chúng ta đến tiễn con."

"Không cần." Luyến Luyến cự tuyệt, "Con không thích ly biệt." Cô cũng không giải thích gì nhiều hơn, xoay người đi lên lầu.

Mang theo một cái hòm hành lý xuống dưới lầu, mọi người ngẩng đầu nhìn cô.

"Luyến Luyến, con thật sự phải đi sao?" Phương Quân Nghiên trong lòng rất không nỡ.

Luyến Luyến gật đầu, "Đã quyết định, chú Phương, cảm ơn chú, con biết có chú bên cạnh mẹ con nhất định sẽ có được hạnh phúc thật sự, cho nên con ra đi cũng an tâm. Mẹ con từ nay về sau làm phiền chú chăm sóc."

"Luyến Luyến, chị thật sự không nỡ xa em đâu!" Phương Nhược Thủy ôm nàng khóc, "Cũng không thể một lần nữa kêu chị một tiếng chị hai nữa sao?"

"Chị hai," Luyến Luyến lưu luyến quay lại ôm cô, "Chị nhất định phải hạnh phúc."

"Em cũng vậy nhé, một mình ở bên ngoài phải tự biết chăm sóc tốt cho bản thân, nếu có chuyện gì ủy khuất nhất định phải trở về nói cho chúng ta biết. Em vĩnh viễn là em gái yêu quý nhất của chị."

Cô cảm động khẽ gật đầu, lại đi đến trước mặt Đường Khải, "Khải, cảm ơn anh, quen biết mọi người thật sự là hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời của em, em có thể ôm anh một chút không?"

Đường Khải ôm lấy cô, bên tai cô nhẹ giọng nói một câu, "Em gái, đừng quá ham chơi, sớm một chút trở về, cửa nhà họ Phương luôn rộng mở chờ đón em trở về."

Hai má cô nhạt nhòa nước mắt, trên môi cô nở một nụ cười tuyệt mỹ. "Mọi người ở lại, nhớ giữ gìn sức khỏe!" Cuối cùng cô nhìn thật sâu vào mắt mẹ,

sau đó kéo hành lý không chút do dự rời khỏi cửa nhà họ Phương ra đi.

Năm đó, cô vừa tròn mười tám tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Sáu năm sau

Tập đoàn Đăng Long tại tòa cao ốc thương mại hiện đại cao 109 tầng tọa lạc ở trung tâm thương mại sầm uất New York.

Lúc này, tại tầng cao nhất của tòa nhà, trong văn phòng làm việc của tổng tài, một bầu không khí nặng nề bao trùm khắp căn phòng, đè nặng lên đầu của mỗi một vị đang có mặt trong phòng. Hơn mười vị chủ quản cao cấp của Tập đoàn Đăng Long đều im thinh thít, đứng cúi đầu trước bàn làm việc của Tổng tài, đón nhận ánh mắt sắc lạnh của cậu ta. Một giờ đồng hồ căng thẳng trôi qua, tổng tài một câu cũng không nói, chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ. Những người này ở bên ngoài trong xã hội đều là những người tinh anh nhất, chiếm địa vị cao nhất, nhưng lúc này đây bọn họ ai nấy cũng đều toát mồ hôi lạnh, chỉ hận mình không thể té xỉu tại chỗ để khỏi phải chịu cảnh này.

Đừng xem vị Tổng tài của bọn họ tuổi còn trẻ mà khinh thường, chỉ mới tiếp nhận công ty này vốn vẹn mới có năm năm, nhưng dưới chỉ đạo của cậu ta công ty đã phát triển nhanh chóng, tăng trưởng đến chóng mặt, tiền bạc ào ào chảy vào công ty. Tác phong làm việc của cậu ta rất tàn nhẫn, kiên quyết, lạnh lùng, nghiêm khắc, có con mắt đầu tư rất chính xác, chỉ cần là thứ cậu ta muốn không có gì là cậu ta không chiếm được. Dưới sự dẫn dắt của cậu ta, tập đoàn Đăng Long phát triển thần tốc, ngày càng lớn mạnh. Bởi thế cậu ta là người đứng đầu bảng danh sách những nhà tỉ phú trên thế giới, cậu ta chính là vua của giới thương mại trên toàn cầu, các tạp chí kinh tế và tài chính trên thế giới đưa tin, ca tụng, phong cho cậu ta danh xưng "Đế vương thương mại" Long Thiếu Hạo. Thế nhưng, cậu ta còn có một thân phận đặc biệt cao quý khác mà mọi người còn chưa biết, chính là môn chủ của Long môn, một tổ chức có thế lực thần bí trên thế giới mà toàn bộ mọi người đều chú ý đến. Bí mật này chỉ có rất ít người biết, ngay cả bên trong Tập đoàn Đăng Long này cũng chỉ có một số ít người biết đến điều cơ mật này.

Giàu có sung túc, quyền thế bốn phương, tài năng lỗi lạc, gương mặt tuấn mỹ có thể so sánh với thần mặt trời Apollo. Ông trời quả thật đã dồn hết sự ưu ái tập trung trên người cậu ta, Long Thiếu Hạo, những gì ưu việt nhất, khiến cho cậu ta trở thành một con người có tính cách kiêu căng ngạo mạn, lạnh lùng tàn nhẫn, không coi ai ra gì. Trên thế giới này không ai có thể quản được cậu ta, thậm chí ngay cả Ngài Chủ tịch đối với cậu ta cũng bó tay không biết làm thế nào, thế nhưng, ngoại trừ một cô gái, chỉ duy nhất cô gái này có thể làm cho Long Thiếu Hạo đang tức giận điên cuồng, chỉ trong một giây lập tức trở nên ôn hòa, dịu dàng như một chú mèo con ngoan hiền nũng nịu nằm trong vòng tay cô gái; chỉ duy nhất cô gái ấy mới có thể làm cho Long Thiếu Hạo bỏ qua tất cả mọi việc, chỉ có cô có thể làm cho Long Thiếu Hạo thay đổi quyết định; một câu của cô có thể quyết định một người sống hay chết, một công ty tồn tại hay biến mất; Long Thiếu Hạo quả thực bị cô thu hút hết tâm trí, rất yêu thương cô, rất nuông chiều cô, lo lắng bảo vệ cô như viên ngọc quý, xem cô như báu vật nâng niu trong lòng bàn tay, như e sợ chỉ cần buông tay sẽ có vật làm tổn thương đến bảo bối. Nếu như nói Long Thiếu Hạo là chúa tể thế giới, thế thì, cô gái này càng đáng sợ hơn, bởi vì cô chắc chắn là chúa tể của Long Thiếu Hạo vị chúa tể thế giới.

"Tướng vậy là tốt lắm sao?" Long Thiếu Hạo ngữ điệu nhẹ nhàng, nhưng ngữ khí lại lạnh như băng thật làm cho người ta không rét mà run.

Hơn mười vị chủ quản đầu đầu cúi gằm nhìn xuống đất, không ai dám ngược lên nhìn gương mặt bình tĩnh của vị Tổng tài kia, e sợ bị điểm mặt chỉ đích danh mình.

Nét mặt Long Thiếu Hạo không chút thay đổi, nhìn dàn cấp dưới đang khấn trương đến muốn té xỉu, "Hàng năm tôi trả nhiều tiền như vậy để mời một đám vô dụng các người đến đây làm cây cảnh hay sao? Ai có thể cho ta một lời giải thích hợp lý, tại sao dự án hợp tác lần này lại xuất hiện vấn đề, Phương quản lý?"

Bị chỉ đích danh, Phương quản lý sợ tới mức thiếu chút nữa quỳ xuống. Trời ạ! Tổng tài chẳng lẽ đã phát hiện gì rồi sao, ông ấy rõ ràng là thần thánh trên trời rồi... nếu không, tại sao Tổng tài không chỉ người khác mà cố tình chỉ đích danh hắn? Hắn thật sự hối hận, rất hối hận vì nhất thời vì lợi ích cá nhân, tham lam nhận tiền của công ty đối thủ cạnh tranh. Trời ơi, sao hắn lại có thể mê muội quên mất Tổng tài không phải là người thường, hắn như thế nào có thể ngu ngốc nghĩ có thể may mắn thoát được kiếp nạn này, Tổng tài nhất định sẽ giết hắn...

"Tổng tài, tôi sai rồi, ta đã sai rồi, cầu xin ngài tha cho tôi, từ nay về sau tôi nhất định không dám tái phạm nữa." Phương quản lý quỳ xuống đất liều mạng dập đầu thật mạnh, cầu xin tha thứ. Các chủ quản còn lại lên nhẹ trút một hơi thở phào nhẹ nhõm, cũng không chịu được lắc đầu thờ dài, Phương quản lý thật sự là tự tìm con đường chết, ai không biết Tổng tài ghét cay ghét đắng chính là lừa gạt, cậu ta đối với những kẻ phản đồ cũng không hề thủ hạ lưu tình, Phương quản lý sau này cũng đừng nghĩ còn con đường sống trên thương trường, nếu Tổng tài cứ như vậy bỏ qua cho hắn coi như cũng còn may mắn, chỉ sợ cậu ta không bỏ qua lại dùng thủ đoạn còn độc ác hơn...

Long Thiếu Hạo trừng mắt không nói lời nào, trong đáy mắt lóe lên sát ý.

"Tổng tài, xin tha mạng, cầu xin ngài tha mạng, tôi cũng không dám... nữa." Phương quản lý quỳ lết đến trước chân cậu ta, nhưng bị Long Thiếu Hạo một cước không thương tiếc đá văng đi, Phương quản lý vẫn chưa từ bỏ ý định, lại quỳ lết đến nắm lấy ống quần cậu ta khóc lóc van xin, "Tổng tài, van cầu ngài, tha mạng a!"

Nhìn thấy Phương quản lý lúc bình thường tài trí hơn người, lúc này bò lết lại giống như một con chó, mọi người lắc đầu thở dài ngao ngán.

Trong lúc thời điểm đang căng thẳng, đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Là người nào không sợ chết dám chọn lúc này đến? Mọi người không khỏi bắt đầu thông cảm cái tên ngu ngốc đang đập cửa kia.

"Cút đi ra!" Long Thiệu Hạo tức giận quát lớn.

tiếng gõ cửa vẫn ôn hoà, tựa hồ như bầu không khí ngọt ngào căng thẳng bên trong không ảnh hưởng đến một chút nào.

Vẫn còn gõ? Mọi người trong lòng đều e sợ lời nói đáng đến cổ họng, nhưng không dám nói ra lời, tất cả đều hoảng hốt nhìn vị Tổng tài trẻ tuổi đang ngồi kia ...

"Biến!" Một tập hồ sơ bay vèo ra tới đập mạnh vào cánh cửa rồi mạnh xuống đất.

Cánh cửa bật mở ...

"Nghê Thư ký?" Mọi người kêu lên sợ hãi.

Long Thiệu Hạo vừa thấy rõ người tới, lập tức vô cùng hoảng sợ, từ trên ghế nhảy dựng lên xông lên phía trước, đem cô từ trên xuống dưới toàn bộ kiểm tra qua một lượt thật cẩn thận. "Luyến Luyến, Luyến Luyến, em thế nào? Anh có làm em bị thương hay không? Có làm em đau chỗ nào hay không? Anh lập tức cho gọi bác sĩ tới." Bộ dáng cậu ta hết sức khẩn trương thiếu chút nữa làm cho người ta còn tưởng rằng cô sắp mất mạng. Thế nhưng, mọi người trong Tập đoàn Đăng Long tựa hồ đã sớm nhìn thấy cảnh như vậy nên không một ai tỏ vẻ ngạc nhiên. Mọi người đều biết vị Tổng tài lạnh lùng nhẫn tâm của bọn họ chỉ cần có chút chuyện dính đến Nghê Thư ký là y như rằng cả con người cậu ta hoàn toàn thay đổi, lúc nào cũng kinh ngạc sợ hãi, quan tâm lo lắng từng chút một, lo sợ Nghê Thư ký bị thương, bị đói bụng, bị buồn chán, bị lạnh, bị người khác khi dễ, thật là quan tâm lo lắng đến thái quá làm cho người ta bức mình chịu không nổi. Tóm lại một câu, Trong Tập đoàn Đăng Long ai cũng biết nếu lỡ có đắc tội với Tổng tài có lẽ còn có một tia sống sót, nhưng nếu đắc tội với Nghê Thư ký kia, thì tuyệt đối không có gì thương lượng, chỉ có con đường chết, bởi vì vị Tổng tài kia nhất định đem người phạm tội xé thịt ngay cả đến xương cốt cũng không còn, còn vì sao xương cốt cũng không còn? Đương nhiên là bởi vì sợ Nghê Thư ký biết được sẽ thương tâm chứ sao nữa!

"Em không sao, Tổng tài, anh đang họp." Nghê Luyến Luyến nhắc nhở cậu ta.

"Đừng quan tâm đến bọn họ, em so với bọn họ còn quan trọng hơn rất nhiều." Nghe một chút, đây là lời mà một vị Tổng tài nên nói sao chứ? Lúc này Long Thiệu Hạo hết sức giống như một đứa trẻ đang bốc đồng, những lời vừa nói ra thật làm cho người ta dở khóc dở cười, "Em thật sự không có việc gì chứ? Hay anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra một chút, nếu có gì chứng gì thì làm sao bây giờ?"

Hi ... có người không cẩn thận bật cười ra tiếng.

Luyến Luyến mơ hồ nhìn thấy bả vai của bọn họ đang run run, cô đỏ mặt, đẩy tay cậu ta ra, "Tổng tài, còn có người, chú ý đến hình tượng."

Long Thiệu Hạo ánh mắt giết người trừng tới, "Các người rất nhân hạ sao? Còn không mau cút đi, gây trở ngại tới tôi và Luyến Luyến nói chuyện yêu đương, có muốn tôi đẩy đi tất cả đi Bắc cực không."

"Dạ" Nhóm chủ quản vội vọt ra khỏi phòng dường như tháo chạy ra ngoài. Một chủ quản người Mỹ dáng người mập mạp giống như có quỷ đuổi sau lưng lao ra khỏi phòng như bay, với thân hình ụt ịt của hắn thật không phù hợp với tốc độ chạy nhanh như vậy, từng thớ thịt béo ú trên người hắn nảy lên nảy xuống theo từng bước chân của hắn, tình cảnh kia thật làm cho người ta cảm thấy còn khôi hài hơn các chuyện khôi hài. Luyến Luyến thật sự nhịn không được, khẽ cười ra tiếng.

Nhưng hắn thật sự rất béo, lại cùng vài người chạy ở phía trước chắn lối ra ở phía cửa đang mở, tất cả mọi người đều quỳnh quáng chạy trốn chết, ai cũng chen lấn tranh giành không nhường đường, vài người ở phía sau đều ra cũng ra không được, mà vào cũng vào không được...

"Ha ha ha..." Tiếng cười giòn tan như tiếng chuông ngân vang vọng khắp phòng làm việc.

Long Thiệu Hạo vừa bức mình lại vừa buồn cười, nhưng cậu ta cũng không có chút tức giận. Chỉ mê mẩn mãi nhìn nụ cười của cô.

"Chờ một chút." Luyến Luyến lên tiếng, tất cả mọi người đều im lặng. Ngay cả những người đang chen lấn ở cửa đều bất tri bất giác ngừng lại.

"Tại sao cậu ta lại quý?" Luyến Luyến chỉ vào Phương quản lý vẫn còn đang quý trên mặt đất.

Long Thiệu Hạo ánh mắt chán ghét nhìn hắn một cái, lên tiếng chỉ thị: "Mang cái tên chương mất này ra ngoài cho ta, báo cho luật sư gửi cho hắn một thư cảnh cáo."

"Dạ, Tổng tài," ngay tức khắc có người đem Phương quản lý kéo ra ngoài, cửa phòng làm việc đóng lại, vẫn nghe tiếng hắn gào khóc thảm thiết cầu xin tha thứ.

"Sao lại như thế?" Luyến Luyến hỏi anh.

Long Thiếu Hạo âu yếm ôm nàng vào lòng, nghe thấy mùi hương quen thuộc trên người cô phát ra, đem toàn bộ câu chuyện Phương quản lý lên lút nhận tiền hối lộ, bán đứng dự án cơ mật của công ty nói cho cô nghe không sót một chi tiết nào, Luyến Luyến nghe xong khẽ cau mày, Long Thiếu Hạo hết sức không muốn, thay cô nhẹ nhàng vuốt lên giãn đôi mày đang nhíu lại, anh không hy vọng cô có một chút không vui, anh biết Luyến Luyến tuy rằng bề ngoài lạnh lùng, nhưng tâm địa vô cùng thiện lương. "Em muốn xin cho hấn sao? Anh lập tức tha cho hấn."

Luyến Luyến lắc đầu, "Anh không có làm sai, Phương quản lý đã làm chuyện sai trái, vì vậy hấn phải chịu trách nhiệm về những gì mình đã gây ra, tuy rằng trong lòng em thật không đành lòng, nhưng em càng không muốn anh phá lệ vi phạm quy định của công ty, sẽ khiến anh khó cai quản công ty sau này."

"Anh không ngại." Anh chỉ cần cô vui vẻ là tốt rồi.

Luyến Luyến hôn nhẹ lên môi anh, "Nhưng em để tâm, trong lòng em, anh quan trọng hơn hấn rất nhiều."

"Luyến Luyến," Long Thiếu Hạo cảm động không thôi, "Em thật tốt, em như vậy bảo anh làm sao không thương, nếu không có em, anh thật sự không thấy thế gian này còn có ý nghĩa gì"

Cô lúc nào cũng sẵn sàng lo lắng cho anh như vậy, dịu dàng hòa nhã như vậy, lúc nào cũng vì anh suy nghĩ, anh thấy bản thân mình thật sự là một người con trai hạnh phúc nhất trên thế giới, có được một người vợ như thế, người chồng còn cầu gì nữa?

"Luyến Luyến, gả cho anh đi?" Những lời này Long Thiếu Hạo đã nhiều lần nói trong sáu năm nay...

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Luyến Luyến trầm mặc .

Mấy năm nay, mọi người đều biết Hạo đối với cô rất tốt, anh đối với cô quả thật rất yêu thương chiều chuộng hết mực, thật không lời nào tả hết, đến mức tẩu hỏa nhập ma. Cô biết, mà cô cũng rất thương anh. Trước kia không đáp ứng lời cầu hôn của anh, là bởi vì bọn họ đều còn rất trẻ, cô không muốn trời buột anh quá sớm, hiện nay, cô với Hạo tình cảm càng ngày càng sâu nặng, cô đã hoàn toàn không cần lo lắng anh sẽ thay đổi tình cảm không còn yêu cô nữa. Một ngày nay cô thường xuyên cảm thấy cháng váng đầu, lúc nào cũng buồn nôn, trở nên thích ngủ lại hay thèm chua, kinh nguyệt cũng đã muộn hai tháng, trực giác con gái nói cho cô biết, cô đã có. Tuy rằng toàn bộ những chuyện này còn chưa qua chứng thực của bác sĩ, nhưng cô tựa hồ cảm giác được trong bụng đã mang một sinh mệnh bé nhỏ, cho nên kết hôn đi thôi!

"Hạo, chúng ta kết hôn đi!" Luyến Luyến hạ quyết tâm quyết định.

Long Thiếu Hạo trong tích tắc không có phản ứng gì, sau khi anh đợi mình tiêu hóa được lời của cô, nhất thời vui mừng khôn xiết hét vang cả bầu trời. "Ừa...!" Anh phát ra một tiếng kêu kinh ngạc vui mừng, hưng phấn ôm cô nhắc bổng hấn lên mà xoay vòng vòng. "Luyến Luyến, anh yêu em, anh yêu em."

Luyến Luyến cảm nhận được anh thật sự hết sức vui sướng, cười vô cùng ngọt ngào hạnh phúc.

Đột nhiên, anh buông cô xuống, vọt ngay tới trước bàn làm việc, nhấn nút speaker ở máy điện thoại, "Hứa Trợ lý, lập tức thông báo cho toàn bộ nhân viên trong công ty biết, Tổng tài phu nhân của các người cuối cùng đã đáp ứng lời cầu hôn của Tổng tài các người, tháng này tất cả các nhân viên đều được tiền thưởng gấp đôi, tôi muốn mọi người đều đến chung vui với niềm vui sướng của tôi."

"Dạ, dạ dạ" đầu dây bên kia Trợ lý Hứa chưa bao giờ nghe qua vị Tổng tài âm trầm lạnh lùng tàn nhẫn của mình dùng một giọng điệu phấn khích như thế nói chuyện, hiển nhiên là bị kinh ngạc đến ngây người, chỉ gật đầu lấp ba lấp bấp "dạ, dạ" mấy tiếng.

Tắt máy điện thoại, Long Thiếu Hạo ngẩng đầu nhìn về phía cô, "Bà xã!" Hấn thật sự hết sức cảm động!

"Ông xã!" Luyến Luyến cũng nghịch ngợm đáp lại anh.

Long Thiếu Hạo xông lên phía trước, nhanh chóng đem môi mình hôn ngẫu nhiên lên đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng của cô, lúc mạnh lúc nhẹ, nhẹ như chuồn chuồn lướt trên mặt nước, mạnh mẽ như sóng triều cuộn cuộn, hơi thở nóng bỏng làm phồng rất hai gò má cô, hai tai ửng đỏ như say rượu, đầu lưỡi của anh mạnh mẽ đẩy hai hàm răng của cô hé mở, đưa lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, một cảm giác ngọt ngào dâng tràn...

Hôn lễ của Long Thiếu Hạo và nghệ Luyến Luyến định vào tháng mười, tính ra còn khoảng ba tháng nữa, tất nhiên việc Nghệ Luyến Luyến đáp ứng lời cầu hôn của Long Thiếu Hạo đã truyền đi khắp nơi, Long môn từ trên xuống dưới đều phấn chấn đến cực điểm, bởi vì bọn họ chờ mong ngày này thật sự đã rất lâu rồi, Nhớ ngày đó Luyến Luyến hết lần này đến lần khác cự tuyệt lời cầu hôn của môn chủ, không biết bao nhiêu người sốt ruột, hôm nay, cuối cùng công đức viên mãn, tất cả mọi người đều vui mừng. Cho nên việc chuẩn bị cho hôn lễ không cần chú rể và cô dâu nhúng tay vào, bởi vì toàn bộ những việc chuẩn bị cho hôn lễ sớm đã có người giúp bọn họ chuẩn bị tốt lắm rồi, bọn họ chỉ cần tham dự hôn lễ đúng ngày đúng giờ là được rồi. Kỳ

thật nếu không phải các Trưởng lão Long môn kiên trì tháng mười là ngày lành tháng tốt thích hợp cho việc kết hôn, Long Thiếu Hạo thực hận không thể ngay tuần sau cử hành hôn lễ ngay với Luyến Luyến gấp đưa cô về nhà. Tuy rằng mấy năm nay ngoại trừ thiếu tở hôn thú ra thì họ đã sống cuộc sống vợ chồng, nhưng anh vẫn không có cảm giác an toàn, có lẽ là bởi vì anh quá yêu Luyến Luyến! Trong lòng anh, Luyến Luyến vĩnh viễn là đẹp nhất, tốt nhất, anh không thích ánh mắt người con trai khác ngoài anh nhìn Luyến Luyến. Sau khi kết hôn, Luyến Luyến mới thực sự vĩnh viễn thuộc về một mình anh. Chao ôi! Sao ba tháng dài đằng đặc như thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thu Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 60

Buổi tối, Luyến Luyến và Long Thiếu Hạo quay về Long môn dùng bữa, ngoại trừ hai vợ chồng môn chủ tiền nhiệm, và một số người đang có nhiệm vụ bên ngoài không kịp quay về, còn những ai có thể quay về đều quay về tham dự, tất cả mọi người đều hướng về phía cô dâu chú rể chúc mừng nhân tiện cùng bàn bạc những công việc liên quan đến việc chuẩn bị hôn lễ.

Luyến Luyến đến Long môn cũng đã gần sáu năm, đối với từng người một trong này cô đều rất quen thuộc, mỗi một người trong bọn họ đều biết rất rõ môn chủ yêu cô đến bao nhiêu, cung chiêu cô nhiều như thế nào, môn chủ tính tình lạnh lùng tàn nhẫn, mọi người đều kính cậu ta nhưng cũng rất sợ cậu ta, thậm chí ngay cả bốn đại trưởng lão, thân phận cực cao, cũng không dám ngay trước mặt cậu ta đưa ra ý kiến hay quyết định bất cứ việc gì, mỗi lần mọi người có chuyện gì khó khăn cần cầu xin trước mặt môn chủ, chỉ cần qua được cửa Luyến Luyến, bất luận yêu cầu này có bao nhiêu hoang đường, hay càng vô lý bao nhiêu, chỉ cần cô mở miệng, tuyệt nhiên mọi chuyện đều thông qua, có thể thấy được môn chủ có bao nhiêu yêu thương chiều chuộng cô.

Còn nhớ rõ năm đầu tiên Luyến Luyến vừa đặt chân đến nước Mỹ, rất nhiều người đều phản đối bọn họ lui tới, đặc biệt là cháu gái của môn chủ phụ nhân tiền nhiệm, Liễu Ngôn, em họ không cùng chung huyết thống với Long Thiếu Hạo, còn có bốn đại trưởng lão. Liễu Ngôn vốn đã ái mộ Long Thiếu Hạo từ lâu, chuyện này mọi người trong Long môn đều biết. Mọi người từ trên xuống dưới cũng đã đều xem họ như một đôi thanh mai trúc mã, Long Thiếu Hạo tuy rằng không thương cô ấy giống như yêu thương Liên Mộng, nhưng đối với cô ấy cũng hết sức dung túng, bởi vậy tất cả mọi người đều nghĩ là Long Thiếu Hạo sớm hay muộn cũng có một ngày kết hôn với Liễu Ngôn, ngay cả Liễu Ngôn cũng tự nhận định mình là cô dâu duy nhất của Long Thiếu Hạo. Cho nên khi Long Thiếu Hạo mang theo Luyến Luyến trở về, có thể tưởng tượng được cô ấy đã phẫn nộ như thế nào. Cô ấy oán hận Luyến Luyến đã cướp đi người anh họ yêu quý nhất của cô ấy, cho nên thừa dịp không có mặt Long Thiếu Hạo đã đuổi Luyến Luyến ra khỏi Long môn, mà lúc đó những người khác cũng vui vẻ tán thành, nhưng lại đều mở một mắt nhắm một mắt không can thiệp.

Ai ngờ lúc Long Thiếu Hạo trở về, thiếu chút nữa bới tung cả Long môn lên, hỏi không ra tăm tích Luyến Luyến, Long Thiếu Hạo nổi nóng đến độ phát điên lên.

Đó là lần thứ hai mọi người nhìn thấy bộ dáng nổi giận của cậu ta, lồng lộn điên cuồng, còn đáng sợ hơn lần đầu tiên Liên Mộng chết ở trước mắt cậu ta, khiến kẻ khác càng sợ hãi, đêm hôm đó, ngay cả bốn đại trưởng lão đức cao vọng trọng luôn có mặt ở Long môn cũng sợ tới mức trốn tránh ở phía sau không dám ra mặt, hồi hộp căng thẳng đến phát run, chỉ trong một đêm, nề nếp quy củ của Long môn nổi sóng phong ba, Long Thiếu Hạo cầm súng chĩa thẳng vào Liễu Ngôn, cậu ta lúc đó thật là điên rồi. Long Thiếu Hạo huy động toàn bộ người của Long môn đi tìm Luyến Luyến, thân nhiên tuyên bố nội trong ba giờ đồng hồ không có tin tức, cậu ta ngay lập tức sẽ bắn một phát vào đầu Liễu Ngôn, sau đó từ bỏ ngôi vị môn chủ, cả đời không bao giờ quay về Long môn nữa. Tất cả mọi người đều luống cuống, thế mọi người mới biết cái cô gái mà bọn họ kính thường kia trong lòng môn chủ của bọn họ đã chiếm vị trí rất quan trọng, so với vị trí môn chủ còn có phân lượng hơn, vì cô, môn chủ có thể không cần bất cứ thứ gì, cái gì đều có thể bỏ qua, thậm chí vì cô có thể đối địch với cả thế giới. Toàn bộ người trong Long môn lúc đó đều cuống cuồng chạy khắp nơi tìm kiếm tông tích cô.

Một giờ đồng hồ chờ đợi nặng nề trôi qua, không ai dám hé miệng nói lời nào, trong đại sảnh một bầu không khí tĩnh lặng nhưng vô cùng khủng bố, Liễu Ngôn bị dọa đến cả người ngầy ra, choáng váng hoảng sợ, bị súng chĩa vào đầu, khiếp sợ khóc đến khản cả tiếng, khuôn mặt tái xanh tái xám, ngồi ngầy đơ không nhúc nhích, cũng không dám phát ra âm thanh âm gì, thiếu chút nữa chết vì nghẹt thở.

Môn chủ phụ nhân tiền nhiệm, cũng chính là kẻ mẫu của Long Thiếu Hạo, ý vào thân phận trưởng bối, đương nhiên ngay tại chỗ ra lệnh Long Thiếu Hạo bỏ khẩu súng xuống.

Long Thiếu Hạo từ từ xoay người nhìn về phía bà ta, khóe miệng khẽ nhếch lên như có ý cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng, cậu ta "Ừm" một tiếng, đang lúc môn chủ phụ nhân tiền nhiệm đắc ý, lúc mọi người thở phào nhẹ nhõm một hơi, không hề báo trước cậu ta bất thành *** h cầm súng bắn về phía sát chân bà ta ba phát, môn chủ phụ nhân tiền nhiệm sợ tới mức cuống quýt hét lên, hồn phi phách tán, hồn vía lên mây, mọi người lại bị dọa chết khiếp đến ngầy người, thở cũng không dám, mọi người trong lòng chỉ biết môn chủ thật sự điên rồi, nếu môn chủ ngay cả môn chủ phụ nhân tiền nhiệm mà cũng dám nổ súng, thì những người như bọn họ quả thực cũng chết chắc rồi. Thế mọi người mới biết Long Thiếu Hạo rất đáng sợ, hóa ra trước nay bọn họ bình thường đều bị về thờ ơ, không đếm xỉa đến mọi việc, bộ dáng bất cần đời của cậu ta lừa gạt, thì ra cậu ta đúng là bộ dáng vô cùng lạnh lùng tàn nhẫn kia, một con người thật đáng sợ, nếu làm cậu ta tức giận nhất định sẽ bị cậu ta không lưu tình chút nào xé thành từng mảnh nhỏ.

Môn chủ phụ nhân tiền nhiệm thực ra cũng không phải mẹ đẻ của đương nhiệm môn chủ Long Thiếu Hạo, bà ta là mẹ kế của Long Thiếu Hạo, vốn tên là Liễu Tiêu, lúc Long Thiếu Hạo lên mười, năm ấy bà ta mang theo đứa con gái nhỏ sinh cùng người chồng trước, là Liên Mộng, gả cho cha của Long Thiếu Hạo. Mọi người đối với hai mẹ con bọn họ rất tốt, Long Thiếu Hạo cũng hết sức yêu thương đứa em gái không có quan hệ huyết thống kia, người một nhà cũng rất hoà thuận vui vẻ, thế nhưng một chuyện ngoài ý muốn đã cướp đi sinh mệnh của Liên Mộng lúc tuổi còn trẻ. Cô ta yêu Long Thiếu Hạo, cho nên vì cậu ta mà chết. Môn chủ phụ nhân tiền nhiệm không chịu đựng nổi cái chết đau thương của con gái yêu, bị dả kích rất lớn, cho nên từ đó

đối với Long Thiều Hạo hận thấu xương, cũng không còn đối xử hòa nhã với cậu ta nữa, nhìn cậu ta cũng bằng ánh mắt lạnh đậm, lời nói cũng lạnh nhạt, mà Long Thiều Hạo do trong lòng cũng cảm thấy hổ thẹn, áy náy, nên đối với bà ta luôn nhường nhịn, đối với những đòi hỏi vô lý của bà ta cũng không nhiều lời bàn cãi. Bởi vì bà ta được mọi người dung túng và Long Thiều Hạo nhường nhịn, nên bà ta càng ngày càng không coi ai ra gì, đối với bất luận kẻ nào cũng đều luôn hét mắng sai bảo, mọi người cũng đều rất giận nhưng không ai dám nói gì, dù sao môn chủ đối với bà ta cũng nhường nhịn ba phần. Bởi thế ai cũng đều thật không ngờ, Long Thiều Hạo hiện tại lại bất ngờ nổi sùng về phía bà ta, có thể thấy được cậu ta thật sự đang mất lý trí.

Thời gian từng phút từng phút một nặng nề trôi qua, vẫn như cũ không hề có chút tin tức nào của Luyến Luyến, Long Thiều Hạo càng ngày càng nóng nảy mất bình tĩnh, mọi người cũng càng chờ càng căng thẳng, trong lòng thầm cầu thần bái phạt.

"Môn chủ..." Hồng trưởng lão mới vừa mở miệng.

"Câm miệng" Long Thiều Hạo giận dữ gầm lên. Bất chấp tôn ti trật tự, lo lắng nhìn ra cửa. "Nếu Luyến Luyến không có việc gì thì thôi, nếu cô ấy thiếu một cọng tóc, tôi sẽ giết các người." Giọng nói cậu ta cay độc, ánh mắt sắc lạnh lướt nhìn mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Liễu Ngôn.

"Cô đừng tưởng rằng có họ Liễu làm chỗ dựa cho cô có thể muốn làm gì thì làm, chủ quản Long môn dù sao cũng là người họ Long, cô dù sao đi nữa chẳng qua cũng là người ngoài, cô dựa vào cái gì đuổi Luyến Luyến đi? Cô là ai? Cô có quyền gì?" Long Thiều Hạo nghiêng rằng nghiêng lợi gần từng chữ từng chữ một.

Liễu Ngôn bị buộc lùi dần đến tận góc tường, co lại ở trong góc tường lạnh run, sợ hãi khóc không thành tiếng, "Anh họ, em sai rồi, em biết mình sai rồi."

"Cô bắt quá chi là một người đứng thấp hèn, dựa vào cái gì gọi tôi là anh họ? Hồng trưởng lão." Long Thiều Hạo hạ lệnh, "Từ nay về sau tôi không muốn nhìn thấy bất kì một người họ Liễu nào lảng vảng ở Long môn nữa, hiểu chưa?"

"Dạ, môn chủ." Hồng trưởng lão có chút sợ hãi nhìn cậu ta, nhanh chóng trả lời.

"Mà cô?" Cậu ta lạnh lùng nhìn thoáng qua, ánh mắt phút chốc trở nên u ám, không chút tình cảm, tàn nhẫn, sắc mặt tái nhợt băng lãnh làm cho người ta hoảng sợ. Chậm rãi nhả từng chữ một: "Từ đâu đến thì về nơi đó."

Liễu Ngôn nhất thời lo sợ mặt mày trắng bệch, không có một chút huyết sắc. Mọi người cũng khiếp sợ cực độ.

"Đừng, em không muốn, em không muốn trở về." Liễu Ngôn lắc đầu điên cuồng, khóc rất thê thảm, "Anh họ em biết em sai rồi, em cũng không dám... nữa, anh đừng đuổi em đi, em không muốn quay về, van anh, đừng đuổi em đi, em không muốn lại trở về những ngày khổ ải, anh họ, anh hiểu rõ em nhất, van xin anh đừng đuổi em, đừng buộc em rời đi." Liễu Ngôn ôm đầu cậu ta đau khổ cầu xin. Cô sai lầm rồi, cô thật sự biết mình đã làm sai rồi, cô đã tự đánh giá bản thân mình quá cao. Cô cũng không dám... vọng tưởng ngôi vị môn chủ phụ nhân nữa, cô chỉ cần có thể ở lại Long môn, những cái khác cũng không dám đòi hỏi quá đáng, cô không muốn phải quay trở lại cái xóm nghèo nàn đáng sợ kia nữa, cô không muốn đâu!

Nhìn thấy cháu gái thật sự cũng bị lời đi rồi, Liễu Tiêu nóng nảy, "Hạo, cũng không thể được..."

Long Thiều Hạo trừng mắt, bà ta lập tức ngậm miệng lại.

"Kêu tôi môn chủ, bà là vợ của cha tôi, nhưng không phải là mẹ của tôi, nhớ kỹ thân phận của bà, an phận thủ thường làm tốt phận sự của bà, nếu không, tôi cũng có thể làm giống như vậy, đem bà trục xuất khỏi Long môn." Ánh mắt cậu ta sắc lạnh làm cho người ta không rét mà run.

Mặc dù sợ hãi, nhưng Liễu Tiêu bình thường được nuông chiều quen thói kiêu ngạo, nhất thời không thể nhận thấy sự chuyển biến trong thái độ của Long Thiều Hạo, bà thật không cam lòng, cả giận nói: "Cậu dám đối với tôi vô lễ như vậy sao, tốt xấu gì tôi cũng là vợ của cha cậu, là mẹ kế của cậu, còn nữa cậu cũng đừng có quên, cậu đã từng đáp ứng qua với Liên Mộng sẽ chiếu cố tôi tốt, cậu hiện tại là muốn nó chết không nhắm mắt sao chứ?" Bà ta cứ như vậy mà đưa con át chủ bài ra, tính trước là Long Thiều Hạo như thế nào đi nữa cũng sẽ niệm tình mà không dám đối xử tệ bạc với bà ta, đây chính là chiêu 'một đá chết muôn chim'

Ánh mắt Long Thiều Hạo lạnh lùng vô tình ẩn khuất nét u ám, gương mặt anh mơ hồ như có một màn sương lạnh bao phủ, anh lạnh lùng lắc đầu chế diễu, "Lại cũng chiều này." Tuy rằng anh đang cười, nhưng Liễu Tiêu cảm thấy trong lòng lại dấy lên một luồng khí lạnh giá, khiến bà không rét mà run, cảm thấy ón lạnh, bà cuống quýt lùi lại, mưu đồ giãy dụa lần chót, "Đừng quên Liên Mộng là vì cứu cậu mà chết."

"Bà sai lầm rồi." Long Thiều Hạo cười lạnh, trên mặt mang theo một tia phẫn nộ, "Nếu không phải bởi vì cô ta, tôi cũng không phải đau khổ nhiều như vậy, phải mang trên người tội danh hại chết Liên Mộng, tôi tuyệt nhiên không cần cô ta tới cứu, bà cho là một tên sát thủ nho nhỏ có thể lấy mạng của tôi sao chứ? Chính cô ta tự xen vào việc của người khác, là chính cô ta tự hại chết chính mình, bà đừng tưởng rằng có thể dùng cái lý do này mà áp chế tôi cả đời, nếu vậy bà thật sự rất sai lầm, từ hôm nay trở đi, chiếu cố tốt bà mới là chuyện chồng của bà phải làm, không phải bà nên tự mình đi tìm ông ta mà cầu xin sao chứ!"

"Còn các người." Long Thiều Hạo ánh mắt sắc như dao cạo nhìn về phía bốn đại trưởng lão, năm vị Đường chủ, người giúp việc, quản gia, hộ vệ... gương mặt anh tuấn có chút tức giận, đôi mày khẽ nhíu lại, trong mắt ánh lên một tia lạnh lẽo. "Xem ra, người môn chủ này của các người quả thật không có tài cán gì, thật bất lực, lại để cho các người cười trên đầu trên cổ ta, đuổi đi người của ta, các người thật là to gan hừ!"

"Thuộc hạ không dám." Ngoại trừ bốn đại trưởng lão, mọi người đều quỳ xuống thỉnh tội, sợ hãi không thôi.

"Xem ra còn có người không phục à," cậu ta liếc xéo về phía bốn đại trưởng lão nói: "Bốn vị trưởng lão, tôi nghĩ chắc các người cũng đã sớm muốn thay thế vị trí tôi rồi chứ?" Long Thiều Hạo hờ hững nói qua, trong mắt lộ vẻ lạnh nhạt.

"Môn chủ, chúng ta không có ý này, người đừng hiểu lầm." Tử trưởng lão vội vàng giải thích.

"Đúng vậy, môn chủ, chúng tôi không dám." Hồng trưởng lão quỳ xuống.

"Môn chủ, xin minh xét." Hắc trưởng lão cũng quỳ xuống.

"Môn chủ, thỉnh bớt giận." Bạch trưởng lão cũng theo đó quỳ xuống.

"Tôi cũng tin tưởng rằng các vị trưởng lão không có ý tứ này, tôi nghĩ trong đó chắc có hiểu lầm." Long Thiều Hạo khoe miệng hơi nhếch lên như mang ý cười, nhưng ánh mắt vẫn lãnh đạm. "Nhưng tôi, người môn chủ này cũng thật là không có chút uy nghiêm nào, nhìn thấy các người có vẻ rất thích thú khi đuổi người của tôi đi, rất là thích chí!" Cậu ta mỉm cười.

"Thuộc hạ không dám, thỉnh môn chủ trách phạt." Giọng Long Thiều Hạo càng nhẹ nhàng thoải mái thì chứng tỏ cậu ta càng đang rất tức giận, mỗi người đều lo lắng đề phòng, trong lòng kinh hãi không thôi.

"Phải không? Nhưng tôi làm sao dám trách phạt bốn vị trưởng lão đây, các người chính là bậc cha chú, đức cao vọng trọng, ngay cả cha tôi đều phải kính nể các vị vài phần, mệnh lệnh của các người có ai dám không nghe đâu, ngay cả tôi, người môn chủ hữu danh vô thực này cũng phải xem sắc mặt các vị mà làm việc." Thanh âm cậu ta bình tĩnh nhẹ nhàng nhưng thâm thúy sâu xa.

Điều này quả thật làm cho mọi người vô cùng sợ hãi. Bốn đại trưởng lão nhất tề quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ, đại sảnh tràn ngập một bầu không khí hết sức khẩn trương, Long Thiều Hạo khí thế lãnh khốc ép tới áp chế tất cả mọi người gần như nghẹt thở, không ai dám vì bốn vị trưởng lão lên tiếng cầu tình. Mãi đến lúc Long Thiều Hạo cho rằng đã đủ rồi, mới cho phép bọn họ đứng dậy. Cậu ta ánh mắt sắc bén quét nhìn qua mọi người, "Bây giờ còn có ai dám nghi ngờ quyết định của tôi?"

Không có một người dám lên tiếng, trong đại sảnh chỉ còn lại có tiếng thở.

Một bầu không khí lạnh im đầy đe dọa vẫn bao phủ khắp đại sảnh, bao trùm lên mỗi một người, Long Thiều Hạo không hề lên tiếng, không có một người dám lộn xộn. Mãi đến khi cậu ta cho rằng đối với bọn họ áp chế như vậy là đủ rồi, cậu ta mới buông tha bọn họ. "Tốt lắm, các người có thể lui xuống, còn có một giờ nữa, nếu các người còn tìm không thấy Luyến Luyến, hoặc là cô ấy có chút gì sơ xuất, tôi sẽ cho các người biết cái gì gọi là hối hận." Cậu ta quát to lên một tiếng, "Toàn bộ lui ra."

"Dạ" Bốn đại trưởng lão và một đám người trong phút chốc lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nhất thời, trong đại sảnh chỉ còn lại một mình Long Thiều Hạo cô tịch đứng sừng sững, bóng dáng hiu quạnh làm hắn thoát nhìn thấy hết sức cô đơn. Biết tất cả mọi người đã rời đi, Long Thiều Hạo mới dám buông thả cảm xúc mặc cho bản thân mình trở nên yếu đuối.

Luyến Luyến, rốt cuộc em đang ở nơi nào? Em ở đây đất lạ không ai quen biết, em trên người lại không có tiền, có bị đói hay không? Có bị lạnh hay không? Có bị người khác khi dễ hay không? Là anh không tốt, những tưởng dù ở đâu lúc nào anh cũng bảo vệ được em, không cho bất kỳ kẻ nào khi dễ em, thế nhưng, anh thật không ngờ mình không làm được, em hiện tại có phải là đang rất sợ hãi? Anh thật sự rất vô dụng, anh không có bản lĩnh, Luyến Luyến, em nhất định rất hận anh, em nhất định không bao giờ để ý đến anh nữa, Luyến Luyến, thực xin lỗi, thật sự rất xin lỗi. .

Long Thiều Hạo ngồi ở một góc phòng, cả người cuộn lại co ro ở một góc, đầu cúi gằm chôn vùi vào hai đầu gối, cứ lặp đi lặp lại mỗi một câu "thật xin lỗi, thật xin lỗi"...

"Hạo "

Là mình nghe lầm sao chứ? Cậu ta giống như nghe được giọng nói của Luyến Luyến, Luyến Luyến đang kêu mình, này. . . Như thế nào có thể? Luyến Luyến vẫn chưa tìm thấy, cô đã bị mình đánh mất rồi.

"Hạo "

Cậu ta không có nghe sai, thật sự có người đang gọi cậu ta, phải.. Luyến Luyến?

Long Thiều Hạo từ từ ngẩng đầu lên, lướt nhìn từ chân lên đến đầu. . . trước mặt cậu ta thật đúng là gương mặt khiến cậu ta đang khắc khoải nhớ mong..

Cậu không dám tin tròn tròn hai mắt, "Luyến Luyến, " cậu ta kêu to lên, xông lên ôm chầm lấy cô, mạnh đến nỗi giống như muốn đem cô hòa nhập vào thân thể của chính mình.

Luyến Luyến mặc cho anh ôm, tuy rằng anh ôm cô thật sự rất chặt, làm cô gần như không thở nổi, nhưng trong lòng cô cũng cảm thấy rất ngọt ngào, cô cũng ôm siết lại anh thật mạnh, nghĩ muốn cho anh cảm giác an toàn nhiều hơn một chút. Cô bất đắc dĩ nói: "Vốn là em rất tức giận, em mang theo hành lý vừa đi vừa nghĩ..."

"Không đúng, anh không đúng." Long Thiều Hạo cực kỳ giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, ngang ngược nói như ra lệnh. Nhưng thân thể anh căng cứng tiết lộ rằng anh đang sợ hãi.

Luyến Luyến nở nụ cười, "Sau khi đi tới sân bay, em đột nhiên nghĩ em còn chưa nói lời chia tay với anh, cho nên em đã quay trở lại, em hiện tại muốn hỏi của anh là: 'Hạo, có phải anh muốn nói lời chia tay với em không?'"

"Không muốn." Long Thiếu Hạo lắc đầu lia lịa, "Anh cả đòi đều sẽ không nói lời chia tay với em, vĩnh viễn không bao giờ có ngày này." Anh càng siết chặt ôm lấy cô, không chịu buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Từ ngày đó trở đi, Long Thiếu Hạo dường như hoàn toàn thay đổi thành một người khác, cậu ta chủ động tiếp nhận trách nhiệm mà trước kia cậu luôn e sợ tránh né, bản thân lại kiêm nhiệm cùng lúc hai chức vụ là môn chủ Long môn và Tổng tài Tập đoàn Đăng Long. Kiên quyết, quyết đoán, mạnh mẽ cải tạo, trong thời gian một vài năm ngắn ngủi đã làm cho Long môn và Tập đoàn Đăng Long nhảy vọt lên đỉnh cao trên thế giới. Thiết lập thành một nghiệp đoàn lớn mạnh và có thế lực nhất trên thế giới, của riêng cậu ta. Hình thành sự uy nghiêm của chính mình, từ đó không còn có bất kỳ kẻ nào dám nghi ngờ đến mệnh lệnh của cậu. Cậu ta cũng đã có đủ lực lượng bảo hộ Luyến Luyến người mà cậu ta yêu thương nhất.

oOo oOo oOo

"Bạch trưởng lão, hãy ném thử món gà nướng muối ớt tự tay cháu làm đi, ăn ngon lắm." Luyến Luyến gấp một miếng gà bỏ vào chén của ông già diện áo trắng tinh ngồi ở đối diện, lại lần lượt gấp cho các vị trưởng lão bên cạnh. "Thế nào? Hương vị có ngon không?"

"Ngon, ngon..." Hồng trưởng lão gật đầu lia lịa, miệng nói không thành tiếng, "Thật sự là ăn ngon cực kỳ!"

Luyến Luyến hết sức vui vẻ, ríu ra ríu rít tiếp đón người khác, "Tất cả mọi người cứ ăn uống tự nhiên thoải mái, Thiên Hà, Hoàn Vũ, các người cũng đừng ngồi đó nữa! Ăn nhanh đi."

"Dạ, nhưng môn chủ còn chưa tới." Thiên Hà có chút chần chờ, hẳn là cận vệ của môn chủ, môn chủ còn chưa tới, hẳn làm sao dám ăn trước đây?

Âu Dương Hoàn Vũ thật không lo lắng như hẳn, không cần Luyến Luyến tiếp đón, đã tự mình gấp một miếng thật lớn bỏ vào miệng. Nói chơi sao, vì có thể đến ăn những món ăn ngon do chính Luyến Luyến làm, hẳn đã phải lao tâm lao lực, mới vất vả nhín ra được vài ngày rảnh rỗi, ngàn dặm xa xôi chạy đến nước Mỹ này, chẳng lẽ lúc này vẫn còn giả bộ khách khí nữa hay sao, nếu vậy hẳn quả thật rất ngu ngốc. Tiểu Thiên Hà đã thêm nhỏ dãi rồi lại còn giả bộ cố tình rụt rè, Âu Dương Hoàn Vũ thâm cười trộm, thừa dịp như vậy, Âu Dương Hoàn Vũ không hề khách sáo lia đũa thần tốc quét qua một đồng thức ăn ngon.

Những người khác nhìn hẳn với ánh mắt gần như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn, quả thực hận không thể ngay lập tức cắn xé hẳn ra thành từng mảnh nhỏ.

Âu Dương Hoàn Vũ hào phóng tiếp nhận ánh mắt đầy sát khí từ bốn phương tám hướng phóng tới, hẳn vẫn tiếp tục thản nhiên vờn tay lia qua lia lại như cuồng phong vũ bão gấp các món ăn trước mặt, chẳng mấy chốc thành một đồng thức ăn hỗn độn.

Cái tên Phong Vô Quyết kia đang nhìn hẳn căm hận, hai hàm răng nghiến lại ken két...

"Không sao đâu, Hạo còn có một chút việc chưa làm xong, chỉ sợ hiện sợ còn đang ở văn phòng giải quyết, các người cứ ăn trước nhiều một chút đi, chỉ sợ mấy tháng sau này các người đều không có dịp thưởng thức đồ ăn tôi nấu đâu."

Luyến Luyến vừa dứt lời, mắt nhìn thấy các món ăn ngon đều nhanh chóng bị cái tên hỗn đản Âu Dương Hoàn Vũ ngốn hết vào trong bụng, mọi người lúc này không còn bụng dạ nào mà tiếp tục giả bộ khách khí, ngay lập tức bắt đầu đại chiến.

"Đây là của tôi, cậu đừng có ăn."

"Sườn xào chua ngọt là của tôi."

"Âu Dương Hoàn Vũ, cái tên chết bầm này, tôi muốn giết cậu."

"Thiên Vũ, cậu muốn chết sao, dám dành đồ ăn của tôi."

"Anh Viên, anh dám dành ăn với Tiểu Diễm, cái đồ xấu xa, em không bao giờ để ý tới anh nữa đâu."

Luyến Luyến không biết nên khóc hay nên cười, nhìn cảnh tượng tranh giành thức ăn thường thấy này trên bàn cơm, chỉ cần mỗi lần cô xuống bếp, chẳng hiểu tại sao toàn bộ người của Long môn, trừ những người có công vụ không thể về kịp, đều tề tụ đông đủ trên bàn cơm, tranh giành nhau đến long trời lở đất. Mấy năm nay nhìn cảnh tượng này cũng đã quen mắt hơn, cô đã không còn cảm thấy khiếp sợ giống như lúc trước nữa, mà lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc, bởi vì những người này đều giống như những bạn bè, những thân nhân gần gũi thân thiết của cô. Trong mấy năm nay, cô thật đã thay đổi rất nhiều, được như vậy cũng may đều là nhờ vào những bạn bè, người thân này vẫn luôn bên cô, bọn họ là thật thương yêu cô, tôn kính cô. Ngoại trừ những ngày đầu vừa đến đây, bọn họ đối với cô quả thực không còn xét nét, làm cô hoàn toàn không còn cảm thấy đau khổ và bị thương, mỗi ngày đều tràn ngập những niềm vui và niềm hạnh phúc khác biệt. Cô thật sự rất mừng vì lúc trước đã quyết định cùng Hạo đến nước Mỹ, bởi vì nhờ thế mà cô đã quen biết bọn họ...

"Lại đây, bốn vị trưởng lão, Âu Dương đại ca, Phong đại ca, Thiên Hà, Thiên Vũ, Thiên Trụ, Viên đại ca, tiểu Diêm, Mông thúc, Mông Yên, Băng Băng... Mọi người cùng nhau đến đây, tôi kính mọi người một ly, cảm ơn các người trong nhiều năm qua đã quan tâm chăm sóc tôi nhiều như vậy, tôi thật sự rất vui vì quen biết với mọi người, tôi xin uống trước tỏ lòng cảm ơn các vị." Luyến Luyến một hơi uống cạn.

"Chị Luyến Luyến, em thật luyến tiếc, em không nỡ rời xa chị." Tiểu Diêm hai mắt đầm lệ lưng tròn.

"Đồ ngốc." Luyến Luyến cười mắng, "Chị cũng không phải không trở lại, chị chỉ là trở về thăm người thân mà thôi, hai tháng sau chị sẽ trở lại, khi đó chúng ta sẽ ở cùng nhau, thật sự không bao giờ rời xa nữa, phần chân lên chứ?"

"Thật vui chứ, chị Luyến Luyến cùng môn chủ kết hôn, em đương nhiên rất vui mừng rồi, nhưng mà em vẫn không muốn rời xa chị Luyến Luyến đâu, oa..." Tiểu Diêm vừa khóc vừa nói, "Trong mấy tháng tới em sẽ không thấy được chị Luyến Luyến, em cũng không được ăn thức ăn của chị Luyến Luyến làm nữa rồi."

Ngu ngốc! Ngu ngốc! Lôi Kiếm Lâu trở mặt khinh thường, không hề nhìn đến Tiểu Diêm, chuyển hướng nhìn nhân vật chính, "Luyến Luyến, đi sớm về sớm nha, nếu qua hai tháng cô còn không trở lại, chúng tôi nhất định chạy tới nhà cô, cho dù có ép buộc cũng phải bắt cô đem trở về, biết chưa?" Về mặt hân rất trịnh trọng nhấn nhủ với cô. Trời ơi, mới nghĩ đến hai tháng không được ăn những món ngon do Luyến Luyến làm, hân cảm thấy thật là khó chịu. Hân lại một lần nữa ngửa mặt lên trời thở dài, ông trời ơi, tại sao Luyến Luyến không phải là vợ hân, ô hay, đương nhiên, loại này lời chỉ có thể ở trong lòng thầm nói, nếu như người yêu vợ như mạng sống là môn chủ nghe được, hân căn bản là không cần còn sống ở Long môn rồi, rõ ràng tự mình mổ bụng giết mình.

Lãnh Mộng Yên cười nhạo, "Thật sự là con sâu ngu xuẩn, những lời vậy mà cũng nói ra, ba tháng sau chính là ngày môn chủ cùng Luyến Luyến kết hôn, người cho là với cá tính của môn chủ, cậu ta sẽ để người có cơ hội này sao? Muốn đi theo Luyến Luyến thì cứ việc nói thẳng ra đi, đồ ngốc!"

"Cô..." Lôi Kiếm Lâu chỉ vào cô tức giận hét lớn, "Yêu nữ, hôm nay tôi không muốn cãi nhau với cô, tốt nhất cô nhanh ngậm miệng lại, chờ môn chủ cùng Luyến Luyến đi rồi, tôi sẽ cùng cô quyết đấu."

"Hừ, gay, cậu nghĩ rằng tôi thích cãi nhau với cậu sao chứ, làm vậy chỉ có mất tư cách của tôi."

"Như thế mà còn không gọi là cãi nhau với tôi, đồ yêu nữ."

"Này gay, là cậu khiêu khích trước nha, ai kêu cậu ngốc giống như tên trư bát giới."

"Không được kêu tôi là gay."

"Tôi càng muốn kêu, gay, gay, gay..." Lãnh Mộng Yên kêu luôn một hồi thật khiến người khác tức chết đi được.

"Cô..." Lôi Kiếm Lâu nổi trận lôi đình, tức giận đùng đùng.

"Lại đây, chúng ta cứ ăn, đừng thềm để ý đến hai người bọn họ nữa" Mọi người từ lâu đã quen nhìn thấy cảnh tượng như vậy nên cũng không thềm can ngăn, Luyến Luyến chạy nhanh tiếp đón những người khác, mọi người ở Long môn đều biết Lôi Kiếm Lâu với Lãnh Mộng Yên là đôi "oan gia", gặp mặt nói không đến ba câu lại bắt đầu cãi nhau, hết sức kịch liệt sau đó lại đầu vồ, hết lần này đến lần khác hai người công phu ngang nhau, cho nên mọi người đều không can thiệp, lảng lạng đợi không đến mười phút nữa sẽ có trận quyết đấu.

Quả nhiên, ngoài cửa như mọi người sờ liệu truyền đến âm thanh đánh nhau còn có tiếng chửi tục.

Trong phòng mọi người không hề bị ảnh hưởng chút nào, vẫn tiếp tục ăn uống cười đùa. "Luyến nha đầu" nghĩ đến lời vừa kêu, Hắc trưởng lão dừng lại, ngăn người ra, cảm thấy vô cùng khó xử.

"Làm sao vậy? Hắc trưởng lão." Luyến Luyến quan tâm hỏi, "Có chuyện gì cần cháu giúp đỡ sao chứ?"

"Này..." Hắc trưởng lão do dự.

Hồng trưởng lão tính tình nóng nảy nghe thấy nhin không nổi. "Hắc lão nhân, có chuyện gì thì ông cứ nói ra đi, đừng có ở đó đông dài nữa, nói nữa chùng rồi dừng lại thật khiến cho người khác không thoải mái chút nào."

"Tôi sợ làm cho môn chủ phiền lòng."

Mọi người đồng loạt ngó lơ, ngược mắt nhìn lên trời. Một khi đã sợ không dám nói thì thôi đi, nhìn bộ dáng ông ta cũng đủ biết không phải là chuyện tốt lành gì rồi, tất cả mọi người biết cá tính môn chủ, bình thường cậu ta tuy rằng lạnh lùng, nhưng cũng còn có thể thương lượng được, nhưng chỉ cần đụng tới chuyện của Luyến Luyến, dù là chuyện nhỏ xiu như hạt đậu chẳng hạn như chuyện cô đói bụng, hay là chuyện thay đổi kiểu tóc cũng thành chuyện lớn đối với môn chủ, môn chủ đều đã khấn trương nửa ngày trời, nếu Hắc trưởng lão lại đề cập đến chuyện gì khó xử chuyện, làm cho Luyến Luyến phiền não, chờ môn chủ cùng với cô giải quyết xong mọi chuyện trở về, nhất định Hắc trưởng lão phải chịu một trận khiển trách tội bởi.

"Hắc trưởng lão, có chuyện gì ông cứ nói, không sao đâu, chỉ cần là chuyện cháu có thể làm nhất định cháu sẽ giúp ông làm được." thanh âm Luyến Luyến mềm mại nhẹ nhàng trấn an mọi người.

Hắc trưởng lão thở dài, bất đắc dĩ đem tâm sự chôn dấu dưới đáy lòng nhiều năm nay nói ra. Thì ra, Hắc trưởng lão có một con gái, tên là Hối Hối, vốn

là một người con gái lạnh lùng và vô cùng xinh đẹp, nhưng thật không ngờ năm mười chín tuổi, cô yêu một người con trai đã có gia đình và cùng chung sống với người này như vợ chồng nên đã mang thai. Hắc trưởng lão biết được chuyện này đương nhiên là hết sức tức giận, ông buộc cô phá thai, nhưng cô không chịu hơn nữa còn thừa dịp Hắc trưởng lão không chú ý, để lại một bức thư rồi trốn đi. Hắc trưởng lão hận con gái mình vì một người con trai không có trách nhiệm vứt bỏ người cha già đã cùng cô sống nương tựa lẫn nhau qua nhiều năm, vô cùng giận dữ, giận đến nỗi ông đã cho đăng báo đoạn tuyệt quan hệ cha con với con gái, ai ngờ mới đó mà đã từ biệt cũng đã hai mươi năm, thời gian dần trôi qua cũng từ từ làm ông nguôi giận chuyển sang nhớ thương con gái, càng ngày Hắc trưởng lão lại càng nhớ thương đến con gái hơn, cho nên muốn nhờ Luyến Luyến giúp ông tìm kiếm con gái và đưa cháu chưa hề biết mặt đã mất đi liên hệ suốt hai mươi năm nay, để một nhà đoàn viên.

"Chuyện này cũng không phải là việc khó khăn gì, Hắc trưởng lão, ông yên tâm, cháu nhất định hết sức giúp ông tìm được con gái của mình." Luyến Luyến hỏi rõ ràng tướng mạo của Hối Hối, tính cách đặc thù, còn hỏi đến danh tính của người con trai đã có gia đình kia. Có những thông tin này, hơn nữa lại có ảnh chụp của Hối Hối, đăng tin tìm người trên các phương tiện thông tin đại chúng cũng dễ dàng hơn, mà nghe Hắc trưởng lão nói, Hối Hối hiện tại có thể đang ở Đài Loan quê hương của ông, về phần Hắc trưởng lão tại sao lại không tự mình đi tìm, cũng là vì chuyện từ con năm xưa kia.

Hắc trưởng lão vừa nghe đến cô đồng ý liền biết sự tình có hi vọng rồi, ông vô cùng cảm kích hướng về phía Luyến Luyến nói lời cảm tạ.

Phòng ăn trong chốc lát lại khôi phục lại không khí náo nhiệt vừa rồi, một đám người tiếp tục ăn uống tiệc tùng, chuyện trò, nói chuyện trên trời dưới đất, tất cả mọi người đều tạm gác công việc qua một bên, cùng nhau tán gẫu thật là vui biết bao.

"Môn chủ."

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm cung kính của Lôi Kiếm Lâu cùng với Lãnh Mộng Yên.

Vừa dứt lời, từ cửa đi vào một người cao lớn, vóc dáng mạnh mẽ rắn rỏi, khôi ngô tuấn tú, cử chỉ tao nhã tôn quý, một đôi mắt thâm trầm sắc bén mang theo một chút lạnh lẽo, một nụ cười đẹp mê hồn khiến người khác phải hồn xiêu phách lạc. Tướng mạo xuất sắc quả thật không phải nói chơi, mà mấy cái này cũng chỉ là những biểu hiện bên ngoài, càng khiến cho những kẻ khác không thể xem nhẹ, là thái độ xử sự bình tĩnh cơ trí của cậu ta từ trước đến nay, mơ hồ quý mị phong cách tuyệt vời, cùng với hình thể kia thật làm cho người khác không thể không tò mò, quan tâm để ý, trong lòng cảm thấy vô cùng thần bí.

Cậu ta, chính là Long Thiếu Hạo, một người trời sinh vương giả.

Trong phòng ăn những thanh âm tíu tít bất thình lình dừng lại, chỉ thấy tất cả mọi người ngơ ngẩn nhìn về phía sau người của cô, Luyến Luyến mới vừa quay đầu lại, liền rơi vào một vòng tay ấm áp hết sức quen thuộc. "Đã trở về." Không cần nhìn cũng biết người đến là ai, "Công việc xử lý xong hết rồi sao?" Cô không có tránh ra, dù sao người của Long môn cũng đã sớm thấy từ lâu nên nhưng không sợ bị ai dị nghị. Mọi người đều biết rõ, môn chủ lúc nào cũng dính sát với Luyến Luyến không chút tách rời. Sáu năm qua, tình cảm giữa hai người không hề phai nhạt đi chút nào mà càng ngày càng sâu đậm hơn, chỉ cần Luyến Luyến rời khỏi tầm mắt môn chủ một giờ đồng hồ, cậu ta lập tức bắt đầu tìm kiếm; qua hai canh giờ mà vẫn không tìm được người, cậu ta liền bắt đầu nổi trận lôi đình; ba canh giờ thì... Long môn nhất định đại loạn; bốn canh giờ, tất cả mọi người chắc chắn gặp tai ương. Sở dĩ là do sáu năm trước Luyến Luyến đã từng bị đuổi ra khỏi cửa Long môn, nên cho đến bây giờ, Luyến Luyến chỉ có thể rời khỏi người Long Thiếu Hạo cũng không vượt quá năm canh giờ. Nếu cô vừa rời khỏi công ty bất quá cũng chỉ hơn hai tiếng, cậu ta lập tức kết thúc công việc, cấp tốc đuổi theo vội vã.

"Hạo, sao anh trở về sớm vậy?" Luyến Luyến biết rõ lý do nhưng vẫn cố tình hỏi, "Ngày mai chúng ta phải về thăm nhà, em có nấu một bàn thức ăn, anh có muốn nếm qua thử một chút hay không?"

"Được," chỗ ngồi bên cạnh Luyến Luyến sớm đã có người thức thời tránh ra để trống, Long Thiếu Hạo không chút khách khí ngồi xuống, cậu ta vẫn đều biết ý tứ của Luyến Luyến, nghĩ muốn xoa dịu mối quan hệ căng thẳng giữa cậu ta và bốn đại trưởng lão, không đành lòng thấy cô khổ sở, huống chi, Luyến Luyến làm thức ăn rất ngon, mỗi loại này để gì bỏ qua, cho nên cậu ta thật sự không cam lòng.

Long Thiếu Hạo ăn một miếng cá do Luyến Luyến gấp đưa tới, hít sâu một hơi, than thở: "Oa! Ngon quá!" Cậu ta vẻ mặt vẫn như cũ, không một chút tiếu lộ ca ngạo, "Anh chỉ biết nhà của chúng ta Luyến Luyến làm đồ ăn là tuyệt vời nhất thế giới, có thể lấy được em làm vợ, anh thật sự là một người hạnh phúc nhất trên thế gian này!" Long Thiếu Hạo vẻ mặt ngây ngô cười.

"Sao có thể khoa trương như vậy chứ?"

Tuy nói như thế, nhưng vẻ mặt của anh quả thật là đang lấy lòng cô, Luyến Luyến trong lòng mật ngọt dâng đầy, cô nghĩ chính mình mới là người hạnh phúc nhất trên đời, mỗi một ngày cô đều chìm đắm trong tình yêu nồng ấm sâu đậm của anh, ngay cả hô hấp không khí cũng đều ngập tràn hương vị ngọt ngào... "Hạo, em yêu anh." Luyến Luyến không nén nổi xúc động mà thốt lên.

Mặc dù đã nghe qua vô số lần, nhưng Long Thiếu Hạo vẫn là như lần đầu tiên nghe được lời thổ lộ của cô, anh vô cùng kích động, "Luyến Luyến, anh cũng yêu em, trên đời này anh chỉ yêu mình em." Anh xúc động kêu lên, nhiệt tình hơn lên đôi môi đang hé mở như đóa hoa anh đào của cô...

Lại nữa rồi!

Cái này gọi là vô quyết dày có móng tay nhọn sao! Mọi người thức thời lặng lẽ lui ra, đem trả lại không gian yên tĩnh trong phòng cho hai người bọn họ bồi dưỡng cảm tình, dù sao hai người họ cũng đã "ăn" lẫn nhau cũng không sai biệt lắm, mà lúc này hai người kia cũng chẳng còn màng đến bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62

Sân bay Đào Viên

Nơi lối ra, một đôi nam nữ tướng mạo tuyệt vời đi ra mang theo một vầng thái dương sáng ngời trước mắt, ngay lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người ở sân bay, phía sau đôi nam nữ này còn có một đôi nam nữ khác theo ra, khí chất tướng mạo cũng tương đương xuất sắc, mà nhìn bộ dáng đôi nam nữ phía sau hình như là hai cận vệ của đôi nam nữ tuyệt đẹp đi phía trước.

"Môn chủ." Một người đàn ông trung niên vừa nhìn thấy bọn họ, hai mắt sáng lên, mang theo một đám người hàng ngũ chỉnh tề cung nghênh bọn họ.

"Kính mừng môn chủ!" Bọn họ tất cả đồng thanh hô vang, thanh âm hết sức to, sân bay nơi nhiều người lui tới đưa đón đều hiếu kỳ, ánh mắt không ngừng nhìn về phía bọn họ dò xét. Là nhân vật quan trọng nào tới đây? Không biết quan trọng cỡ nào mà chào đón phô trương như vậy?

Thật là mắt mặt! Luyến Luyến khê cau mày. Long Thiếu Hạo cũng chau mày, vẻ mặt không hề giận, "Chu đường chủ, là ai nói cho ông biết hôm nay tôi trở về?"

Chu đường chủ thật thận trọng trả lời, "Thưa môn chủ, không ai nói cho thuộc hạ biết cả, là thuộc hạ tự mình đoán."

Thấy môn chủ nhướng mày chờ đợi hắn trả lời, Chu đường chủ không dám lừa gạt, cẩn trọng giải thích, "Sáu năm trước, thuộc hạ nhận được mệnh lệnh phải bám sát theo dõi nắm rõ toàn bộ các tin tức liên quan đến buổi lễ đính hôn của cậu chủ thứ hai nhà họ Nghê, thuộc hạ may mắn được gặp qua môn chủ một lần, nhưng bởi vì thuộc hạ sơ suất, làm cho tin tức để lộ, thuộc hạ thẹn với môn chủ cùng phu nhân, vẫn mong muốn có thể lập công chuộc tội. Cho nên vừa biết được môn chủ cùng phu nhân sắp tới ngày thành hôn, thuộc hạ lớn mật tự đoán, môn chủ cùng phu nhân ngày gần đây có thể trở về, cũng ở đây chờ, mặc cho môn chủ sai phái."

Xem ra người này rất thông minh, ông ta làm vậy là có chủ ý gì, Long Thiếu Hạo như thế nào lại có thể không hiểu, dĩ nhiên cậu ta nhất định không phụ lòng mong mỏi của ông ta, được, được, 'Sai phái' ông ta. "Chu đường chủ, ông làm phu nhân tôi sợ, cho người của ông lui xuống trước đi, có việc gì tôi sẽ cho ông biết sau."

"Dạ môn chủ, thế nhưng..." Chu đường chủ không muốn mất cơ hội ngàn năm một thuở này, nhưng bắt gặp cái trừng mắt sắc lạnh của môn chủ, lập tức sợ tới mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, ngay tức khắc mang theo đám thuộc hạ vội vàng rời đi. Dù sao, sau này khi có cơ hội thi hành nhiệm vụ nhất định tận sức cống hiến sức lực, quyết định này cũng không tồi. Sáu năm trước đều do hắn bé tắc không tìm được tin tức gì, cũng không biết môn chủ cùng hân sống trong cùng một thành phố đến ba năm, hại hắn mất cơ hội tốt, khiến hắn hối hận mãi. Nhưng không ngờ ông trời lại thương xót hắn một lòng thành tâm, cuối cùng cũng cho hắn có cơ hội phục vụ môn chủ, lần này hắn nhất định phải biểu hiện thật tốt, nói không chừng có thể cá chép quá môn hóa rồng, nhảy một bước đến nước Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Thu Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Long Thiếu Hạo, Luyến Luyến, Thiên Hà, Trương Lai bốn người tiến vào trong một chiếc Louis thon dài sang trọng, xe lăn bánh hướng về phía khu biệt thự tư nhân nơi cư ngụ của Long Thiếu Hạo ở Đài Loan.

Xe chạy qua một loạt những con đường lớn dài hun hút, cuối cùng dừng trước cổng lớn của một biệt thự, cửa sắt tự động mở, chạy lướt qua một bể phun nước, hòn non bộ, rừng cây, vườn hoa, thảm cỏ xanh mướt, sân chơi bóng rổ, bể bơi... ước chừng chạy khoảng mười phút, rốt cục ngừng ở trước một tòa biệt thự mang phong cách Âu Châu thời Trung cổ, một quản gia đáng vẻ trung niên mang theo hai mươi người hầu trong trang phục màu trắng cung kính đứng ở hai bên cửa, vừa thấy Long Thiếu Hạo và Luyến Luyến bước xuống xe, đồng thanh hô lớn: "Hoan nghênh thiếu gia cùng thiếu phu nhân về nhà!"

Luyến Luyến bị cảnh tượng này dọa giật cả mình.

"Như thế nào? Sợ rồi sao?" Long Thiếu Hạo nắm tay cô, "Tòa biệt thự này là vào hai năm trước anh mua lại, sau đó cho người trùng tu, đồ đạc bài trí bên trong tất cả đều là những thứ em yêu thích, anh biết em vẫn thường hết sức nhớ nhà, cho nên anh cho người thiết kế lại tòa biệt thự này dành cho em lúc rảnh rỗi có thể trở về ở dài lâu, tòa biệt thự được đăng ký với tên em, xem như là lễ vật kết hôn anh trao tặng em, vào xem thử có thích hay không."

"Hạo, thật cảm ơn anh." Luyến Luyến không biết nên nói cái gì, hèn chi khi vừa đến đây cô nhìn thấy tòa biệt thự này tựa hồ có một cảm giác rất quen thuộc, thì ra mọi thứ ở nơi này tất cả đều là ngôi nhà trong mộng của cô, nhưng hình như xa hoa tráng lệ hơn, ở nơi đây khuôn viên bao la bát ngát, đẹp không sao tả xiết, hơn nữa những vật trang trí lộng lẫy này, nhất định phải mất rất nhiều tiền, tuy rằng mấy cái này đối với anh mà nói là nhỏ nhất, có thể

chẳng qua là hạt cát trong sa mạc, không đáng kể gì, nhưng tâm ý của anh cũng đủ khiến cho cô vô cùng cảm động, thì ra, người hiểu biết cô nhất từ trước đến nay đều là anh.

"Đồ ngốc, còn nói lời cảm ơn với anh, chỉ cần em vui vẻ là tốt rồi." Long Thiếu Hạo khẽ vuốt nhẹ chóp mũi thanh tú của cô.

Luyến Luyến thật sự rất cảm động đến mơ hồ, "Vui vẻ, em rất vui vẻ, Hạo, anh thật sự là quá tốt."

Nhìn thấy cô vui vẻ, Long Thiếu Hạo cũng không cảm lòng được trên mặt nở nụ cười rạng rỡ, lém lỉnh nhìn cô, "Em thật sự muốn cảm ơn anh?" Anh nhìn thấy nàng gật gật đầu, "Tốt lắm, anh không cần lời cảm ơn suông, anh muốn thực tế một chút."

"Cái gì?" Luyến Luyến nghi hoặc nghiêng đầu nhìn anh.

"Anh muốn em cảm ơn anh bằng một nụ hôn." Long Thiếu Hạo quý quai nhìn cô, trong phút chốc mặt cô ửng đỏ như đóa hoa đào, anh bật cười sáng khoái.

Luyến Luyến mặt mũi đỏ bừng ửng, xấu hổ nhìn chung quanh, trước sau vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Ai nha, cô vợ bé nhỏ của anh lại thẹn thùng rồi!" Anh cúi sát đầu bên tai cô, nhẹ nhàng âu yếm bảo, "Giờ tạm thời buông tha cho em, buổi tối anh nhất định đến đòi lại.", hơi thở nóng bỏng của anh làm bỏng rát cả mặt cô.

Khuôn mặt Luyến Luyến lại đỏ bừng, cô dậm chân tức giận, "Đồ háo sắc."

Long Thiếu Hạo thì vô cùng đắc ý cười vang.

Ngồi máy bay mười mấy tiếng, hơn nửa múi giờ khác biệt, Luyến Luyến vẫn còn chưa kịp thưởng thức tòa nhà xa hoa tráng lệ này, cô vội vàng ăn uống qua loa, tắm rửa xong, ngã người trên giường mơ màng ngủ. Long Thiếu Hạo không đành lòng đánh thức cô, mãi cho đến khi trời sụp tối nhà nhà lên đèn, cô mới từ từ tỉnh giấc, ngáp một cái, lười nhác vươn vai duỗi thẳng người.

"Dậy rồi sao?" Long Thiếu Hạo lúc này vẫn nằm ở bên cạnh cô nhìn cô chăm chú.

Luyến Luyến còn chưa tỉnh táo dụi dụi mắt, vẫn còn chút mơ màng, "Không phải bây giờ anh nên ở công ty sao? Công việc xử lý xong rồi à?"

"Đã sớm lắm xong rồi, " nhìn thấy cô vừa mới tỉnh ngủ cử chỉ phong tình quyến rũ, Long Thiếu Hạo nhịn không được tranh thủ hôn nhẹ lên môi cô một cái, "Người đẹp mê ngủ, em xem giờ là mấy giờ rồi."

"Mấy giờ?" Luyến Luyến quay đầu nhìn về phía đồng hồ báo thức nơi đầu giường, bảy giờ rưỡi? Aaa... cô kêu lớn, lập tức từ trên giường nhảy xuống, hại Long Thiếu Hạo đang chuẩn bị 'thâu hương' lần nữa thiếu chút xỉu ngã xuống giường.

"Làm sao vậy? Làm sao vậy?" Long Thiếu Hạo cũng theo cô khản trương lên.

Luyến Luyến vẻ mặt cầu xin, "Xong rồi xong rồi, chúng ta không kịp đến dự tiệc rồi, hôm nay là sinh nhật năm mươi tuổi của mẹ em, em còn không kịp trang điểm nữa, còn không có đặt mua lễ phục dạ hội, còn không có chuẩn bị..." Luyến Luyến gấp đến độ giậm chân, trời ạ! Cô như thế nào có thể ngủ lâu như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì liên quan đến chuyện mang thai, cô gần đây giống như càng ngày càng ham ngủ. "Hạo, sao anh cũng không đánh thức em dậy?" Cô nén giận nói.

Long Thiếu Hạo nhìn cô mỉm cười thần bí, chỉ vào sô pha, "Em xem kia là cái gì?"

"Lễ phục dạ hội" Luyến Luyến kêu lên kinh ngạc, vẻ mặt không dám tin, thật là bộ lễ phục xinh đẹp nha, cô mừng rỡ xông lên phía trước, cô xúc động vuốt ve bộ dạ phục mềm mại kia, "Hạo, thật cảm ơn anh." Luyến Luyến vui vẻ nói lời cảm ơn anh, nhưng đột nhiên cô lại sụ mặt xuống.

Long Thiếu Hạo cười cười, vỗ vỗ tay, cửa phòng mở ra, ba người đàn ông lạ mặt phía sau quần gia nối đuôi nhau bước vào, quần gia cung kính nói, "Thiếu gia, thiếu phu nhân nhà tạo mẫu, thợ trang điểm sớm chờ đã lâu, có thể bắt đầu được chưa?"

"Có thể bắt đầu rồi, thiếu phu nhân đúng là chờ không kịp nữa rồi." Long Thiếu Hạo vẫn nhàn nhả thong dong nằm ở trên giường, tay trái chống đầu, mỉm cười nhìn ba người. "Cho các người nửa giờ, tôi muốn vợ tôi trở thành một phụ nữ xinh đẹp nhất trong buổi tiệc đêm nay." Anh không phải yêu cầu, mà là ra lệnh.

Antonio là nhà tạo mẫu đứng hàng đầu trên thế giới, có bao nhiêu công chúa của các quốc gia, quý phu nhân, thiên kim tiểu thư vùng tiền như rác thỉnh mời hẳn vì các cô ấy thiết kế tạo hình, người nào người nấy đối với hắn rất khách khí, cung kính lễ độ, thế nhưng người con trai trước mắt này lại buộc hẳn từ nước Pháp bay đến Đài Loan, lại để hắn cùng trợ thủ của hắn ngồi chờ hơn bảy tiếng đồng hồ ở phòng khách, uống hơn mười tách cà phê, chỉ với lý do đơn giản là vợ của cậu ta còn một mối, phải chờ cô ấy tỉnh ngủ. Lúc tai hắn nghe được những lời này từ quần gia, hắn quả thực là nổi trận lôi đình, thiếu chút nữa xông lên lều xem thử rốt cuộc là người nào lại có thể kiêu ngạo như thế, nhưng hắn còn chưa kịp tiến lên liền bị một thanh niên từng bước từng bước một bức hẳn lùi xuống dưới, chàng thanh niên kia trên cao nhìn xuống hắn, tuấn mỹ như một thiên thần nhưng khuôn mặt lại lạnh lùng không chút biểu cảm gì, chỉ là nhìn hắn lạnh lùng, khiến hắn sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, tuy rằng hắn không biết thân phận của cậu ta, nhưng với kinh nghiệm từng trải hẳn bất cứ ai chỉ cần hắn liếc mắt qua là có thể biết ngay người đó nhất định có phải là tôn quý hay không. Antonio cũng không dám nhiều lời nữa, ngoan ngoãn trở lại sô pha ngồi xuống chờ chủ nhân gọi tới.

Antonio nghe được mệnh lệnh của cậu ta, rất tức giận với giọng điệu cử chỉ của cậu ta nhưng lại không dám nói gì, lập tức mở hòm hóa trang mang bên mình, bắt đầu chuẩn bị.

Luyến Luyến đã sớm liên tiếp bị kinh hi làm cho sợ đến ngây cả người.

Nhìn thấy bộ dáng cảm động của cô, Long Thiệu Hạo vô cùng thỏa mãn, "Anh nói rồi, chỉ cần em vui về anh cũng thấy vui, đừng quá cảm động nữa, đây chỉ là chuyện nhỏ, sau này sẽ còn có nhiều chuyện không hết đáng kinh ngạc mừng rỡ hơn đang chờ em."

Luyến Luyến không biết nên nói cái gì cho đúng, trong lòng cảm xúc dâng đầy tiến lên phía trước khẽ hôn lên môi anh, sau đó vội vàng ôm lễ phục chạy trốn vào trong phòng tắm.

Long Thiệu Hạo xoa nhẹ môi cười hết sức vui vẻ, nụ cười còn tụ lại trên mặt thật lâu vẫn chưa tan đi.

Về mặt của cậu ta trong mắt Antonio quả thực rất ngây ngô giống như là đồ ngọc, hẳn thật sự rất hoài nghi chàng trai trước mắt và cái người mới vừa không giận mà uy, cả người tràn ngập khí phách nam nhân khi này kia thật sự là cùng một người sao chứ? Antonio tự đánh cược trong đầu, chàng trai này nhất định là bị trúng độc, độc tình yêu, hơn nữa trúng độc vô cùng sâu, sâu không lường được, cuộc đời này xem như không có thuốc gì có thể giải được.

Luyến Luyến rất nhanh lại trở ra, bởi vì thời gian không còn nhiều, không cho phép cô tránh trong phòng tắm then thùng, sự xuất hiện nhanh chóng của cô khiến cho mọi người trong phòng đều kinh ngạc thần phục, toàn thân lễ phục trắng tinh thuần khiết, thướt tha, mềm mại rủ xuống ôm sát thân hình, làm nổi bật lên những đường cong gợi cảm trên thân thể của cô, càng tôn thêm vẻ duyên dáng xinh đẹp tuyệt vời của cô, lung linh mờ ảo như một thiên thần. Antonio cảm thấy vô cùng ngạc nhiên thú vị, nhưng ngay lập tức khôi phục lại thái độ làm việc chuyên nghiệp và bản lĩnh, khẩn trương tranh thủ từng giây trang điểm cho cô.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy. Đúng tám giờ, vào đúng kim đồng hồ chỉ vào giây phút cuối cùng, Antonio cuối cùng cũng kết thúc việc trang điểm.

Luyến Luyến đứng dậy, ngay trước mắt mọi người, tao nhã lượn qua một vòng, lễ phục dạ hội một màu trắng tinh khiết xoay tròn vẽ ra một đường vòng cung duyên dáng...

Long Thiệu Hạo nhìn ngây người, thiếu chút nữa ngã xuống giường.

"Antonio, lúc chúng tôi kết hôn, anh nhất định phải tới uống chén rượu mừng cùng chúng tôi." Long Thiệu Hạo thật tình nói với hắn, sau đó kéo Luyến Luyến nhanh chóng rời khỏi phòng, bỏ lại một người trong phòng không kịp phản ứng gì.

Long Thiệu Hạo lôi kéo Luyến Luyến chạy nhanh xuống lầu, cực kỳ giống như một đôi trai gái liều lĩnh dự định bỏ trốn theo tiếng gọi của tình yêu, làm mọi người ở đây nhìn đến choáng váng.

Ba tiếng đồng hồ sau, một chiếc xe thể thao màu trắng bạc lao vút đi như sao băng.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Long Thiệu Hạo và Nghê Luyến Luyến, một đôi nam nữ thanh tú xinh đẹp xuất hiện làm kinh ngạc toàn trường, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người, không nghĩ ngờ gì nữa, ngày hôm nay trong hội trường hai người bọn họ chính là đôi tình nhân nổi bật, chói mắt nhất. Các quý ông nhìn thấy Long Thiệu Hạo, thì ước gì chính mình là người con trai bên cạnh cô gái tuyệt đẹp kia, còn ánh mắt các quý bà nhìn Luyến Luyến, có ghen tị, có hâm mộ, cũng có khát vọng...

Long Thiệu Hạo dường như muốn biểu thị công khai quyền sở hữu của mình, anh vòng tay ôm ngang eo lưng thon thả nhỏ nhắn của Luyến Luyến, hận không thể lập tức móc mắt của toàn bộ những gã con trai trong hội trường xuống, hai người bọn họ trực tiếp đi thẳng về phía nhân vật chính của buổi tiệc đêm nay, mà hai người họ đi đến chỗ nào, chỗ đó đám người bất tri bất giác tách ra làm thành một con đường rộng mở đến đó.

Hạ Hàn Thương, năm mươi tuổi, nhưng dáng người vẫn còn thướt tha, nước da vẫn còn mịn màng do bảo dưỡng hết sức tốt, khí chất cao nhã, khiến thoạt nhìn, trông bà dường như vẫn còn trẻ chỉ mới ngoài ba mươi, chồng của bà Phương Quân Nghiên vóc dáng cao lớn, mặc dù cũng đã bước vào tuổi trung niên, nhưng vẫn không mất vẻ nhã nhặn anh tuấn, vợ chồng hai người họ xem ra vẫn còn đậm đà mặn nồng, bọn họ trong lúc chiều dài quan khách lại thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt quan tâm lẫn nhau, Phương Quân Nghiên trong mỗi cử chỉ đều lộ vẻ yêu thương chăm sóc vợ mình.

Cách mẹ mình càng ngày càng gần, Luyến Luyến tim đập mạnh, càng lúc càng nhanh, cô hết sức khẩn trương.

"Đừng sợ," Long Thiếu Hạo thấy cô căng thẳng gần như muốn xỉu, vội trấn an, "Nhiều năm như vậy không gặp, bác gái nhìn thấy em nhất định rất vui mừng."

"Em..." Luyến Luyến nắm tay anh có chút lạnh giá, hồi hộp hỏi anh, "Mẹ có còn giận em không? Mẹ có thể không tiếp nhận em không? Có không để ý đến em không?"

"Không có." Long Thiếu Hạo dịu dàng trấn an nàng, nhưng vẫn không làm cô yên lòng được, người thân thiết gần gũi tâm tư quả thật dễ xao động.

"Luyến Luyến? Cô là Luyến Luyến sao chứ?" Một thanh niên cao to khôi ngô tuấn tú kinh ngạc vui mừng tiến tới nắm lấy tay của Luyến Luyến, vẻ mặt không dám tin.

"Buông tay." Long Thiếu Hạo ánh mắt quý mị cơ hồ sắp phun ra lửa. Anh phần nộ chụp lấy tay chàng trai đang nắm tay Luyến Luyến.

"Hạo, là cậu." Chàng trai kia hiển nhiên cũng nhận biết Long Thiếu Hạo, trên mặt lộ vẻ hưng phấn không chút nào che dấu.

Gương mặt này vừa có chút lạ lẫm lại vừa hết sức quen thuộc sao có thể quên chứ, "Khải," Long Thiếu Hạo vui mừng lộ rõ trên nét mặt, vỗ vỗ vai hắn, cảm khái nói: "Cậu đã thay đổi, nếu không thì tớ đã nhận ra cậu."

"Cậu lúc đó chẳng phải..., sáu năm không gặp, cậu cũng thay đổi nhiều quá, cho nên tớ cứ chần chờ mãi mới dám bắt chuyện, hai người trở về khi nào?"

"Sáng hôm nay."

"Bạn tốt, vừa đi là đúng sáu năm, một chút tin tức cũng không có."

Nhiều năm không gặp vẫn là bạn bè tốt, xa cách lâu ngày gặp lại, ôn lại chuyện xưa không hết. Đến khi trong những kỷ niệm xưa trong trí nhớ Luyến Luyến ồ ạt tràn về trùng trùng điệp điệp, cuối cùng cũng nhớ ra được Đường Khải, "Anh là Khải thật à?"

"Chẳng lẽ là giả? Em gái ngọc ngà của anh." Đường Khải cung chiêu xoa xoa lên đầu cô, động tác tự nhiên quen thuộc cứ như bọn họ chưa từng có xa cách.

Một tiếng 'em gái ngọc ngà' kia làm Luyến Luyến rời xa nhà nhiều năm không ngăn được cảm xúc, nước mắt dàn dụa vui mừng, "Khải" hai anh em bọn họ ôm chầm lấy nhau, "Anh trai em."

"Anh đây." Đường Khải hai mắt cũng đỏ hoe.

Long Thiếu Hạo thật sự rất vui mừng, thật tốt quá, anh em một nhà lại đoàn viên, không đúng, không đúng. Anh cau mày ra sức tách Đường Khải và Luyến Luyến ra, dầm chua kinh quá, "Tách ra, tách ra."

Đường Khải đầu tiên là sững sốt, tiếp theo bình tĩnh hiểu ra, Luyến Luyến thì vừa bực mình lại vừa buồn cười.

Phương Quân Nghiên từ xa thấy con trai cùng đôi nam nữ tán gẫu vô cùng vui vẻ, ông chưa từng thấy Khải thể hiện tình cảm sung sướng đến như thế, không nén được hiếu kỳ, ông vội kéo vợ mình tiến đến góp vui, nhưng ai ngờ càng đến gần nhìn càng thấy nghi hoặc, đôi nam nữ kia thoạt nhìn rất quen mặt, ông định bụng hỏi vợ mình có biết đôi nam nữ kia không, đã thấy Tương nhi cứ nhìn chằm chằm vào cô gái kia, vẻ mặt hết sức kích động, thậm chí ông còn cảm giác được tay bà đang run nhè nhẹ.

Luyến Luyến đang mỉm cười đột nhiên vẻ mặt biến đổi, giống như sợ hãi giống như chờ mong, Long Thiếu Hạo cảm nhận được cơ thể cô cứng đờ, vội xoay người lại nhìn về phía hai người đang đi tới, "Bác trai, bác gái, đã lâu không gặp, hai bác có khỏe không?"

"Đã lâu không gặp, Thiếu Hạo." Phương Quân Nghiên cuối cùng cũng biết chàng trai này là ai, cậu ta che dấu nội tâm rất tốt, ông vô cùng cảm khái, cậu thiếu niên đặc biệt ưu tú trước kia cuối cùng đã trở thành một chàng trai thâm trầm sâu sắc không thể lường được.

Hạ Hàn Tương vẫn kinh ngạc nhìn Luyến Luyến, môi rung rung không nói ra lời.

"Mẹ, sinh nhật vui vẻ!" Vừa mới dứt lời, nước mắt của cô tuôn rơi như mưa, bụng đau quặn thắt.

Hạ Hàn Tương vung tay hết sức tát một cái thật mạnh, tiếng bạt tay vang lên trong trẻo dọa mọi người ngây người kinh sợ. Long Thiếu Hạo trong mắt rất nhanh lóe lên một tia phần nộ, nhưng anh nhẫn nại nén xuống.

"Đưa con gái bắt hiếu." Hạ Hàn Tương đột nhiên ôm chầm lấy cô, nước mắt không ngừng tuôn rơi là giả, "Cô nói đi là đi, sáu năm qua biệt vô âm tính, không chút tin tức, cô thật là nhẫn tâm, cô là đứa con bất hiếu." Càng nói càng tức giận, Hạ Hàn Tương tức tới đẩy cô ra, "Đi, cô đi đi, cô đã quên người mẹ này rồi, cô còn quay về đây làm gì nữa? Tôi không có loại con gái vô tình như cô."

"Mẹ," Luyến Luyến ôm siết lấy bà không chịu buông ra, "Là lỗi của con, là con sai rồi, con biết mình sai rồi, con thực sự xin lỗi, mẹ đừng đuổi con đi, Luyến Luyến thật sự rất nhớ mẹ."

Nhìn thấy Luyến Luyến khóc thương tâm như thế, Long Thiếu Hạo rất đau lòng, "Bác trai, bác gái, ở đây có nhiều người không tiện nói chuyện, hay là chúng ta vào bên trong nói đi."

Phuong Quân Nghiên gật đầu, ra hiệu bảo Đường Khải thay mình đỡ vợ ông đi vào trong, ông còn phải xử lý một chút chuyện trong hội trường.

"Các vị, hôm nay là sinh nhật mừng bà xã tôi năm mươi tuổi, vô cùng cảm tạ mọi người đã dành chút thời gian quý báu đến đây cùng chung vui với vợ chồng chúng tôi, mặt khác, tôi cũng xin mạn phép tuyên bố một tin vui khác, đó là hôm nay con gái của chúng tôi vừa từ Mỹ trở về, gia đình họ Phuong chúng tôi có thể nói là song hỷ lâm môn, cho nên lúc này hy vọng mọi người có mặt đêm nay có thể chơi đùa vui vẻ, vui chơi thỏa thích, cảm ơn rất nhiều!"

Phuong Quân Nghiên xuống sân khấu đi vào phía sau hội trường.

"Phuong tổng tài, xin chờ một chút." Một chàng trai cao lớn ngăn ông lại.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Luyến Luyến như một cô bé gái nhỏ vòng tay ôm choàng qua cổ mẹ mình làm nũng, mẹ con hai người vô cùng thân mật như lúc xưa.

Long Thiếu Hạo và Đường Khải ở một bên trò chuyện nói về đề tài riêng của bọn họ.

"Đã sáu năm không về, Đài Loan thay đổi quả thật không ít, nghe nói cậu đã tiếp nhận Tập đoàn Will rồi. Công việc thế nào?"

Đường Khải gật đầu, "Cũng tốt, Will ở trong tay tớ cũng không bị thất bại, tạm thời tổ tiên của tớ cũng không cần phải nhảy khỏi quan tài mà mắng nhiếc tớ là đồ bất hiếu."

Long Thiếu Hạo dường như liếc mắt nhìn cậu ta, "Khiêm tốn vậy sao? Mặc dù rồi Đài Loan đã lâu, nhưng là bạn bè tốt nhiều năm như vậy, nếu không hiểu cậu thì quá có lỗi với cậu sao, năng lực của cậu tớ còn không biết rõ sao."

"Cái tên quỷ quái này." Đường Khải khẽ đâm vào vai cậu, định dấu về cảm động, "Bị cậu đoán đúng rồi, Đường Khải tớ là ai, dùng đầu ngón chân đoán cũng có thể đoán được chẳng lẽ tớ là người vô dụng như vậy sao?"

"Nói được câu khó nghe như vậy mới là Đường Khải mà tớ từng quen biết." Long Thiếu Hạo cười nói.

Hai người họ nhìn nhau cười, sáu năm xa cách, khoảnh khắc biến mất như chưa từng tồn tại.

"Kể tớ nghe tình hình gần đây của mọi người đi."

"Cậu biết không, tớ có chết cũng không muốn tiếp nhận Tập đoàn Will của ba tớ, vốn tớ không muốn vậy chết ở công ty sớm như vậy. Nhưng ba luôn phàn nàn công ty chiếm hết thời gian của ông, hại ba không có thời gian rảnh rồi chăm sóc dì, cứ như thế, ba nhẫn tâm đẩy tớ vào hố lửa." Nói đến đó, và mặt Đường Khải tỏ ra d9am7 chiều oán giận, có thể tưởng tượng ra lúc trước hắn đã kịch liệt phản đối như thế nào. Long Thiếu Hạo có chút hả hê, cười trên nỗi đau của người khác. "Sau đó thì sao?" Hắn tiếp tục hỏi.

"Thì là Nhược Thủy đó, con bé cuối cùng cũng tìm được chân mệnh thiên tử của mình, đã gả chồng rồi cùng chồng sang Ý định cư rồi, chồng của nó hả, chính là thủ lĩnh Mafia Ý, lúc trước hai người bọn họ... Hiện tại hai người đó rất ân ái, đã có hai đứa con trai... Dì và ba tớ vẫn mười năm như một ngày, tình cảm luôn ân ái đậm thắm, thật làm cho người khác bức mình khó chịu. Còn tớ hả, thật sự là không muốn lại làm kỳ đà cản mũi hai người, cho nên đã dọn ra ở riêng, còn Ngao, hẳn thật thắm, Lâm Tinh Thần sáu năm trước đột nhiên kết hôn chớp nhoáng, chồng của cô ấy đối với cô ấy không tốt, Ngao một mực chờ cô ấy ly hôn, nhưng cha Lâm Tinh Thần có chết cũng không đồng ý, cho nên Ngao đã đánh chồng của Lâm Tinh Thần một trận rất thảm, buộc hắn phải ly hôn..."

Long Thiếu Hạo lẳng lặng nghe Đường Khải chậm rãi nói, nhìn thấy cậu ta vung tay múa chân, khi thì cao hứng, khi thì nhũn mỳ, không đến hai giờ, trên cơ bản cậu đã hiểu rõ mọi chuyện phát sinh liên quan đến mỗi người quen, còn có thể nắm được tình hình kinh tế chính trị ở Đài Loan, bỏ khuyết vào những thông tin còn thiếu do vắng mặt trong suốt sáu năm qua.

Phuong Quân Nghiên tiến đến chỗ Hạ Hàn Tương đang ở trong góc hàn huyền thì thầm vài câu, Hạ Hàn Tương nhìn con gái vài lần gật gật đầu, sau đó Phuong Quân Nghiên lại đi ra ngoài. Chờ lúc ông lại tiến đến đã là hơn mười hai giờ khuya, quan khách đều đã lục tục rời đi, nhưng ông lại dẫn đến vài người khách ngoài ý muốn.

"Là các người!" Luyến Luyến thấy đám người vừa tới, bỗng từ sô pha đứng lên.

Thì ra những người vừa tới chính là Nghê Chấn, Nghê Ngao, Lâm Tinh Thần, còn có một người con gái lạ mặt mà tất cả mọi người đều không nhận biết.

Nghê Chấn vẫn gương mặt lạnh lùng cô độc như ngày thường, dẫn đầu vọt tới trước mặt Luyến Luyến, trên mặt lộ vẻ hết sức nhu hòa, "Luyến Luyến, đã

lâu không gặp, em vẫn đẹp." Nghe nói như thế, ánh mắt cô gái lạ mặt phía sau Nghê Chấn chợt ảm đạm hẳn xuống, hẳn ta chưa bao giờ dùng giọng nói dịu dàng, thái độ hòa nhã như vậy nói chuyện với cô, không, không chỉ có cô, hẳn cũng chưa từng bao giờ đối xử với bất luận ai dịu dàng như vậy, cho dù là em gái ruột của hắn, hẳn cũng vẫn lạnh như băng. Chỉ có cô gái xinh đẹp trước mắt này, cô ấy là ai? Vì sao cô ấy là ngoại lệ duy nhất?

Đột nhiên, Doãn Thanh Thu chợt nhớ tới tấm ảnh mà Nghê Chấn vô cùng trân quý treo trong phòng làm việc của hắn. Tấm ảnh trong phòng làm việc kia cùng với cô gái xinh đẹp trước mắt này dường như giống nhau, là cùng một người, chỉ là cô gái trong ảnh chụp trẻ tuổi hơn một chút, cũng lạnh nhạt thờ ơ hơn một chút. Doãn Thanh Thu tan nát cõi lòng phát hiện thì ra Nghê Chấn đã có người trong lòng từ lâu. Chẳng lẽ hắn phải rời khỏi cô sao?

Thật là ngoài dự liệu của mọi người, mọi người vốn nghĩ Luyến Luyến lại nổi giận, lạnh lùng bảo bọn hắn cắt đi, nhưng không, cô đi đến trước mặt Nghê Chấn, mỉm cười gọi khẽ: "Anh hai Chấn."

"Em vừa gọi anh là gì?" Nghê Chấn vô cùng khiếp sợ, hắn không thể tin được, là ảo giác sao, sao lại có thể như vậy được? Luyến Luyến tha thứ cho hắn rồi sao? Có phải hắn nghe nhầm không?

"Anh hai Chấn." Luyến Luyến cười rạng rỡ ấm áp như vàng thái dương, "Kỳ thật sáu năm trước em đã muốn gọi anh như vậy, em vẫn còn nhớ khi còn bé, anh thường chơi với em, đưa em đến trường, vẫn luôn luôn âm thầm bảo hộ em chính là anh Chấn. Lúc đó cho dù em có hận người nhà họ Nghê như thế nào đi nữa, cũng chưa từng hận anh, bởi vì từ trước đến nay anh vẫn là anh hai Chấn, người mà em yêu quý nhất."

"Nha đầu ngốc!" Lúc này đây, Nghê Chấn khẳng định mình đã không nghe lầm, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng hiếm thấy, dọa những người quen biết anh kinh sợ đến ngây người, Doãn Thanh Thu càng thêm ảm đạm, hẳn chưa từng có cười như thế với cô. Từ lúc quen biết hắn, hẳn chưa bao giờ cười, vậy mà hắn lại lần nữa vì cô gái xinh đẹp trước mắt tại đây ngoại lệ.

"Anh hai Chấn, anh cười lên thật giống như khi còn bé trông rất đẹp. Em thích nhất nhìn thấy anh nở nụ cười." Luyến Luyến cười hết sức vui vẻ.

"Em khi còn bé cũng từng nói như vậy, em đã nói thích nhất là nhìn thấy nụ cười của anh, em còn ngang ngược nói chỉ muốn một mình em thấy nụ cười của anh, nhất định không muốn để người khác nhìn thấy. Tuy rằng đó chỉ là lời nói đùa nhất thời của em, nhưng anh hẳn vẫn luôn nhớ trong lòng, cho nên nhiều năm như vậy anh không bao giờ cười với ai khác, anh tuân thủ lời hứa đối với em. Luyến Luyến."

Tất cả mọi người nghe được những lời này, trợn mắt há hốc miệng kinh ngạc. Chỉ là một lời nói đùa lúc còn bé, nhưng người con trai này lại thật sự tuân thủ, trong suốt hai mươi năm không hề nở nụ cười trước mặt người khác. Đây là loại tình cảm như thế nào?

Luyến Luyến vô cùng khiếp sợ. Trong lòng tràn ngập tình yêu thương, "Anh hai Chấn, anh thật là ngốc!"

Nghê Chấn lại cười, "Luyến Luyến, em thích anh Chấn cười, sau này anh sẽ thường cười cho em xem được không?" Nhìn thấy cô, hắn lại không thể nào tự chủ được nghĩ lại muốn cưng chiều cô, từ nhỏ đến lớn đều là như thế này, trong mắt hắn nhìn thấy cô đã thay đổi rất nhiều, là do Long Thiếu Hạo đã thay đổi cô sao? Tính cách của cô rõ ràng đã hòa nhã hơn rất nhiều, ánh mắt không còn vẻ hận đời, trên mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc không thể che dấu được, nhìn thấy bộ dáng hiện tại của cô, Nghê Chấn đột nhiên cũng cảm giác được mùi vị hạnh phúc. Hắn đầu nhìn về phía Long Thiếu Hạo, ánh mắt tràn ngập vẻ cảm kích chân thành.

Người ở phía sau khẽ nhướn đôi mày rậm, sáng khoáy nhận sự cảm kích của hắn.

Ở bên cạnh đứng hồi lâu, Nghê Ngạo đi tới, nhìn người em gái cùng cha khác mẹ mà hắn từng làm tổn thương, chân thành nói: "Luyến Luyến, trước kia anh đã gây nhiều thương tổn cho em, thực xin lỗi, xin em tha thứ cho anh."

"Thực xin lỗi." Lâm Tinh Thần cũng thành thật nói lời xin lỗi.

Luyến Luyến giơ tay lên, ngay lúc mọi người ở đây đều nghĩ cô muốn tát Nghê Ngạo một cái, ai ngờ tay cô chỉ là nhẹ nhàng đặt trên vai Nghê Ngạo, cô cười nói, "Tốt lắm, em nhận lời xin lỗi của anh."

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô hướng về phía Nghê Ngạo và Lâm Tinh Thần nghiêng người cúi thật thấp xuống, "Bây giờ đến lượt em mong hai người tha thứ, thực xin lỗi, sáu năm trước em không nên phá hỏng lễ đính hôn của hai người."

Luyến Luyến cũng không biết bởi vì nàng, Long Thiếu Hạo giận dữ, chia rẽ hai người bọn họ trong sáu năm, làm cho bọn họ yêu nhau nhưng không thể ở cạnh nhau, mọi người cũng nhất trí không muốn cô biết. Dù sao sự việc cũng đã qua, tất cả mọi chuyện đều đã khác, không phải sao?

Nghê Ngạo mới đầu sừng sốt, tiếp theo cười thông suốt, "Tốt lắm, chúng ta huề nhau."

"Đúng vậy, huề nhau." Luyến Luyến cũng cười.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô xinh đẹp như hoa, Nghê Ngạo cảm khái vạn phần, "Luyến Luyến, em đã thay đổi, em bây giờ và em của sáu năm trước quả thực là hai người khác biệt. Bây giờ cả người em đều tràn đầy sức sống, nét mặt toả sáng như vàng thái dương, giống như là thay xương đổi thịt. Thật ra là cái gì đã thay đổi em?" Hắn hết sức kinh ngạc.

Tất cả mọi người cũng đều hết sức kinh ngạc.

Luyến Luyến nở nụ cười, xoay đầu nhìn lại phía sau, ánh mắt không tự chủ được hướng nhìn về một người nãy giờ vẫn im lặng, ở phía sau lặng lẽ âm thầm bảo hộ cô, là anh, Long Thiếu Hạo, cô cười rạng rỡ ngập tràn hạnh phúc.

"Bởi vì em có một vị thủ hộ thiên sứ!"

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ Thiên Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Tập đoàn Đăng Long ở Đài Loan, Chi nhánh Công ty Hoàng Kim nằm ở khu trung tâm thương mại sầm uất, tại tòa cao ốc thương mại cao chọc trời sáu mươi lăm tầng lồng lầy nguy nga, tràn đầy khí thế, nổi bật trong một khu thương mại, tòa cao ốc có vẻ vô cùng bắt mắt.

Trong tòa cao ốc, từ nhân viên tiếp tân đến Tổng Giám Đốc, mỗi một người, ai cũng đều nom nớp lo sợ, ngay cả nữ nhân viên vệ sinh cũng nhỏ giọng thận trọng, không dám nói chuyện lớn tiếng, cúi đầu chăm chú làm việc, trong đại sảnh vài công nhân viên chức lui tới, chủ quản mỗi bộ phận cũng đi lại vội vã, không còn như ngày xưa nhàn hạ, thoải mái ở trên phía trước ban công cùng cô tiếp tân xinh đẹp trò chuyện phiếm vài câu, tóm lại, toàn bộ tòa cao ốc đều được sửa sang chỉnh đốn lại, yên tĩnh một cách kỳ lạ, chỉ có truyền đến vài tiếng khe khẽ nói nhỏ từ phòng trà, vài cô gái đậm mùi son phấn, trang điểm xinh đẹp đang thảo luận chủ đề ngày hôm nay.

"Nghe nói gì chưa? Hôm nay tổng tài muốn tới công ty chúng ta."

"Nghe nói vị Tổng tài này năm nay mới hai mươi bảy tuổi, hết sức đẹp trai, hơn nữa còn chưa kết hôn."

"Chuyện này toàn bộ công ty đều đã biết, cô không thấy hôm nay tất cả nhân viên nữ trong công ty đều diện váy cực ngắn, chỉ có hai tắc thôi hay sao? Nghe nói Tổng tài tập đoàn họ Long, rất nổi danh trên quốc tế, cho dù chỉ cần làm tình nhân của anh ta cũng rất là vinh hạnh, nở mày nở mặt nha."

"Bộ cô không xem danh sách xếp hạng những đại gia trên thế giới sao chứ? Trời ạ, cô biết không? Tổng tài của chúng ta là người đứng đầu bảng xếp hạng trên thế giới đó nha. Tôi thấy mà choáng váng luôn."

"Thật sao? Thật vậy ư?" Mấy cô gái khác lập tức riu ra riu rít vây quanh cái cô gái vừa nói kia, "Vậy cô có từng gặp qua diện mạo của Tổng tài chúng ta hay không? Anh ta có phải đẹp trai giống như mấy lời đồn đãi kia không?"

"Đẹp trai, quả thật rất đẹp trai, đẹp đến ngây cả người, đẹp trai đến nỗi thất điên bát đảo, quả thực rất đẹp trai đến nỗi không có một từ ngữ nào có thể hình dung được."

"Trời ạ, một người con trai hoàn hảo như vậy nếu tôi có thể lọt vào mắt anh ta thì tốt biết mấy." Một cô gái kim lòng không dậu ảo tưởng.

"Cô cứ ở đó mơ mộng hão huyền đi!" Mấy khác cô gái cùng kêu lên.

"Cô nói thử xem, thật ra tổng tài thích dạng con gái như thế nào?"

"Tổng tài hần..."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ Thiên Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Đúng chín giờ, một chiếc Louis Vuitton vô cùng sang trọng trở tới, dừng ngay trước cửa Chi nhánh công ty Hoàng Kim thuộc Tập đoàn Đăng Long, tài xế bước xuống xe, nhanh chóng ra phía sau kính chắn mở cửa xe, trên xe một người thân hình cao dong dỏng bước xuống.

"Kính chào Tổng tài!" Giám đốc dẫn theo một đoàn các nhân viên chủ quản cấp cao của Tập đoàn bên cửa xếp thành hai hàng dài hoan nghênh chào đón.

"Giám đốc Bằng, ông làm cái gì vậy? Kêu tất cả nhân viên lập tức trở lại, tiếp tục cương vị của mình, không cần phải vì sự xuất hiện của tôi lại quấy rối đến trật tự thường ngày của công ty." Một thanh âm trầm thấp mang theo chút uy nghiêm khiến người khác có thể cứng lại.

Nghe lời nói của vị Tổng tài mới đến, trong lòng Ôn Nhu dấy lên một chút thiện cảm, có ấn tượng rất tốt đối với anh ta, cô bình thường nhìn chường mắt chính là thái độ nịnh hót a dua của Giám đốc Bằng, đối với cấp dưới thì luôn dùng thái độ nghiêm trọng hà khắc, xem ra vị Tổng tài này tuyệt không thường thức tác phong của ông ta. Ôn Nhu trong lòng có chút khoái chí, đột nhiên cô hết sức hiếu kỳ, vị Tổng tài rốt cuộc là dạng người như thế nào.

Ôn Nhu vừa ngẩng đầu lên, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của anh ta phóng tới, cô lập tức ngượng ngùng cả người, tim đập loạn nhịp, thỉnh thoảng điên cuồng loạn xạ như trống trận, thật quả là một chàng trai đẹp mê hồn!

Anh ta hướng về phía cô gật đầu, sau đó cùng Giám đốc Bàng đi về phía thang máy dành riêng cho Tổng tài, lòng của cô nhất thời xẹt qua một chút thất vọng, lập tức nhanh theo sau, để lại phía sau một đoàn các cô gái bị "Sắc đẹp" mê hồn của Tổng tài làm kinh ngạc đến ngất người.

Trong phòng hội nghị, Giám đốc Bàng chuẩn bị các vị chủ quản cấp cao của công ty với Tổng tài. Nhưng bị Long Thiếu Hạo xua tay cự tuyệt, "Không cần phải làm vậy, những người ở đây tôi đều đã biết rồi."

A? Tất cả mọi người vô cùng sửng sốt? Tổng tài đã nhận biết bọn họ khi nào?

Sự thiện cảm của Ôn Nhu đối với Tổng tài này lại tăng lên, một chàng trai như vậy tuyệt đối không phải là người chỉ biết kế thừa tổ nghiệp, nhất định anh ta quả thật là người có thực lực, tài năng tiếp nhận quản lý điều hành, xem ra trước kia là cô đã bị tính cố chấp của bản thân che mờ hai mắt, cô từ trước đến nay đều cho rằng các cậu ấm con nhà giàu đều chỉ biết sống ăn chơi phóng túng, tán gái, đánh bạc, hóa ra cũng còn có ngoại lệ. Mà những lời đồn đãi cô nghe được trước kia có lẽ đều là sự thật chàng trai này thật không đơn giản, hết sức không đơn giản.

"Ôn Quản lý."

Đột nhiên bị gọi tên, Ôn Nhu vội vàng đứng lên, "Dạ có" Ánh mắt anh ta phóng qua người cô, lòng của cô chợt quặn thắt, không tự chủ được bắn loạn cả lên, toàn thân toát mồ hôi lạnh, thậm chí ngay cả lúc lần đầu tiên phỏng vấn cô cũng không có khăn trương như thế.

Long Thiếu Hạo nhìn thấy một cô gái trong trang phục kín đáo già dặn, thật không thể đoán ra được tuổi thật là bao nhiêu, trong báo cáo nói cô là một người hết sức khôn khéo, có khả năng, năng lực nghiệp vụ tuyệt đối là còn cao hơn vài người cấp cao trong công ty, cô làm việc rất chăm chỉ nghiêm túc, đối nhân xử thế thì lạnh lùng cô độc, hầu như không có xã giao cùng bạn bè đồng nghiệp, cô, nhưng thật ra cũng như Luyến Luyến trước kia có vài phần tương tự. Nghĩ đến Luyến Luyến, Long Thiếu Hạo trong mắt không nén nổi tình cảm lộ ra một chút ôn nhu, buổi sáng hôm nay lúc rời khỏi nhà cô vẫn còn đang ngủ, bởi vì đêm qua cô quả thật mệt mỏi chết rồi, đang vui vẻ lại bị phá hỏng, bỗng nhiên thừa nhận hai người anh, lại cùng mẹ hòa thuận hàn huyên, một đám người bọn họ ồn ào thảo luận chuyện tổ chức hôn lễ đến quá nửa đêm, Luyến Luyến vẫn còn hết sức hưng phấn mãi đến gần hơn bốn giờ sáng hôm sau mới ngủ. Mà bọn họ thảo luận suốt cả buổi tối mới đưa ra kết luận là trước tiên ở Đài Loan cử hành một buổi hôn lễ, sau đó lại quay về Mỹ cử hành thêm một hôn lễ khác bổ sung khoản đãi bạn bè người thân bên đó. Cho nên gần đây có thể cô phải bận rộn nhiều việc gấp rút chuẩn bị cho hôn lễ, công việc của Luyến Luyến ở công ty anh cũng đã tìm người thay cô làm, tuy rằng vậy giảm bớt đi gánh nặng cho cô, nhưng lại làm khổ anh, bởi vì không có Luyến Luyến hàng ngày bên cạnh khiến anh hết sức không quen, thói quen thường trộm nhìn cô trong lúc làm việc vẫn chưa bỏ được, mới rời khỏi nhà chưa tới hai tiếng đồng hồ, anh cũng đã bắt đầu nhớ nhung Luyến Luyến. Long Thiếu Hạo phục hồi lại tinh thần nhìn về phía Ôn Nhu, "Tôi ở bên ngoài nghe qua không ít những lời nhận xét về tác phong làm việc của Giám đốc Bàng, Ôn Quản lý, tôi muốn nghe qua cách nhìn của cô, cô đã ở cương vị này nhiều năm tại công ty, Giám đốc Bàng là dạng người như thế nào, tôi nghĩ chắc cô phải là người hiểu rõ hơn cả."

Lời này vừa nói ra, trong phòng hội nghị trở nên tĩnh mịch.

Ôn Nhu hết sức kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, Long Thiếu Hạo bộ dáng ra vẻ biếng nhác, mặt mũi, ngồi ngả người tựa lưng vào chiếc sofa da, mỉm cười chờ đợi câu trả lời của cô. Hơn mười vị chủ quản các bộ phận đồng loạt nhìn về hướng cô, Ôn Nhu cảm thấy đầu óc ong ong, có chút choáng váng, cô biết giờ phút này Giám đốc Bàng nhất định đang trừng mắt nhìn cô, ý cảnh cáo cô không được nói năng lung tung, nếu không cô phải lãnh đủ hậu quả. Thế nhưng, cô cũng không nghĩ muốn vì Giám đốc Bàng mà nói những lời dối gạt làm trái lương tâm, được, tốt thôi, thật sự vậy cũng tốt, Tổng tài một lòng muốn đưa cho cô vấn đề vô cùng nan giải, Ôn Nhu hơi do dự.

"Ôn quản lý, làm sao vậy? Là không thể trả lời hay là cô định bụng nói cho tôi biết là cô không biết." Long Thiếu Hạo ôn hòa hỏi, trong mắt xẹt qua một chút ánh sáng kỳ lạ sắc nhọn, nhanh đến nỗi người khác không thể phát hiện.

"Tôi..." Cô đang muốn mở miệng.

Giám đốc Bàng rất nhanh cắt ngang lời của cô, "Ôn quản lý, tôi bình thường đối đãi với cô cũng không tệ, cô cũng không nên nói năng lung tung."

Công nhiên bị uy hiếp, Ôn Nhu cảm tức trừng mắt nhìn Giám đốc Bàng, cô chịu đủ rồi, là ông ta bức cô. Bị ép buộc đến đỉnh điểm, bất kể cái gì cô cũng đều làm được, đánh cuộc một keo vậy, Ôn Nhu ý tứ hàm xúc đưa mắt nhìn Long Thiếu Hạo, lúc này đây cô quyết định tin tưởng vào trực giác của chính mình, hy vọng anh ta đừng làm cô thất vọng a! Ôn Nhu cố hết sức hạ quyết định, cắn răng một cái, đem toàn bộ những việc làm đáng hổ thẹn thường ngày của Giám đốc Bàng đầu đuôi ngọn ngành nói ra hết, rõ ràng rành mạch, một lời không sót một chuyện nào, mỗi một lời cô nói ra, sắc mặt của Giám đốc Bàng càng lúc càng khó coi, càng lúc càng tái nhợt, trong phòng hội nghị cũng càng trở nên yên tĩnh, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng thở của những chủ quản khác, duy nhất không biến chính là vị Tổng tài địa vị cao kia, Long Thiếu Hạo, anh ta trước sau vẫn trầm ngâm, mỉm cười bí hiểm, sâu hiểm khó dò, thật làm cho người ta không thể đoán ra tâm tư của anh ta.

"... Tôi nói xong rồi." Ôn Nhu nuốt nuốt nước miếng, thấp thỏm bất an nhìn về phía Tổng tài.

Anh ta nét mặt vẫn không thay đổi, "Mời ngồi."

Ôn Nhu không dám nói nhiều, ôn thuận ngồi xuống, vừa ngược đầu nhìn bắt gặp ngay ánh mắt độc ác của Giám đốc Bàng đang ngồi đối diện, cô rung mình một cái.

"Có ai còn có lời gì muốn nói không?" Long Thiếu Hạo thản nhiên dò xét mọi người. Từng người vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén của anh ta đều vội cúi đầu xuống né tránh, không dám nhìn thẳng.

"Lâm quản lý?" Long Thiếu Hạo tùy ý nói ra một cái tên.

"Tôi... Tôi... Không... Biết." Xui xẻo bị điểm đến tên, Lâm quản lý lắp ba lắp bắp trả lời.

"Tô quản lý."

Tô Hằng Khang là một trong những ba mươi người trợ lý trẻ tuổi, tính cách ngay thẳng, cậu ta thành thật trả lời, "Giám đốc Bàng tuy rằng năng lực cũng được, nhưng tác phong rất kém cỏi, mọi người trong công ty cũng đều đã nếm qua những hành động ám muội của ông ta, tất cả mọi người rất tức giận nhưng không dám nói gì."

"Tô quản lý người...?" Giám đốc Bàng tức giận đến ruột gan cứ sôi lên, chuyển hướng về phía Long Thiếu Hạo, "Tổng tài, ngài đừng nghe bọn họ ở đó nói bậy, bọn họ là hãm hại tôi. Tôi vì công ty đã nỗ lực, cống hiến nhiều năm như vậy, ngài nhất định phải tin tưởng ở tôi."

"Tôi cũng chưa nói qua không tin ông, Giám đốc Bàng, ông cũng không cần quá căng thẳng." Long Thiếu Hạo mỉm cười, lại mỉm cười, một nụ cười hết sức ôn hòa.

Giám đốc Bàng vừa nghe, nhất thời hả dạ, dương dương tự đắc. Nghe lời chỉ thị của Long Thiếu Hạo ngoan ngoãn ngồi xuống. Ôn Nhu thì sắc mặt trắng bệch, Tô quản lý cũng không tốt hơn chút nào. Ôn Nhu trong lòng nói không rõ là sợ hãi nhiều hơn hay thất vọng nhiều hơn, thì ra anh ta cũng bắt quá chi là muốn nghe qua một chút phê bình, đúng là nước đổ đầu vịt. Là cô đã đánh giá cao anh ta sao.

"Các vị chủ quản, giám đốc còn có lời gì cần bổ sung không?" Long Thiếu Hạo hỏi.

Thắng bại đã định, người thông minh đều biết cần phải hướng về phía nào có lợi; xinh đẹp, quan hệ xã hội rộng rãi, Quản lý Hứa San Ny tự nhiên hào phóng đứng lên, mê muội nhìn Long Thiếu Hạo. "Tổng tài, ngài cũng đừng nghe bên ngoài người ta nói lung tung, thật ra Giám đốc Bàng đối nhân xử thế như thế nào tôi là người rõ nhất, chẳng qua, ông ta là một cấp trên hết sức tốt, năng lực quản lý rất cao, luôn thông cảm quan tâm cấp dưới, thật sự là một cấp trên hiếm có, thật sự là một nhân tài."

"Đúng vậy, đúng vậy, Giám đốc Bàng quản lý thật sự rất tốt." Không ít người lên tiếng phụ họa, tranh nhau lên tiếng, vì Giám đốc Bàng thay nhau nói những lời ca tụng, bầu không khí yên tĩnh trong phòng hội nghị nhất thời biến thành náo nhiệt như cái chợ, riêng Giám đốc Bàng thì lại hết sức vừa lòng, mặt mày hớn hở.

Long Thiếu Hạo không nói một lời, hoàn toàn ngồi im lắng nghe, "Đủ rồi, các người đều ngồi xuống hết đi." Anh hướng ánh mắt về phía Tổng giám tài vụ Hạng Mẫn đang ngồi im lặng trong hội trường, "Hạng tổng giám, ông nói nghe thử." Từ lúc tiến vào phòng họp anh đã bắt đầu chú ý đến cậu ta, cậu này rất có năng lực không sai, nhưng quan trọng nhất vẫn là... phẩm hạnh, đúng vậy phẩm hạnh cậu ta cũng không tệ, đối nhân xử thế khôn khéo. Nếu thu dụng cậu ta, cậu ta chính là người trợ thủ tốt nhất, anh đang cần nhân tài như vậy, mà hiện tại anh đang thần nhiên thăm đánh giá tuyển chọn cậu ta.

Hai mươi tám tuổi, Hạng Mẫn từ lúc tốt nghiệp thi gia nhập vào Công ty Đăng Long làm việc, từ một nhân viên vô danh vừa làm vừa học từ từ bò lên chức vụ Tổng giám tài vụ hiện nay, đều là dựa vào chính thực lực của cậu ta, cậu ta lạnh lùng liếc mắt nhìn Giám đốc Bàng, khinh thường, chán ghét..., "Thật không chịu nổi."

"Tốt lắm, cuối cùng không có làm tôi thất vọng." Long Thiếu Hạo nói ra một câu làm mọi người không hiểu ra sao cả, ngay chính cả Hạng Mẫn cũng không hiểu tại sao, cậu ta kinh ngạc nhìn anh, mọi người đều nghi hoặc khó hiểu.

Long Thiếu Hạo giơ tay lên, Trợ lý Lawrence từ đầu tới giờ vẫn đứng ở phía sau anh đem những phần văn kiện được chia ra kẹp trong bì màu vàng giao cho anh, anh vẫn ở trước mặt Hạng Mẫn, tựa như đang nhìn cậu ta, đưa phần văn kiện cho Giám đốc Bàng: "Giám đốc Bàng, nhìn xem bên trong là cái gì?"

Giám đốc Bàng nghi hoặc nhìn anh, đưa tay cầm văn kiện mở ra, rút ra bên trong phần văn kiện một mảnh giấy, vừa nhìn qua, sắc mặt ông ta trở nên trắng bệch, rất nhanh nhìn qua một lần nữa, văn kiện kia rơi xuống mặt đất, Giám đốc Bàng lắc đầu như muốn ngất, khiếp sợ nhìn anh, "Ngài... Ngài... Là khi nào đã biết?"

Long Thiếu Hạo ung dung nhún vai, "Cũng không lâu, buổi sáng hôm nay mới vừa biết đến."

Bọn họ nghe được những lời kỳ quái, hoàn toàn không hiểu gì cả, một vị ngồi gần sát Giám đốc Bàng lớn mật lượm phần văn kiện lên nhìn qua một lần, quả thật khiếp sợ không thôi, văn kiện từ tay người này lần lượt truyền qua tay người khác, cuối cùng truyền tới tay Ôn Nhu, cô khép lại phần văn kiện, một lần nữa ánh mắt sáng ngời trở lại chăm chú nhìn người con trai trước mắt. Cô bây giờ đã hiểu được vừa rồi anh hỏi những lời kia là có dụng ý gì, chỉ một chiêu thăm dò nho nhỏ đã có thể làm cho anh nghe ngóng, hoàn toàn hiểu rõ nội tình của công ty, người con trai này thật sự không đơn giản chút nào. Ôn Nhu nhìn anh với ánh mắt tràn ngập sự kính nể và sùng bái.

"Tốt lắm, tin tưởng rằng tất cả mọi người đã hiểu được, Giám đốc Bàng tham ô nhận hối lộ, bán đứng tư liệu của công ty, ức hiếp nhân viên, hành vi phạm tội bản thủ, tôi đã sai người báo cảnh sát. Bây giờ chúng ta cần phải bắt đầu chỉnh đốn lại nội bộ công ty một chút, sắp xếp bố trí lại cơ cấu nhân sự, tôi quyết định để Tổng giám tài vụ Hạng tiếp nhận chức vụ của Giám đốc Bàng, tôi nghĩ không ai có ý gì phản đối chứ!"

"Tốt lắm, một khi đã không ai phản đối, thì cứ quyết định như vậy đi, mặt khác tôi quyết định tăng nửa tháng lương cho quản lý Ôn và quản lý Tô, bởi vì biểu hiện của bọn họ làm tôi hết sức vừa lòng." Một câu vừa nói ra vừa khen ngợi vừa chê trách, làm cho những người vừa rồi nói những lời bợ đỡ Giám đốc Bàng cảm thấy vô cùng xấu hổ, cúi gằm mặt không dám ngẩng lên, mãi đến khi nghe được tan họp, mới vội vàng lập tức bỏ rồi nhanh thoát đi ra ngoài.

"Quản lý Hạng, cậu lưu lại."

Trong nháy mắt, trong phòng hội nghị chỉ còn lại có Long Thiếu Hạo, Hạng Mẫn và Trợ lý Lawrence ba người.

"Tổng tài, xin hỏi có việc gì?" Hạng Mẫn trước sau nét mặt không chút thay đổi, thái độ bình thản không kiêu ngạo.

"Tôi đã xem qua tư liệu của cậu, hết sức thưởng thức năng lực của cậu, tôi sẽ ở Đài Loan khoảng ba tháng khảo sát năng lực của cậu, nếu cậu có thể đảm nhiệm chức vị này, tôi sẽ giao công ty này cho cậu toàn quyền quản lý, cậu sẽ không làm tôi thất vọng chứ."

"Tại sao?" Hạng Mẫn trong lòng mặc dù rất khiếp sợ nhưng cũng không có biểu hiện ra ngoài, Công ty tuy chỉ là một chi nhánh nhỏ thuộc Tập đoàn Đảng Long tại Đài Loan, nhưng cũng là một xí nghiệp lớn có tiếng tăm trên thế giới.

"Tôi nói rồi, cậu là một người rất có năng lực nhân."

"Ngài không sợ tôi cũng giống như Giám đốc Bàng sao, dù sao ngài cũng sẽ sớm rời khỏi đây, trời cao hoàng đế xa, tôi có thể muốn làm gì thì làm, thậm chí cả việc thôn tính công ty..."

"Tôi từ trước đến nay làm việc theo nguyên tắc 'nghỉ người thì không dùng người, dùng người thì không nghỉ ngơi người'" Long Thiếu Hạo thản nhiên nói ra một câu.

Nhưng câu này lại làm cho Hạng Mẫn trong lòng vô cùng kích động, ngăn ngùn chỉ một câu, nhưng lại làm Hạng Mẫn phát thệ, cuộc đời này nhất định không phụ sự thưởng thức của anh ta.

"Cám ơn" cậu ta vô cùng cảm kích sự tín nhiệm của anh, anh quả thật là một người có năng lực nhìn người, hơn nữa lại là một người có năng lực phân biệt đúng sai, bởi vì vừa rồi anh đã lộ ra tài năng sắc sảo, khéo léo sắp xếp việc lật đổ Giám đốc Bàng, bằng không thành tựu của anh cũng sẽ không vẹn như thế.

"Đừng làm tôi thất vọng. Cứ làm tốt công việc." Vỗ vỗ vai cậu ta, Long Thiếu Hạo lững thững bước ra khỏi phòng họp, phía sau vẫn là Trợ lý Lawrence nhanh chóng theo sát.

Bạn đang đọc truyện *Thu Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Quét sạch vài con sâu làm rầu nồi canh, ký vài phần văn kiện quan trọng, kiểm tra một chút sổ sách của công ty, Long Thiếu Hạo vạch ra mấy sai lầm, đưa ra quyết sách, sau đó giao toàn bộ công việc cho Hạng Mẫn xử lý. Giờ tan tầm đã đến, anh đứng giờ tan tầm chuẩn bị đi đón Luyến Luyến.

Lái xe rời khỏi bãi đỗ xe của công ty, bất tình *** h một người chạy đến chắn ở đầu xe, Long Thiếu Hạo nhanh chóng dừng lại, thấy chắn ở phía trước đầu xe là một cô gái, nét mặt anh không hề có chút thay đổi nào, đối với những người quen thuộc anh đều biết đây là điểm báo anh đang tức giận.

Cô gái kia thấy xe dừng lại, vội vàng chạy đến bên cửa kính nơi người lái xe ngồi, dùng tay đập đập vào cửa kính xe.

Long Thiếu Hạo quay cửa kính xe xuống, mắt lạnh nhìn cô.

"Anh Hạo, em cuối cùng cũng tìm được anh rồi, là em nè, em tiểu Mộng nè, Khương Mộng đó, sáu năm trước anh đã cứu qua em." Khương Mộng ra sức giới thiệu mình với anh, hy vọng anh có thể nhớ lại những chuyện trước kia, thấy anh nét mặt vẫn không chút thay đổi, cô không khỏi nóng nảy, "Sáu năm trước, có nhớ hay không, ở trong một ngõ tắt nhỏ, anh đã cứu qua một bé gái, bé gái kia chính là em, lúc ấy anh còn đưa em về nhà, sau đó đụng phải anh trai em, anh cùng anh trai em đã đánh nhau một trận, sau đó anh đã kêu anh Hình chiều cố em..."

"Đủ rồi." Long Thiếu Hạo lạnh lùng ngắt ngang lời cô, "Tôi không nhận biết cô, nghĩ muốn nhận người quen vồi tiền sao, cô tìm lầm người rồi." Anh lái xe hối hả rời đi.

Khương Mộng ngây người, choáng váng.

Cô từng nghĩ đến anh Hạo là thích cô, đêm hôm đó anh giống như là bạch mã hoàng tử từ trên trời giáng xuống. Anh đối với cô rất dịu dàng, cô vốn tưởng rằng anh sẽ trở lại tìm cô, bọn họ sẽ có một giai thoại tình yêu tuyệt đẹp, thế nhưng anh Hình nói với cô rằng, anh Hạo đã đi Mỹ. Cô thật không cam lòng cứ như vậy mà bỏ qua anh, cho nên cô vẫn một mực chờ đợi anh, chờ đợi rỗng rã suốt sáu năm, trong một lần tình cờ ngẫu nhiên, anh Hình nói cho cô biết anh Hạo là Tổng tài của Tập đoàn Đảng Long, cô đi khắp nơi thu thập tin tức về anh, thật không ngờ thân phận anh Hạo tôn quý như thế, cô mừng như điên, nếu có thể gả cho anh Hạo, cô cả đời này cũng không còn phải chịu khổ nữa, không còn có ai dám khi dễ cô nữa. Cho nên cô càng tin tưởng vững chắc nhất định phải tìm bằng được anh Hạo, sau đó quyết tâm gả cho anh, đối với anh Hạo mà nói, cô nhất định là đặc biệt, cô tuyệt đối tin tưởng như thế.

Long Thiếu Hạo nhanh chóng quên ngay chuyện nhỏ vừa rồi. Từ nhỏ đến lớn, con gái đuổi theo anh thật nhiều vô số kể. Nhất là từ sau khi anh tiếp nhận thân phận Tổng tài Tập đoàn Đăng Long, báo chí rầm rộ đưa tin, thật càng phiền chết đi được, những cô gái ấp ủ ý đồ ngồi lên cái ghế Tổng tài phu nhân Tập đoàn Đăng Long lại càng nhiều hơn, vì muốn đạt được mục đích các cô không từ một thủ đoạn nào, hơn nữa càng ngày càng cao minh, thậm chí có cô thừa dịp xe anh đi ngang qua lại giả chết, mà các cô đón đầu xe anh lại càng nhiều hơn, còn có cô chạy đến công ty anh đau khổ chờ đợi, cho nên ở công ty anh luôn có một đám bảo an, công việc chủ yếu là đuổi đi những cô gái mặt dạn mày dày này... Thật lòng mà nói, trong trời đất bao la này, thật có ngàn ngàn vạn vạn cô gái vì anh mà điên cuồng, nhưng anh chỉ điên cuồng vì một cô gái duy nhất.

Dùng tay rảnh rang còn lại nhấn dây số điện thoại của bà xã tương lai. Trên màn hình điện thoại di động lập tức hiện ra bộ dáng xinh đẹp đang nở nụ cười rạng rỡ của Luyến Luyến, điện thoại kết nối, Long Thiếu Hạo mỉm cười.

"Luyến Luyến, em đang ở đâu?" Long Thiếu Hạo vừa lái xe vừa hỏi: "Anh đến đó đón em."

"Em và mẹ đang ở Trung tâm thương mại Lam Tinh mua sắm, mẹ mua một đồng hồ luôn, nói là muốn cái gì đó dùng cho hôn lễ chúng ta, em cũng mệt chết đây này."

"Tương Lai đâu? Tại sao không kêu cô ấy giúp em?" Long Thiếu Hạo nhủ mảy.

"Anh đừng mắng Tương Lai nha, cô còn thâm hại hơn em nữa. Tay xách còn không đủ, ngay cả cổ cũng đều xách luôn." Luyến Luyến thông cảm, nhìn thoáng qua cô gái bên cạnh được xưng là đệ nhất nữ sát thủ lãnh khốc vô tình. Trên tay cô, trên cổ cô treo đầy gói to, trông bộ dáng kia thật sự là rất buồn cười, không biết những người kính sợ cô mà nhìn thấy bộ dáng này sẽ có cảm tưởng như thế nào nữa, nghĩ vậy, Luyến Luyến không nên được mà cười thầm. Tương Lai hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái, Luyến Luyến đáng yêu le lưỡi, không hề giấu cợt cô. Chuyển sự chú ý qua đầu dây điện thoại bên kia, "Hạo, anh chạy nhanh đến đây, nếu anh không đến, cái cổ của em chắc cũng phải chịu tội như vậy đó."

"Ai nha." Luyến Luyến đột nhiên kinh hãi kêu lên một tiếng, Long Thiếu Hạo bị hù dọa hoảng sợ, xe thiếu chút nữa trượt bánh đâm vào lề đường.

Tương Lai lập tức toàn thân căng thẳng, cảnh giới quét nhìn về bốn phía xung quanh cô.

"Làm sao vậy? Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?" Long Thiếu Hạo khẩn trương hỏi.

"Em nhìn thấy bà Nghê và Nghê Từ Uyển, anh nói có máy ảnh không, thôi em tắt máy đây." Luyến Luyến vội vàng tắt máy điện thoại, cùng mẹ hướng về phía hai người bọn họ đi đến. Bởi vì phu nhân hai nhà đã chạm mặt, đang đứng lại hàn huyên.

Long Thiếu Hạo tăng nhanh hơn tốc độ xe.

oOo oOo oOo

"Mẹ, mẹ gặp người quen sao chứ?" Luyến Luyến ra về kinh ngạc nhìn mọi người, Tô Nguyệt Hồng hết sức không được tự nhiên, "Thì ra là bà Nghê cùng cô Nghê đây đi mua sắm. Đã lâu không thấy."

Nghê Từ Uyển kiêu ngạo gật đầu.

Cô ta dường như không có thay đổi gì, vẫn được nuông chiều ngạo mạn như vậy, chẳng qua chỉ là trông quyến rũ hơn một chút so với sáu năm trước, Luyến Luyến tình tứ đánh giá nàng.

Đồng thời, Nghê Từ Uyển cũng trộm dò xét cô. Quần áo cô tuy rằng không phải rất hoa lệ, nhưng vừa thấy là biết do danh gia thiết kế, cả người cô thoát nhìn toát lên vẻ hết sức cao quý tao nhã, vẻ mặt cô đã thay đổi nhiều, nét lạnh lùng trước kia không còn thấy, vẻ cừu hận trong ánh mắt cũng không thấy, lúc này trông cô âm áp hơn, nụ cười rạng rỡ hơn, điều gì có thể làm cô ấy thay đổi như vậy?

Hai cô gái không chút thân thiện cùng nhìn nhau dò xét, ngược lại một bên hai bà mẹ đang trò chuyện với nhau thật vui vẻ, nhưng cũng chỉ là biểu hiện bên ngoài, Hạ Hàn Tương phong thái hoàn toàn tự nhiên, trong khi đó Tô Nguyệt Hồng hết sức bất an, bộ dáng trông có vẻ như rất khẩn trương muốn rời khỏi.

Nghê Từ Uyển trộm ngắm sau lưng Luyến Luyến, không có thấy người cô muốn gặp, trong mắt cô hiện lên một chút thất vọng.

"Sao thế? Cô Nghê muốn kiếm ai sao?" Luyến Luyến biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi.

Nghê Từ Uyển trừng mắt nhìn nàng một cái, cũng chẳng thèm che giấu, "Anh Thiếu Hạo đâu?" Qua miệng anh ba cô biết được tin tức anh Thiếu Hạo đã trở về, cũng biết được thân phận hiển hách của anh, làm lòng cô không yên, tâm hồn thiếu nữ lại thêm xáo trộn. (Yư: tâm hồn thiếu nữ, ọe)

"Anh ấy còn đang trên đường đến đây, chút nữa sẽ tới ngay." Luyến Luyến không thèm để đến người đang mơ ước đến ông xã tương lai của cô, thiện chí trả lời.

"Ai da..." Nghê Từ Uyển không biết nên nói cái gì, cứ như vậy đứng ngây đó xấu hổ.

"Anh Thiếu Hạo chưa kết hôn sao?" Cô không có hỏi cô ấy hai người chưa kết hôn đi. Theo bản năng cô không thể nào chấp nhận được thực tế trong suốt sáu năm qua bọn họ hai người đã cùng nhau ở chung một chỗ.

Luyến Luyến thành thực trả lời, "Chưa." Cô ta có tâm tư gì, chẳng lẽ cô đây còn không biết sao? Trước hết cũng không cần phá tan mộng đẹp của cô ta,

Luyến Luyến có chút ý tốt.

"Hay lắm." Nghe được tin tức kia khiến cô vô cùng kinh ngạc vui mừng không thôi, Nghe Từ Uyển nhất thời mừng như điên, trực tiếp hướng về phía cô tuyên chiến, "Cô cho tôi tin tức tốt lắm, sáu năm trước, cô đoạt đi anh Thiếu Hạo từ tay tôi, hôm nay, tôi muốn từ tay cô cướp lại anh ấy, tôi nhất định không bao giờ thất bại dưới tay cô nữa."

"Tại sao? Tôi cũng nói cho cô biết, lần này cô nhất định thua chắc rồi." Luyến Luyến tin tưởng tuyệt đối. Đối với Hạo, cô hết sức tin tưởng. Mà anh, cũng chưa từng có bao giờ làm cô thất vọng qua. Không phải sao? Cô cười rạng rỡ, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

"Hạo đến đây" Luyến Luyến đột nhiên nói.

"Thật vậy chăng? Ở nơi nào?" Nghe Từ Uyển kinh ngạc vui mừng không thôi, hết nhìn sang đông lại nhìn qua tây, nhưng không có nhìn thấy người mà cô mong nhớ ngày đêm, cô giận dữ trừng mắt nhìn Nghe Luyến Luyến, phần nộ thét lớn: "Cô gạt tôi."

Luyến Luyến đôi mắt trong suốt nhìn cô, "Lừa cô thì tôi được lợi gì?" Cô dựa sát vào lan can tầng ba cúi người nhìn xuống phía dưới, Long Thiếu Hạo thật đang đứng trước thang máy, Luyến Luyến vui vẻ hướng về phía anh ngoắc gọi: "Hạo!"

Long Thiếu Hạo nghe được thanh âm của cô, vội ngẩng đầu lên, lại sợ hãi phát hiện cả người cô đang chồm qua lan can rất nguy hiểm, nhất thời sắc mặt đại biến, ngay cả thang máy cũng không kịp chờ, ba chân bốn cẳng, phóng một lúc mấy bậc thang bộ nhanh chóng xông lên.

"Thật là anh ấy." Nghe Từ Uyển thì thảo tự nói, trái tim như ngừng đập, tâm hồn thiếu nữ đều bị anh mang đi. (Yu: ọc lần 2)

Long Thiếu Hạo rất nhanh vọt tới lầu ba, lôi Luyến Luyến ra khỏi lan can cách xa đến mấy thước, về mặt vô cùng khản trương, đưa mắt liếc nhìn toàn thân cô cẩn thận kiểm tra qua một lần, rồi lại một lần nữa, thấy cô không việc gì, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, định quở trách cô vài câu, nhưng lời vừa đến bên miệng lại không nở, cuối cùng chỉ có thể mạnh mẽ ôm hôn cô...

Bên cạnh chẳng biết khi nào vây quanh một đám người đứng xem, nhất tề vỗ tay chúc phúc.

Nghe Từ Uyển ở một bên tức giận đến sôi lên, anh Thiếu Hạo không ngờ không thêm đề ý tới cô, không hề có cô tồn tại, trong mắt anh chỉ có mỗi hình bóng của con nhỏ đáng ghét kia, người đàn ông đó không phải thuộc về cô sao? Cô thực có năng lực cướp lại anh từ trong tay Nghe Luyến Luyến sao?. Lần đầu tiên, cô đối với sức quyến rũ của bản thân mình hoàn toàn không có chút tự tin nào.

Nụ hôn vừa chấm dứt, đám người vây quanh bốn phía vẫn còn chưa rời đi, Luyến Luyến nhớ đến mẹ đang ở bên cạnh, nhất thời xấu hổ đến nỗi muốn kiểm cái lỗ mà chui vào, cô vui sâu đầu vào trong vòm ngực rắn chắc của Long Thiếu Hạo, thật lâu sau vẫn còn ngại ngùng không dám ngẩng đầu lên.

Lúc này, Long Thiếu Hạo mới ngẩng đầu nhìn về phía Nghe Từ Uyển, khẽ gật đầu, "Từ Uyển, đã lâu không gặp!"

"Đã lâu không gặp!" Nghe Từ Uyển ngậy ngốc gật đầu lại, lại một lần nữa không thể kìm chế được, mê muội chìm dần vào sức hấp dẫn của anh, đến lúc cô có thể trấn tĩnh, phục hồi tinh thần lại, đã sớm không nhìn thấy anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thu Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

"Hạo, anh cũng thật là không có chút lễ phép gì hết, tốt xấu gì cũng phải chờ mẹ cùng đi dùng bữa với chúng ta chứ." Luyến Luyến đối với vẻ ngang ngược của anh thật hết sức bất đắc dĩ.

"Là do bác gái nói muốn đến công ty cùng bác trai dùng bữa đó chứ." Long Thiếu Hạo nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nhưng thực lòng anh không hy vọng còn phải mang theo một người xen vào cuộc hẹn hò giữa anh và Luyến Luyến, cho dù người đó có là mẹ của Luyến Luyến cũng không được. Trừ biết hôm nay lúc ở công ty, anh nhớ cô biết bao nhiêu. Anh vòng tay âu yếm ôm cô vào lòng, thấm thiết hôn lên môi cô, bồi thường tổn thất những nhớ nhung da diết của anh hôm nay đối với cô.

"Anh nha," Luyến Luyến đối với anh thật sự là vừa yêu lại vừa tức, anh đối với cô rất yêu thương, đối với cô rất cưng chiều, cô cho tới bây giờ cũng không hề hoài nghi qua tình yêu của anh đối với cô, anh thật là chiều chuộng cô hết mực, xem cô như nữ hoàng. Nhưng anh đối với người khác không cần quan tâm, có thể nói là hết sức vô tình, lạnh lùng hà khắc, thậm chí có thể nói là tàn nhẫn, cho nên lúc còn ở Mỹ, thái độ này của anh không biết đã làm tổn thương trái tim biết bao nhiêu cô gái, tựa như vừa rồi đối với Nghe Từ Uyển, anh dùng thái độ lạnh lùng kiêu ngạo đối xử với cô ta, thật lòng mà nói nhất định là cô ta đã bị một trận đá kích trầm trọng.

Cô thở dài một hơi.

"Làm sao vậy? Ai chọc giận em sao?" Long Thiếu Hạo khản trương hỏi.

Luyến Luyến nhìn Hạo, một khuôn mặt toàn bích, khôi ngô tuấn tú, một thân hình cân đối trong bộ tây âu cắt may bằng tay sang trọng, quả thật khí thế bất phàm, đúng là vô cùng quyến rũ, hấp dẫn ngàn vạn cô gái vì anh mà say mê, vì anh mà tan nát cõi lòng. "Hạo, nếu có một ngày anh không còn thương em..."

"Không thể nào." Long Thiếu Hạo không chút do dự cắt ngang lời của cô, "Vĩnh viễn không có ngày như vậy, suốt cả đời này anh chỉ yêu nhất mỗi mình em, chỉ duy nhất bà xã yêu quý của anh, chúng ta cả đời này đều ở cùng nhau."

"Em biết, em đã biết." Nhìn thấy bộ dáng lồng lộn điên cuồng của anh, Luyến Luyến bị hù dọa đến khiếp sợ, vội vàng trấn an anh, "Em chỉ nói là nếu như, không phải là sự thật, anh đừng có quá kích động."

"Anh không thích từ nếu như này." Long Thiếu Hạo tức giận, buông cô ra, đi lái xe.

Luyến Luyến vừa bực mình vừa buồn cười, có đôi khi cô nghĩ thấy Hạo giống như là một đứa trẻ hay bốc đồng, tính khí thật trẻ con, mỗi khi anh tức giận, sẽ không nói một lời, chỉ trừng mắt ngó, chỉ một mình lặng thinh không thém mở miệng, mỗi lần như thế cô đều phải dỗ dành, trêu chọc mãi anh mới bằng lòng nguôi giận, thật giống như bây giờ vậy.

Long Thiếu Hạo mặc dù đang tức giận, nhưng vẫn cẩn thận mở cửa xe cho cô. Luyến Luyến ngồi xuống ghế phía trên ngang với ghế người lái, lập tức cười tươi, "Thôi mà, ngoan, đừng tức giận nữa, nếu thường xuyên tức giận sẽ mau chóng già đi lắm đó."

Long Thiếu Hạo giúp cô đóng lại cửa xe, cẩn thận cài dây an toàn cho cô, nhưng đối với lời của cô vẫn không thém để ý tới, vẫn tiếp tục lặng thinh, lái xe rời khỏi bãi đỗ xe.

"Hạo, anh đừng như vậy, em sợ lắm." Luyến Luyến thật cẩn thận nắm lấy ống tay áo anh, cứ như thế vẻ mặt đáng thương hỏi thăm: "Anh không thương em sao?"

Anh vẫn không nói gì.

"Anh thật sự không thương em." Luyến Luyến gào khóc, "Em biết mà, em biết, em một ... không ... xinh đẹp, hai không dịu dàng thủy mị, anh nhất định là thích người con gái khác rồi, cho nên sẽ, cũng không còn yêu em nữa, nếu không anh sẽ không đối với em hung dữ như thế này. Từ trước tới giờ anh cũng chưa từng đối với em như vậy, ô... , anh không quan tâm em, không cần em nữa, em thật không muốn sống nữa rồi, em thà chết quách đi cho xong."

Một tiếng phanh gấp xe dừng lại ngay lập tức, đậu ở bên đường. Luyến Luyến cúi đầu tiếp tục khóc, trong không gian nhỏ hẹp còn nghe thấy tiếng hít thở của hai người hòa cùng tiếng khóc thút thít.

Long Thiếu Hạo dài thở dài một hơi, đưa tay kéo cô vào trong lòng, bắt đầu dĩ nói: "Anh nên bắt em làm gì bây giờ?" Biết rõ là cô giả bộ, nhưng anh vẫn yêu thương cô không thôi.

Luyến Luyến thấy anh cuối cùng không còn tức giận nữa, vội ngẩng đầu lên, quả nhiên, trên khuôn mặt trắng ngần thuần khiết của cô không hề có dấu vết của một tia nước mắt nào.

"Em nhất định phải thắng anh mới vừa lòng sao." Long Thiếu Hạo nhéo nhẹ vào chóp mũi thanh tú của cô một cái, sắc mặt vẫn còn lộ vẻ chút tức giận, trên mặt lúc này tất cả đều là vẻ đành chịu hòa cùng vẻ yêu chiều. Biết rõ anh yêu thương cô biết bao nhiêu, lần nào đến cuối cùng đều dùng đến chiêu này, nhưng cứ hết lần này đến lần khác anh rốt cuộc vẫn phải gờ tay đầu hàng, chịu thua bộ dáng này của cô, ôi chao! Biết trách ai được bây giờ? Trách anh vì quá yêu cô sao, trách anh vì không nỡ để cô chịu đau buồn khổ sở dù chỉ là một chút thôi sao, cho dù chỉ là giả bộ đau khổ cũng đều không nỡ.

"Đã đói bụng chưa, chúng ta đi ăn nha."

"Được đó!" Cô đưa tay xoa xoa cái bụng lúc này cũng đã sớm kêu lên hưởng ứng, "Em đã sớm đói bụng lắm rồi."

"Tốt lắm, ngồi vững nhé." Vừa nói xong, xe lao vút đi giống một trận gió hồi hả hòa nhập vào vào dòng xe cộ, rất xa vắng lại tiếng Luyến Luyến kêu to cùng tiếng cười sáng khoái của Long Thiếu Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Luyến Luyến bề bộn nhiều việc, thật sự bề bộn rất nhiều việc.

Nhược Thủy vừa nghe tin cô trở về, lập tức cùng chồng và con cái từ nước Ý xa xôi gấp rút trở về tham dự hôn lễ của cô. Bây giờ, mỗi ngày cô không phải bị mẹ lôi kéo đi chọn lễ phục, viết thiệp mời, thi cùng Nhược Thủy đi dạo phố mua sắm, đi thẩm mỹ viện làm đẹp. Cô chưa bao giờ tưởng tượng việc chuẩn bị cho hôn lễ lại có nhiều phiền toái đến như vậy. Mẹ kiên quyết không cho nhân viên công ty nhúng tay vào phụ giúp việc chuẩn bị hôn lễ, nói

đây là hôn lễ của con gái duy nhất của bà nên bà nhất định phải đích thân tự tay xử lý mọi việc. Trời ạ, lại nhớ tới ở Mỹ cũng còn có một hôn lễ càng hoành tráng hơn đang chờ đợi cô, Luyến Luyến thật muốn té xỉu để quên đi cho rồi. Cô thật sự nghĩ thấy đối với Hạo thật có lỗi, trở về đã gần một tháng, cô ngày nào cũng xoay vòng bận rộn công việc tựa như một con quay, vừa về đến nhà là mệt mỏi chỉ còn biết lăn đùng ra ngủ, hoàn toàn không có giờ nào dành riêng cho anh. Không biết bao lần Hạo cũng đã phàn nàn cô dành thời gian cho anh quá ít, anh nói nếu cô lại trở về nhà mà vẫn quên khuấy đi anh, ông xã của cô, thì anh dứt khoát sẽ mang cô đóng gói lại đem lên máy bay quay về Mỹ, sau đó không bao giờ đồng ý cho cô trở lại Đài Loan nữa, xem ra cô đã thật sự làm anh phát cáu rồi.

Luyến Luyến thè lưỡi một cái, cười khe khẽ, thừa dịp mẹ và Nhược Thủy không chú ý, cầm lấy ví, len lén từ phòng thay quần áo chạy vòng ra cửa sau, kêu một chiếc tắc xi đi đến công ty, đón ông xã của cô cùng đi ăn trưa, thuận tiện đồ ngọt, trấn an tâm hồn đang bị tổn thương của anh một chút.

Chiếc tắc-xi dừng lại trước cửa công ty Tập đoàn Đăng Long, đây là lần đầu tiên Luyến Luyến đến Chi nhánh công ty của Tập đoàn Đăng Long.

Ánh nắng chói chang, mùa hè ở Đài Loan vẫn như trước đây thật nóng bức làm cho người ta chịu không nổi. Vừa tiến vào đại sảnh, không khí lạnh từ máy điều hòa tỏa ra quả thật làm cho người ta cái nóng tiêu tan mất lạnh, làm cho người ta có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, Luyến Luyến tinh thần không khỏi sáng khoái hơn rất nhiều.

Luyến Luyến cầm cái card Hạo đưa cho cô dự định đi đến thang máy chuyên dụng dành cho Tổng tài, lại đột nhiên nghe được tiếng của một cô gái nhắc đến tên của ông xã cô, cô không khỏi tò mò hướng đi về phía quầy tiếp tân, nơi có một cô gái áo trắng cùng với nữ nhân viên tiếp tân đang đôi co.

"Cô Khương, mời cô lập tức rời khỏi đây, Tổng tài chúng tôi sẽ không gặp cô đâu." Nữ nhân viên tiếp tân không còn kiên nhẫn nói.

"Van cầu cô, xin cô giúp tôi gọi điện thoại hỏi một chút được không? Tôi tên là Khương Mộng, anh Hạo nghe xong nhất định sẽ gặp tôi." Khương Mộng đáng thương cứ như vậy mà thỉnh cầu, bộ dáng kia thật đáng thương, ngay cả cùng phận con gái như Luyến Luyến, cũng cảm thấy không忍 nổi mà sinh lòng thương tiếc.

"Anh Hạo", cô Khương này cùng với Hạo rốt cuộc là có quan hệ gì? Luyến Luyến hết sức hiếu kỳ, đi ra phía trước quầy tiếp tân hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Nữ nhân viên tiếp tân cũng không thêm quan tâm xem người vừa đến là ai, ào ào nói ra một hồi, đem chuyện nửa tháng trước đây, cái cô Khương Mộng này đến trước công ty, nói to là cô ta có quen biết với Tổng tài như thế nào, lại đòi gặp Tổng tài ra sao, rồi lại nói Tổng tài thích cô ấy như thế nào, cô ấy với Tổng tài quan hệ mật thiết như thế nào, toàn bộ nói ra một đồng chuyện, hai cô lúc đó tin là thật, sợ đắc tội với cô gái có "quan hệ vô cùng thân mật" với Tổng tài. Gọi điện thoại đến phòng thư ký của Tổng tài hỏi, ai ngờ lại bị Trợ lý đặc biệt của Tổng tài nghiêm khắc giáo huấn cho một trận. Cô từ đó cũng không dám... nữa, tin tưởng rằng mấy cô gái này dùng lời gạt người, cho nên ngay cả mấy ngày hôm trước, ngôi sao điện ảnh và truyền hình Nghệ Từ Uyên muốn gặp Tổng tài đều bị cô chặn ngay ngoài cửa. Hết lần này đến lần khác chỉ có cô gái cứ khăng khăng đòi gặp mặt Tổng tài, một mực không chịu đi, bất luận cô có nói như thế nào cô ta vẫn lẳng nhẳng dây dưa không chịu đi, mới vừa kêu cảnh vệ đem cô ta lôi ra ngoài, cô ta lại lập tức quay lại, thật không biết xấu hổ, mặt dày mày dầy, trình độ quả thực li lợm siêu cấp, thật không thể nào chịu nổi. Cô ta đòi, nói rằng đã đợi hơn nửa tháng nay rồi, nhất quyết tiếp tục đợi không bỏ cuộc, cô ta không phiền chứ cô thì phiền chết đi được. Còn không phải là cô gái ham giàu, gặp người sang bắt quàng làm họ sao, mơ tưởng đến ngôi vị phu nhân Tổng tài, từ lúc sau khi Tổng tài quay về, cô thật sự gặp qua rất nhiều cô gái hám lợi như vậy. Chia đều mỗi ngày đều có gần mười cô tới đây nói các cô là vị hôn thê của Tổng tài, là loại bạn gái gì gì đó, nhưng tuyệt nhiên không hề có một người nào là thật cả.

"Cô Khương, xin hỏi cô và Hạo có quan hệ gì?"

Luyến Luyến lên tiếng hỏi, nữ nhân viên tiếp tân cùng Khương Mộng đồng thời nhìn về phía cô. Cô, xinh đẹp tuyệt trần không gì có thể so sánh được, gương mặt trong sáng thuần khiết mang theo một nụ cười mê hồn, một thân trang phục đơn giản nền nã, thướt tha rủ xuống theo những đường cong hoàn hảo của cơ thể, làm lộ lên vẻ quyền rũ tự nhiên, cử chỉ tao nhã tôn quý, cô gái này vừa nhìn thấy là biết ngay là người rất có địa vị.

Khương Mộng đầy lòng thù địch kín đáo quan sát cô, "Cô và anh Hạo có quan hệ như thế nào?"

Luyến Luyến nhiên đầu ra vẻ giả vờ tự hỏi, "Quan hệ như thế nào a?" Cô trầm ngâm trong chốc lát, hồi đáp: "Thật trùng khớp, tôi và anh ấy là quan hệ rất thân mật, rất thân mật, rất rất thân mật." Trong mắt của cô hiện lên một tia đùa cợt dai dẳng.

Lại là một cô gái nghĩ muốn thấy người sang bắt quàng làm họ nữa, nữ nhân viên tiếp tân trong mắt hiện lên vẻ xem thường, chán ghét, không chút nào thêm che dấu biểu hiện ra ngoài.

Luyến Luyến đương nhiên cũng thấy được, nhưng cô không thêm để ý chút nào, cô nhìn Khương Mộng đỏ mặt, trong lòng có chút sáng khoái.

"Không thể nào." Khương Mộng hướng về phía Luyến Luyến hô lớn, mấy ngày này cô đau khổ chờ ở cửa công ty, nhìn thấy biết bao cô gái không biết xấu hổ đến đòi gặp anh Hạo, nhưng không có một ai trong số họ không bị cảnh vệ kéo quăng ra ngoài, mà cô chẳng qua cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

"Cô không tin? Tốt lắm, cô đi theo tôi, tôi đưa cô đi gặp anh Hạo của cô, cô lập tức biết được là những gì tôi nói là thật hay không." Luyến Luyến có chút ý xấu cảm dỗ cô ta, chính cô thật là đang chờ xem kịch vui đây. Nếu thiếu đi nữ diễn viên kia thì còn có thú vị gì nữa.

Khương Mộng bán tín bán nghi, "Cô cho là cô là ai? Anh Hạo là cô muốn gặp thì có thể gặp sao chứ?" Bản thân cô đã đau khổ chờ đợi nửa tháng cũng chưa từng nhìn thấy cái bóng của anh Hạo, chứ đừng nói là thấy anh. Cô vẫn không tin cô gái này thật sự có biện pháp.

Luyến Luyến không nói gì, thần bí mỉm cười, cô lắc lắc tấm card màu vàng trong tay, "Chỉ bằng cái này."

"Đi theo tôi." Cô dẫn đầu đi về phía thang máy chuyên dụng dành riêng cho Tổng tài, hoàn toàn không lo lắng Khương Mộng sẽ không cùng đi tới.

Khương Mộng nghi hoặc đi theo cô đi vào thang máy, nơi mà không một ai biết được mật khẩu mở cửa thang máy, cho nên Khương Mộng hoàn toàn không có thấy nữ nhân viên tiếp tân đang đứng phía sau đang hết sinh kinh ngạc khiếp sợ, nếu không cô nhất định có không chút nghi ngờ hiểu rõ những gì cô gái này vừa nói là sự thật.

Cô gái kia là ai? Tại sao lại có tấm card đặc biệt của Tổng tài? Nữ nhân viên tiếp tân kinh nghi không hiểu, đứng ngây người ra mãi cho đến khi nhìn thấy cửa thang máy đóng lại, thân ảnh của hai cô gái nọ biến mất trước mắt, cô mới hoàn hồn, hồi phục lại tinh thần, nhanh chóng nhấn số điện thoại văn phòng thư ký của Tổng tài.

"Hello!" Trợ lý đặc biệt của Tổng tài cất tiếng chào bằng tiếng.

"Ngài Trợ lý đặc biệt, tôi là nhân viên ở quầy tiếp tân, vừa mới rồi có hai cô gái vào thang máy lên trên đó rồi."

*** "Lawrence thấp giọng buộc miệng chữ một tiếng, vô cùng tức giận, "Tôi không phải đã nói qua sao hả? Bất cứ cô gái nào tới tìm Tổng tài đều một loại như nhau, cứ việc kêu cảnh vệ lối quảng ra ngoài, cô làm việc kiểu gì vậy, sao để ra có sự như vậy?"

Nữ nhân viên quầy tiếp tân hết sức oan ức, "Dạ, nhưng mà cô gái này cầm tấm card đặc biệt dành riêng cho Tổng tài, cô ta tự mình vào thang máy, tôi làm sao có thể ngăn lại ạ?"

"Cái gì? Cô chắc chứ?" Không đợi trả lời, Lawrence đột nhiên kêu to, "Cô Nghe đến đây?"

"Ngài trợ lý đặc biệt, cô Nghe là ai ạ?" Nữ nhân viên quầy tiếp tân đối với thân phận kỳ lạ của cô gái họ Nghe kia hết sức kinh ngạc và hiếu kỳ, đột nhiên cô ý thức được chính mình đang nhiều chuyện, sợ tới mức vội vàng lên tiếng xin lỗi, "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi nhiều chuyện lắm sự."

Ai ngờ, Lawrence đột nhiên mở miệng, "Cô Nghe là vị hôn thê của Tổng tài. Hơn nữa..."

Nữ nhân viên quầy tiếp tân ngây ngẩn cả người.

"Cô ấy là người mà Tổng tài yêu thương nhất."

Răng rắc

Ngay cả đối phương sau khi gác điện thoại cũng không biết, nữ nhân viên quầy tiếp tân vẫn còn đứng ngây ngốc cầm chặt điện thoại, bởi vì cô bị dọa đến ngây cả người. Trong đầu chỉ có ong ong mỗi một câu ... cô ấy là người mà Tổng tài yêu thương nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Long Thiếu Hạo nhắm mắt lại, biếng nhác ngả người trên ghế da nghe cấp dưới báo cáo, sắc bén vạch ra từng chỗ sai lầm, cũng nhanh chóng truyền đạt mệnh lệnh chỉ thị.

Ôn Nhu gần như si mê nhìn anh, ngay cả người bên cạnh cất tiếng gọi cũng nghe không thấy.

"Ôn quản lí." Quản lý Lãng lên cao giọng gọi.

A? Ôn Nhu hoàn hồn, hồi phục lại tinh thần, lại phát hiện tất cả mọi người đang nhìn cô nghi hoặc, cô xấu hổ không thôi. Tổng tài đâu? Anh ta cũng phát hiện cô đang nhìn lên anh sao? Ôn Nhu trộm liếc về phía Long Thiếu Hạo, phát hiện anh vẫn còn đang nhắm mắt dưỡng thần, không may bị mọi người ảnh hưởng chút nào, cô hơi an tâm, nhưng thật kỳ dị, không hiểu sao lòng cô lại có cảm giác mất mát.

Cô yêu anh rồi, cô yêu cấp trên của cô. Anh ta là một người rất đẹp trai, làm say mê biết bao cô gái. Hơn nữa năng lực tài giỏi, là một nhân tài, thử hỏi một người con trai vừa anh tuấn, vừa có năng lực, lại làm tiền nhiều của như vậy, có người con gái nào lại không. Đời này, được ở cạnh anh, dù chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng cô lại thấy rất hạnh phúc, cô càng ngày càng thấy yêu anh hơn, tuy rằng biết rõ anh là một người rất ưu tú, quay quanh anh có biết bao cô gái xinh đẹp, không phải là những cô gái con nhà giàu có thì cũng là những cô gái con nhà danh gia vọng tộc. Nhất định anh đã gặp qua muôn hình muôn vẻ các cô gái, tuyệt đối không có khả năng coi trọng một cô gái bình thường như cô. Nhìn lại mình, những ảo tưởng của Ôn Nhu chợt hoàn toàn biến mất. Lúc trước vì không muốn trở thành bình hoa di động, cô thường mang kính đen, mặc những trang phục cổ lỗ sĩ, làm cho mọi người xem nhẹ bề ngoài của cô, mà thừa nhận năng lực thực thật của cô. Lúc này, vì anh, cô bắt đầu thay đổi, trở nên quyến rũ hơn, dần dần mặc những trang phục thịnh hành, đã có rất nhiều người khen cô ngày càng đẹp hơn, nhiều cậu con trai theo đuổi cô nói liên không dứt, nhưng anh lại cũng như thường, hoàn toàn dừng dừng, không hề liếc nhìn cô dù chỉ một cái, ngoại trừ những lúc bàn công việc, ngoài ra anh cùng cô gần như không nói chuyện với nhau. Điều này làm cho Ôn Nhu hết sức chán nản. Nhưng cũng còn may mắn, chính là, anh không chỉ đối với một mình cô như thế, đối với bất kỳ cô gái nào anh đều đối xử bình đẳng, điều này chứng tỏ chưa có cô gái nào chiếm giữ trái tim của anh, vì vậy cô vẫn còn có hi vọng, không phải sao?

Ôn Nhu một bên làm báo cáo, một bên lặng lẽ lên ngắm Long Thiếu Hạo.

Cửa văn phòng bị đẩy ra, Trợ lý đặc biệt của Tổng tài đi vào đến bên Long Thiếu Hạo nói thầm vào bên tai mấy câu, chỉ thấy anh lập tức mở to mắt, trên mặt lộ vẻ vui mừng kinh ngạc, có chút sâu xa khó hiểu. "Thật sao? Cậu không nghe lầm chứ, cô ấy đến đây thật sao?"

"Dạ đúng như vậy, cô Nghê đã vào thang máy, lập tức sẽ tới..."

"Tan họp." Không đợi cậu ta nói cho hết lời, không nhìn các chủ quản các bộ phận trong phòng hội nghị đang khiếp sợ, Long Thiếu Hạo nhanh chân bước ra khỏi phòng họp.

Các cấp chủ quản đều sắp xếp lại văn kiện đi ra khỏi phòng họp, Ôn Nhu nghi hoặc vừa sắp xếp lại văn kiện vừa hỏi Trợ lý đặc biệt của Tổng tài Lawrence, "Có chuyện gì khẩn cấp sao? Sao Tổng tài lại gấp rút rời đi như vậy?" Cô chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt anh biểu hiện khác ngoài sự lạnh lùng bình tĩnh. Từ trước đến nay cô đều nghĩ không có gì có thể làm cho anh biểu hiện vui giận ra mặt, nhưng vừa rồi cô thấy trên mặt anh mất đi vẻ lạnh lùng, bình tĩnh thường ngày, lại lộ vẻ vui sướng và phấn khởi.

"Một người đối với Tổng tài mà nói vô cùng quan trọng đang đến." Lawrence thần bí nói, sau đó ôm văn kiện bỏ đi ra ngoài.

Than ôi, lại thêm một cô gái vì Tổng tài mà nhất định lại tan nát cõi lòng nữa rồi, nhưng ai kêu tổng tài từ nhỏ đã làm tổn thương tâm tình biết bao cô gái chứ? Lawrence bắt đầu đi lắc đầu.

Ôn Nhu trong lòng đầy nghi vấn và hiếu kỳ đi đến phòng trang điểm, vừa đứng lúc nghe thấy mấy nữ nhân viên đang ở toilet nhiều chuyện bàn tán chuyện phiếm trong công ty. Vốn dĩ cô cũng không để ý, vì các nữ nhân viên trước nay vẫn thường mượn toilet để bàn chuyện thiên hạ, thế nhưng cô đột nhiên nghe được một nữ nhân viên nói đến một đề tài mà cô cảm thấy rất có hứng thú.

"Tin tức mới nhất, còn nóng hổi đây, vài phút trước có một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi cầm lấy tám card đặc biệt của Tổng tài, vô thang máy lên văn phòng của Tổng tài trên tầng cao nhất."

"Thật không? Sao tôi không nghe nói gì hết vậy?"

"Không phải nói với cô là chuyện này xảy ra chỉ mới có vài phút trước thôi sao? Một đồng nghiệp nữ, chị em tốt của tôi, vừa nãy đứng ở quầy tiếp tân cho biết, là chính mắt cô ấy nhìn thấy. Cô ấy còn nói cho tôi biết, cái cô gái kia chính là vị hôn thê của Tổng tài."

Toàn bộ văn kiện trên tay Ôn Nhu rơi xòa trên mặt đất, phát ra vài tiếng động vang dội.

Mấy nữ nhân viên kinh hãi nhìn về phía cửa, "Quản lý Ôn." Thấy rõ người vừa tới, các cô sắc mặt đại biến, trời ạ, lời nói mới rồi sẽ không bị cô nghe thấy hết chứ, có tin tức nói Quản lý Ôn yêu thầm trộm nhớ Tổng tài, nhìn xem, sắc mặt cô lúc này đang tái nhợt, tựa hồ như bị đá kích rất lớn, trời ạ, hóa ra những lời đồn đãi đều là sự thật. Mấy nữ nhân viên càng nghĩ càng sợ, hoảng loạn như chạy nạn vội vàng chạy ra khỏi toilet.

Anh đã có vị hôn thê !

Ôn Nhu bị tin tức giật gân này thực sự làm cho kinh ngạc, như đập mạnh vào lồng ngực mình. Tin này không phải là sự thật, nhất định không phải. Lòng cô đau nhói, cứ như bị một vật bén nhọn cứa vào, vì sao lại không có ai nói cho cô biết Tổng tài đã có vị hôn thê.

Một người đối với Tổng tài mà nói vô cùng quan trọng đang đến.

Nhớ tới lời Lawrence vừa mới nói, tim Ôn Nhu càng đau. Tất cả mọi chuyện đều là sự thật, đều rất rõ ràng, chẳng qua... Chẳng qua, cô thật sự không cam lòng, cô nhất định phải nhìn xem rốt cuộc cái cô gái kia có bộ dạng như thế nào, là loại cô gái gì mà có thể đoạt đi người con trai mà cô yêu nhất. Cô ta thật ra có bản lĩnh gì có thể làm tan chảy trái tim băng giá, thu tóm được trái tim của một người hoàn mỹ như Tổng tài. Có lẽ, cô ta cũng chỉ là một người con gái có quan hệ bình thường như những cô gái khác, nói không chừng toàn bộ những tin này đều là tung tin vịt, hoàn toàn không có căn cứ, cái gì mà là vị hôn thê của tổng tài, bắt lộn như thế nào, tự cô cũng muốn đích thân tìm hiểu rõ ràng.

Ý chí chiến đấu trở lại mạnh mẽ, Ôn Nhu cầm lấy hộp phấn trang điểm, đánh lên mặt một lớp phấn thật dày, che dấu vẻ tái nhợt trên gương mặt, gấn lại mi giả, tô đậm lại mắt, đánh chút má hồng, thoa chút son môi, không đến năm phút, cô vừa lòng nhìn ngắm hình bóng gương mặt xinh đẹp trong gương, lòng tin tràn trề, tự tin bước ra khỏi toilet, lập tức, một cô gái với ý chí tranh đấu mạnh mẽ bắt đầu tiến hành.

Bạn đang đọc truyện *Thu Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Long Thiếu Hạo đẩy cửa văn phòng, vừa vặn cửa thang máy vừa mở.

"Luyến Luyến, " anh ngạc nhiên mừng rỡ đón cô, vòng tay âu yếm ôm chặt cô vào lòng, "Sao lại đến đây? Không phải em bề bộn nhiều việc nên không rảnh theo giúp anh sao? Anh rất nhớ em, đã mấy ngày anh không cùng em trò chuyện rồi, em cố ý đến gặp anh phải không?"

"Đúng vậy, là em lén trốn ra đây gặp anh." Luyến Luyến kéo hai tay anh đang ôm chặt ngang eo lưng của cô xuống, "Đừng như vậy, còn có người."

"Thì bọn họ cứ xéo đi." Long Thiếu Hạo nói như không hề có chuyện gì, anh căn bản cũng thờ ơ chẳng muốn ngoảnh xem đó là ai, trong mắt anh chỉ có một mình Luyến Luyến, rốt cuộc cũng không thèm để ý đến người khác. Anh nắm tay cô dịu dàng dịu cô tới ngồi xuống sofa, khẽ hỏi: "Em muốn uống gì, anh gọi người đi lấy."

"Không cần." Luyến Luyến lắc đầu, chuyển hướng nhìn về phía Khương Mộng đang đứng chờ người ra, "Cô Khương, cô muốn uống gì?"

Khương Mộng đắm đuối nhìn Long Thiếu Hạo, vẻ mặt mê muội, hoàn toàn không hề nghe thấy Luyến Luyến đang nói cái gì.

"Cô Khương, cô Khương..." Luyến Luyến liên tiếp kêu cô vài tiếng đều không thấy có phản ứng.

Là cô ta, Long Thiếu Hạo nhũn mày nhìn cô gái đang đứng trước mặt mãi mê nhìn anh như muốn chảy cả nước miếng, gần đây đã từng đã gặp qua cô ta làm anh chợt nhớ lại chuyện cũ vốn đã quên. Sáu năm trước anh nhất thời hồ đồ cứu cô ấy một lần, không hề nghĩ tới cô ấy cứ như vậy bám dính theo anh, qua sáu năm rồi vẫn còn chưa từ bỏ ý định. Nửa tháng trước cô còn ở bãi đỗ xe chạy ra chắn trước đầu xe anh ngăn đón anh. "Tại sao cô lên được đây?" Xem ra cần phải tăng cường thêm cảnh vệ công ty.

"Là em đưa cô ấy lên đây." Luyến Luyến trả lời.

"Anh Hạo, " vừa kêu Khương Mộng vừa ngồi xen vào giữa hai người bọn họ, dòn ép Luyến Luyến dịch người ngồi xích qua một bên, không để cho hai người bọn họ gần sát nhau.

Bất thành *** nhìn thấy bàn tay mình đang nắm tay Luyến Luyến rơi ra hệt hẫng, Long Thiếu Hạo phát cú trùng mắt nhìn cô ta một cái, Khương Mộng lộ vẻ vô cùng oan ức, tủi thân nói: "Anh Hạo, anh không nhớ em sao? Trước kia không phải anh rất thương yêu em sao." Cô đau buồn thương cảm nhìn anh.

"Vậy sao? Tôi không nhớ nhỉ." Long Thiếu Hạo đối với tình cảm yêu thương, nhớ nhung của cô ta không một chút cảm động, không chút nào lưu tình quá, "Cút ngay, tôi không biết cô."

Hai mắt Khương Mộng thoáng chớp đỏ hoe.

Luyến Luyến nhìn không đành lòng, "Hạo, anh thật quá tuyệt tình, tốt xấu gì trước kia cô ta cũng từng là bạn gái của anh, sao anh có thể bắt chước Trần Thế Mỹ, có người mới đã quên người cũ. Anh thật quá đáng." Cô giúp đỡ Khương Mộng chỉ trích anh.

"Oan uổng quá, trời ơi thật là quá oan uổng." Long Thiếu Hạo chịu oan uổng nhìn Luyến Luyến, "Là ai nói với em, cô gái này là bạn gái trước kia của anh, là ai? Anh mà biết được người nào huyên thuyên, nói bậy bạ chuyện này, anh sẽ chém hằn ra thành trăm mảnh, là cô sao?" Anh đưa ánh mắt sắc nhọn nhìn về hướng kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện, Khương Mộng, hung tợn trừng mắt ngoảnh cô.

Khương Mộng nao núng một chút, cô thật thận trọng khẽ nắm lấy ống tay áo của anh, "Anh Hạo, anh tức giận sao? Đừng nóng giận có được không?"

Long Thiếu Hạo không thèm đếm xỉa tới cô, anh chỉ chuyên tâm chăm chú nhìn vào Luyến Luyến, người này cũng nhìn anh với vẻ mặt vô tội.

Ngoài cửa lại truyền đến những tiếng ồn huyên náo, "Quản lý Ôn, cô không thể đi vào, Tổng tài đang tiếp đãi vị khách quan trọng, có nói qua bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy. Cô không thể..."

Trong tiếng hô kinh hãi của thư ký, dùng hết sức cản lại nhưng cửa văn phòng cũng bị đẩy ra.

"Cút ra." Long Thiếu Hạo nổi giận bừng bừng, không thể kìm chế.

Nữ nhân viên thư ký trông thấy hoảng hồn, cuống cuống nhanh chân chạy ra bên ngoài, hướng chỉ đây cũng là mệnh lệnh của Tổng tài.

Ôn Nhu thì vẫn bình tĩnh đứng ở cửa nhìn thấy ba người ngồi trong văn phòng. Ánh mắt sắc bén của cô quét qua mặt hai cô gái đánh giá, sau đó dừng lại ở trên tay của Khương Mộng đang lôi kéo cổ tay áo của Long Thiếu Hạo. "Cô chính là vị hôn thê của Tổng tài?" Cô không che dấu được sự đổ kỵ của bản thân, giọng điệu hết sức chua xót. Hóa ra Tổng tài thích loại con gái đáng thương này.

Hàm ý thật mỉa mai nha! Luyến Luyến thú vị nhìn một màn kịch sắp xảy ra, lại nữa rồi, thêm một cô gái vì Hạo mà ghen tuông tranh đoạt người yêu.

"Tôi... Tôi..." Khương Mộng không biết nên trả lời như thế nào với cô gái vừa tới xem ra rất lợi hại, hết nhìn Long Thiếu Hạo lại nhìn sang Nghê Luyến Luyến, "Tôi..."

"Nghe nói cô là người con gái quan trọng nhất trong lòng Tổng tài?" Ôn Nhu bị lòng đố kỵ che mờ cả lý trí, không còn chút tỉnh táo, cũng quên mất hoàn cảnh của mình, đã quên mất chính mình cũng không có thân phận, không đủ tư cách để tra hỏi, chỉ một lòng, toàn tâm toàn ý mong muốn sớm có được một đáp án chính xác.

"Thật vậy chăng? Lỗi cô là thật sao?" Khương Mộng nghe thấy lời của cô, cơ hồ mừng rỡ như được bay lên thiên đường, cô cầm lấy tay Long Thiếu

Hạo phấn khởi hỏi: "Em đối với anh mà nói thật sự rất quan trọng sao chứ?"

"Biến..."

"Thật sự, đương nhiên là thật rồi." Luyến Luyến vội vàng cắt ngang lời anh, nói với Khương Mộng: "Thật ra Hạo rất lâu trước kia đã rất thích cô rồi, nhưng mà anh ấy trước sau vẫn không dám thổ lộ với cô, cô đừng nhìn thấy bộ dáng thường ngày của anh lạnh lùng mà lầm tưởng, kỳ thật trong lòng anh rất ngượng ngùng, mắc cỡ."

"Tôi..." Mắc cỡ? Long Thiếu Hạo thiếu chút nữa bị sặc chính nước miếng của mình mà chết. Anh không dám tin tròng mắt nhìn Luyến Luyến đang nói năng bầy bạ, nhưng những lời trong lòng chuẩn bị muốn nói ra, toàn bộ bị ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của cô nhấn chìm, nuốt trở lại trong lòng, kinh nghiệm nói cho anh biết, nếu như lúc này anh mà nói nhiều lời, quấy rối hứng thú đùa cợt của cô, sau này anh cũng đừng nghĩ muốn yên ổn mà sống qua ngày.

Ôn Nhu cũng hết sức hoài nghi, Tổng tài lại mắc cỡ? Chuyện này quả thực so với chuyện heo biết leo cây càng làm cho cô kinh ngạc hơn, lời đùa cợt lừa gạt ngu ngốc này muốn cô tin tưởng, thật hoang đường, chỉ có kẻ ngốc mới tin nổi. Nhưng mà, ở đây xác thực đích xác là có một người ngu ngốc, Khương Mộng nghe được lời Luyến Luyến nói, Long Thiếu Hạo cũng không có lời gì phản bác, cô nhất thời hưng phấn như sắp bay lên trời.

Long Thiếu Hạo đứng là rất tức giận nhưng không dám nói lời nào, bắt đầu dĩ tùy ý Khương Mộng ở trước mặt anh lúc ẩn lúc hiện, riu ra riu rít không ngồi yên, khiến anh vô cùng nổi nóng, thật sự rất muốn đem cô ta một cước từ tầng cao nhất đá văng xuống dưới, lại đem Ôn Nhu đẩy đi đến tận bắc cực ở đó mà ngồi đếm chim cánh cụt, sau đó sẽ nghiêm khắc đánh vào mông Luyến Luyến một trận ra trò, lại mạnh mẽ thân thiết với cô, hôn cô thật mạnh đến nỗi cô không có cách nào khác hô hấp...

Luyến Luyến vừa lòng nhìn thấy bộ dáng nén giận đáng yêu của Long Thiếu Hạo, lại chuyển hướng sang Ôn Nhu, "Xin hỏi cô là ai?"

"Cô ta là quản lý bộ phận nghiệp vụ của công ty chúng ta." Long Thiếu Hạo nhanh chóng giải thích.

"Cô là ai?" Trực giác nữ nhân nói cho Ôn Nhu biết cô gái này mới thực sự là đại địch của cô. Cô cũng không phải là nữ nhân viên ngu xuẩn, nhiều năm kiếp sống nơi thương trường đã sớm làm cô luyện được bản lĩnh đánh giá người khác qua ánh mắt. Cô gái này rất tự tại, rất thành thoi, phảng phất như đây chính là địa bàn của mình, mà ánh mắt của Tổng tài luôn nhìn theo cô ta, hết thấy những điều này đều nói cho cô biết có gì đó không bình thường.

Luyến Luyến chỉ vào chính mình hỏi cô, "Cô là đang hỏi tôi chăng?" Cô đứng lên hướng về phía Ôn Nhu tự giới thiệu, "Xin chào, tôi tên là Nghê Luyến Luyến, tôi và Khương Mộng đây cùng nhau tìm đến Tổng tài" Cô cũng không có lừa cô ta nha, chỉ là lời nói qua loa làm cô ta nhầm lẫn một chút mà thôi. Cô quả thật là cùng với cô gái Khương Mộng này cùng lên đây tìm đến Tổng tài, điều này thật là cô không lừa gạt cô ta nha! Cô chỉ là không có nói cho cô ta biết cô là người đã sử dụng tám card đặc biệt của Tổng tài mở thang máy thuận tiện mang theo Khương Mộng lên đây mà thôi. Cho nên, chuyện này tuyệt đối không phải là lừa gạt.

Thì ra là thế, Ôn Nhu không còn dè chừng, chỉ cần cô ta không phải là cô gái quan trọng của Tổng tài, mọi chuyện xem như là tốt hơn rồi. Sự tồn tại của cô gái này thật khiến cho cô phải chịu sức uy hiếp quá lớn, chỉ cần cô ta không phải là địch thủ, vậy cô gái kia căn bản không có gì phải sợ. Cô xoay người nhìn thẳng vào "Tình địch" của cô, thẳng thắn nói: "Cô Khương, tôi vô cùng yêu mến Tổng tài, tôi muốn cùng cô cạnh tranh công bình."

Khương Mộng vừa nghe, nóng nảy lên tiếng: "Không được, anh Hạo là của một mình tôi, cô không thể cùng tôi tranh giành."

"Cô dựa vào cái gì?" Ôn Nhu khinh thường nhìn cô, trang phục tầm thường, vóc dáng không có gì hấp dẫn, thoạt nhìn cũng thấy là một cô gái ngu ngốc, đâu có xứng với Tổng tài, một chàng trai thông minh cơ trí như vậy, nhìn dọc nhìn ngang, thật không có khả năng loại con gái như vậy lại có thể lọt vào mắt Tổng tài, Ôn Nhu càng thêm tin tưởng, chắc chắn Tổng tài không có khả năng yêu loại con gái này, anh ta nhất định là bởi vì lý do bất đắc dĩ nào đó mới bị ép buộc cưới cô gái này.

"Anh Hạo đúng là yêu thích tôi." Khương Mộng cứ cố gắng tranh biện.

Ôn Nhu cười lạnh, "Phải không? Cô xác định Tổng tài yêu cô? Hay thật ra từ đầu đến cuối chỉ mình cô thầm thương trộm nhớ, tự mình hoang tưởng?"

"Cô mới không phải, anh Hạo, anh nói cho cô ấy biết đi, anh..." Khương Mộng xoay người nghĩ muốn tìm kiếm người trong lòng chống đỡ, nhưng lúc này mới phát hiện người bên cạnh sớm đã tức giận đến sôi lên.

Sắc mặt anh không phải bình thường đã rất khó coi rồi sao! Luyến Luyến thề thốt.

Ôn Nhu lúc này mới phát giác chính mình rốt cuộc đang làm cái chuyện ngu xuẩn gì, kinh hãi không thôi, "Tổng tài... Tôi... Tôi..." Cô chân tay luống cuống, vô cùng lúng túng.

Long Thiếu Hạo nhướng cao đôi mày kiếm, ánh mắt âm trầm ẩn chứa chút khó chịu, lạnh lùng nhìn các cô, "Một đám ngu xuẩn." Ngực khí lạnh như băng khiến người khác vô cùng sợ hãi, không rét mà run.

Ôn Nhu hận không thể bóp chết chính mình, lúc này cô mới phát hiện chính mình vừa làm một chuyện ngu ngốc đến cỡ nào. Cô thật sự bị sự đồ kị làm choáng váng đầu óc, che mờ lý trí, cứ ở đây làm trò cười? Tổng tài là người như thế nào, cô không ngờ mình lại không xem Tổng tài tồn tại, lại đến đây cùng vị hôn thê của anh ta đấu lý, tranh giành quyền sở hữu đối với anh ta, chuyện này mà nói, đối với một người con trai là một loại nhục nhã, huống chi còn là một người con trai ưu tú, đầy kiêu ngạo như Tổng tài vậy. Trời ạ! Vì cái gì cô lại ngu xuẩn như vậy? Ông trời ơi, tại sao không giáng sấm chớp xuống đánh chết cô cho rồi. Ôn Nhu hối hận, hận không thể một đao giết chết chính mình.

"Anh Hạo..."

"Câm miệng." Trong đáy mắt anh tóe lên những vằn đỏ, nhưng trái lại sắc mặt vẫn lạnh lùng đông cứng như hàn băng. "Cô nên cảm thấy mình rất may mắn, tôi chưa bao giờ đánh qua con gái."

Khương Mộng bị vẻ mặt của anh hù dọa, làm cho hoảng sợ tới mức liên tục tháo lui, "Anh Hạo, anh..." Hai mắt cô chẳng mấy chốc đỏ hoe, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống không thôi.

Long Thiếu Hạo vẻ mặt chán ghét quả thực hận không thể đem cô ta từ trên lầu cao mà vứt xuống.

Ôn Nhu đứng nhìn choáng váng. Khương Mộng không phải là vị hôn thê của anh ta sao chứ? Lawrence không phải nói cô ta là người quan trọng nhất trong lòng Tổng tài hay sao, sao cô thấy không giống tí nào? Ngược lại, cô gái kia, người mà từ đầu tới giờ chỉ ngồi một bên xem hai cô gái tranh giành... Trời ạ! Ôn Nhu giống như đột nhiên nghĩ thông suốt cái gì, hai mắt mở trừng trừng, không dám tin nhìn chăm chăm vào Luyến Luyến, chẳng lẽ, chính cô ta mới là...

Luyến Luyến quay đầu lại, đối với cái nhìn chăm chú của cô khẽ cười một cái, sau đó quay đầu lại tiếp tục nhìn vở kịch.

Ôn Nhu đột nhiên bị đùa cợt trong lòng nổi lên một chút phẫn nộ, nhưng chút phẫn nộ này lập tức lại tan thành mây khói, chỉ còn lại nỗi bi ai. Cô lấy lập trường gì đi trách cứ người ta? Dù sao, cô mới chính là người thứ ba mơ tưởng tới chồng sắp cưới của người ta, nghĩ đến vừa rồi chính mình cùng Khương Mộng tranh giành, cô nghĩ thấy chính mình thật là buồn cười, thật mất mặt, chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui vào.

Luyến Luyến đầy hứng thú thưởng thức vẻ mặt sợ hãi của Khương Mộng, như e sợ thiên hạ chưa đủ loạn, ở một bên thêm mắm thêm muối, "Hạo, anh đừng như vậy mà, tốt xấu gì hai người cũng là bạn tốt quen biết nhiều năm, huống chi hai người lúc đó từng có qua một đoạn tình, anh thử nghĩ lại xem cô Khương đây ngày nào cũng như ngày nấy, gió mặc gió, mưa mặc mưa, vẫn cứ ở trước cửa công ty khô sở đợi anh rờn rã suốt hơn nửa tháng nay, đừng làm người ta sợ hãi nữa."

"Đây là lời của vị hôn thê nói với chồng sắp cưới của mình sao chứ?" Long Thiếu Hạo bắt đầu dĩ chừng mắt nhìn nàng một cái, "Nếu không phải anh rất hiểu rõ lời của em, anh còn thực nghĩ em trước nay không hề thương yêu qua anh đâu."

"Ai nói, em đúng thật là yêu anh đến chết mất thôi." Luyến Luyến vì chính mình biện giải, lời vừa ra khỏi miệng, cô lập tức thấy hối hận không thôi. Cô tức giận trừng mắt nhìn vẻ mặt giảo hoạt của gã con trai kia, thật đáng chết! Trúng kế! Cái tên con trai này thật là xảo trá. "Không cho phép, cấm cười em tức giận."

Long Thiếu Hạo nét mặt đang tươi cười nhất thời dè dặt cố nghiêm lại. "Luyến Luyến." Thấy vẻ mặt cô giận dữ, anh chạy nhanh lại nghênh đón, nịnh hót, lấy lòng cô "Đừng nóng giận, tức giận mau già lắm đó..."

"Không ngờ anh lại chê em già?" Luyến Luyến nghe xong giận dữ, nhảy dựng lên kêu to, "Long Thiếu Hạo, không thèm kết hôn nữa, anh bắt đầu chê em già rồi, vậy cũng tốt, được thôi, vậy anh cứ đi tìm một người con gái trẻ tuổi lại xinh đẹp mà kết hôn đi, đi đi, các cô gái khác đều đang trông mong anh đó, em đây mới không thèm của hiếm lạ đâu."

Thăm thẳm, thăm rồi, cộp mẹ phát uy, Long Thiếu Hạo thực hận không thể tát rách miệng mình, nói cái gì không nói lại đi nói đến già, đây không phải là chữ kiêng kỵ lớn nhất của phụ nữ sao, anh thật sự là đầu người óc heo mà. Đau khổ đợi suốt sáu năm, thật vất vả đợi cho Luyến Luyến gật đầu đồng ý gả cho anh, anh cũng không nghĩ chỉ vì một lời nói sai lầm của chính mình lại làm hỏng việc chung thân đại sự, "Luyến Luyến, Luyến Luyến..." Long Thiếu Hạo vẻ mặt lấy lòng, dáng tươi cười sáp lại gần Luyến Luyến, mặt dạn mày dày giải thích, "Đừng tức giận, anh biết mình sai rồi, em đánh anh, mắng anh đều có thể, chỉ là đừng không để ý tới anh, đừng bỏ mặt anh, càng không thể lấy chuyện hôn nhân đại sự của chúng ta ra đây nói đùa, em có biết, không có em, anh một ngày cũng qua không nổi, em chẳng lẽ nhẫn tâm nhìn thấy rường cột của một quốc gia điêu linh sao chứ? Luyến Luyến..." Lúc này biểu tình của Long Thiếu Hạo thật sự chính là một đứa trẻ đang nỏ nóng muốn lấy lòng người lớn để đạt được mong muốn.

Rường cột của một quốc gia? Mẹ của tôi ơi! May mà anh nghĩ ra, Luyến Luyến cố nín cười, thật là rất vất vả nín cười, trời ạ, cô sắp chóng chớ không nổi nữa rồi. Thôi quên đi, ồn ào, ầm ĩ cũng đủ rồi, bỏ qua cho anh cho rồi, dù sao cũng không phải cô thật tức giận, chỉ là diễn trò để cho hai cô gái kia đang mơ tưởng đến ông chồng của cô xem mà thôi.

"Luyến Luyến..." Long Thiếu Hạo vừa thấy trên biểu lộ mặt cô là biết ngay cô đã mềm lòng. lúc này anh càng thêm buồn bã, càng thêm hờn tủi cho cô nhìn thấy, anh biết Luyến Luyến sẽ kháng cự được chính là lúc này.

"Thôi quên đi, quên đi, lần này tha thứ cho anh, không được có lần sau nữa." Luyến Luyến vẻ mặt miễn cưỡng nói.

Long Thiếu Hạo vẻ mặt lập tức lộ ra nụ cười rạng rỡ, vừa đủ để tranh đua với ánh mặt trời sáng lạn, anh choàng tay ôm cô cô, hưng phấn hôn lên mặt cô, lên mắt cô, lên môi cô... "Luyến Luyến, em thật tốt, anh biết em rất yêu thương anh."

"Đại sắc lang, đừng có bắn nước bọt lên mặt em." Luyến Luyến ngoài miệng hung dữ mắng, nhưng trên mặt lại lộ ra một chút không tương xứng, một nụ cười sáng lạn.

Nhìn thấy một màn hí kịch không ngừng biến hóa trước mắt, Ôn Nhu và Khương Mộng sớm đã nhìn ra, đứng chết lặng, hết hồn một câu cũng không nói ra được.

Thừa lúc hai người không chú ý, Luyến Luyến và Long Thiếu Hạo len lén trao đổi một nụ cười thần bí chỉ có bọn họ mới thông hiểu.

Chương 73

Luyến Luyến vui sướng khi nhìn thấy vẻ mặt chịu đựng của hai cô gái nọ, đáng đời! Ai bảo các cô ấy dám mơ tưởng đến chồng cô, cô tránh người khỏi vòng tay ôm ấp của Long Thiếu Hạo, hướng về phía hai cô gái kia.

"Cô Ôn, cô Khương, xin tự giới thiệu, tôi là Nghê Luyến Luyến, là vị hôn thê của anh Hạo, hoan nghênh hai vị hai tháng sau đến tham dự hôn lễ của tôi và anh Hạo. Lần đầu gặp mặt, mong hai vị chỉ bảo thêm!"

Chứng thật đúng như những gì mình đã đoán, Ôn Nhu xấu hổ, không còn mặt mũi nào, muốn độn thổ cho xong. Cô vội vàng tìm đại có gì đó rồi bối rối tông cửa xông ra, cô biết cô gái kia cố ý, cô ta muốn cô biết cô ta với Tổng tài là đang yêu nhau sâu đậm, không cho phép cô xen vào. Chứng kiến màn vừa rồi, cô cũng hiểu được mọi chuyện. Từ lúc bắt đầu cô đã nhận lấy thất bại rồi, người đàn ông kia cho tới bây giờ hoàn toàn không thuộc về cô. Một khi đã như vậy, cô cũng không cần tội gì tự rước lấy nhục vào thân.

Về phần Khương Mộng, vẻ mặt sượng ngắt, bộ dáng chịu sự đá kích rất lớn, ngơ ngác, ngây ngốc, mãi cho đến khi bị cảnh vệ kéo đi ra ngoài mới hồi phục lại tinh thần, kêu la ngoài cửa.

Nghe tiếng Khương Mộng càng ngày càng nhỏ dần, Luyến Luyến buồn cười nhìn bộ dáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi của Long Thiếu Hạo, "Thế nào? Có người đẹp yêu thương nhưng nhớ cảm giác như thế nào? Đây chính là điểm phúc trời ban, người khác cầu cũng không được, anh còn dám ghét bỏ?"

"Đừng nha, loại điểm phúc này anh không cần đâu." Long Thiếu Hạo khước từ.

Về mặt của anh khiến cô bật cười, mắng anh, "Đồ ngốc, chẳng có tên nào ngốc nổi bằng anh." Cô âu yếm ôm anh, trong lòng hết sức cảm động. Cô hiểu rất rõ Hạo có sức hấp dẫn chết người đối với các cô gái. Cho dù hiểu rõ sẽ bị tổn thương, nhưng vẫn có vô số cô gái sẵn sàng ngã vào lòng anh như những con thiêu thân lao đầu vào lửa, vì danh vọng đầy hứa hẹn, vì lợi, vì tiền tài, vì quyền thế, cũng có vì tình yêu... Các cô không từ bất kỳ một thủ đoạn nào, đủ loại đủ kiểu mảnh khốc bịp bợm, chỉ mong sao được anh ưu ái để nhất tới. Tuy biết Hạo rất yêu cô, nhưng nhìn thấy nhiều cô gái cứ quay quanh bên anh, cổ quần lấy anh, cô vẫn không tránh được sự ghen tuông, đố kỵ, lòng thâm bất an. Cô còn nhớ, năm đầu tiên, lúc mới vừa cùng Hạo đến Mỹ, có một ngày cô chợt có ý nghĩ đến công ty thăm Hạo, lại trùng hợp thấy Hạo đang ôm một người con gái khác đang khóc, cô nhất thời tức giận đến mất lý trí, bất chấp tất cả bỏ chạy ra ngoài, nhưng thật không ngờ đụng phải các bang hội xã hội đen đang sống chết tranh giành địa bàn với nhau, vừa lúc cô chạy ngang qua cũng bị ảnh hưởng, ngực bị trúng đạn, hôn mê gần một tháng. Ngay lúc cô tỉnh lại, đập vào mắt cô đầu tiên chính là hình dáng tái nhợt tiêu tụy không ra người của Hạo. Ai nói nam nhân không rơi lệ, anh hùng không rơi lệ chính là vì chưa tới mức thương tâm mà thôi. Trông thấy cô tỉnh lại, Hạo liền khóc, tha thiết ôm siết cô vào trong lòng, nghẹn ngào phát thệ, từ nay về sau anh tuyệt đối không bao giờ lại làm cô đau lòng nữa. Hễ nhìn thấy phụ nữ là giữ khoảng cách ngoài ba bước, tuyệt đối không cùng cô gái khác bên ngoài bàn chuyện gì khác ngoài chuyện công việc, nói xong, anh liền xiu ngay tại giường bệnh của cô. Dọa già trẻ lớn bé ở Long môn một phen hết hồn.

Sau này, cô từ miệng người khác mới biết được, là Hạo ôm cô toàn thân đầy máu chạy một mạch tới bệnh viện, lúc ấy gương mặt anh đầy vẻ bi phẫn tuyệt vọng, cứ như phát điên, chỉ biết ôm cô chạy khắp nơi trong bệnh viện tìm bác sĩ, tất cả mọi người đều nói anh điên rồi. Khi cô được đẩy ra khỏi phòng giải phẫu, anh chỉ nắm chặt lấy tay cô, một tắc cũng không rời, ngay cả quần áo đang mặc dính đầy máu cũng không kịp thay, bất luận ai khuyên anh cũng không nghe. ngoại trừ dạn dỏ sát thủ Long môn thẳng tay diệt trừ triệt để đám người ác chiến bằng hỏa lực của hai bang xã hội đen kia, còn cái tên bản bị thương Luyến Luyến giam giữ lại giao cho anh tự xử lý, sau đó, một câu cũng không nói, chỉ tha thiết nhìn chăm chăm vào cô. Suốt năm ngày năm đêm không ăn không uống, không nói một lời, mãi cho đến khi anh ngã xiu ngay trước giường bệnh của Luyến Luyến, tay vẫn còn nắm chặt lấy tay Luyến Luyến không buông, mà khi anh vừa tỉnh lại ngay lập tức ở bên cạnh Luyến Luyến chăm nom, đến tận khi anh lại một lần nữa té xiu... Mọi người bên cạnh nhìn thấy chỉ có thể sốt ruột, nhưng lại không có biện pháp nào khuyên nhủ, trên thế gian này người duy nhất có thể can ngăn anh thì lại đang nằm ở trên giường bệnh sống chết không rõ, mà việc bọn họ có thể làm lúc này chính là khoảng thời gian anh té xiu thì lo tìm thuốc bổ dưỡng vào cơ thể anh, để bảo trì thể lực cho anh. Cho nên, Luyến Luyến hôn mê bao lâu, thì bấy nhiêu lâu Long Thiếu Hạo không ăn uống, ròng rã suốt một tháng trời anh chỉ nhờ vào thuốc bổ cùng với ý chí ngoan cường mà chống chọi, đến tận lúc Luyến Luyến thức tỉnh lại.

Sau khi Luyến Luyến tỉnh lại hiểu rõ mọi chuyện, cô khóc ngắt không thành tiếng, cô rất hối hận, hối hận... biết rõ Hạo yêu cô còn hơn chính sinh mệnh của anh, vậy mà cô lại bởi vì lòng dạ hẹp hòi hại anh thiếu chút nữa mất mạng. Cô hận chính bản thân mình, Hạo vì cô thật sự đã nỗ lực rất nhiều, vậy mà cô ngay cả điều cơ bản nhất trong tình yêu là sự tin nhiệm cũng không thể cho anh. Cô ghét bản thân mình, cô thật sự không xứng có được Hạo, người con trai hoàn mỹ như vậy, Luyến Luyến lúc ấy âm thầm thề, sau này nhất định phải yêu Hạo gấp bội, tuyệt không bao giờ lại hoài nghi tình yêu của anh đối với cô.

Từ đó về sau, Long Thiếu Hạo quả nhiên nói được thì làm được, luôn giữ khoảng cách với các cô gái khác, không phải bắt đắc dĩ thì không cùng các cô gái khác nói một câu bất luận là cái gì, ngược lại Luyến Luyến hối hận không thôi, làm hấn không khỏi quá để ý đến sự kiện kia, cô sau này cũng tuyệt đối không đa nghi nữa. Sáu năm qua, cảm tình giữa Luyến Luyến và Hạo càng ngày càng sâu đậm, trong lúc này không biết có bao nhiêu cô gái vẫn có ý nghĩ muốn tận dụng đủ loại biện pháp tìm cách tiếp cận Hạo, Luyến Luyến từ nguyên nhân kia đã thôi không nghi ngờ anh nữa, cũng không sinh lòng đố kỵ, không hề bất mãn, đến bây giờ vẫn có thể bình tĩnh đối mặt, thậm chí có khi còn có thể nhất thời cao hứng, trêu cợt những cô gái nuôi hy vọng, mơ tưởng tới ông chồng của cô. Đôi khi cô lấy chuyện này ra đùa bỡn, Hạo cũng thường xuyên phối hợp với cô, mặc cho cô trêu cợt những cô gái này. Nhưng điều này cũng không tỏ vẻ Luyến Luyến không yêu thương hấn, trái lại, cô càng ngày càng yêu thương anh hơn, cũng càng ngày càng... hiểu anh hơn, cho nên cô hoàn toàn tin tưởng nơi anh, cô biết trên thế giới này mọi người đều có thể sẽ làm tổn thương cô, phản bội cô, nhưng duy nhất chỉ có

Hạo thì không.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Luyến Luyến và Long Thiểu Hạo hòa vào dòng người đang di chuyển từ rạp chiếu phim đi ra, khí trời cũng se lạnh, Long Thiểu Hạo cởi áo khoác phủ lên vai cô, hôm nay rạp trình chiếu bộ phim hài "Mỹ Nhân Ngư", bởi vì Luyến Luyến muốn xem, cho nên Long Thiểu Hạo dẹp công việc qua bên và hủy các cuộc xã cùng cô đi xem.

"Đói bụng chưa?" Gần mấy tháng qua, Luyến Luyến trở nên mê ngủ, cũng dễ đói bụng hơn, sức ăn của cô so với trước kia thiệt nhiều hơn, ngoại trừ bụng có chút béo hơi lộ ra bên ngoài, những chỗ khác trên cơ thể cũng không thấy mập lên chút nào, điều này làm cho anh có chút lo lắng, không biết Luyến Luyến có phải sinh bệnh gì không? (Yur: chaj' ai, đại ca tui gốc quá) Ngày mai anh nhất định phải kêu bác sĩ đến nhà kiểm tra qua cho cô một chút.

Luyến Luyến vỗ vỗ lên cái bụng hơi nhô lên, gật gật đầu, lòng cảm thấy hết sức ngọt ngào, qua kiểm tra của bác sĩ, xác định rõ cô đã có thai, cũng được ba tháng, chuyện này chỉ có một mình cô biết, cô đang tìm một cơ hội thích hợp tạo niềm vui bất ngờ cho Hạo, nhưng lại luôn không có cơ hội thích hợp, cô quyết định tối nay sẽ cho anh biết.

....

Màn đêm buông xuống, trong phòng ngủ lầu hai tại một khu nhà cao cấp truyền đến một tiếng kêu thất thanh long trời lở đất, "Cái gì? Em vừa nói gì? Nói lại lần nữa xem."

Tất cả các ngọn đèn trong biệt thự đều bật sáng lên, quản gia, người hầu, bảo vệ,... mỗi người đều giống như lửa đốt đến mông, tất cả dường như đều hướng về phía phòng ngủ của cậu chủ chạy đến, lại nghe thấy từ phòng ngủ của cô cậu chủ ở lầu truyền đến một trận cười to hết sức vui mừng hớn hở của cậu trai hòa cùng tiếng cười then thùng mang theo chút hờn dỗi của một cô gái.

Mọi người đều cảm thấy hoang mang, mơ hồ, không hiểu chuyện gì đã xảy ra, chẳng biết có nên gõ cửa hay không?

oOo oOo oOo

Ngày hôm sau, tin tức Luyến Luyến mang thai lập tức truyền khắp Đài Loan, thậm chí ngay cả ở Mỹ, một nơi xa xôi giờ giấc cách biệt hơn cả canh giờ cũng nhận được tin tức.

Long Thiểu Hạo gặp ai cũng cười, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc, cười đến mức trông giống như một kẻ ngốc, quả thực chỉ còn thiếu ôm chầm lấy người khác mà vui mừng. Anh nữa bước cũng không rời Luyến Luyến, lúc nào cũng giữ Luyến Luyến ở bên cạnh trông coi, sợ cô bị lạnh, bị đói, bị thương, thậm chí ngay cả khi cô vấp nhẹ một cái cũng làm anh kinh hãi, tìm muốn nhảy vọt ra ngoài.

Mẹ cô thì suốt ngày cầm thuốc bỏ đuôi theo bắt cô uống.

Nhược Thủy đã là mẹ của hai cậu con trai, đối với việc chăm sóc thai nhi cô cũng xem như có nhiều kinh nghiệm. Cô cứ như hộ lý suốt ngày bám sát theo Luyến Luyến giảng giải sinh em bé nên chú ý cái gì, trẻ sơ sinh thì chăm sóc thế nào...

Ngay cả Đường Khải, Nghê Chấn, Nghê Ngao, mấy người này chưa từng có kinh nghiệm về việc chăm sóc em bé, nhưng với tư cách là cậu tương lai cũng không còn bình tĩnh như ngày thường, cứ hồi hộp, căng thẳng, cứ như người sinh em bé là họ, còn khản trương hơn cả Luyến Luyến.

Mà tại Bệnh viện Kỳ Hạ của Long môn, Giáo sư bác sĩ khoa phụ sản cùng mười mấy người y tá mang theo những trang thiết bị y tế tối tân nhất trên thế giới, từ Mỹ đến Đài Loan đợi lệnh.

Càng khoa trương hơn chính là, chỉ trong khoảng thời gian vài ngày, mà Luyến Luyến đã nhận được từ các nơi trên thế giới gửi tới hàng ngàn kiện quần áo dành cho em bé, giường, ghế, đồ chơi, sữa bột, tã lót... Quân gia đã dành hẳn ra hai gian phòng trống vẫn không đủ chỗ chứa.

Trời ạ! Luyến Luyến thiếu chút nữa té xỉu. Cô có thể đoán được đứa bé này của cô sẽ là một đứa trẻ hạnh phúc nhất trên thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Luyến Luyến ngồi trong phòng khách, vừa ăn vừa xem đĩa phim hài "Mỹ Nhân Ngư" mà Hạo đã mua giúp cô. Bên cạnh luôn có mấy người giúp việc túc trực sẵn sàng hầu hạ cô, người thì phụ trách phục vụ cô nước uống, khăn mặt, cần dùng gì thì có đấy, còn có mấy nữ y tá trẻ tuổi xinh đẹp đứng bên chăm lo sức khỏe cho cô. Hạo đã đến công ty, một mình cô ở lại nhà hết sức nhàm chán, lại không có ai nói chuyện phiếm với cô.

"Cô chủ, đã đến giờ uống thuốc." Một nữ y tá trẻ tuổi xinh đẹp bung tới một chén nước và vài viên thuốc. Nghe nói phụ nữ khi mang thai thường nhìn vật hay người xinh đẹp, đến lúc sinh đứa trẻ cũng nhất định xinh đẹp hơn nhiều. Cũng không biết Hạo từ nơi nào tìm được nhiều nữ y tá xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ toàn bộ nữ y tá ở Đài Loan đều xinh đẹp sao chứ? Nhưng mà về phần người giúp việc cũng là người đẹp nha! Không ngờ ở Đài Loan lại thừa thãi người đẹp như vậy? Vậy mà sao trước kia cô lại không biết?

Luyến Luyến uống một ngụm nước, nuốt mấy viên thuốc xuống, tiếp đó uống thêm mấy ngụm nước nữa. Cô nghi hoặc hỏi người giúp việc, "Sao bên ngoài lại ồn vậy?" Vừa rồi cô còn tưởng mình nghe lầm, không ngờ thanh âm càng lúc càng lớn, làm cô không muốn để ý cũng không được.

Người giúp việc lập tức đi gọi quản gia, chỉ chớp lát sau, lão quản gia tiến đến báo cáo với cô, bên ngoài có một đoàn làm phim đến, bọn họ muốn mượn sân vườn trong này quay một đoạn phim, quản gia sợ gây trở ngại cô chủ nghỉ ngơi cho nên cự tuyệt bọn họ, nhưng đám người này làm thế nào đuổi cũng đuổi không đi, bọn họ kiên trì muốn gặp chủ nhà.

Luyến Luyến trầm ngâm trong chốc lát, sau đó quyết định, "Quản gia, ông cho bọn họ vào đi, cứ để cho bọn họ quay phim ở bên ngoài, miễn không được đi vào trong này là được rồi, chiều đãi bọn họ cho tốt."

"Dạ, cô chủ." Quản gia đi ra ngoài.

Chỉ chớp lát sau, bên ngoài truyền đến từng trận cười đùa không dứt bên tai cùng những tiếng trầm trồ ca ngợi, Luyến Luyến đứng lên, đi ra cửa, cũng thật đúng lúc, cô đang buồn chán đến chết đi được, có thể đi nhìn người khác quay phim giết thời gian cũng được.

Mạc Thiếu Phàm, Nghê Từ Uyển, cùng đoàn người được quản gia dẫn dắt đi vào một tòa nhà màu trắng có kiến trúc giống như thành lũy bằng đá, đến gần nhìn nó giống như tòa thành từ xa xưa thời Trung cổ, lại càng thêm xa hoa tráng lệ, là loại người nào mà lăm tiền đến vậy, thật không ngờ một pháo đài cổ kính mà lại dọn chỗ tới Đài Loan? Mạc Thiếu Phàm sợ hãi, kinh ngạc, thần phục không ngớt.

Nghê Từ Uyển và Mạc Thiếu Phàm hai người song song bước tới, phía sau hai người họ, mười thành viên của tổ làm phim đi theo, cô cũng bị tòa nhà cổ kính tráng lệ này chinh phục, chỉ cần là con gái, tin rằng không ai có thể kháng cự lại tòa thành như lâu đài trong chuyện cổ tích này, cô thật sự ao ước có thể đến tham quan phòng ở của nữ chủ nhân tòa thành này. Nghe quản gia nói, tòa thành nguy nga tráng lệ rất có giá trị này là lễ vật kết hôn của chủ nhân ông ta tặng cho cô chủ tương lai. Nhìn bày trí xung quanh, cô có thể cảm nhận được tình yêu sâu đậm của tên đàn ông kia dành cho người vợ sắp cưới của anh ta. Cô thật sự rất hâm mộ cô ta, có được người yêu cô ta sâu sắc như vậy làm chồng sắp cưới, thật là còn gì bằng.

Bất giác đi tới giữa khu nhà cao cấp cao bên ngoài bể bơi, người của tổ làm phim đã ở bên cạnh sắp đặt cảnh quay, chuẩn bị máy quay phim. Nghê Từ Uyển là nữ diễn chính của bộ phim lần này, lát nữa ở bể bơi cô cùng nam diễn viên chính Mạc Thiếu Phàm sẽ có cảnh diễn một màn hôn nhau kịch liệt.

Mọi người chuẩn bị sắp xếp.

"Bắt đầu." Đạo diễn ra lệnh một tiếng, Mạc Thiếu Phàm cùng Nghê Từ Uyển đã nhập vai vào trong cảnh diễn...

"Tiểu Như, xin em đừng rời bỏ anh, anh không thể không có em." Mạc Thiếu Phàm ôm cô vợ vàng nói. Nghê Từ Uyển liếc mắt giãy dụa, "Buông ra, buông tay ra, anh sẽ cưới người con gái khác, vì sao còn dây dưa với tôi?"

"Tiểu Như, em nghe anh giải thích..."

"Tôi không nghe, tôi không nghe." Nghê Từ Uyển nhắm mắt lại che lỗ tai liếc ra sức giãy dụa, "Anh là tên lừa đảo..."

Anh ta hôn lên môi cô thật mạnh bạo, không để ý đến sự giãy dụa của cô, thật thắm thiết tham lam hôn ngấu ngiến, hai tay đỡ lấy đầu cô từ từ di chuyển xuống bờ vai của cô vỗ về, đầu lưỡi xâm nhập vào miệng cô tách hai hàm răng của cô lên...

"OK... Cất."

Hai người nhanh chóng rời ra, Mạc Thiếu Phàm từ bể bơi đi lên, cúi người xuống kéo Nghê Từ Uyển lên, lập tức có nhân viên nghiệp vụ đưa khăn mặt, thức uống... cho bọn họ.

"Tốt lắm, hai người vất vả rồi, nghỉ ngơi một chút đi, một lát sẽ quay cảnh tiếp theo." Đạo diễn theo chân bọn họ nói vài câu, lại trở về cùng nhân viên tổ biên kịch thảo luận nội dung cảnh diễn kế tiếp..

"Bên trái, nhẹ một chút, bên phải, bên phải." Nghê Từ Uyển một mặt nhận sự xoa bóp chăm sóc của cô trợ lý, một mặt uống nước cùng Mạc Thiếu Phàm ngồi đối diện nói chuyện phiếm. "Không biết chủ nhân tòa nhà này là người như thế nào? Những kẻ có tiền ở Đài Loan đại thể tôi đều nhận biết, không có mấy người có thể hào phóng, mạnh tay vun tiền xây cả một tòa thành như vậy tặng cho phụ nữ nha? Hơn nữa đây là thời đại gì, lúc xây dựng nó lại không có tí tin tức nào? Cả một tòa thành tráng lệ như vậy mà không một ai hay biết, thật không thể tưởng tượng nổi."

"Thật muốn nhìn qua phòng của chủ nhân, nghe quản gia nói, anh ta hẳn là một người hết sức yêu thương vợ sắp cưới của mình, và cũng rất lãng mạn."

Chúng ta cũng nên gặp mặt anh ta nói lời cảm tạ, đúng rồi, khu nhà kia có tên hay không?" Nghe Từ Uyên tiện tay chặn lại một cô giúp việc hỏi.

"Có, cậu chủ gọi nó là Luyến viên."

"Luyến viên? Tên thật lằng mạn? Là yêu say đắm, lưu luyến không quên sao chứ?" Mạc Thiếu Phàm cảm thấy hứng thú hỏi.

Cô giúp việc hưng phấn nói, "Cậu chủ nói đặt tên này là có hai hàm ý, một là tượng trưng tình yêu say đắm của cậu chủ đối cô chủ đòi đòi kiếp kiếp kéo dài không dứt; hai là tên của cô chủ vốn có chữ Luyến. Cậu chủ thật sự rất yêu thương cô chủ nha." Nhắc tới cô chủ và cậu chủ, cô giúp việc rất vui vẻ, cứ thao thao bất tuyệt, "Cậu chủ của chúng tôi rất yêu thương, cưng chiều cô chủ, quả thực là yêu thương hết mực, cậu chủ rất tài giỏi, rất lợi hại, tất cả mọi người đều kính sợ cậu chủ, lời nói của cậu chủ chính là thánh chỉ. Không ai dám cãi lời, vậy mà cậu chủ chỉ cần vừa thấy cô chủ đến, lập tức trở nên ôn dịu dàng hòa nhã, thật là không thể tưởng tượng, không dám tin là cùng một người đâu. Cậu chủ chúng tôi đối với cô chủ thật sự là ngoan ngoãn phục tùng, tất cả mọi người đều nói..."

"Xảo Nguyệt, " một tiếng kêu chê trách xen lẫn chút tức giận, quản gia đi tới, "Làm tốt bổn phận của cô đi, ít lời một chút."

"Dạ, Lưu quản gia." Xảo Nguyệt khẽ sợ hãi vội chạy đi.

"Cậu Mạc, cô Nghe, đây là chút tấm lòng của cô chủ, đặc biệt dặn dò nhà bếp chuẩn bị chút thức ăn, mời các người dùng thử, đừng nghe bọn người làm trong nhà nói hươu nói vượn, mọi người còn có việc, tôi mạn phép đi trước, cần gì cứ nói cho tôi biết."

"Lưu quản gia." Mạc Thiếu Phàm gọi ông ta lại, "Chẳng biết có thể gặp mặt gia chủ hay không, chúng tôi muốn gặp mặt trực tiếp nói lời cảm tạ."

"Cậu chủ của chúng tôi không có ở nhà"

"Thế thì cô chủ cũng được." Lưu quản gia vốn định nói không cần phiền toái, nhưng vừa chạm phải ánh mắt cầu xin của cậu ta, "Tôi nhờ ông đấy, xin nhờ ông!" Một cậu thanh niên không ngờ lại có ánh mắt ai oán như vậy, đúng là diễn trò hơn là thật. Nghĩ đến cô chủ đang kêu nhầm chán, có lẽ cô chủ cũng có hứng thú đi ra ngoài hít thở chút không khí. Lưu quản gia không có ý cự tuyệt "Được rồi, để tôi đi hỏi lại."

Mười phút sau, cửa chính tòa biệt thự nơi ở của gia chủ mở ra, một cô gái vô cùng xinh đẹp cùng một đoàn hầu gái hộ tống phía sau đang đi tới, mọi người nhất thời mắt sáng lên.

Luyến Luyến thẳng về phía Mạc Thiếu Phàm đang đứng đi tới, bởi vì cô nhìn thấy một người hoàn toàn không nghĩ tới.

"Hi! Đã lâu không gặp, không nghĩ tới lại ở chỗ này lại gặp cô." Luyến Luyến mỉm cười cùng Nghe Từ Uyên chào hỏi.

Sắc mặt Nghe Từ Uyên vô cùng khó coi, "Đây là nhà của cô? Là anh Thiếu Hạo tặng?" Giọng nói của cô tràn ngập nỗi chua xót.

"Đúng vậy," Luyến Luyến gật đầu.

Nghe Từ Uyên vừa đổ kị lại vừa ao ước, giọng điệu bất giác trở nên chanh chua, "Thật sự ra tay hào phóng nha, anh Thiếu Hạo cũng thật không tiếc công sức há. Tòa biệt thự này nhất định khiến anh phải tốn nhiều tiền của và tâm tư không ít đâu. Thật không ngờ ở xứ Đài Loan một tác đất một tác vàng mà cũng có thể mua lại khu đất rộng lớn gần ngàn thước vuông như thế này, có thể thấy được anh Thiếu Hạo phải có bao nhiêu bản lĩnh, mà cô lại càng lợi hại hơn. Nhớ ngày đó anh Thiếu Hạo thay bạn gái như thay áo, chẳng bao giờ để bất kỳ cô gái nào trong lòng, vậy mà cô có thể nắm trọn trái tim anh. Đã sáu năm, thật không ngờ vẫn còn chưa bị thay thế, cô quả thật là có bản lĩnh nha!" Giọng nói của cô tràn đầy vẻ châm biếm, lúc này cô cũng quên mất đám người đang đứng chung quanh, cũng quên mất không bận tâm đến hình tượng của cô trước công chúng, trong lòng chỉ có duy nhất một ý nghĩ là muốn trút ra hết nỗi tức giận chất chứa tận đáy lòng trong bao năm nay.

Giọng nói vô cùng cay nghiệt và ai oán, người sáng suốt vừa nghe thấy những lời này từ miệng cô là biết ngay nút thắt trong lòng của cô chính là Thiếu Hạo.

Mạc Thiếu Phàm lúc này mới hiểu được vì sao mà Nghe Từ Uyên nhiều năm như vậy đều là lẻ loi đơn độc một mình, đối với sự theo đuổi của biết bao đàn ông khác cô đều nhìn bằng ánh mắt khinh thường. Thì ra là sớm đã có người trong lòng, nhưng thật đáng tiếc, xem chừng như cái tên đàn ông kia không hề để ý đến cô, cô thế nào cũng bị thất tình.

Luyến Luyến đối với vẻ châm biếm của Nghe Từ Uyên thực sự không để bụng, chỉ là nhún nhún vai, "Cám ơn cô đã tán thưởng. Tôi sẽ xem như những lời cô nói là những lời động viên, khích lệ."

"Cô..." Nghe Từ Uyên vô cùng bức tức, không muốn lại cùng cô nói chuyện, "Anh Thiếu Hạo đâu, tôi muốn gặp anh ấy."

"Thật có lỗi, anh ấy không có nhà, nếu cô muốn tìm anh ấy xin mời đến công ty tìm." Thái độ thản nhiên Luyến Luyến, như là không có gì đáng kể thực làm Nghe Từ Uyên tức chết, "Cô không xứng với anh Thiếu Hạo, cô không xứng với anh ấy." Cô ta hét to vào mặt cô.

Luyến Luyến bất giác buồn cười, "Vậy sao?"

"Đương nhiên, nếu cô yêu anh Thiếu Hạo, vì sao lại không hề ghen tỵ với các cô gái bên người anh ấy. Cô hoàn toàn không thương anh Thiếu Hạo, cô chỉ là vì trả thù tôi mới cướp đi anh Thiếu Hạo của tôi, có đúng không? Năm đó mẹ tôi đoạt đi ba của cô, hại hai mẹ con cô lưu lạc đầu đường, chịu sự khinh khi của người khác, cho nên vì trả thù cô mới làm thế có đúng không? Nhất định là như vậy." Nghe Từ Uyên tự hỏi tự đáp, khẳng định chắc chắn.

Mạc Thiếu Phàm đứng một bên nghe chuyện hay. Hóa ra hai người này còn có mối quan hệ rối rắm, thật đúng là mối tình tay ba rắc rối phức tạp, quá thực cứ như là một cảnh trong phim bộ.

"Cô đừng tự cho là đúng." Cô ta cứ dai dẳng khiến Luyến Luyến cảm thấy có chút phiền chán, "Tôi yêu Hạo là bởi vì con người của anh ấy, mà chính cô cũng hiểu rõ, từ đầu đến cuối Hạo không hề yêu cô, cho dù có hay không sự xuất hiện của tôi, hai người cũng sẽ không trở lại với nhau. Tình cảm trước kia giữa hai người chỉ là cuộc giao ước duy trì trong ba tháng, về điểm này tôi tin tưởng rằng so với bất ai thì cô càng phải rõ ràng hơn tôi chứ. Xin cô từ nay về sau đừng đến can thiệp vào cuộc sống giữa tôi và Hạo nữa, nếu không sự nhẫn nại của tôi cũng có giới hạn."

Tuy rằng, những gì cô nói ra toàn bộ đều là lời nói thật, nhưng Nghe Từ Uyển vẫn không cam lòng bại dưới tay cô, "Cô nói vậy, Thiếu Hạo vốn yêu tôi, là cô đoạt lấy anh ấy từ trong tay tôi."

"Thật ngang ngạnh." Luyến Luyến hít sâu một hơi, không muốn cùng cô ta tiếp tục cãi cọ, "Quản gia, tiễn khách."

"Không cần, tự tôi đi được, không cần cô đuổi, nếu sớm biết đây là nhà của cô, có đánh chết tôi cũng không đến." Nghe Từ Uyển cảm lấy vớ quai đầu bước đi, để lại một đoàn đồng nghiệp, mặc cho bọn họ lớn tiếng kêu gọi, coi như không nghe thấy. Đi được vài bước, cô ta đột nhiên quay đầu lại, nhìn cô nói: "Không biết đám phóng viên ở Đài Loan, đối với cuộc sống của Tổng tài phu nhân tương lai của Tập đoàn Đằng Long trước khi vào trường quý tộc Bắc Hoàng có hứng thú hay không? Hình như là trường Nam Đại thì phải? Tôi nhớ rõ cô còn có hai bạn học nam tên là Phó Thiệu Thiên và Minh Quân" Cô nói xong, đắc ý cười vang, tiêu sái xoay người rời đi.

Mọi người đều bị lời nói của cô ta làm cho hồ đồ, cảm thấy kỳ quái, không hiểu ra sao cả. Không có thấy Luyến Luyến vừa nghe đến mấy tên Nam Đại, Phó Thiệu Thiên, Minh Quân, sắc mặt thoáng chốc chuyển sang trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Thu Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Sau khi nghe quản gia báo cáo lại, sắc mặt Long Thiếu Hạo trở nên hết sức khó coi, anh dặn dò qua vài câu, sau đó liền lên lầu đi tìm Luyến Luyến.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng, nhìn thấy Luyến Luyến một mình nằm cuộn người ở trên chiếc giường lớn có thể chứa hơn mười người kia, bóng dáng cuộn tròn như thế trông thấy rất cô đơn, yếu ớt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến. Tim anh chợt đau nhói như là bị ai đó dùng dao cửa vào, triền miên không dứt.

Anh rón rén đi vào đến bên giường, khẽ khàng ngả người xuống bên cạnh cô, dịu dàng vòng tay qua bụng cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô. Luyến Luyến biết, anh đã trở về, Long Thiếu Hạo âu yếm ôm cô kéo vào trong lòng, "Luyến Luyến, đừng sợ." Anh nhẹ nhàng thăm thì bên tai cô, "Có anh ở đây, anh sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm thương tổn đến em."

"Em... rất sợ." Cô nức nở, trong thanh âm tràn ngập đau khổ, "Em... quá khứ của em... sẽ làm anh bị người khác cười chê."

"Anh không quan tâm." Long Thiếu Hạo khẳng định, anh nhất định phải khiến cho Nghe Từ Uyển trả giá cho những gì đã nói với cô hôm nay. Suốt sáu năm qua, anh thật cẩn thận không dám đụng vào nỗi đau trong lòng Luyến Luyến. Nỗ lực làm hết mọi cách, thật vất vả mới có thể khiến Luyến Luyến dần dần trừ đi bóng ma trong lòng. Vậy mà Nghe Từ Uyển, cô gái xấu xa ti tiện kia dám khơi lại chuyện này, dám đe dọa phơi bày trên các mặt báo, muốn làm thương tổn Luyến Luyến. Có trời biết, anh có bao nhiêu yêu thương Luyến Luyến, không nỡ nhìn thấy cô phải chịu đựng khổ sở nỗi ám ảnh của quá khứ. Anh hận mình không thể đem tất cả hạnh phúc trên thế gian này, trao toàn bộ cho cô, thế mà Nghe Từ Uyển, cô ta thật lớn gan, anh sẽ khiến cho cô ta biết cái gì là ân hận.

"Nhưng mà em đề ý." lòng Luyến Luyến tràn ngập đau khổ và mâu thuẫn, "Em yêu anh, em không muốn anh phải chịu bất kỳ một tổn thương nào cả."

"Đồ ngốc," Long Thiếu Hạo dịu dàng nâng cằm cô lên, nhìn khuôn mặt sầu khổ của cô mỉm cười, "Anh là ai, anh dễ dàng bị người khác đánh bại như vậy sao? Vậy em quá coi thường anh rồi. Trên đời này không có gì, cũng như không có ai có thể đánh bại anh, ngoại trừ em. Nếu em dám nói ra những lời vô nghĩa như rời khỏi anh là vì muốn tốt cho anh gì gì đó, anh nhất định đánh cho mộng em nở hoa luôn." Long Thiếu Hạo nói một tràng, vạch trần tâm tư của cô, thật nghiêm túc nhìn cô.

Luyến Luyến chăm chú nhìn anh một hồi lâu, mới rồi trong lòng như được gỡ ra, cô bật cười, "Nói pho quá đi."

"Đúng vậy, bà xã, em muốn trừng phạt ông xã thế nào đây?" Thấy cô cười, cuối cùng Long Thiếu Hạo cũng buông được tảng đá trong lòng xuống, cũng có tâm trí hứng thú nói đùa.

"Ai là bà xã của anh? Em còn chưa có kết hôn với anh đâu, anh đừng có gọi bậy bạ nha." Luyến Luyến giả vờ giận, làm bộ muốn đánh anh.

Long Thiếu Hạo sợ tới mức oai oái ê ê to, hai tay ngăn trở cô, thừa dịp nắm lấy tay cô, "Này này này, anh chỉ có nói bà xã, cũng không có chỉ ra tên họ bảo em là bà xã của anh nha, là chính em tự mình thừa nhận thôi, em cũng đừng có mà trút toàn bộ lỗi lầm lên đầu anh nha."

"Anh..." Luyến Luyến vừa giận vừa xấu hổ, chỉ vào anh hoàn toàn nói không ra được lời nào.

"Cũng là em đã sớm muốn làm bà xã của anh, chỉ là ngược ngùng không nói ra thôi?" Long Thiếu Hạo khuôn mặt giảo hoạt kẻ sát sát bên tai cô khẽ nói, "Không hề gì, chỉ cần em nói ra, không ai dám cười em đâu." Về mặt mang ý cười của anh cùng với lời nói hoàn toàn không khớp nhau.

"LONG — THIẾU — HAO!" Luyến Luyến tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên hét lớn một tiếng, "Anh đi chết đi!" Cô lấy cái gối đầu ném qua phía anh, thật muốn đánh nhau, trên gương mặt đáng ghét của anh vẫn mang nét cười, lại bị anh tay mắt lạnh lẽ tiếp được cái gối, "Đến đây, đến đây, đánh không, nhào vô." Anh khiêu khích hướng về phía cô vẫy vẫy tay, Luyến Luyến tức đến đỏ bừng cả mặt, nhảy dựng lên cùng anh chơi trò mèo vờn chuột, rượt đuổi khắp phòng.

Tiếng cười, tiếng tức giận mắng mỏ, tràn ngập phòng ngủ, khắp mọi ngõ ngách.

Chơi đùa mệt mỏi, Luyến Luyến thở hổn hển tựa vào lòng Long Thiếu Hạo, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Anh nhận điện thoại gọi Trợ lý đặc biệt, "Lawrence, lập tức liên lạc Phong tổng tài, tôi muốn cái tên Nghê Từ Uyển này từ nay hoàn toàn biến mất trong giới nghệ thuật." Giọng nói của anh lạnh như băng, mặt cũng lộ vẻ lạnh lùng tàn khốc.

"Dạ, Tổng tài." Lawrence tiếp thu, không hỏi gì nhiều.

Tất máy, Long Thiếu Hạo quay đầu chăm chú ngắm Luyến Luyến đang hôn nhiên ngủ, khuôn mặt lạnh lùng tàn khốc chợt chuyển sang vẻ vô cùng yêu thương không gì so sánh được.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Gần đây tin tức làm chấn động, gây xôn xao khắp Đài Loan, chính là Ngôi sao Nghê Từ Uyển, nữ diễn viên được hoan nghênh nhất trong giới điện ảnh và truyền hình đã bị Tập đoàn Đăng Long lấy danh nghĩa công ty giải trí phong tỏa, không ai dám cùng cô ký hợp đồng chụp ảnh quảng cáo hay quay phim, thậm chí ngay cả những dự án từ tính dành cho cô của công ty quản lý cũng bị cấp trên gây áp lực, đã nhanh chóng cùng cô hủy hợp đồng. Mặt khác, giới truyền thông bất ngờ đăng tải vô số những vụ tai tiếng của Nghê Từ Uyển, không ngớt dèm pha chỉ trích, ngay cả chuyện sáu năm trước cô quyền rũ siêu sao quốc tế Hạ Lạc Khắc cũng bị phanh phui trở lại, lấy ra làm đề tài. Một lần nữa trở thành bản tin sốt dẻo trên trang nhất của các báo, lại khiến cho đa số dân mê điện ảnh bất mãn, chửi mắng cô không ngớt. Hình tượng của Nghê Từ Uyển trong mắt công chúng hoàn toàn bị hủy diệt, cuộc đời nghệ thuật của cô xem như tiêu tan. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, cuộc sống của Nghê Từ Uyển đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, cô từ một ngôi sao nữ hoàng được mọi người hâm mộ chú ý, cho tới bây giờ tiếng xấu lan xa, bị buộc phải lánh mặt, biến mất vĩnh viễn khỏi giới điện ảnh và truyền hình.

Vì sao tập đoàn Đăng Long đối một diễn viên ngôi sao trong giới điện ảnh và truyền hình giết cùng đuổi tận như thế? Các phóng viên biết được chuyện hay của Nghê Từ Uyển từ miệng các nhân viên hậu đài trong đoàn phim. Hóa ra trước nay Nghê Từ Uyển vẫn thầm yêu Long Tổng tài của Tập đoàn Đăng Long, nhưng Long Tổng tài lại yêu say đắm vị hôn thê của anh ta. Vì lòng đố kỵ, Nghê Từ Uyển, lại cả gan uy hiếp vị hôn thê của Long Tổng tài. Long Tổng tài nóng lòng che chở cho vị hôn thê, cho nên toàn diện truy diệt Nghê Từ Uyển.

Một tờ báo bị ném vèo nằm chổng gọng trên bàn, dọa mọi người hết hồn, giật bản mình, "Đây là cái gì?" Nghê Cẩm Tân chỉ vào đầu đề tờ báo, giận đến run người, "Ai nói cho tôi biết thật ra đã xảy ra chuyện gì?"

"Nghê Chấn, cậu là anh cả, cậu nói đi." Nghê Cẩm Tân đem mũi nhọn chia về hướng Nghê Chấn.

Dù sao sự tình cũng không giấu diếm lâu hơn nữa, Nghê Chấn liền đem sự tình toàn bộ nói hết cho cha nghe, kết quả quả nhiên như hần dự liệu, Nghê Cẩm Tân tức giận đến không thể thốt lên lời nào. Ông không dám tin, trừng mắt nhìn ba đứa con so với ông còn cao hơn một cái đầu, tay run rẩy chỉ vào bọn họ, "Nói cách khác, tại bây giờ biết Luyến Luyến đã trở về, lại không đưa nào đến nói cho ba biết, mà Từ Uyển còn chạy đến nhà Long Thiếu Hạo uy hiếp Luyến Luyến, cho nên bị truy diệt, phải không?"

Nghê Chấn gật đầu, ông chuyển hướng nhìn qua hai đứa con trai khác, "Hai đứa bây thì sao? Nói đi?"

Nghê Ngao, Nghê Liệt đều gật đầu, chỉ lo cha tức giận sinh bệnh mà không nghĩ qua là sẽ liên lụy đến chính mình. Nghê Ngao nói: "Con đã gọi điện thoại cho Hạo, cậu ta rất tức giận, nói sau này không muốn thấy mặt Từ Uyển ở Đài Loan nữa, cậu ta hoàn toàn không nghe lời thỉnh cầu của con. Cậu ta thật sự đang giận điên người." Không ngờ chỉ mới vài năm không gặp, khi cậu ta nổi giận lại đáng sợ như vậy, thật làm người khác kinh hoàng, ngay cả bản thân mình cũng phải thầm run sợ. Chỉ có Từ Uyển cái con bé ngu ngốc kia vẫn chưa nhìn ra sự thật, không ngờ lại cả gan chạy đến nhổ râu hùm.

"Làm càn, thật là làm càn..." Nghê Cẩm Tân đập mạnh lên bàn, tức giận đến giậm chân, "Từ Uyển đâu? Đi kêu nó về đây cho ba."

"Ba, ba sẽ không mắng Từ Uyển chứ, nó cũng đã thăm lắm rồi, Long Thiếu Hạo chẳng những ép nó vào đường cùng, cũng đã hủy đi toàn bộ sự nghiệp của nó rồi, cậu ta còn tuyên bố, chỉ cần còn Tập đoàn Đăng Long, ngành giải trí từ nay về sau Từ Uyển vĩnh viễn không thể bước chân vào." Long Thiếu Hạo tỏ rõ điều này chính là muốn đuổi cùng giết tận Từ Uyển. Phải biết rằng Tập đoàn Đăng Long đều có chi nhánh rải rác ở các nơi trên khắp thế giới, có thể tưởng tượng bất kỳ doanh nghiệp ở địa phương nào đều có liên quan đến Tập đoàn Đăng Long, hơn nữa chỉ cần nơi nào có người là nơi đó sẽ có Tập đoàn Đăng Long. Long Thiếu Hạo thể hiện rõ vậy chính là muốn dồn ép Từ Uyển ra khỏi xã hội thượng lưu, hơn nữa hiện tại trên các báo chí khắp nơi đều đăng tải đầy những tin âm oán giữa Tập đoàn Đăng Long với Từ Uyển, thử hỏi có có người nào có chút danh tiếng, tài sản còn dám mạo hiểm làm đối đầu với Tập đoàn Đăng Long, liệu mình lấy Từ Uyển làm vợ? Long Thiếu Hạo không khỏi chặt đứt sự nghiệp của Từ Uyển, còn chặt đứt luôn hôn nhân của cô, lần này quả thực so với việc giết chết Từ Uyển còn độc ác hơn nhiều. Long Thiếu Hạo thật muốn hủy diệt cô ta sao!

Nghê Liệt trước nay đều vô cùng yêu thương Từ Uyển, không nỡ để cô bị la mắng, nghĩ muốn thay cô cầu xin ba, nhưng lại bị ba nổi giận mắng, "Cậu cảm niệm, Từ Uyển là em gái của cậu, Luyến Luyến cũng là em gái của cậu, vì sao cậu không vì Luyến Luyến mà đau lòng một chút?"

Một câu hoàn toàn làm Nghê Liệt á khẩu, cậu ta biết giờ có nói gì cũng không có tác dụng. Trước giờ ba luôn ray rức, áy náy đối với Nghê Luyến Luyến, mà từ sáu năm trước, sau sự kiện kia, ba càng ngày càng thêm áy náy, ăn năn hơn... ba luôn canh cánh bên lòng làm sao có thể bù đắp cho Nghê Luyến Luyến, hận không thể đem bầu trời sao hái xuống trao cho cô. Thế nhưng từ lúc đó cho đến nay đều không có cơ hội, lại càng không ngờ đã xảy ra loại sự tình này, ba nổi giận cũng dễ hiểu. Có trách thì chỉ có thể trách cái con bé ngốc nghếch Từ Uyển, đến giờ vẫn không chịu chấp nhận sự thật, sáu năm trước lẽ ra nó nên chấp nhận sự thật, tránh xa Long Thiếu Hạo, bởi vì gã đàn ông kia không phải là người mà bọn họ có thể chọc giận vào. Chẳng lẽ ký ức đau đớn thê thảm vào sáu năm trước lại không dạy cho cô được bài học nào sao?

Nghê Từ Uyển bị cha cấp tốc triệu hồi về nhà, qua điện thoại chỉ nói có việc tìm cô rồi gác máy. Trên đường đi cô luôn thấy thấp thòm bất an, lòng tựa như nước sôi, lo lắng không yên. Gần đây cô đã gặp quá nhiều xui xẻo, đừng cho cô thêm nhiều chuyện nữa, cô thật sự sắp không chịu nổi rồi. Cô hối hận, cô thật sự rất hối hận. Cô muốn đi gặp anh Thiếu Hạo xin lỗi, thỉnh cầu anh tha thứ cho cô. Ông trời ơi, ngày hôm đó cô thật sự là bị ma ám rồi, cô bị lòng đố kỵ làm mê muội, cô không ngờ nói ra những lời như vậy, cô chỉ là cho rằng làm thương tổn Nghê Luyến Luyến có thể phát tiết những oán hận nhiều năm qua tích tụ trong lòng, đúng vậy, cô chỉ là trút hết ra, lúc đó cô quả thật hết sức sáng khoái, thế nhưng, cô lại phải trả giá quá đắt. Anh khiến cô mất hết tất cả. Cô sai rồi, cô thật sự biết mình đã sai rồi. Giờ đây, cô cũng không dám hy vọng xa vời có thể có được anh Thiếu Hạo nữa, cô cũng không dám nghĩ lại so đo những chuyện trước kia nữa, hiện tại cô chỉ hy vọng anh Thiếu Hạo có thể lòng từ bi, buông tha cô một con đường sống, cô sẽ từ nay về sau cũng không dám làm cản nữa.

Vừa bước vào cửa, ánh mắt của bốn người đồng loạt nhìn về phía cô.

"Quý xuống." Một tiếng gầm lên phẫn nộ.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Long Thiếu Hạo đang xử lý công việc trong thư phòng, quản gia tiến vào báo có một người đàn ông trung niên tự xưng là Nghê Cẩm Tân xin được gặp mặt, ông ta còn dắt theo một cô gái, chính là nữ diễn viên ngày đó đã bắt kính với cô chủ tại bể bơi.

Hai cha con họ đến làm gì chứ? Giờ tới đây xin thứ lỗi không phải là chậm quá rồi sao? Long Thiếu Hạo vốn định không gặp, nhưng lại đột nhiên thay đổi chủ ý, anh bảo quản gia dẫn bọn họ vào phòng khách ngồi chờ.

Long Thiếu Hạo nhấn nút, ba phút sau, một nữ y tá áo trắng gõ cửa bước vào.

"Cô chủ đang ngủ sao?" Anh hỏi.

"Đạ đang ngủ." Nữ y tá trả lời.

"Tình hình hôm nay của cô chủ như thế nào? Có chỗ nào cảm thấy khó chịu hay không? Có ăn được nhiều hay không? Ôm gối có nghiêm trọng không? Sáng nay có nôn ọe không? Có tốt hơn hôm qua chút nào không? ..."

Nữ y tá dường như cũng đã quen với tính cách hai mặt hoàn toàn bất đồng này của cậu chủ, cô mở ra cuốn sổ nhỏ đọc lên các ghi chép trong ngày: "Chín giờ, cô chủ thức dậy rồi khỏi giường, chín giờ rưỡi dùng điểm tâm. Bữa sáng gồm một ly sữa, hai cái bánh bao. Sau đó đi đến phòng chiếu phim xem qua hai cái đĩa, ba giờ uống trà chiều, sau đó bắt đầu bài tập thể dục dành cho sản phụ, tiếp theo..."

"... Trên đây chính là toàn bộ tình hình hoạt động của cô chủ trong ngày hôm nay. Tôi đã báo cáo xong." Nữ y tá khép lại sổ ghi chép.

Long Thiếu Hạo giờ tay lên, "Cô lui ra trước đi, nhớ đặc biệt chú ý đến tình hình ăn uống và chăm sóc tốt sinh hoạt hàng ngày của cô chủ, bất luận có chuyện gì đều phải báo cáo ngay cho tôi."

"Đạ, cậu chủ." Nữ y tá cúi người, cung kính lui ra ngoài. Nhớ ngày đó lúc cô tìm được phần công việc này, quả thực là hết sức mừng rỡ, có biết bao chị em gái đều hâm mộ cô đến chết. Tập đoàn Đăng Long nha? Chẳng trai khôi ngô tuấn tú, đẹp như thiên thần trong truyền thuyết kia, quyền thế tốt bụng

không ai có thể bì, cho dù không được làm vợ hợp pháp của anh ta, thì làm một tình nhân trong bóng tối cũng đủ khiến cho cô cả đời không phải lo đến cái ăn cái mặc, không, cho dù không có thân phận gì cô cũng bằng lòng tự nguyện a! Thật không ngờ, toàn bộ tính toán của cô hoàn toàn bị đập vỡ, Long Thiếu Hạo hoàn toàn không phong lưu, chơi bởi trắng hoa giống như những kẻ nhiều tiền lắm của khác, trái lại, trong mắt cô anh đúng là một người con trai độc nhất vô nhị, thật không thể tưởng tượng nổi, hiếm có người con trai nào si tình đến lạ lùng như vậy. Đối với mọi người anh ta đều có thể lạnh lùng vô tình, tàn nhẫn, chỉ duy nhất đối với vợ sắp cưới của anh ta là ngoại lệ. Anh ta quả thực yêu thương cô ấy hơn cả sinh mệnh của mình. Thử hỏi, một người con trai như vậy thì cô làm cách nào có thể quyến rũ được? Ngày hôm sau, lúc cô tới nơi này làm việc, tận mắt chứng kiến tình cảm sâu đậm giữa anh ta cùng với cô vợ sắp cưới khi ở bên nhau, cô đã hoàn toàn hết hy vọng, triệt để từ bỏ ý niệm dụ dỗ cậu chủ trong đầu. Bởi vì cô biết, nếu cô có một chút hành động hay lời nói gây rối, tuyệt nhiên không cần cô chủ nói ra lời, cậu chủ sẽ là người đầu tiên không tha cho cô, mà lúc đó kết cục của cô chỉ có một chữ, đó chính là "thảm", bởi vì cô đã từng chính mắt chứng kiến một nữ y tá xinh đẹp nửa đêm chạy đến thư phòng dụ dỗ cậu chủ, nghĩ muốn một bước lên trời, kết quả cô ta chẳng những bị đuổi ra khỏi Luyện viên, mà cô ta đường đường là sinh viên tốt nghiệp hạng ưu của trường danh tiếng, không ngờ ngay cả công việc của một nhân viên văn phòng bình thường cũng tìm không được, cuối cùng chỉ có thể lưu lạc đến quán rượu làm tiếp viên.

Sau khi nữ y tá lùi ra, cửa thư phòng đóng lại, Long Thiếu Hạo ngả tựa người vào trên ghế, nhắm mắt cân nhắc mấy vấn đề, sau đó tiếp tục bắt đầu xử lý công việc.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

Năm phút trôi qua... Mười phút trôi qua... Ba mươi phút trôi qua...

Nhiều giờ trôi qua, Nghe Cẩm Tân cùng với Nghe Từ Uyển thấp thòm ngồi đợi đến chết khát trong phòng khách, mà vẫn không thấy bóng dáng Long Thiếu Hạo đâu. Phòng khách không có lấy một bóng người, trà uống xong đã từ lâu rồi cũng không có ai đến châm cho tách khác, thật là thờ ơ, tiếp đãi không chu đáo. Nghe Cẩm Tân vẫn còn nhẫn nại được, nhưng Nghe Từ Uyển không có đủ kiên nhẫn như vậy, cô không ngừng đi qua đi lại, quay lại nhìn ngó lên lầu, muốn lớn tiếng gọi nhưng rồi lại không dám, vài lần những lời thô tục dâng lên cổ sắp phun ra khỏi miệng nhưng lại e ngại, không dám, nén lại nuốt trở vô bụng.

Nghe Từ Uyển nổi giận đùng đùng ngồi ở xuống sô pha, nhìn ba, "Ba, chúng ta đi thôi, đừng đợi nữa, anh ta không gặp đâu, anh ta chỉ muốn trêu đùa chúng ta mà thôi."

"Câm miệng, đây đều là cô đáng phải chịu." Sắc mặt Nghe Cẩm Tân không chút hòa nhã nhìn con gái, "Cô làm ra những chuyện như vậy mà còn kỳ vọng họ vui vẻ phấn khởi, hài lòng chào đón cô sao?"

Nghe Từ Uyển á khẩu không trả lời được.

Lúc này, Lưu quân gia đi tới, "Ông Nghe, cô Nghe, cậu chủ chúng tôi đã xử lý công việc xong rồi, lập tức sẽ tới đây. Xin hai vị cố kiên nhẫn chờ."

Năm phút sau, Long Thiếu Hạo trong bộ pyjama màu trắng từ trên lầu đi xuống, "Bác trai, đã lâu không gặp!"

Nghe Cẩm Tân vội nhanh đứng lên, ông ta trước mặt người khác trước nay đều cao hơn người một bậc, vậy mà lúc đứng trước cậu trai trẻ trung này lại bất giác mà vô cùng khản trương.

"Bác trai, mời ngồi." Nghe Cẩm Tân theo lời ngồi xuống.

"Không biết bác trai tìm đến là có chuyện gì?" Long Thiếu Hạo hỏi ông, đối với Nghe Từ Uyển từ nãy giờ vẫn đứng bên cạnh chăm chăm nhìn, anh hoàn toàn như không nhìn thấy sự tồn tại của cô.

Nghe Từ Uyển thầm cảm thấy có điều không đúng, nhưng cũng không dám nói nhiều. Tuy rằng nói phải từ bỏ anh, nhưng khi nhìn thấy anh, lòng của cô vẫn không tự chủ được, tim đập bình bịch, nhảy loạn điên cuồng, giống muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Nhắc tới mục đích đến, Nghe Cẩm Tân thật sự vô cùng xấu hổ, "Cháu Hạo, hôm nay bác cố ý dẫn theo đứa con gái nghịch này tới đây xin nhận lỗi, xin cháu niệm tình trước đây bỏ qua cho Từ Uyển một lần. Bác đảm bảo sau này không bao giờ để những chuyện như vậy xảy ra nữa."

"Anh Thiếu Hạo, xin anh tha thứ cho Từ Uyển, là em rất không hiểu chuyện, anh tha thứ cho em đi!"

Long Thiếu Hạo khẽ nheo mắt lại, chăm chú nhìn cô đánh giá. Nghe Từ Uyển bị nhìn một hồi cũng thấy thiếu tự tin, cô thành tâm xin lỗi, "Thực xin lỗi, em thật sự biết sai rồi."

Long Thiếu Hạo gần như có thể nhìn thấu vào sâu trong nội tâm của cô, ánh mắt tập trung nhìn cô, anh không nói một lời, nhưng trong mắt tràn ngập sát ý, Nghe Từ Uyển bị buộc phải liên tục lùi lại, cuống quýt, toàn thân toát mồ hôi lạnh, "Anh Thiếu Hạo..."

"Kêu tôi Long Tổng tài." Long Thiếu Hạo nhíu mày bảo, âm thanh có chút buồn bực.

Nghê Từ Uyển sợ tới mức nước mắt chảy ròng, trốn sau lưng cha mình. Nghê Cẩm Tân vội vàng một mặt trấn an cô, lại một mặt quay qua phía Long Thiếu Hạo muốn cầu xin tha thứ, "Long Tổng tài, có thể mời Luyến Luyến xuống đây một chút không? Tôi và Từ Uyển muốn tự mình nói lời xin lỗi với con bé."

"Không cần." Long Thiếu Hạo khẽ nhếch mép, lạnh lùng nói, "Chuyện này không cần bàn lại, cũng không cần phải thảo luận thêm nữa, quyết định của tôi sẽ không thay đổi."

"Tôi muốn gặp Luyến Luyến." Nghê Cẩm Tân kiên trì nói. Hiện tại hy vọng duy nhất của ông chính là Luyến Luyến, tuy rằng ông không dám xác định cô có thể giúp ông hay không, nhưng lấy tình thế trước mắt mà xem, cô là cơ hội duy nhất của Từ Uyển, bất luận như thế nào, ông phải gặp cho được Luyến Luyến.

"Vậy ông sẽ chết." Long Thiếu Hạo đơn giản nhắm mắt lại, thờ ơ, không thèm đếm xỉa đến ông nói: "Toàn bộ chuyện này Luyến Luyến cũng không biết, mà tôi cũng không định cho Luyến Luyến biết."

"Chẳng lẽ một con đường sống cũng không thể cho sao?" Nghê Cẩm Tân tuyệt vọng hỏi, bất luận là Long môn hay Tập đoàn Đằng Long, thế lực của cậu ta đều rất khổng lồ, hai thế lực kia đều không phải là thứ mà bọn họ có thể trêu chọc được. Sáu năm trước, chỉ trong thời gian ngắn ngủi cậu ta đã hủy đi Tập đoàn Nghê thị của ông, sáu năm sau, ông không thể để cậu ta lại hủy đi sự nghiệp của người thân của ông. Chỉ là hiện tại, ông có thể lấy cái gì để liều mạng với Long Thiếu Hạo đây? Bất luận ông có làm như thế nào, đều là lấy trứng chọi đá, căn bản không hề có phần thắng, nhưng ông phải buộc cậu ta thỏa hiệp, ông không thể không làm, dù sao Từ Uyển cũng là con gái của ông, tuy rằng rất giận côn nhưng ông cũng không thể nào trơ mắt nhìn thấy người khác hủy hoại con gái ông. Vì Từ Uyển, bất cứ giá nào ông cũng phải đánh cược.

Nghê Cẩm Tân khụy gối xuống quỳ trước mặt Long Thiếu Hạo, "Long Tổng tài, cầu xin cậu, buông tha cho con gái của tôi được không?"

"Ba," Nghê Từ Uyển thất thanh kêu lên, cô bật khóc lo nghĩ kéo cha đứng lên, "Ba, ba đừng cầu xin người ta như vậy, ba đứng lên đi, là con phạm lỗi, nên tự con phải gánh chịu, ba không cần như vậy mà, ba đứng lên đi ba!" Cô dùng hết sức lôi kéo cũng không kéo được cha cô đứng dậy. Lòng Nghê Từ Uyển đau như ai cắt, nhìn người cha luôn khí phách, hô mưa gọi gió nhưng lại giờ đây vì mình mà phải quy lụy, quỳ trước mặt người khác, lòng của cô thật sự rất đau. Thế mà, Long Thiếu Hạo lại vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, thờ ơ, dường như anh ta không hề vì tình cảnh xúc động trước mắt mà lay chuyển.

Khuôn mặt kia trước mặt cô, lạnh lùng tàn nhẫn là khuôn mặt của người con trai mà cô yêu nhất, nhưng lúc này lại giống như khuôn mặt ma quỷ.

"Người này lạnh lùng vô tình, tàn nhẫn máu lạnh, không có trái tim, giống như ma quỷ, anh cho là anh có nhiều tiền thì giỏi lắm sao chứ? ..." Nghê Từ Uyển xông lên phía trước vươn tay đánh anh, bị Long Thiếu Hạo bắt lấy dùng sức quăng qua một bên.

"Từ Uyển." Nghê Cẩm Tân sợ hãi kêu lên.

Ngoài cửa nghe được tiếng động, cảnh vệ nhanh chóng chạy ào vào, đứng đó nghe sự chỉ thị của Long Thiếu Hạo, đem hai cha con nhà họ Nghê xốc lên, kéo lê ra ngoài. Nghê Từ Uyển ra sức giãy dụa cũng mắng to, "... Anh là ma quỷ, ngay cả ma quỷ máu lạnh còn không bằng, ông trời sớm hay muộn gì cũng báo ứng lên anh, tôi hận anh đến chết. Long Thiếu Hạo, tôi hận anh đến chết mới thôi. Trước kia tôi có mắt như mù mới đi yêu anh. Long Thiếu Hạo, tôi nguyện rửa anh đoạn tử tuyệt tôn, vĩnh viễn không thể cười được Luyến Luyến. Tôi nguyện rửa các người vĩnh viễn cũng không có được hạnh phúc..."

Nhìn thấy gương mặt thản nhiên lạnh lùng của Long Thiếu Hạo, lại cảm thấy bất lực, đột nhiên Nghê Cẩm Tân cảm thấy trong lòng nguội lạnh, ông vội vàng cắt ngang những lời thô tục của con gái, "Từ Uyển, cầm miệng, cầm miệng lại, cô cầm miệng cho tôi, có nghe hay không hả, cầm miệng."

Nghê Từ Uyển đã không còn đếm xỉa đến bất cứ cái gì nữa, dù sao cũng đã mất trắng, cô còn gì để sợ nữa. Cô căm phẫn trừng mắt ngó Long Thiếu Hạo, "Tôi không cần buông tha bọn họ, tôi còn muốn mắng nữa, tôi còn muốn nói cho toàn bộ người trên thế giới biết, vợ của môn chủ Long môn năm đó..."

"Cầm miệng." Nghê Cẩm Tân tức giận quát to.

"Muốn chết!" Một tiếng lạnh như băng khiến kẻ khác phải hoảng sợ. Nghê Cẩm Tân choáng váng, như một trận gió lướt qua, Long Thiếu Hạo đã đứng ngay trước mặt Nghê Từ Uyển. "Cô có gan thử nói lại lần nữa xem" Hắn đưa tay bóp chặt lấy cằm của cô, sức lực mạnh mẽ hung ác tàn nhẫn, như muốn dùng tay bóp chết cô, mà sắc mặt tái xanh càng làm cho người ta hoảng sợ, anh gần từng tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người nào dám nhục mạ Luyến Luyến đều phải chết!"

"Không được, đừng!" Nghê Cẩm Tân hầu như té xỉu.

Mà Nghê Từ Uyển lập tức đã bị sát ý trong mắt Hạo dọa ngây người, lạnh cả người, thấm vào tận trong lòng, cảm giác đáng sợ như sắp cận kề cái chết rất chân thật, cứ thế cô cuối cùng cũng cảm thấy phần dưới mặt, nơi cằm đang đau nhức.

"Lôi ra ngoài."

Cảnh vệ lập tức hành động, xốc hai người lên.

"Dừng tay." Một âm thanh trong trẻo như tiếng hát vang lên.

Luyến Luyến đang đứng ở đầu cầu thang lầu hai, phía sau còn theo sát hai nữ y tá. Được sự điều đỡ của nữ y tá, cô nương vào tay vịn cầu thang chân thành bước xuống lầu.

Nghê Cẩm Tân nhìn thấy cô, nhất thời hai mắt sáng lên, kêu to, "Luyến Luyến, cứu mạng a! Nhanh nhanh cứu chị của con."

Luyến Luyến nhướn mày hỏi, "Thật ra là có chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?"

Long Thiếu Hạo nhẹ nhàng đỡ cô ngồi xuống sô pha, nhưng con giận trên mặt còn sót lại vẫn chưa tan, tức giận nói: "Cô ta chửi, còn nguyên rủa con của chúng ta, anh muốn cô ta chết không được từ tể."

"Như thế chỉ là chuyện nhỏ." Luyến Luyến nghĩ thấy buồn cười, "Anh không phải quá khoa trương sao, cô ta lại không phóng hỏa giết người, với anh cũng không có gì thâm cừ đại hận, làm gì mà giận dữ như vậy, thả cô ta ra đi."

"Không được." Long Thiếu Hạo một mực từ chối.

Luyến Luyến nhướn cao mày, kinh ngạc nhìn anh, hiếm thấy, thật sự là hiếm thấy, cho tới giờ Hạo cũng chưa từng cự tuyệt qua bất cứ yêu cầu gì của cô, thật không nghĩ tới lần này anh nhất định kiên trì, có thể thấy được Nghe Từ Uyển thật sự là đã chọc giận đến anh.

"Luyến Luyến, Luyến Luyến, van cầu con, cầu con cứu Từ Uyển, nói như thế nào nó cũng là chị của con, con không thể thấy chết mà không cứu được, tha cho nó một con đường sống đi con." Nghe Cẩm Tân đau khổ cầu xin.

Luyến Luyến gật đầu, tỏ vẻ chấp nhận, cô nhìn Long Thiếu Hạo, thờ dãi, "Nói đi, vì sao?"

"Mắng anh có thể, mắng em thì không được." Long Thiếu Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể tự tay mình đánh cho Nghe Từ Uyển một trận thật đau.

Ngắn ngủi chỉ có chín từ, nhưng lại nói lên hết thứ tình yêu điên cuồng của Long Thiếu Hạo đối với Luyến Luyến. Lòng Luyến Luyến ngập tràn cảm động, cái tên này! Bao giờ cũng dùng những ý nghĩ yêu thương của anh trắng trợn bày ra làm cô cảm động đến rơi lệ. "Đồ ngốc!" Cô cười mắng.

"Anh không ngốc, anh chỉ là quá yêu em. Em đừng khóc." Anh âu yếm dịu dàng nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng dịu ngọt hôn lên khuôn mặt còn vương những giọt nước mắt trong suốt, long lanh như hạt châu của cô.

Luyến Luyến hôn trả lại anh, một tay vòng ở cổ anh, một tay đưa ra phía trước hướng về phía cửa phẩy phẩy, ý bảo cảnh vệ thả người, cảnh vệ lập tức hiểu được, người sáng suốt đều hiểu rõ lời nói của ai có hiệu lực nhất, cảnh vệ thông minh lập tức đem hai người kia ra ngoài thả đi, trước khi đi, Nghe Cẩm Tân còn quay đầu về phía cô hướng ánh mắt đầy cảm kích nhìn cô.

"Mục đích đạt được rồi, bây giờ em nên bồi thường gì cho anh?" Long Thiếu Hạo cả người đề lên thân thể cô, quý quý cười.

"Anh nói gì?" Luyến Luyến hỏi lại.

Long Thiếu Hạo ngồi sát bên vòng tay ôm lấy cô, không có ý tốt cười thật là gian xảo, "Hay là bây giờ chúng ta động phòng hoa chúc sớm một chút đi."

Luyến Luyến gian trá cười, dịu dàng hòa nhã nói, "Ân ái, bác sĩ nói, trong ba tháng mang thai không thích hợp sinh hoạt vợ chồng, vì con của chúng ta, anh nên an phận tuân thủ chút đi nha."

*** ! Long Thiếu Hạo nguyên rủa ra tiếng.

"Ông xã à, anh lại nói thô tục trước mặt đứa nhỏ rồi, phạt anh ba ngày không cho phép trở về phòng."

"Đừng nha, Luyến Luyến!" Long Thiếu Hạo vẻ mặt đau khổ.

Luyến Luyến cười vô cùng thoải mái!

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

"Quản lý Lâm, xin ông, cho tôi thêm một thời gian nữa đi, chúng tôi nhất định sẽ trả hết nợ nần, xin ông thư thả cho tôi vài ngày đi, tôi thề sẽ không quá một năm."

Ở bàn bên cạnh, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp vẻ mặt sầu bi, đau khổ cầu xin gã đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi ngồi ở phía đối diện với cô.

Luyến Luyến chú ý tới bọn họ, là vì vẻ mặt háo sắc của gã đàn ông kia làm cô đề ý, vẻ mặt xấu xa của gã đàn ông trung niên có chút quen mặt, hình như là Chủ quán Lâm Thiên Thành ở công ty Hạo, nhưng cô không thể xác định, dù sao cô chỉ đến công ty Hạo có một lần.

Gã đàn ông trung niên có chút khó xử, "Tôi cũng muốn giúp cô, nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?" Cô gái vội hỏi, không hề chú ý tới ánh nhìn mê mẩn của gã đàn ông trung niên kia, gặp con mồi đang từ từ rơi vào cái bẫy do chính mình đã sớm giăng ra, Lâm Thiên Thành trong lòng hoan hỷ, làm bộ khó xử, "Cô có biết, Tập đoàn Đăng Long là một tập đoàn tài chính đa quốc gia, Tổng tài của chúng tôi mới từ Mỹ trở về, việc này tôi làm chủ không được..."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Cô gái vừa nghe thì nước mắt đã cuộn cuộn rơi, đáng vẻ thật khiến người khác phải thương yêu, trù mến.

Lâm Thiên Thành thiếu chút nữa không chịu nổi, suýt kìm chế không được đưa tay lên vuốt lấy khuôn mặt xinh đẹp của cô gái trẻ, đầu trần đầy ý nghĩ dơ bẩn, thật sự là người đẹp, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp thuần khiết như vậy lập tức sẽ thuộc về hắn, ngẫm lại hắn nghĩ thấy hưng phấn không thôi.

"Luyến Luyến, cô..." Tương lai đang muốn hỏi cô đang nghiên người, đồng tai lắng nghe rốt cuộc là nghe cái gì.

U! Luyến Luyến đưa ngón tay giữa bàn tay phải lên để ở đôi môi đỏ mọng, ý bảo cô đừng lên tiếng, Tương Lai cũng theo ánh mắt cô nhìn hướng qua phía bên kia.

"Quản lý Lâm, nếu vậy cũng không thể làm ông khó xử, làm phiền ông sắp xếp cho tôi được gặp mặt Tổng tài của ông được không?" Cô gái trẻ nhìn hắn cầu xin, "Chỉ mười phút thôi, tôi chỉ cần mười phút, tôi đi cầu xin ông ta, cầu xin ông ta cho chúng tôi thêm một chút thời gian."

"Ngàn vạn lần không thể." Quản lý Lâm quản sắc mặt đại biến.

"Tại sao?" Cô gái trẻ nghi hoặc nhìn hắn.

Đòi gặp Tổng tài, nếu vậy không phải toàn bộ lời nói dối của hắn đã bị vạch trần sao chứ. Lâm Thiên Thành đương nhiên sẽ không nói cho cô gái trẻ biết như vậy, "Cô Cố, tôi làm vậy là lo lắng cho cô, Tổng tài của chúng tôi ở ngoài mặt thoạt nhìn là anh tuấn phi phàm, bộ dáng lúc nào cũng phong độ, nhưng kỳ thật anh ta là một người tâm lý biến thái, anh ta vừa nhìn thấy những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp là muốn chiếm lấy, đặc biệt giống như cô vậy, một cô gái trẻ ngây thơ xinh đẹp, anh ta sẽ cùng mọi phương thức làm nhục người, đến tận khi ức hiếp được cô mới thôi."

"Thật đáng sợ." Cô gái trẻ quả thực bị dọa đến về mặt sợ hãi cùng chán ghét.

Lâm Thiên Thành, người mới là hàng thật giá thật đại biến thái, dám vu tội Hạo như vậy? Luyến Luyến cố nén xúc động mà không xông qua đám vào mặt hắn một đám, cố nén tức giận, nhìn xuống tiếp tục lắng nghe.

"Chẳng qua, chuyện này cũng không phải hoàn toàn không thể thương lượng." Lâm Thiên Thành chậm rãi bỏ mồi câu.

"Thật sao? Quản lý Lâm." Cô gái trẻ lập tức về mặt vui sướng.

Quản lý Lâm gật đầu, "Chuyện này nói khó cũng không khó, nhưng mà mao hiểm cũng rất cao, nếu tôi giúp cô, cô lấy cái gì báo lại đáp tôi đây?" Hắn chờ cô tự động nhảy xuống bẫy rập.

"Ông muốn thứ gì? Chỉ cần là tôi có, tôi nhất định cho ông." Cô gái trẻ không chút do dự hứa hẹn.

Người ta muốn chính là người a, ngu ngốc! Luyến Luyến nhìn không được xoay người khinh thường nhìn một cái, Tương Lai cũng là đáng vẻ chịu không nổi.

"Tôi muốn cô." Lâm Thiên Thành trực tiếp nói ra ý đồ của hắn, "Chỉ cần cô tự nguyện qua một đêm với tôi, tôi chẳng những có thể cho công ty cô thư thả thêm một năm, mà ngay cả thư thả thêm hai năm đều có thể. Mặt khác tôi còn sẽ cho cô mười vạn tiền mặt, thế nào? Suy nghĩ kỹ một chút đi."

"Mang theo tiền của ông cùng với người của ông đi chết đi." Còn không đợi cô gái trẻ đang khiếp sợ có phản ứng, một tiếng gầm lên tức giận làm người khác kinh ngạc, một người vung nắm tay lên đánh vào mặt quản lý Lâm, nhất thời, toàn thân hắn mang theo cả ghế dựa lật nhào ngã xuống đất.

Một thiếu niên anh tuấn chính trực, mạnh mẽ ôm chặt cô gái trẻ vào trong lòng, hai mắt bốc hỏa trừng mắt quản lý Lâm.

"Cậu là ai?" Quản lý Lâm thảm hại đưa tay bưng lấy cái mũi đang bị chảy máu, bối rối hỏi, "Cậu có biết tôi là ai không?"

"Tôi cần gì biết ông là ai." Cậu trai trẻ về mặt không sợ nhìn ông ta, "Tôi cảnh cáo ông, Điềm Điềm là bạn gái của tôi, nếu ông còn dám có ý nghĩ không tốt với cô ấy, tôi sẽ đánh chết ông." Cậu ta giờ nắm tay ở trước mặt ông ta quơ la quơ lại, quản lý Lâm sợ tới mức cứ lui lết về phía sau, cậu trai trẻ lúc này mới vừa lòng kéo cô gái trẻ rời đi.

"Có chuyện gì xảy ra? A? quản lý Lâm, ông bị làm sao vậy?" Nghe thấy ồn ào quản lý nhà hàng vội đến vừa lúc thấy quản lý Lâm té ngồi trên mặt đất, đã vậy trên mặt còn đang bị thương, bị dọa đến ngây người.

"Quản lý Vương, mau bắt lấy bọn họ cho tôi, không được để bọn họ chạy thoát." Quản lý Lâm chỉ vào đôi nam nữ trẻ tuổi đang muốn rời khỏi nhà hàng hô to: "Chính là bọn họ đánh tôi bị thương, ta muốn báo cảnh sát bắt lấy bọn họ."

Tập đoàn Đảng Long thì quả thật bọn họ đắc tội không nổi, không cần biết ai đúng ai sai, trước tiên bắt lại đôi nam nữ trẻ tuổi kia cái đã rồi nói sau. Quản lý Vương vung tay lên, mười mấy nhân viên phục vụ vây quanh đôi nam nữ trẻ tuổi kia chặn lại.

Cậu trai trẻ tay chân cũng không tệ, lúc mới bắt đầu còn có đứng thẳng đánh trả, thế nhưng thời gian càng lâu yếu dần không địch lại, hơn nữa còn phải phân tâm để ý cô gái trẻ, chẳng bao lâu, cả hai người đều bị bắt lại. Hai người bị trói lại giải đến trước mặt Lâm Thiên Thành. "Đừng trách tôi tàn nhẫn." Ông ta tát một cái như trời giáng vào mặt cậu trai trẻ, cậu ta không hề rên một tiếng nào, chỉ là hung hãn trừng mắt nhìn lại ông ta, một vết máu theo khóe miệng của cậu ta từ từ chảy xuống.

"Điện, anh bị thương chảy máu rồi." Cô gái trẻ kêu lên sợ hãi, nước mắt không ngừng tuôn rơi, khóc nói: "Đều tại em không tốt, là em gây phiền phức cho anh, Lâm Thiên Thành, ông là đồ khốn nạn, mau thả anh ấy ra, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến anh ấy." Chứng kiến người yêu vì mình chịu khổ nhưng lại bất lực, cô gái trẻ tim như bị dao cắt.

"Điêm Điêm, em đừng cầu xin thứ người cầm bả như thế." Về mặt cậu trai trẻ lạnh lùng khi nhìn cô gái kia bỗng trở nên hòa nhã hơn không ít, cậu ta an ủi cô, "Anh không sao, em đừng lo lắng cho anh."

Cô gái trẻ vẫn khóc không ngớt, nhưng số người ngồi bên cạnh, lại không có một ai đứng ra vì họ mà nói một câu công bằng.

Lúc này nên ra mặt. Trương Lai gật đầu, Lâm Thiên Thành lần nữa vung tay lên giáng xuống mặt cậu trai trẻ, khi bàn tay vừa xuống lưng chừng giữa không trung thì bỗng nhiên bị một bàn tay khác đưa ra chặn lại.

"Cô là ai? Dám xen vào việc của người khác, cô có biết tôi là ai không?" Lâm Thiên Thành giận dữ hỏi.

"Biết," Trương Lai về mặt không chút thay đổi trả lời, "Quản lý Lâm Thiên Thành chủ quản bộ phận thị trường của Tập đoàn Đảng Long."

"Biết tôi là ai cô còn dám ở đó can thiệp vào chuyện của tôi, đắc tội với tôi chính là đắc tội với Tập đoàn Đảng Long, đối với cô cũng không có chỗ nào tốt đâu." Lâm Thiên Thành đắc ý nói.

Trương Lai theo lời buông tay ông ta ra, Lâm Thiên Thành càng thêm đắc ý, "Như thế nào? Sợ rồi sao?"

Trương Lai nhìn thấy ông ta chết đến nơi còn không biết mà thờ dài, "Ông thử nhìn xem cô ấy là ai?"

Từ trong góc phòng phía sau một cái bàn tròn, một bóng người chậm rãi bước ra, vừa nhìn thấy người vừa bước ra, Lâm Thiên Thành nhất thời trên mặt không còn một chút máu, trắng bệch, "Tổng tài phu nhân?" Ông ta không dám tin kêu to.

Mọi người đều bị xưng hô này làm cho sợ hãi đến ngất người.

"Quản lý Lâm, không ngờ ông vẫn còn nhớ rõ tôi à." Luyến Luyến giễu cợt nhìn ông ta.

Lâm Thiên Thành mồ hôi lạnh nhỏ giọt, "Tổng tài phu nhân, bà đến từ khi nào?"

"Không sớm cũng không muộn, vừa vặn nghe được toàn bộ những lời mọi người bàn bạc mà thôi." Luyến Luyến mỉm cười trả lời ông ta, Lâm Thiên Thành cả người ngất ra, chân mềm nhũn, toàn thân không còn chút sức lực tê liệt ngồi bệch trên mặt đất. Luyến Luyến xoay người, Lâm Thiên Thành đột nhiên ôm lấy chân của cô, không để ý đến hình tượng đau khổ cầu xin, "Phu nhân, cầu xin bà đừng đem chuyện này nói cho Tổng tài biết được không? Tôi kiếp sau làm trâu làm ngựa báo đáp bà, phu nhân, tôi thật sự không thể không có công việc này, cầu xin bà tội nghiệp mà thương xót tôi!"

Mọi người đều bị tình trạng chuyển biến bất ngờ này làm cho kinh ngạc sợ hãi đến ngay cả người, chẳng biết tại sao lại bất ngờ xuất hiện hai cô gái, mới vừa rồi Lâm quản lý còn uy phong lẫm lẫm lại trong nhất thời biến thành một kẻ đáng thương như chuột bị trần nước, đôi nam nữ trẻ tuổi đã sớm được thả ra, hai người đều khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt.

"Buông cô ấy ra." Một tiếng gầm lên giận dữ.

Vừa nghe được thanh âm kia, Lâm Thiên Thành toàn thân chấn động, ông ta nhảy dựng lên tiện tay cầm lấy một cái nĩa để lên cổ Luyến Luyến. "Đừng tới đây, ai tiến tới tôi sẽ giết cô ta."

Từ chỗ cửa, một người đàn ông khôi ngô tuấn tú khác thường tiến vào, toàn thân anh ta toát lên vẻ kiêu ngạo, cao quý và tràn ngập khí phách, anh ta chính là Long Thiếu Hạo, một thanh niên tiếng tăm vang dội khắp toàn cầu. Sự xuất hiện đột ngột của anh ta làm toàn bộ mọi người hết sức kinh hãi. Tiếng gầm vừa mới rồi nghe được chính là từ anh ta phát ra.

"Lâm Thiên Thành, lập tức buông Luyến Luyến ra, nếu không, tôi giết ông ngay tức khắc." Cho dù là ở trong hoàn cảnh xấu, giọng điệu của Long Thiếu Hạo vẫn ngang ngược ra lệnh.

Lâm Thiên Thành tay run lấy bẫy giống như lá mùa thu run rẩy trước gió, không ngờ lại lỡ tay làm xước một đường trên chiếc cổ trắng nõn của Luyến Luyến, từ vết thương rỉ xuống một vệt máu, vừa nhìn thấy, Long Thiếu Hạo kinh hãi phần nộ không thôi.

"Tổng tài, xin đừng ép tôi, đừng ép tôi, tôi không phải cố ý, tôi không phải cố ý, cầu xin ngài lúc này đây tha cho tôi đi, tôi sau này cũng không dám... nữa." Lâm Thiên Thành ấn mạnh cái nĩa trên cổ Luyến Luyến liều mạng khom người chịu lỗi, hy vọng Long Thiếu Hạo buông tha.

Long Thiếu Hạo nhìn thấy kinh hãi, sốt ruột, "Ông hãy buông nĩa xuống trước đi rồi nói sau."

"Tôi không thể tha, " Lâm Thiên Thành lắc đầu, "Tổng tài, ngài trước đáp ứng tôi rồi nói sau, chỉ cần ngài đáp ứng tôi, tôi lập tức tha Tổng tài phu nhân ra, thật ra tôi cũng không muốn làm bị thương cô ấy." Trong tay hắn cái nĩa dí trên cổ Luyến Luyến lúc ẩn lúc hiện.

Long Thiểu Hạo rút cuộc không thể nào giữ bình tĩnh được nữa, "Được, được, được, tôi ồng ý với ông, ông tha phu nhân tôi ra ngay."

"Ngài thật sự bằng lòng tha tôi?" Lâm Thiên Thành vui mừng, nhất thời buông lơi, nói lỏng tay kiềm chế, bắt lấy cơ hội, Long Thiểu Hạo thân thủ nhanh như chớp xông lên phía trước, nhanh nhẹn nắm lấy tay của Lâm Thiên Thành, đánh văng đi cái nĩa trong tay ông ta, động tác một mạch lưu loát, sạch sẽ nhanh nhẹn dứt khoát, giành được sự ủng hộ của tất cả mọi người đứng đầy trong sảnh đường.

Luyến Luyến loạng choạng, đứng không vững...

Long Thiểu Hạo một bước vội xông lên phía trước, vững vàng tiếp được thân thể cô đang khụy xuống.

"Em biết có anh ở đây em nhất định không có việc gì." Luyến Luyến tựa người vào trong lòng anh vui vẻ nói. Long Thiểu Hạo ôm siết lấy cô không dám buông ra, như sợ cô lại biến mất. Mặc dù anh không nói gì, nhưng Luyến Luyến từ vòng tay ôm chặt của anh cô đã biết anh lo lắng cho cô nhiều thế nào.

Vết thương nhỏ trên cổ Luyến Luyến chỉ cần xử lý đơn giản nhưng lại làm mọi người luống cuống tay, Long Thiểu Hạo vốn muốn lập tức đưa cô đến bệnh viện kiểm tra một chút, nhưng mà Luyến Luyến kiên quyết không chịu.

"Hai người tên gì?" Luyến Luyến hỏi đôi tình nhân trẻ tuổi kia.

"Tôi gọi là Âu Dương Điền, cô ấy là bạn gái của tôi tên là Cổ Diễm Diễm." Có lẽ vì cô vừa mới cứu bọn họ, Âu Dương Điền đối với cô thái độ rõ ràng hòa nhã rất nhiều.

"Tốt lắm, vậy đây là Cổ Diễm Diễm sao, vừa nãy những lời cô đàm phán cùng với Lâm Thiên Thành, toàn bộ tôi đều nghe thấy được, vừa đúng lúc có chồng của tôi là Tổng tài của Tập đoàn Đăng Long ở đây, cho nên tôi giải quyết cho công ty cô khất nợ trong thời gian ba năm, tạm thời không bức công ty cô hoàn trả nợ nần, ông xã, anh nói được không?" Cô không quên hỏi qua ý Long Thiểu Hạo.

Long Thiểu Hạo yêu chiều nhìn cô, "Em làm chủ được rồi, anh không ý kiến." Anh bị cô kêu một tiếng ông xã trong lòng mát dạ, hết sức thoải mái.

Cổ Diễm Diễm ban đầu không thể tin được, tiếp đó phần khời lời kéo Âu Dương Điền hỏi: "Diễm, Diễm, em đang nằm mơ sao? Anh nhéo em một chút, xem có đau hay không đi?"

Âu Dương Điền vẻ mặt cũng vui sướng, chẳng qua cậu ta thoát nhìn so với Cổ Diễm Diễm chỉ là bình tĩnh hơn chút thôi. "Cám ơn hai người." Cậu ta nhìn đôi vợ chồng xứng đôi vừa lứa trước mắt, cúi người thật thấp tỏ vẻ cảm tạ, "Tôi sẽ vĩnh viễn nhớ đến ân tình của hai người, có cơ hội tôi nhất định sẽ báo đáp hai người."

"Không cần." Luyến Luyến mỉm cười nói, "Nếu cậu thật sự muốn báo đáp chúng tôi, tôi hy vọng hai người sau này bắt luận là mười năm, hai mươi năm, hay ba mươi năm đều có thể giống như bây giờ cùng vui sướng, hạnh phúc, như thế là đủ rồi."

"Được, chúng tôi nhất định sẽ như vậy." Âu Dương Điền tràn ngập tình yêu choàng tay ôm qua người Cổ Diễm Diễm, kiên định nói.

ooOooOooOooOoo

Nhìn thấy bóng dáng bọn họ từ từ rời đi, Luyến Luyến vô cùng vui vẻ, "Hạo, anh biết không? Nhìn thấy người khác hạnh phúc em cũng cảm thấy rất vui vẻ, bởi vì em có anh mà thế giới này cũng trở nên muôn màu muôn vẻ, tươi đẹp hơn. Chỉ cần được ở cùng với anh, em nghĩ mình chính là người hạnh phúc nhất trên thế gian này, cho nên em hy vọng trên thế giới này mỗi một người đều có thể giống như chúng ta vậy, vui vẻ, hạnh phúc."

"Hạo, em yêu anh, rất rất yêu anh."

"Anh cũng yêu em." Long Thiểu Hạo âu yếm ôm cô vào trong lòng.

oOo oOo oOo oOo

Hai tuần sau, Long Thiểu Hạo cùng Nghê Luyến Luyến cử hành một hôn lễ long trọng tại Đài Loan.

Một chiếc xe thể thao hợp thời trang màu trắng bạc dừng lại trước một ngôi nhà bình thường, từ trên xe nơi chỗ ngồi của người lái, một thanh niên khôi ngô, tuấn tú khác thường bước xuống, cậu ta đi đến bên kia mở cửa xe, thật cẩn thận dìu đỡ một phụ nữ xinh đẹp bước ra, bụng của cô nhô cao, là một phụ nữ có thai.

"Hạo, anh xác định là trong này sao chứ?"

Long Thiểu Hạo trên tay cầm xem tài liệu của Thiên Hà đưa cho, Trình Tuyết Như, hai mươi hai tuổi, Khu Quan Đông, số 3 đường Lý Tử.

"Đúng vậy, chính là trong này." Hai người họ đi vào, tới trước một căn phòng cũ nát, khế gỗ cửa.

Cánh cửa mở, một cô bé ăn mặc giản dị lộ đầu ra nhìn, trong nháy mắt hoàn toàn thất thần, trở nên ngây ngốc. Trời đất ơi! Một chàng trai quá đẹp nha!

Có phải cô vẫn chưa tỉnh ngủ, còn đang trong mộng không. . .

Lại thêm một cô gái bị sức hấp dẫn của Hạo làm cho khuynh đảo.

Luyến Luyến liếc mắt lườm người chồng mới cưới, lại chuyển hướng qua cô gái trẻ, dù sao vẫn còn rất nhỏ, đang si ngốc nhìn ông chồng của mình đến mất cả hồn vía. "Cô Trinh, xin chào, chúng tôi là do ông ngoại cô nhờ vả tới đón cô qua Mỹ đoàn tụ . . ."

"Xin hỏi anh là sống ở Mỹ sao? " Cô bé si mê nhìn Hạo hỏi.

"Đúng vậy, chúng tôi đều ở Mỹ." Luyến Luyến thay mặt chồng lạnh lùng trả lời.

"Hay lắm, tôi đi cùng các người." cô bé không chút do dự trả lời. Ánh mắt trước sau đều không rời khỏi Long Thiếu Hạo.

Luyến Luyến khoe miệng khê có chút run run, cái cô bé này vừa mới cái gì cũng chưa hỏi, thậm chí ngay cả thân phận ông ngoại của cô ta cũng không thêm chứng thật qua một chút. . .

Long Thiếu Hạo cúi đầu, mỉm cười, chăm chú nhìn vào Luyến Luyến, trong mắt không che dấu được ý cười, cũng tràn đầy tình cảm nồng nàn.

Luyến Luyến lại vừa bực mình vừa buồn cười, giận anh phán một câu, "Hoa hòe điệp."

Cái cô gái này, đến phiên Long Thiếu Hạo cười không nổi, anh nghe lầm sao chứ? Vợ anh không ngờ gọi anh là "Hoa hòe điệp?"

Nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của anh, Luyến Luyến khoái chí nở nụ cười vui sướng.

oOo oOo oOo oOo

Ba ngày sau, Luyến Luyến cùng với Long Thiếu Hạo, đôi vợ chồng ân ái này lên chuyên cơ tu nhân về tới nước Mỹ, nghỉ ngơi một ngày, bọn họ lại ở Mỹ tổ chức một hôn lễ thể kỷ hoành tráng không thua gì nghi thức kết hôn của hoàng thất.

Bảy tháng sau, tại Khoa phụ sản ở bệnh viện Kỳ Hạ của Long môn, Luyến Luyến an toàn sinh hạ ba hài tử, mẹ con bốn người mẹ tròn con vuông.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Thủ Độ Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.